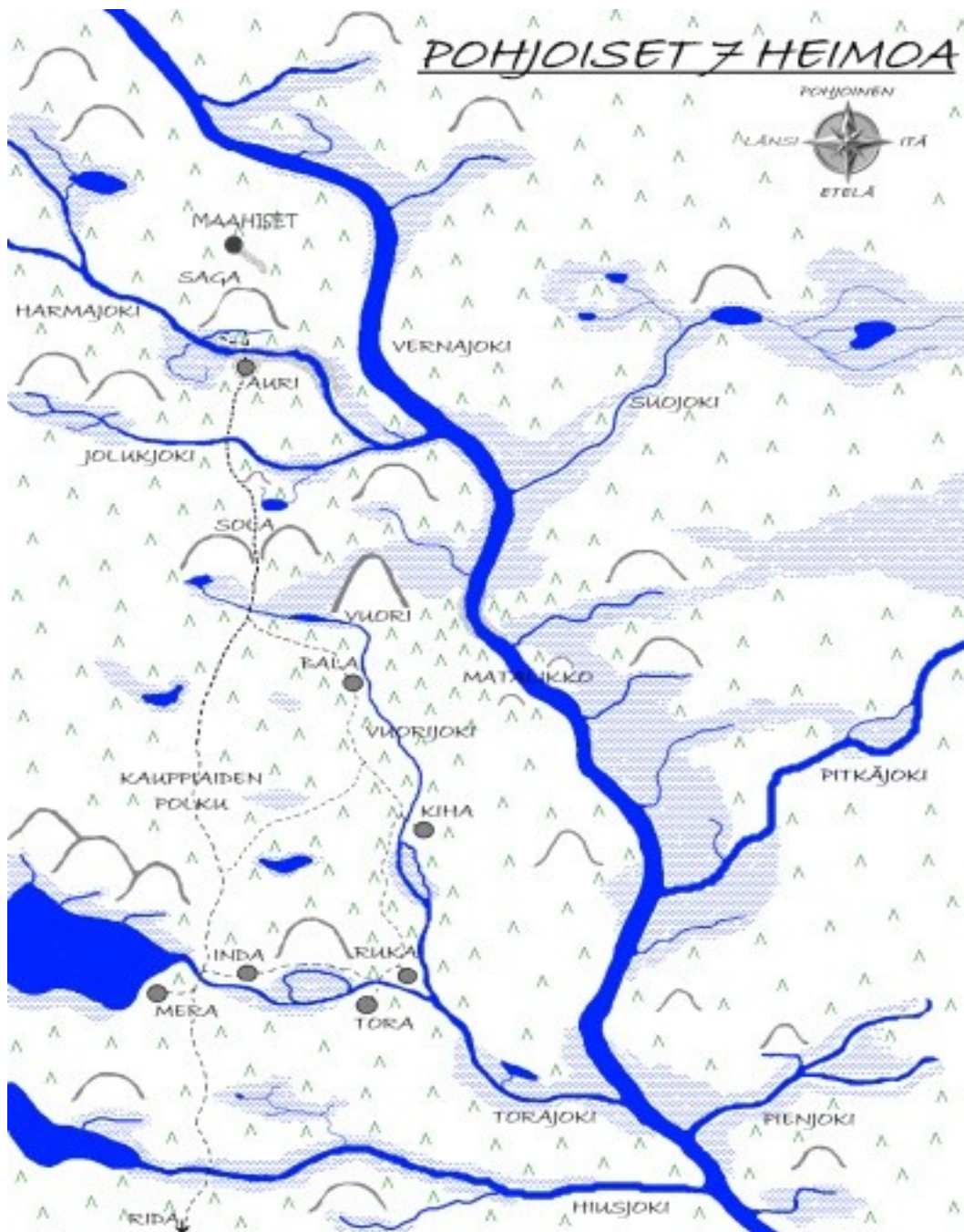

Elben taru 1

*Shamaanin
oppilas*

Timo Turunen

Elben taru 1, Shamaanin oppilas

E-kirja (2017)

Copyright (©) Timo Turunen

www.elbentaru.fi

ISBN: 978-952-67793-5-5

Syntymä

Kaukana pohjoisessa nimettömällä seudulla oli kevättalvi. Maanpintaa peitti paksu lumikerros ja taivaalla loimottivat aaltoilevat revontulet. Lumisen mäen päällä sijaitsi Auri-heimon kylä. Mäen päällyks täyttyi lumen alle jääneistä turvemajoista. Näiden lumikumpareiden keskeltä kohosi savua, joka tuli majojen sisällä olevista tulisijoista. Muutamia heimolaisia liikuskeleli majojen välissä ja he nauttivat taivaan suomasta väriloistosta. Pakkanen sai ulkona liikkuvien ihmisten hengityksen huuruamaan ja lumen narskumaan nahkaisten saappaiden alla.

Pienen turvemajan sisällä kaksi miestä keskusteli hiljaa. Nuorempi heistä oli nimeltään Daron Pitkäjalka. Hänen puolisonsa Aideon oli synnyttämässä esikoistaan läheisessä majassa. Daron oli hermostunut ja hän olisi halunnut olla puolisonsa vierellä. Hän kuitenkin tiesi oman läsnäolonsa vain pahentavan tilannetta.

Vanhempi mies oli nimeltään Asser Totuudenpuhujana. Hänellä oli jo paljon ikää ja hän toimi heimon viisaana shamaanina. Asser oli pyytänyt Daronin luokseen synnytyksen ajaksi, jotta voisi rauhoittaa hermoilevaa miestä.

Oli hyvin erikoista, että taivaalla loimusi revontulia synnytyksen aikana ja siksi Asser oli luvannut selvittää asian rumpunsa avulla.

Pieni hiillos hehkui shamaanin majan keskellä vuolukivien ympäröimänä. Asser lisäsi puita hehkuvaan hiillockseen ja kirkkaita kipinöitä pelmahti ilmaan. Miesten varjot majan seinillä kasvoivat, kun tuli sai voimaa ja kirkkautta.

Asser otti rumpunsa majan seinältä, jossa se oli roikkunut nahkaisen hihnan varassa. Karvaisen turkkinsa taskusta hän poimi pienen nahkakäärön, joka piti sisällään kolme hirvensarven palasta. Ne hän

asetti tarkasti rummun päälle kuvioidulle nahkalle.

Daron tarkkaili rumpua. Se oli shamaanin näkemisrumpu, jolla hän saattoi raottaa tulevaisuuden salattuja verhoja. Rummun kantena oli tiukalle vedetty ohut nahka ja nahkassa oli lukuisia symboleja, merkkejä, joiden merkitys oli metsästäjältä salattu. Rumpua reunusti puinen kehikko, joka esti luunkappaleita tippumasta maahan rummutuksen aikana.

Shamaani otti esille puisen kepin, jonka päähän oli kiedottu nahkaa. Nahka sai rummutuksen tuntumaan pehmeältä ja soinnukkaalta. Kaunis loitsulaulu täytti majan sen kirvotessa shamaanin huulilta ja luunkappaleet aloittivat kiivaan tanssinsa nahkan päällä.

Daron nautti sävelmästä.

Hän näki kuinka luut tanssivat nahkalla hyppien, pomppien ja toisiaan kiertäen. Merkiltä toiselle ne vaelsivat ja toiset merkit kaukaa kiersivät. Sitten ne asettuivat sijoilleensa ja tanssivat paikoillaan. Havaittuaan sen shamaani lopetti sointuvan laulunsa ja kiihkon valtaamat iskunsa. Syvä hiljaisuus täytti majan.

Asser kumartui rumpunsa ylle ja tutki merkkejä, joiden päältä luut olivat löytäneet paikkansa. Daron näki suuren hämmästyksen shamaanin kasvoilla.

”Mitä merkit kertovat?”

Asser kohotti päänsä ja pelko aaltoili hänen tulen varjostamilla kasvoillaan. ”Ensimmäinen merkki tarkoittaa suurta viisautta ja myös rakkautta. Toinen on elämän luojan merkki edustaen henkisyttä ja voimaa. Kolmas on pelastuksen merkki ja se tarkoittaa myös toivoa. Nämä kaikki merkit yhdistyvät syntyvässä lapsessa ja niiden yhteinen voima on suunnaton. Siksi olen epäuskoinen.”

Daron oli saanut selityksensä, eikä hän silti ymmärtänyt. Hänelle oli tärkeintä, että lapsi syntyisi terveenä ja Aideen toipuisi nopeasti. Nämä ennustukset ja symbolit vain hämmensivät nuoren metsästäjän mieltä ja hän oli jo valmis unohtamaan ne.

Hän oli majassa pitkän ajan. Shamaani nukkui, eikä metsästäjän läsnäolo haitannut tätä kuorsauksesta päätellen. Daron hymyili, sillä hän ei ollut tiennyt, että shamaanikin kuorsaisi.

Lopulta Daron meni ulos jaloittelemaan. Taivas oli mustunut vä-

rien hiljaa hiipuessa ja taivaan reikiin kadotessa. Reiät loistivat valoa, joka oli Solarin kirkkautta taivaankannen takana. He olivat nimenneet auringon Solariksi. Solar oli heille maailman ja ihmisten luoja.

Daron vilkuili majansa suuntaan ja näki naisen astuvan ulos. Hän tunnisti naisen Debiniksi, joka oli auttanut puolisoa synnytyksessä. Daron rynnisti kohti naista, joka sulki ovinahkan perässään.

”Joko se on ohi? Miksi ei kuulu huutoa? Onko kaikki kunnossa?”

”Kaikki on hyvin. Vauva on jo huutanut itkunsa.”

”Voinko mennä sisälle?”

”Mene toki, mutta vauva on erilainen kuin muut lapset. Näet sen sitten itse”, Debin sanoi ja tuntui siltä, että tällä oli kiire kertomaan vauvan ulkonäöstä myös muille heimon jäsenille.

Daron hämmästyti sanoja ja halusi kysyä lisää, mutta Debin käveli jo pois. Pelokkaasti Daron vilkaisi ovinahan suuntaan, eikä uskaltanut ottaa askelta majaa kohti. Lopulta hän rynnisti majan sisälle.

Aideen makasi pehmustetussa vuoteessa ja hänen peittonaan oli paksu hirventalja. Tuli loimusi nuotiossa ja lämmitti majaa hehkullaan. Tummat varjot liikkuivat koivuntuohiseinillä. Heimon nainen Saria keitti hirvenlihaa savisessa ruukussa. Daron astui lähemmäksi puolisoaan ja kumartui tämän puoleen. Hän näki pienen pään pilkistävän turkiksen alta, kun vastasyntynyt imi ravintoa sisälleen.

Aideen hymyili ja raotti turkista. Hän katseli ihastuneena vauvaa.

”Meillä on suloinen tytär.”

Daron tuijotti vauvaa. Hän ei saanut katsetta irti siitä ja hengityskkin lamaanui hetkeksi. Vauvan iho oli vaalea. Sen vartalo oli pitkä ja hoikka. Vauvan hiukset olivat myös vaaleat. Sen näkeminen järkytti Daronia eniten, sillä kellään muulla heimossa ei ollut vaaleita hiuksia.

Hänen katseensa siirtyi pienokaisen kasvoihin ja sydän alkoi hahkata. Vauvan kasvot olivat erilaiset kuin muilla. Silmät olivat suuret, hehkuen taivaansinen värisinä. Kasvojen piirteet olivat terävämmät, eivätkä muistuttaneet muiden vauvojen pyöreitä kasvoja.

Daron painoi päänsä, sillä hän ei voinut katsoa vastasyntyntä vauvaa. Hän häpesi itseään, ajatuksiaan, sekä tunteitaan. Hän tiesi käytöksellään satuttavansa myös puolisoaan, jota rakasti yli kaiken. Hän yritti keksiä sanan, joka pelastaa tilanteen, muttei löytänyt sanoja.

”Aideen, etkö näe, ettei lapsi ole normaali. Se on kirottu.”

Aideen, vauvan pää rintansa päällä, tuijotti Daronin ohi jonnekin kaukaisuuteen. ”Tämä lapsi on meidän. Itse Solar on siunannut sen rakkaudellaan, eikä mikään, joka syntyy rakkaudesta, voi olla rumaa tai kirottua.”

Vauva äännähti pelästyen äitinsä ääntä ja puheen kiihkon kovuutta. Aideen heijasi vauvaa itseään vasten ja se rauhoittui imemään itseensä elämän nestettä.

Daron tunsi itsensä tyhmäksi ja avuttomaksi. Hän tunsi puolisonsa ja tiesi varmuudella, ettei Aideen pettäisi häntä ja makaisi toisen miehen kanssa.

”Anna anteeksi järkytykseni.”

Daron kosketti vauvan hiuksia ja silitti niiden vaaleaa pehmeyttä. ”Mitä tämä on? Keksitkö selitystä?”

Aideen vain hymyili. Hän oli vielä vauvan lumoissa miettimättä tämän hiuksia tai vartalon ihon vaaleutta. Sanojen ja kysymysten aika tulisi myöhemmin. Tämä hetki oli tärkein, perhe ja rakkaus lapseen.

Kun vauva oli saanut ravintonsa, Aideen söi itse lihakeittoa, jota Saria oli hänelle valmistanut. Nuori isä sai lapsen käsivarsilleen, turkikseen käärittynä. Daron silitti hiljaa vauvan hiuksia ja katseli sen kasvojen piirteitä. Vauvan eloiset silmät tuijottivat isänsä kasvoja. Kyynel vierähti Daronin poskelle ja rakkaus vauvaan peitti erilaisuuden.

Aamulla Asser Totuudenpuhuja halusi nähdä vastasyntyneen. Moni muukin heimossa halusi nähdä tämän erilaisen tytön, mutta heille majan ovea ei raotettu.

Asser astui majaan ja istui Aideenin vierelle. Hän vaati nähdä lapsen ja Aideen raotti turkista, johon vauva oli kiedottu. Shamaani katseli rauhallisena tytön hiuksien väriä ja kasvojen outoja piirteitä. Sitten hän nyökkäsi kuin ymmärryksen merkiksi.

”Lapsi on Solarin lahja. Vaalea iho ja hiukset todistavat tästä. Samoin todistaa myös ennustus, jonka Daron kuuli viime yönä. Lapsen kautta Solar koettelee meitä ja meidän rakkauttamme. Jos me rakastamme tätä lasta kaikesta sydämestämme, niin silloin myös Solar on meitä rakastava. Mutta jos me häntä vihaamme, niin silloin Solarin

viha on oleva meidän päällämme.”

Aideen ja Daron saattoivat huokaista helpotuksesta. Shamaani hyväksyi heidän lapsensa heimon täysivaltaiseksi jäseneksi. He rakastaisivat tätä tyttöä koko sydämestään.

Majan miellyttävässä lämmössä Daron ja Aideen keskustelivat hiljaa, sekä pohtivat lapselle sopivaa nimeä.

”Jos vauva olisi poika, niin siitä tulisi Jaakel sukuni perinteen mukaan, mutta nyt olen sanaton”, Daron sanoi.

Aideen oli miettinyt myös nimeä, jota nainen voisi kantaa ylpeänä elämänsä loppuun asti.

”Luulen keksineen nimen. Suvussani oli kerran nainen, jolla oli parantajan lahja. Naisen nimi oli Elbe. Olkoon se myös meidän tyttäreemme nimi.”

Niin sai alkunsa taru, joka tunnettiin sukupolvien ajan ja josta laulettiin lauluja kaikkialla maailmassa. Se on kertomus nuoren tytön elämästä.

Elben taru.

Elben viisauksia:

”Ilman tietoa ja ymmärrystä olette lähellä totuutta.”

Elbe käveli metsäpolulla ja ihasteli luonnon kauneutta ympärilään. Kuuset kasvoivat pituutta antaen kulkijalle rauhan niiden varjoissa. Polku mutkitteli puiden lomassa kiertäen kiviä ja notkelmia yhä syvemmälle metsään.

Lopulta polku päättyi hakatulle aukiolle. Ketään ei näkynyt lähimaastossa ja se miellytti Elbeä. Hän asteli aukion laidassa olevan kuopan luo, nosti tunikansa helman ylös ja istui riun päälle. Siinä istuen hän teki tarpeensa kaikessa rauhassa. Riukuun oli kiinnitetty nahkainen pussi, josta löytyi kuivatettua sammalta ja suuria kasvien lehtiä. Elbe poimi niistä pari ja käytti niitä säästeliäästi, jotta lehtiä riittäisi vielä muillekin kävijöille.

Pian metsästä alkoi kuulua ääniä. Viisi lasta ilmestyi aukion reunalle ja Elbeltä pääsi hiljainen kirous, jonka hän nieli hammasta puren. Hän pystyi näkemään mielessään sanat, joita pian heitettäisiin ilmaan.

”Elbekö se täällä haiseekin! Olipa hassu sattuma, että osuimme tänne samaan aikaan.”

Puhuja oli kyläpäällikön vanhempi poika Saakan Yönääni ja Elbe oli tunnistanut pojan jo kaukaa.

Elbe nousi ja laski nahkaisen tunikansa alas. Hän oli valmis vastaanottamaan kaikki herjaukset ja antamaan samalla mitalla takaisin. Muutkin kiusaajat olivat Saakanin tukena. Siellä oli poika Lakan ja hänen nuorempi siskonsa Leah, joka oli ihastunut Saakaniin. Myös kaksoset Goll ja Astag olivat mukana ja he olivat vain hiukan Saakania nuorempia miehen alkujä.

”Älä nyt meidän takia nouse, sillä täytyyhän haisevan nädänkin ulostaa, jotta uudelle tulee tilaa.”

Elben sormet puristuivat tahattomasti nyrkkiin.

Saakan jatkoi herjauksiaan. ”Äitisi makasi nädän kanssa ja sinä olet tulos siitä kohtaamisesta! Olet yhtä ruma ja haiseva kuin äitisi-kin.”

”Minun äitini ei ole maannut nädän kanssa, enkä minä ole ruma, enkä haise. Jokin täällä kyllä haisee, mutta olen tuulen alapuolella, joten se haju tulee sieltä!”

Saakan astui nopeasti lähemmäksi. Elbe seiso jähmettyneenä paikallaan uskaltamatta liikahtaa. Vahva nuori käsi tarttui hänen tunikaansa ja puristi sitä niin tiukasti, että Elbe tuns nahkan painuvan selkäänsä vasten.

”Minusta ei ole mukavaa puristaa sinua, mutta jonkunhan tämäkin on tehtävä! Goll ja Astag, riisutaan tämä nädä.”

Elben silmissä välähti pelko.

Kaksoset astelivat Elben vierelle. He tarttuivat tunikan helmoihin ja kiskoivat ainoan vaatteensa pois päältä. Elbe rimpuili vastaan, mutta Saakanin voimakkaat kädet estivät kaikki pakoyritykset. Siniset silmät kostuivat kyyneleistä.

”Nädä sinne minne se kuuluu!” Saakan sanoi ja tönäisi Elbeä pienten pystyrintojen keskelle.

Elbe tajusi kaatuvansa ja liukuvansa selällään kuopan pohjalle. Hämmästys oli niin suuri, ettei hän voinut heti tajuta tapahtumaa. Lopulta hän ymmärsi makaavansa haisevan kuopan pohjalla ja tuns ulosteiden liukkauden allaan.

Hän yritti pyyhkiä kyyneleitä silmistään, mutta tajusi sillä teolla sotkevansa kasvonsa. Hän oli alasti ulostekuopan pohjalla, voimatta edes pyyhkiä silmiään nähdäkseen kiusaajansa. Ensimmäistä kertaa

eläessään Elbe tunsu suurta avuttomuutta, eikä tiennyt kuinka toimia.

”Nyt näätä on siellä missä sen kuuluukin olla!”

Muutkin kiusaajat yhtyivät Saakanin ivalliseen nauruun.

”Lakan, nosta tuo haiseva tunika tuonne männyn oksalle.”

Lakan totteli käskyä. Varsin nopeasti hän löysi kaksi miehenmittaa pitkän oksan. Hän ripusti Elben nahkaisen tunikan oksan toiseen päähän ja nosti sillä tunikan männyn katkenneen oksan haaraan.

”Oikein hyvä! Katko vielä oksa palasiksi.”

Oksa ratisi ja paukkui.

Silloin voimakas vihan tuulahdus pyyhkäisi Elben lävitse ja sai kyöneleet kirpoamaan silmistä. Hän otti tukea käsillään ja ponnisti itsensä pystyyn. Nopeasti hän etsi katseellaan Saakanin, joka seisoi yhä kuopan reunalla ja silmäili Elben nuorta vartaloa.

Saakan kuitenkin näki helposti Elben aikomuksen ja väisti nopeasti ulostemöykyn, joka kirposi tytön sormista. Myös toinen käsi heilahti, mutta Saakan oli jo vetäytynyt kauemmaksi kuopasta. Goll taas ei tajunnut heti tapahtumaa ja sai ulostemöykyn suoraan kaulaansa. Raivoisasti kiroten hän aikoi syöksyä Elben kimppuun, mutta sai hillittyä itsensä ja vetäytyi kauemmaksi kuopasta.

Sen enempää Elbe ei voinut tehdä. Hän kuuli kuinka askeleet loitonivat. Kuului myös Gollin kiroilua ja koston uhoa, naurua ja lopulta vain tuulen huminaa kuusien lomassa.

Vaivalloisesti Elbe sai vedettyä itsensä ylös kuopasta, sillä se oli melkein yhtä syvä kuin tyttö oli pitkä. Kuopan laidat olivat onneksi loivat ja hän yletti laidalla olevaan kuusen juureen, josta sai hyvän otteen. Siitä kiinni pitäen hän kiskoi itsensä pois kuopasta ja silmäili heti ympäristöään polun suuntaan. Ketään ei näkynyt.

Elbe repi maasta tukun ruohoa ja hankasi sillä ihoaan. Hän kuitenkin huomasi kauhukseen, että lika vain leviää laajemmalle alueelle, jos sitä hankaa. Hän tuijotti inhosta väristen likaisia jalkojaan ja käsiään. Selkää hän ei pystynyt edes näkemään, mutta jo pelkkä ajatus siitä sai hänet voimaan pahoin.

Hänen täytyisi peseytyä. Ainoa pesupaikka oli kosken ranta, joka sijaitsi kylän pohjoisella puolella. Päästäkseen sinne hänen olisi kuljettava koko kylän läpi. Kiertotietä ei olisi, sillä kylä oli rakennettu

niin puolustustarkoituksissa, ettei vihollinen voisi kiertää kylän taakse.

Auri-heimon kylä sijaitsi pienen mäen laella, josta oli hyvä näkyvyys noin sadan miehenmitan päähän. Kivikkoinen ja louhikkoinen rinne esti vihollisen nopean hyökkäyksen kylään. Pohjoispuolella oli kuohuva koski, jonka saattoi ylittää vain riippusiltaa pitkin. Lännessä oli upottava suo. Idässä ja etelässä oli sankka aarniometsä.

Elbe oli eteläisessä metsässä. Jotta hän pääsisi kosken rantaan, hänen olisi kuljettava kylän läpi. Hän voisi kyllä kiertää kylän idän kautta metsää pitkin, mutta kylän itäpuolella oleva ranta oli liian jyrkkä, eikä hän olisi päässyt edes lähelle vettä. Myöskään lampia tai edes puroja ei ollut kylän lähistöllä.

Syvä huokaus purkautui Elben sisältä, kun hän tajusi Saakanin ajatelleen samoin. Tämä halusi nöyryyttää Elbeä lisää, kun hän joutuisi näyttämään likaisen vartalonsa kyläläisille. Tiukasti hampaitaan purren Elbe alkoi pohtia eri vaihtoehtoja.

Hän ei kulkisi alasti kylän läpi kaikkien nauraessa. Toinen ajatus oli, että hän odottaisi jonkun aikuisen apua. Kylmät väreet alkoivat kiemurrella Elben selässä, kun hän loi mielikuvan, jossa hän näyttäytyisi jollekin heimon aikuisista alastomana ja likaisena pyytäen apua.

Hitaasti hän kohotti katseensa oksalle, jossa hänen tunikansa liehui tuulessa. Puun runko oli liian paksu kiivettäväksi, eikä siinä ollut oksia, joista saisi tukea. Hänen katseensa etsi oksaa, joka olisi tarpeeksi pitkä ylettyäkseen tunikaan, mutta sellaista ei tietenkään ollut näkyvillä. Saakan oli pitänyt siitä huolen, sillä jäljellä olivat vain katkotun oksan palaset.

Elbe tarttui oksan palaseen ja heitti sen tunikaa kohti, mutta oksa lensi vain puoleenväliin ja oli tippua tytön päälle. Hiljainen kirous kaikui metsän keskellä.

Hänen sormensa hakivat maasta kiviä, mutta karu totuus paljastui muutaman heittoyrityksen jälkeen. Suuret kivet eivät lentäneet vaatteeseen asti. Pienemmät kyllä osuivat, mutta niiden paino oli liian pieni, jotta nahka tippuisi alas. Pian hän tajusi, ettei kivien nakkelusta ollut mitään hyötyä.

Hänen katseensa osui riukuun ja siinä roikkuvaan nahkapussiin. Sitten hän huomasi riukua paikallaan pitävät nahkasidokset ja heti sen

perään maassa olevan liuskekiven. Elbe oivalsi, mitä hän pystyisi tekemään.

Hän tunsi itsensä todella kekseliääksi, sillä tätä ei edes Saakan ollut ajatellut mahdolliseksi. Hän voittaisi Saakanin oveluudessa ja osoittaisi olevansa tätä kekseliäämpi.

Elbe ei aikaillut. Hän ei epäillyt hetkeäkään epäonnistuvansa. Häntä ainoastaan huolestutti, että joku keskeyttäisi hänet nolosti.

Hän tarttui nahkapussiin ja tyhjensi sisällön maahan. Käteensä hän poimi liuskekiven ja etsi tasaisen kiven alustaksi. Nopeasti hän teki tarkkoja viiltoja nahkaan saadakseen siitä kämmenen kokoisen nahkanpalan. Jokaiseen kulmaan hän pyöritti kiven terävällä kulmalla reiän ja kävi sitten hakemassa riukua pitelevää nahkasuikaletta pari kädenmittaa.

Pian Elbe huomasi viheltelevänsä heimon metsästyssävelmää, kun hänen sormensa pujottivat nahkahihnaa reikien läpi. Hän teki tiukat solmut kulmiin, jotta hihnat pysyivät kiinni.

Nyt hänellä oli nahkankappale, jonka kaikista kulmista lähti pitkä irtonainen nahkasuikale. Nopeasti hän etsi joukon suurempia kiviä, joita ei olisi jaksanut heittää männyn oksaan, mutta tällä apuvälineellä se voisi onnistua.

Hänen käsissään oli linko.

Muistiaan pinnistäen hän tarttui kahteen vierekkäiseen suikaleeseen ja kieputti ne sormiensa ympärille. Toiset kaksi hän otti peukalon ja etusormen väliin. Vapaalla kädellään hän pudotti yhden kivistä nahkapalan keskelle ja henkäisi syvään.

Hän etsi sopivan heittokulman ja laski mielessään kiven synnyttämää kaarta sen irrotessa nahkasta. Sitten Elbe kieputti asettaan ilmassa ja hän tunsi kuinka kivi tempoi hänen kättään voimien alkaessa virrata. Kun kivi oli nousemassa kohti tunikaa, Elbe irrotti peukalon ja etusormensa otteen suikaleista. Raskas kivi singahti ylös ja meni vain hiuksenhienosti ohi tunikasta.

Vasta toinen yritys onnistui ja kiven paino kiskoi tunikan voimalla mukaansa. Nahkavaate putosi maahan männyn toiselle puolelle.

Elbe oli liian väsynyt riemuitakseen. Hän laahusti vaatteensa luo ja puki sen ylleen. Hiuksiaan hän ei saanut piiloon, mutta se ei haitan-

nut. Hiukset olivat aina takkuiset ja likaiset, joten niihin ei kukaan kiinnittäisi edes huomiota. Tekemänsä lingon hän tunki tunikansa tas-kuun ja suuntasi kulkunsa polulle.

Auri-heimon kylä levittäytyi kauniina ja toimeliaana mäen laella. Monen turvemajan huipulta nousi savua, sillä naiset olivat valmistamassa ruokaa keskikesän juhlaan. Pian etelästä saapuisi kauppiaita hevosineen ja kauppatavaroineen ja nämä tuli ruokkia heimon valmistamilla antimilla.

Elbe juoksi louhikon keskellä olevaa kapeaa polkua. Hän kuvitteli muuttuvansa etelätuuleksi, sen puhaltaessa kylän läpi ilman vastusta. Hän ei ajatellut kipeitä, pysähtymään huutavia jalkojaan, vaan uppoutui täysin mielikuvaan tuulesta.

Hän näki vilaukselta äitinsä Aideen kotimajan edessä. Tämä oli korjaamassa rikkinäistä nahkajalkinetta. Hänen isänsä Daron oli pääl-likön majan luona pitämässä neuvonpitoa metsästäjien kanssa. Hei-mon shamaani poltteli piippuaan majansa edessä. Elbe ei nähnyt juok-sunsa aikana Saakania, eikä muita kiusaajiaan.

Shamaanin pystyttämä toteemipaalu kylän keskellä vilahti hänen ohitse. Paljon muutakin hän ehti havaita liitäessään tuulena kylän halki, mutta harva kääntyi katsomaan hänen juoksuaan. Nekin, jotka katsoivat häntä, katsoivat vain hetken. Ketään ei kiinnostanut tyttö, joka viihtyi yksin metsissä vaellellen ja muuta heimoa vältellen.

Nopeasti kylä majoineen jäi hänen taakseen ja hän saapui polku-jen risteyskohtaan. Keskimäinen polku meni riippusillalle. Oikea polku meni vedenottopaikalle ja vasen polku peseytymispaikalle. Ve-denottopaikka oli ylävirrassa, ettei pesuvesi saastuttaisi juomavettä.

Elben oli valittava vasemman puoleinen polku. Koski pauhasi ää-nekkäästi solan pohjalla, kun hän laskeutui jyrkkää kivikkoista polkua. Hän silmäili samalla huolestuneena rantaa, mutta kiusaajia ei näkynyt sielläkään.

Elbe näki lähelle kallion kylkeä pystytetyn löylymajan. Se toimi talvisin heidän peseytymispaikkanaan. Majan keskellä oli kivillä vuorattu tulisija ja sen seinustoilla korkeat penkit löylyn ottamista varten. Heimo toisinaan kokoontui sinne peseytymään yhdessä ja nauttimaan majan kuumista höyryistä. Maja olisi myös oivallinen piilopaikka, jos

halusi yllättää jonkun rantaan tulijan.

Lopulta Elbe tunsu hiekan jalkojensa alla. Hän juoksi veden puhdistavaan ja viileään kosteuteen. Tässä kohtaa koskea oli tyyni, hiekkapohjainen poukama, joka sopi erinomaisesti uimiseen. Elbe kahlasu rantaveteen ja riisui nahkansa. Hän ei voinut mennä liian kauaksi, sillä muuten voimakas virtaus tempaisi hänet mukaansa. Alavirralla koski muuttui kapeammaksi ja oli täynnä kiviä, joita olisi mahdoton väistää.

Hän sai helposti hangattua itsensä puhtaaksi ja katseli samalla vartalooan surullisena. Hän tiesi olevansa erilainen kuin muut ikäisensä tytöt. Muilla samanikäisillä tytöillä oli suuremmat rinnat ja paljon karvoitusta alapäässä. Hänellä itsellään oli vain pienet pystyrinnat, sekä vähän vaaleaa karvoitusta, joka ei piilottanut alapään poimuja. Muiden iho oli myös aavistuksen tummempi kuin Elbellä, ja näiden vartalot olivat pyöreämmät. Kaikkein näkyvin ero oli kuitenkin hänen vaaleat, pitkät hiuksensa.

Elbe oli ollut jo pitkään tietoinen erilaisuudestaan. Hän ei tiennyt syytä sille, eikä sitä tiennyt kukaan muukaan heimossa. Edes shamaani ei ollut kertonut asiasta mitään. Vuosien aikana Elbe oli hyväksynyt tosiseikat ja pyrkinyt aiheuttamaan mahdollisimman vähän ongelmia muille. Siksi hän oli päivisin pysytellyt poissa kylästä. Hän rakastikin yli kaiken luonnon kauneutta ja viihtyi sen hiljaisuudessa.

Heimon lapset kiusasivat häntä, mutta Elbe kesti sen urhoollisesti. Hän vaistosi, etteivät lapset ymmärtäneet tekojaan. He eivät tienneet satuttavansa Elbeä.

Rannalla hän keskittyi pesemään tunikaansa, ainoaa vaatettaan. Hänen vanhempansa olivat alhaisia arvoltaan, eivätkä he saaneet omistaa paljon vaatteita. Kaikki koristeelliset asut olivat heiltä ja heidän lapsiltaan kiellettyjä.

Elbe syventyi pesemiseen niin keskittyneesti, ettei hän huomannut rannalle astelevaa nuorukaista.

”Ei näätä hajustaan pääse, vaikka kuinka hankaisi!”

Elbe nosti päänsä ja tuijotti rannalla norukoilevaa Saakania.

”Minne kadotit apurisi?”

”He joutuivat töihin.”

Elbe puki märän tunikan ylleen ja kahlasu rantaan. Vesi oli kylmää

ja hän tiesi, ettei voisi olla siinä enää pitkään.

”Älä pidä turhaan kiirettä, vaan peseydy rauhassa”, Saakan sanoi ja esti Elben pääsyn rantahietikolle. ”Tukassasi on vielä paljon likaa. Ajattele ulkonäköäsi, näätä!”

Sanat pysäyttivät Elben askeleet. Sydän hakkasi rintakehässä ja pieni kiukku kiemurteli hänen sormissaan, kun ne puristuivat nyrkkiin. Tietenkään hän ei voisi voittaa Saakania tappelussa, mutta uskaltaisiko tämä todella käydä hänen kimppuunsa? Kiusaaminen ja pahoinpitely olisivat sentään kaksi eri asiaa.

”Estä minua, jos haluat, mutta joudut tahrimaan nyrkkisi!”

Saakan mietti hetken Elben sanoja ja vetäytyi sitten kauemmas. ”Miksi tahrisin käteni tuollaiseen ruipelo haisunäätään? Kerro sen sijaan, kuka sinua auttoi metsässä?”

”Ei minua autettu, vaan olen sinua nokkelampi.”

Saakan suuttui. ”Kuinka sait vaatteesi alas? Kerro!”

Elbe tunsi kuinka kerskumisen himo valtasi hänet, eikä hän voinut vastustaa sitä kiusausta. Tämä oli hänen hetkensä ja hänen kostonsa. Hitaasti hän veti taskustaan lingon ja pyöritteli sitä Saakanin kasvojen edessä.

”Osasin rakentaa tämän. Osaatko yhtään kuvitella mikä se on?”

Saakan pysäytti Elben käden ja tempaisi lingon itselleen. Hetken aikaa hän tuijotti sitä ihmeissään, kirosi ääneen ja nakkasi sen nopealla heitolla kosken kuohuun. Elbe ehti nähdä siitä vilauksen, ennen kuin se vajosi veteen ja virta vei sen mennessään. Se menetys ei haitannut Elbeä, sillä hän oli saanut kostonsa.

”Seuraavalla kerralla sinulla ei ole linkoa apuna. Toivon sinun hukkuvan tuohon koskeen, eikä kukaan jää kaipaamaan sinua”, Saakan sanoi kylmästi. Sitten hän käänsi selkensä tytölle ja käveli pois.

Elbe jäi tuijottamaan pojan perään leuka pystyssä ja uhmakkaana, muttei voinut olla ajattelematta sitä päivää, kun kyläpäällikkö kuolisi. Saakan perisi isänsä aseman ja hänestä tulisi heimon uusi päällikkö.

2

Elben viisauksia:

”Olkaa tietoisia luonnon äänistä ympärillänne, niin tulette tietoiseksi hiljaisuudesta sisällänne.”

Elbe makasi rantahietikolla ja nautti auringon lämmöstä. Samalla hän kuunteli keskittyneesti kosken huumaavaa pauhua. Hän oli jo kauan sitten huomannut, että keskittymällä kuuntelemaan kosken pauhua, saattoi unohtaa itsensä ja ajan kulun, tietoisuuden pysyessä silti tarkkaavaisena. Siinä tietoisuudentilassa hän oli vapaa kaikista häiritsevästä ajatuksista ja koki sisimmässään syvällisen rauhan tunteen.

Elbe oli keksinyt hiljentymisen itse, kun oli keskittynyt kuuntelemaan luonnon ääniä ympärillään. Hän tunsu saavansa hiljentymisestä itselleen sisäistä voimaa ja tyyneyttä jokapäiväiseen elämäänsä. Kun mieli hiljeni turhista ajatuksista, pystyi aistimaan maailman paljon ai-dompana ja elävämpänä.

Kun hän palasi mietiskelystä kehotietoisuuteen, Elbe huomasi auringon aloittaneen laskeutumisen länteen. Hän nousi jaloilleen ja heitti hyvästit kosken miellyttävälle pauhulle.

Hänen tulisi näyttäytyä vanhemmilleen, jotteivät nämä huolestuisi turhasta. Elben vanhemmat luottivat tyttärensä. He tiesivät tämän olevan muita ikäisiään nokkelampi ja varovaisempi. Se oli hyvä, sillä

juuri vapautta Elbe kaipasi. Vapautta liikkua ja tehdä mitä haluaa. Hän mieluummin heittäisi henkensä, jos se vapaus riistettäisiin häneltä, sillä niin paljon hän sitä arvosti.

Nopeasti Elbe sai kylänsä näkyviin ja asteli majojen välitse kulkevia polkuja pitkin. Hän ohitti keihästelineen, johon oli kasattu pitkä rivi metsästyksessä käytettäviä keihäitä. Siellä täällä kylää oli myös puukehikoita, joissa kuivattiin ja venytettiin hirvien ja porojen taljoja.

Asuinmajat oli tehty puukehikon päälle laitetuista tuohenpaloista, joiden päällä oli vielä turvekerros. Turve viilensi majaa kesällä ja lämmitti sitä talvella. Majojen yläosassa oli nahkaiset läpät, josta tulisijojen savu pääsi poistumaan taivaalle.

Kylä oli suuri, jos sitä vertasi muihin lähiseudun kyliin. Auri-heimo lisääntyi nopeasti ja kuolleisuus oli verrattain pieni. Siitä oli kiittäminen heimon parannustaitoja, sekä onnea metsästyksessä, sillä suuria metsästystapaturmia ei ollut sattunut miesmuistiin. Myöskään heimojen välisiä yhteenottoja ei ollut tapahtunut pitkään aikaan, sillä kukaan ei uskaltanut hyökätä Auri-heimoon sen miesvahvuuden, sekä uusien aseiden ja shamaanin suojeluksen takia.

Heimo oli rikas ja sillä oli varaa ostaa miekkoja, kilpiä, jousipysyviä ja keihäitä. Rikkauden syynä oli kulta, jota he saivat pohjoisen Verna-joen pohjahiekasta. Etelässä asuvat bardialaiset himoitsivat kultaa. Siksi nämä vaelsivat kauas pohjoiseen myymään aseitaan ja korujaan. Shamaani Asser oli loitsuillaan suojannut kullan, jotta vain Auri-heimon jäsenet saattoivat löytää sitä.

Heimon metsästäjät toivat mukanaan kultaa, kun metsästysretki suuntautui pohjoisen aarniometsiin. He luovuttivat osan kullasta puolisolleen osoitukseksi rakkaudesta ja kiintymyksestä. Naiset eivät saaneet metsästä. He eivät myöskään saaneet ylittää riippusiltaa, joka johti pohjoisille erämaille. Tästä johtuen naimattomat naiset olivat aina köyhiä, eikä heillä ollut varaa koruihin ja kauniisiin asuihin. Naisille olikin tärkeää löytää mies, jotta voisi kohota arvossa ylemmäksi. Se oli ainoa keino vaurastua.

Elbe uskoi olevansa ruma. Hän tiesi, ettei koskaan saisi miestä itselleen, sillä kukaan ei halunnut rumaa naista vaimokseen. Hän ymmärsi myös, ettei koskaan rikastuisi, eikä hänen asemansa vahvistuisi

heimossa. Hän olisi pohjasakkaa ja siksi toisten komenneltavissa. Hän kirosi mielessään sitä, että oli syntynyt tytöksi, sillä poikana hänen elämänsä olisi helpompaa. Poikana hän voisi itse vaelttaa pohjoiseen ja kahmia sylin täydeltä kultaa. Hän voisi ostaa kaikkea haluamansa etelän kauppiailta. Mutta hän ei ollut poika, vaan tytöksi hän oli syntynyt, ja se kirous hänen olisi kannettava mukanaan kuolemaansa saakka.

Elbe saapui oman majansa edustalle.

Aideen Valkohius, Elben äiti, oli saanut jalkineet korjattua ja ompeli nahkaista puseroa kesäjuhlan kunniaksi. Elbe oli nuorempana kysynyt äidiltään tämän toisnimestä, sillä äidillä ei ollut vaaleita hiuksia. Aideen oli kertonut muutaman hiuksen olleen vaaleita lapsuudessaan ja siksi hän oli ottanut toisnimekseen valkohius. Nyt vaaleat hiukset olivat jo aikaa sitten irronneet ja toisnimi tuntui hassulta.

Asser piti Elben hiuksia Solarin vitsinä, jolla koeteltiin heimoa ja sen suvaitsevaisuutta erilaisuutta kohtaan. Kerran Elbe oli leikannut hiuksensa pois, mutta ne olivat kasvaneet takaisin vieläkin vaaleampana. Elbe ei yleensä pessyt hiuksiaan, sillä likaisena ne näyttivät aavistuksen tummemmilta.

Elbe laskeutui äitinsä viereen ja Aideen hymyili tyttärelleen.

”Missä sinä olet ollut tänään? Täällä olisi tehtävää myös sinulle.”

Elbe ei halunnut kertoa kiusaamisesta. Metsän muistot kuitenkin ottivat hänet valtaansa. Se tunne valtasi hänet niin voimallisesti, että silmät kostuivat kyyneleistä. Elbe kumartui äitinsä kainaloon ja salasi silmiensä kosteuden, uskaltamatta niistä edes nenäänsä. Salaaminen oli kuitenkin turhaa. Kohtaus ei ollut ensimmäinen, eikä se olisi viimeinen. Pala kurkussa hän mietti, kuinka monta kertaa kaikki vielä toistuisi.

”Kerro minulle mitä tapahtui?” Aideen kysyi lempeällä äänellä, josta huokui rakkaus tytärtä kohtaan.

”Kun olin kuopalla niin Saakan tuli sinne ja muut olivat hänen mukanaan. He solvasivat minua. Sen kestan, mutta he solvasivat myös sinua, enkä voi sietää sitä koskaan! He riisuiivat minut alasti ja työnsivät kuoppaan, nauroivat ja solvasivat. Lopuksi he ripustivat tunikani korkealle oksan haaraan.”

Aideen rutisti tytärtään tiukasti itseään vasten.

Elbe hymyili. ”Heitin ulostetta Gollin kaulaan, mutten harmikseni osunut Saakaniin. He pakenivat. Tein itselleni lingon ja sain sillä pudotettua vaatteeni alas. Sitten juoksin koskelle peseytymään.”

”Olen ylpeä sinusta, Elbe. Ulosteen heittäminen ei ollut kovin suotavaa, mutta se varmasti sopi tilanteeseen.”

Aideen pyyhki kostuneita silmiään hihaansa ja Elbekin uskalsi tehdä samoin.

”Vieläkö sinulla on se linko?”

”Ei, sillä Saakan tuli koskelle ja heitti sen veteen. Hän sanoi, että olisi parempi, jos hukkaisin koskeen.”

Aideen halasi tytärtään voimakkaasti.

”Saakan on tyhmä. Älä sinä hänen puheistaan välitä, sinä olet tälle heimolle arvokkaampi kuin kukaan voi edes aavistaa. Itse Solar on sinut lähettänyt meidän pelastajaksemme.”

Elbe oli kuullut saman ennustuksen ennenkin. Niin oli lausuttu hänen syntyessään maailmaan kevättalven yönä revontulien loimutesa pimeällä taivaalla. Sen päivän Elbe halusi nähdä, kun hän pelastaisi koko heimon. Hän itse ei siihen uskonut, eikä siihen uskonut kukaan muukaan.

Lopun päivää Elbe auttoi äitiään pikkuaskareissa, kantaen vettä ja polttopuita, sekä puhdistaa ruokailuastioita ja syömävälineitä. Auriheimolla oli kauniisti koristeltuja savesta muovattuja ruokailuastioita, jotka oli poltettu uunissa kestämään kovakouraistakin käsittelyä.

Ruokailuvälineinä oli ennen ollut puusta vuoltuja veitsiä ja lusikoita, mutta etelän kauppiaiden huomattua heidän puutteensa, olivat he tuoneet mukanaan raudasta valettuja ruokailuvälineitä. Suuren juhlan kunniaksi täytyi kaikki ruokailuvälineet puhdistaa ja kiillottaa nahkalla säihkyvän kirikkaiksi.

Miehet kasasivat uusia nahkakotia etelän kauppiaille vieraskodiksi, sekä valmistelivat pohjoisen metsästysretkeä, jonka saaliilla ruokittiin kaikki vieraat. Samalla heidän silmissään kiilsi kullan himo, sillä kullalla he ostaisivat uusia aseita ja metsästysvarusteita.

Asser Totuudenpuhuja kertasi hiljaa laulujaan, joita tulisi laulamaan vieraille. Heimolaiset pysähtyivät askarten lomassa kuulemaan shamaanin sointuvaa sävelmää. Laulut kertoivat heimon yhtenäisyy-

destä, taistelujen voitoista, rakkaudesta ja luonnon kunnioittamisesta. Sanat aaltoilivat kuin kosken kuohu ja niiden voima tunki jokaiseen kuulijaan. Kukaan heimossa ei voinut ohittaa shamaanin sävelmää, joutumatta laulun lumouksen valtaan, sillä niin voimallinen oli hänen laulujensa tenho.

Elbe näki kuinka heimon väki kokoontui shamaanin majan luo ja sävelmän houkutus valtasi myös hänen mielensä. Ruokailuvälineet tipahtivat savesta valmistettuun pesuvatiin ja sydän haltioituneena hän askelsi shamaanin luo. Hän kiersi muut kuulijat ja pääsi melkein shamaanin vierelle. Elbe antautui laulujen sanoille, niiden lumotuille soinnuille. Hän antoi laulun lumota itsensä ja kuljettaa hänet kauas menneisyyteen.

Heimolaisetkin unohtivat itsensä ollessaan sävelmän vankina, mutta viimein laulu päättyi hiljaisuuteen. Hitaasti saattoi erottaa lintujen aloittavan laulamisen, sekä tuulen kevyen tuulahduksen kasvoilla.

Heimolaiset pyysivät Asseria laulamaan lisää, mutta shamaani kieltäytyi kohteliaasti.

”Antaa luonnon laulaa. Kuunnelkaa sen sointuja ja tuulen huminaa ilmassa, sillä ei ole sen kauniimpaa sävelmää olemassa!”

Vaitonaisena heimo perääntyi kukin omille töilleen. Elbe jäi kuitenkin seisomaan paikoilleen. Asser viittasi hänelle kädellään ja osoitti paikkaa edessään. ”Elbe, istu hetkeksi seuraani.”

Oli suuri kunnia saada shamaanin aikaa itselleen. Elbe totteli shamaania, jonka loitsujen voima saisi tunturinkin siirtymään pois paikoiltaan. Ei sellaista tosin ollut koskaan tapahtunut, mutta kukaan ei epäillyt hänen loitsujensa voimaa. Elbe todella uskoi, että Asser voisi halutessaan siirtää vaikka suuria tunteita.

Asserin toisnimi oli Totuudenpuhujaksi. Hän kertoi heimolle Solarin tahdon ja siksi häntä kutsuttiin totuudenpuhujaksi. Shamaanin vanhemmat olivat kuolleet hänen ollessa vasta lapsi. Asserin isä, Buran oli saanut surmansa heimojen välisessä taistelussa. Asserin äiti, Shaol taas oli kadonnut kylästä erään hyökkäyksen jälkeen. Yleisesti oletettiin hyökkääjien kaapanneen Shaolin mukaansa, jotta nämä voisivat huvitella naisen kanssa paluumatkansa aikana. Asserin ainoa sisar Shonia oli kuollut viisitoistavuotiaana susilauman hyökätessä tämän

kimppuun metsässä. Shamaanilla ei ollut enää elossa olevia sukulaisia.

Elbe nosti katseensa Asserin silmiin, eikä hämmästynyt niiden eloisuutta ja elämänvoimaa. Hän oli nähnyt shamaanin sammalenvihreät silmät ennenkin. Ne olivat silmät, joilta ei voinut salata mitään.

Asserin kasvoilla oli vanhuuden tuomia uurteita. Hänen leukaansa peitti harmaa ja lyhyt parta. Hänen hoikkaa vartaloaan peitti kauniisti kuvioitu nahkainen paita, sekä pitkät housut.

”Sinua on taas kiusattu. Näen polttavan tuskan sielussasi.”

Shamaani tarttui Elben käteen ja puristi sitä hellästi. Elbe piti päätään kumarassa, sillä hän ei halunnut paljastaa shamaanille tuskaansa.

”Saakan keksii aina jotakin uutta ja houkuttelee muut mukaansa.”

”Saakan Yönääni on julma. Hänen sielunsa ei näe Solarin kauneutta. Häpeän päivä heimolle, kun hänestä tulee kyläpäällikkö.”

Shamaani katsoi hiljaisen Elben likaisia hiuksia, sekä tunikan peittämää vartaloa. ”Oletko jo miettinyt toisnimeä itsellesi?”

Elbe pudisti päätään. Hän oli miettinyt sanaa, muttei keksinyt sopivaa. Nimi oli tärkeä, koska se liittyisi häneen koko loppuelämän ajan.

”Sopisiko Valkohius äitisi mukaan tai Pitkäjalka isäsi mukaan?”

”En halua tahria vanhempieni nimeä ottamalla sitä itselleni”, Elbe sanoi ja nosti päänsä uhmakkaasti ylös.

Asserin silmät välähtivät ja Elbe ehti havaita siinä välähdyksessä ihailua tytön kypsyyttä ja omapäisyyttä kohtaan. Pieni hymy alkoi kaarehtia shamaanin huulilla.

”Olkoon sitten niin. Sinun on keksittävä itsellesi toisnimi ennen kesän juhlaa. Silloin nimeän sinut ja Solarin on se myös hyväksyttävä.”

Elbe kumarsi Asserin päätökselle ja oli nousta, mutta shamaanin käsi viittasi vielä odottamaan hetken.

”En tunne maallista tehtävääsi, määränpätäsi tai kohtaloasi. Olet uusi alku ja myös kaiken loppu. Solar on sinut lähettänyt meidän keskelle, joko pelastukseksi tai turmioksi. Sitä en tiedä, sillä olet minulle arvoitus.”

Sen sanottuaan Asser nousi ja otti tukea kävelysauvastaan. Sitten hän askelsi hitaasti majansa viileyteen.

Elbe tunsu kylmien väreiden virtaavan selässään. Shamaanin sanat olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen, mutta hän ei voinut ymmärtää niitä. Shamaanikaan ei tuntunut ymmärtävän ja se kummastutti Elbeä, sillä hän oli todella luullut Asserin tietävän kaiken.

Hän suuntasi ajatuksensa laskevan auringon kellertävää hehkuun. Jos olet minut lähettänyt, niin kerro, mitä haluat minun tekevän?

Daron Pitkäjalka heräsi majansa hämäryydessä ja katseli unisena ympärilleen. Hänen vierellään makasi puoliso Aideen ja tämän toisella puolella Elbe. He molemmat nukkuivat vielä sikeästi. Hetken aikaa Daron antoi katseensa levätä Aideenin kauniilla kasvoilla. Puolison tuuheat, pitkät hiukset levittäytyivät tyynylle. Daron kumartui lähemmäksi ja suuteli kevyesti puolisonsa poskea.

Aideen mumisi jotakin ja käänsi kylkeä.

Daron hymyili. Aamu oli miehen lempihetki päivästä. Aikainen aamu muiden vielä nukkuessa, nurmen kostea pinta ja auringon nousu idästä metsän takaa, rauhallisuutta ennen päivän kiireitä.

Daron pukeutui hiljaa ja katseli samalla nukkuvaa Elbeä.

Kaikki tiesivät, että hän oli toivonut enemmän poikaa, kuin tuota epätavallista tyttöä, joka ei tuntunut sopeutuvan heimon tapoihin ja määräyksiin. Jo vuosia sitten Daron oli oppinut rakastamaan tyttärtään. Daron rakasti tyttärensä uteliaita kysymyksiä elämästä ja kuolemasta, sekä kykyä nähdä luonnon kauneus ympärillään. Ne kysymykset, joita Elbe esitti jo sangen nuorena, olivat älykkäitä ja Daron oli joutunut suoraan tunnustamaan, ettei tiennyt niihin vastausta.

Niinpä Elbe oli alkanut vaellella metsissä etsien vastauksia kysymyksiinsä luonnosta ja sen ihmeistä. Tätä oli oudoksuttu yleisesti heimon keskuudessa, mutta pikkuhiljaa se oli hyväksytty ja tytön annettiin vaellella metsissä yksin. Tämä saattoi myös johtua siitä, että moni heimolaisista toivoi salaa Elben joutuvan petoeläimen syötäväksi, jolloin hänen erilaisuutensa ei enää vaivaisi heimon mieltä. Niin ei ollut käynyt, vaan Elbe oli aina palannut retkiltään ilman haavan haavaa kehossaan.

Silloin alettiin pian huhuta, että Elbe oli petoeläinten sukua ja hän oli lumonnut ne palvelijoikseen. Daron sai nopeasti tietää Saakanin

levittäneen näitä saastaisia juoruja.

Daron oli marssinut kiukkuisena päällikkö Barakin luo ja vaatinut tältä hyvitystä kunnianloukkauksesta. Lempeäluontoinen Barak oli toki torunut poikaansa ja selittänyt tälle, ettei heimon jäsenestä saisi keksiä valheellisia juoruja. Siihen se oli sitten jäänytkin. Huhut Elben eläimellisestä alkuperästä jatkuivat, mutta niistä alettiin puhua salaa, jotteivät juorut levinneet Daronin ja Aideen korviin.

Pian alettiin uskoa, että Aideen oli maannut jonkun metsäneläimen kanssa ja kuunhenki Lunar olisi loitsullaan mahdollistanut raskauden. Heimolaiset pitivät Lunaria eläinten luoja ja hallitsijana.

Daron oli jo vuosia halunnut päästä osalliseksi metsästäjien rinkiin, joka tekisi päätökset metsästyksistä, mutta juorun jälkeen se muuttui mahdottomaksi. Metsästäjät vieroksuivat häntä ja uskoivat tämän seuran tuottavan epäonnea metsästyksessä. Niinpä Daron oli edelleenkin tavallinen metsästäjä ilman päätösvaltaa ja etuoikeuksia, ja se kaikki vain siksi, että hänen tyttärensä oli erilainen kuin muut heimossa. Daron kesti juorut ja pilkat, eikä antanut niiden satuttaa sisintään. Hän kirosi Saakania juorujen levittäjänä, mutta nuorukainen oli isänsä suojeluksessa.

"Juorutkaa ja pilkatkaa niin paljon kuin haluatte, mutta minä rakastan Elbeä, omaa tytärtäni!"

Nuo sanat Daron oli huutanut kaikille ja saanut kohun hiljennemään muutamaksi päiväksi.

Tätä kaikkea hän muisteli katsellessaan tytärtään. Hän oli ylpeä tyttärestään ja tämän sitkeydestä kestää pilkkaa. Hänessä on miestä enemmän kuin samanikäisessä pojassa, Daron ajatteli hymyillen. Emme ehkä ole mitään heimon silmissä, mutta olemme perhe ja rakastamme toisiamme.

Hän raotti ovinahkaa ja astui yökasteen kostuttamalle ruoholle.

Päivät vierivät kylässä toinen toistaan seuraten ja keskikesän juhla lähestyi nopeasti. Metsästäjät tekivät metsästysretkiään pohjoiseen ja saivat paljon saalista, jota heimon naiset valmistivat ruuaksi nuotioiden äärellä.

Elbe vaelsi hiljaa kylän poikki. Hän ei ollut keksinyt vielä toisni-

meä itselleen. Hänen mielensä oli alakuloinen juhla valmistelujen keskellä naurun ja ilon raikuessa ympärillä. Hän tarvitsi yksityisyyttä, sekä rauhaa ajatuksilleen.

Jotkut miehet olivat jo aloittaneet juhlimisen. Hän näki humalassa hoippuvia miehiä, kuuli rivoja vitsejä ja niiden synnyttämää naurua. Jotkut harjoittelivat taisteluesitystä miekoin ja kilvin. Toiset taas kilpailivat jousiammunnassa. Kaikkialla naurettiin ja iloittiin, sillä bardialaiset kauppiat saapuisivat pian. Silloin tarjolla olisi taas kaikkea uutta, uusia aseita, astioita, ruokailuvälineitä, koruja, sekä kaikkea hyödyllistä mitä heimo kaipasi elämänsä iloksi.

Myös Elbe odotti vieraita innolla. Hänellä ei ollut kultaa, eikä mahdollisuutta ostaa mitään. Hän pääsisi silti edes ihailemaan eteläisten kansojen keksintöjä ja niiden taidokkuutta.

Hän oli edellisenä kesänä saanut lahjaksi pienen peilin. Elbe vaitosi, että tänä kesänä hän saisi jälleen lahjan. Vaatteita hän toivoi eniten, mutta heimon aliarvoisimpana hän ei saanut omistaa niitä paljon. Kauppiaiden myymät vaatteet olivat myös liian kauniita ja koristeellisia hänen alhaiselle arvolleen.

Elbe vaelsi kohti etelää louhikon yli johtavaa polkua. Hän tuli metsän reunaan ja valitsi oikealle johtavan polun, joka vei lehtimetsään. Vasen polku vei kuopalle ja kirvelevä muisto palautui mieleen. Hän tarttui muistoon ja heitti sen tuulen vietäväksi.

Koivut reunustivat polkua, joka oli hyvin vähän käytetty. Nurmea oli tuskin tallattu, saati kiveä käännetty. Elbe tunsu polun mutkat ja jokaisen kiven sen vierellä. Se oli kauppiaiden polku. Hän oli vaeltanut sitä päivän verran etelään uskoen näkevänsä bardialaisten kylät, mutta oli joutunut pettymään. Kylät olivat liian kaukana hänen kuljettavakseen.

Elbe näki kiven, jonka viereltä lähti hänen itsensä tekemä polku. Hän asteli polkua ja tunsu sen miellyttävän pehmeiden paljaiden jalkojensa alla.

Hän saapui lehdon keskellä olevaan matalaan, saniaisten peittämään notkelmaan. Hän näki litteän kiven notkon keskellä ja istuessaan sille, hän tunsu kiven kylmän kosteuden allaan. Raikas koivunlehtien ja saniaisten tuoksu täytti notkon. Heikko tuuli havisutti lehtiä ja sai

ne kahisemaan hiljaa kuin hyräillen kuulijalleen. Lehdet peittivät myös auringon poltteen.

Elbestä lehto oli lumoavan kaunis. Se oli tarpeeksi kaukana kylän metelistä ja silti lyhyen kävelymatkan päässä. Täällä hän sai olla yksin, sekä miettiä kaikkea näkemäänsä ja kuulemaansa. Hän oli löytänyt paikan sattumalta muutama kesä sitten. Siitä lähtien hän oli aina palannut sinne kaivatessaan rauhaa ja yksityisyyttä.

Hänestä tuntui, että notkelmassa vallitsi salaperäinen lumous, joka veti häntä sinne aina uudestaan ja uudestaan. Hän oli tarkkaillut notkoa aisteillaan ja mielen kyvyillään selvittäen lumousta. Elbe ei ollut onnistunut paljastamaan sitä ja silti lumous kiusasi häntä. Tuntui hetken, kun se näyttäytyisi ja paljastaisi itsensä, mutta vetäytyikin sitten piiloonsa.

Elbe oli yksin ja juuri sitä hän halusi. Hänen piti keksiä itselleen toisnimi, mutta se oli hyvin vaikeaa. Hänen päänsä oli tyhjä, eikä hän keksinyt mitään järkevää sanaa.

Sopisiko tyhjiys toisnimeksi? Ei mitään? Olematon? Elbe Olematon!

Nimi kuvaisi hyvin hänen asemaansa heimossa ja vastasi myös hänen omaa käsitystä itsestään. Oliko hän keksinyt toisnimen itselleen niin helposti? Hyväksyisikö shamaani sen tai itse Solar?

Hän punnitsi sanaa mielessään. Käänteli sitä mielessään tarkkailen sitä eri suunnista, muttei havainnut sanassa mitään vikaa. Se oli täydellinen ja juuri hänelle tehty.

Elbe risti jalkansa hennon kehonsa alle, sillä oli aika nauttia luonnon tuulista ja tuoksuista, sekä koivun lehtien kahinasta. Hän halusi nauttia kiven kylmästä koleudesta ja taivaansinen hehkusta, luonnon suurista äänistä ja sen salatusta ykseydestä. Kaikista niistä pienistä ihmisistä, joista maailma koostui.

Hän sulki silmänsä ja antautui luonnolle. Hän tunsu tuulen kepeän kosketuksen poskillaan, auringon valon suljetuissa luomissaan. Hän tunsu varjon viileyden kehollaan ja kuuli koivun kahisevat lehdet, kiven kosteuden nahkansa läpi. Nämä kaikki aistimukset yhdistyivät, muuttuen lopulta kaiken kattavaksi rauhaksi. Elbe unohti kaiken ja ainoa asia, mitä hän tiedosti enää, oli pelkkä olemassaolo itse.

Hiukan myöhemmin Elbe avasi luomensa.

Hän näki notkon kauneuden ja sen rauhallisen viileyden ympärillään. Hitaasti hän palautui takaisin maailmaan. Hän jätti hyvästit notkon lumotulle voimalle ja sen salatulle sijainnille, sillä oli aika palata takaisin heimoon kaiken hälyn keskelle.

Hetkessä hän oli takaisin kylässä ja sai todeta, ettei häntä oltu kaivattu. Meno oli hurjaa ja tuntui vain kiihtyvän entisestään. Humalaisia tuntui olevan enemmän ja itse Barak oli tullut majastaan hillitsemään rajua juhlintaa. Elbe oli iloinen siitä, että hänen isänsä ei ollut humalaisten joukossa. Daron olikin aina järkevä yrttioluen kanssa, eikä koskaan juonut sitä liikaa.

Elbe oli aina halunnut maistaa tuota miesten suosimaa yrteistä valmistettua olutta, mutta tietenkään sitä ei annettu hänelle, sillä vain aikuiset saivat juoda sitä. Viime kesänä hän oli yrittänyt huijata oluelaskijaa kertomalla isänsä tarvitsevan lisää olutta. Hän oli saanut täyden tuopin olutta, muttei ehtinyt juosta piiloon, sillä äiti oli huomannut aikeen ja ottanut tuopin pois. Elbe oli hävennyt kiinnijäämistään ja äiti oli lähettänyt Elben tiskaamaan astioita ja ruokailuvälineitä.

Kaikki se oli nyt mennyttä aikaa, sillä tänä kesänä hän päätti olla ovelampi. Pieni hymy huulilla Elbe suuntasi kulkunsa kohti shamaanin majaa. Hän halusi hoitaa tärkeimmän asian pois mielestä, niin muillekin ajatuksille syntyisi tilaa.

Shamaani Asser oli majansa edustalla ja tarkkaili ympäristön hälyä. Hän näki Elben ja viittoi tätä luokseen. Shamaanin ilme oli tuskainen.

”Kadehdin nuoruuttasi!”

Elbe istahti shamaanin eteen ja antoi tämän puhua.

”Ymmärrät varmasti, ettei kylän häly ole minulle sopivaa. Toivoisin voivani vaeltaa metsän kuiskivaan hiljaisuuteen, mutta olen siihen jo liian vanha.”

Elbe ymmärsi, sillä hiljaisuutta hän itsekin kaipasi. Asserin silmät välähtivät salattua viisautta.

”Sinä olet keksinyt toisnimen.”

Elbe nyökkäsi. ”Mietin asiaa, enkä keksinyt sanaa mieleni ollessa tyhjä, silloin keksin toisnimen itselleni. Sopiiko, että olen Elbe Olema-

ton?”

Asser henkäisi syvään, hänen oikea kätensä alkoi tutista ja silmien hehku sammui. Hän painoi päänsä salatakseen katseensa, mutta liian myöhään. Elbe oli nähnyt pelon värähtävän vanhuksen vihreiden silmien syvissä kätöksissä.

Elbe ei voinut ymmärtää. Mitä hän oli sanonut? Mitä kauheutta hän oli tehnyt? Miksi shamaani pelkäsi?

”Minun on kysyttävä asiaa korkeammalta. Jos Solar antaa suostumuksensa, niin olkoon se sitten nimesi. Poistu luotani.”

Elbe nousi ja pakeni.

Ilta saapui viimein pohjoisen Auri-heimon kylään. Rihan Tunteikas astui ulos vanhempiansa majan hämärästä. Hänen katseensa oli lämmin ja rakastava seuratessaan kylän elämää. Hitaasti Rihan askelsi majojen välissä ja nautti illan viileydestä, sekä kylän hiljennestä äänistä.

Hän oli veljensä Saakanin täydellinen vastakohta niin ruumiiltaan kuin tunteiltaan. Saakan oli voimakas ja jykevä, kun taas Rihan oli hoikka ja hintelä. Saakan puhui paljon ja Rihan taas kuunteli paljon. Saakan oli itsekäs ja Rihan oli kaikkien auttaja. Saakan inhosi runoutta, mutta Rihan sai siitä voimansa. Saakan vihasi luontoa ja Rihan lauloi sen kauneudesta. Ja mikä tärkeintä, Saakan inhosi Elbeä, kun taas Rihan ihaili tätä salaa.

Rihan kiersi majoja kuunnellen heimonsa puhetta ja ihmisten salattuja haluja. Hän näki tytön ja näki toisenkin, vaan ei nähnyt kohdettaan.

Missä olet Elbe, missä piilossa lymyät? Tule esiin ja näytä minulle kasvosi. Anna valon loistaa silmistäsi ja kauniin hymyn kukkia huulillasi. Missä olet? Rihan runoili mielessään.

Hitaasti hän asteli Elben majaa kohti. Kun Rihan saapui majan luo, hän näki Elben puhdistavan astioita illallisen jäljiltä. Rihan jatkoi kulkuaan kierrellen tytön majan lähellä, aina silloin tällöin vilkaisten tytön pieniä puuhia. Elbe oli kahta kesää Rihania nuorempi ja kaunis kuin kesä oli hänen sielunsa ainakin.

Elbe huomasi Rihanin ja vilkutti kädellään. Rihan tiesi, ettei olisi sopivaa mennä puhumaan tytölle, mutta kaipuu poltti hänen sydän-

tään.

Lopulta Rihan asteli Elben luo ja kyykistyi tytön tasolle.

”Puhdistat astioita.”

Elbe hymyili.

”Jonkun sekin työ on tehtävä.”

Rihan oli kaivannut tuota kaunista hymyä, joka ruokkisi hänet useaksi päiväksi, sekä poistaisi sydämen kirvelevän tuskan.

Rihan halusi viipyä Elben kanssa pitkälle yöhön, mutta pelko kiemurteli hänessä. Jos hänet nähtäisiin puhuvan tytölle, niin ilkeät juorut alkaisivat levitä. Hänen isänsä Barakin arvokkuus romahtaisi, jos poika alkaisi osoittaa kiinnostusta tätä erinäköistä tyttöä kohtaan. Hän rakasti isäänsä ja äitiään, ja hän oli siksi valmis uhraamaan rakkautensa perheensä kunnian tähden.

Rihan vaikenä. Lopulta hän nousi, sillä jokainen sana oli liikaa ja lupasi liian paljon.

”Joko sinä menet?”

”Minun täytyy mennä”, Rihan sanoi. Hän vilkaisi ympärilleen vapauttaen itsensä tytön lumosta. ”Pystytkö tulemaan metsään huomenna keskipäivällä? Paikkaan, jossa lausuit runon?”

”Pystyn, sillä kuka minua estäisi?”

”Hyvä, nähdään siellä.”

Rihan poistui sydän lämpöä täynnä ja täysin tunteidensa vallassa.

Muistot heräsivät eloon Rihanin mielessä. Vuosi sitten, ennen kesän juhlaa, Rihan oli vaeltanut metsässä etsien runonsa aihetta. Silloin hän oli sattumalta osunut auringon valaisemalle metsäaukiolle. Siellä aukiolla oli istunut valkotukka pienen kannon päällä kuunnellen tuulten sanomaa ja sen salaisuuksien kuiskailuja. Rihan oli liittynyt tytön seuraksi ja arvellut löytävänsä aiheen runon alulle.

He olivat istuneet kannon päällä toisiaan silmäillen ja hiljaa puhuen. Rihan oli lausunut Elbelle parhaan tietämänsä runon. Se kertoi kunniasta ja kaatuneiden muistoista, sekä taistelujen melskeistä ja uuden elämän alusta. Elbe oli kuunnellut runon, muttei ollut kehumut sitä.

Uutta runoa miettiessään, Rihan oli kysynyt Elbeltä, osaisiko tämä yhtään runoa. Elbe olikin lausunut kauniin runon.

Mistä syntyy rakkaus? Minne häviää sen hehku?
Mistä tuuli saa alkunsa? Minne se matkaa?
Mistä koski saa voimansa? Minne vesi virtaa?
Kuinka kaukana on meri? Kuinka kaukana on taivas?
Kuinka kaukana on kuoleman hetki?

Mitä on sade? Mitä on sen kosteus?
Mitä on kauneus? Mitä on rumuus?
Mitä on totuus? Mitä on valhe?
Missä on pelastus? Missä on toivo?
Missä on Solarin tahto?

Milloin kaikki alkoi? Milloin kaikki päättyy?
Milloin aika pysähtyy?
Kuolema ja elämä ovat vain suuri kudelma.
Missä on sen tekijä?

Rihan oli ollut sanaton kuultuaan Elben keksimän runon. Runo ihmettelystä! Sen tenho ja voima oli kaunis. Elbe oli osannut painottaa äänellään juuri oikeita kohtia saaden kuulijan todellakin pohtimaan runon sisältöä. Taukokohdat oli nerokkaasti aseteltu juuri sopivan mittaisiksi. Kateudelle ei ollut jäänyt sijaa, sillä Rihan oli ollut niin runon lumoissa.

Siinä he olivat istuneet kannon päällä toistensa runoja kuunnellen ja niiden sointuja ihailen. Siitä oli syntynyt kipinä. Kipinästä oli syntynyt tunteen roihi ja roihusta suuri rakkaus.

Hitaasti Rihan palautui muistoista takaisin todellisuuteen, pois metsän kätköistä oman kylänsä keskelle. Kuinka hän rakastikaan tuota tyttöä. Rihan rakasti hiuksien vaaleutta, sekä tytön sanojen viehkeyttä ja voimaa. Hän rakasti tämän pilkan kestävästä lujuudesta, mielikuvien eloisuudesta, viisaita sanoja, sekä tahdon vapautta.

Huomenna hän kertoisi Elbelle tunteistaan tietäen yhteisen elon unelmaksi, vain toteutumattomaksi haaveeksi. Silti sitä ei voinut salata, sillä rakkaus ei enää mahtunut pojan pieneen sydämeen.

3

Elben viisauksia:

”Rakastakaa kaikkia ihmisiä ympärillänne, sillä sama henki asuu teissä kaikissa, ettekä ole toisistanne erillisiä.”

Uusi päivä koitti Auri-heimossa. Seuraavana päivänä saapuisivat ensimmäiset bardialaiset. Sitten vietettäisiin keskikesän juhlaa ja kauppiat esittelisivät myytäviä tavaroitaan.

Elbe heräsi ja raotti luomiaan katsellen majan lukuisia varjoja. Äiti nukkui hänen vierellään. Isä makasi äidin kyljessä ja hymy karehti miehen huulilla. Hän mietti päivän tulevia tapahtumia ja pystyi näkemään itsensä metsässä Rihan Tunteikas vierellään. Hän tiesi pojan ajatuksen ja sanomattomat sanat tämän huulilla. Rihan paljastaisi salansa. Rakkaus oli kasvanut saaden liian suuren sijan. Sitä ei voinut enää kätkeä, sillä ei ollut paikkaa, johon se mahtuisi.

Tätä päivää Elbe oli odottanut ja myös pelännyt. Rihan oli komea, tunteikas ja älykäs. Rihanin asema heimossa oli silti liian mahtava Elben puolisoksi ja jälkeläisten antajaksi. Elbe tiesi, ettei heimo hyväksyisi sellaista suhdetta, eikä edes ystävyyttä. Rihan oli päällikön poika ja Elbe oli alhaista sukua. Hän ei tiennyt mitä sanoisi pojalle, mutta kun oikea hetki koittaisi, silloin hänellä olisi oikeat sanat.

Hän pukeutui tunikaansa ja astui ulos majasta. Aurinko oli jo ylhäällä valkeiden pilvien takana. Läntinen taivas oli harmaana. Elbe

tuijotti tummia pilviä ja kaukana lankeavaa sadetta.

Pilvissä salamoï ja voimistuva jyrinä kantautui kylään. Elbe mietti käyttäisikö Asser valtaansa ja ajaisi pilvet pois loitsuillaan.

Lopulta ukkosmyrsky saavutti kylän.

Heimolaiset pakenivat majojen suojiin ukkosmyrskyn valtavaa voimaa ja Elbe jäi yksin ulos. Hän ei pelännyt salamaa, eikä sen synnyttämää ääntä, joka tärisytti maata jalkojen alla. Sade lankesi taivaasta ja putosi suurina rakeina. Elbe ei väistynyt niiden hakkaavalta voimalta, vaan hän otti vastaan kaiken mitä taivas tarjosi. Hän nautti salamoiden kirkkaudesta, jotka mustaa taivasta halkoivat kahtia. Hän nautti jyrinästä, pauhusta ja metelistä. Hän ei tuntenut pelkoa, sillä hän tunsï olevansa itse ukkonen, hän oli kirkas salama, ja hän oli jokainen putoava pisara.

Myrsky ohitti kylän ja jatkoi matkaansa itään. Elbe hyvästeli pilvet vilkuttamalla kädellään.

”Voi Solar sentään, tule heti sisään!” Aideen huusi majan aukolta.

Hän näki tyttärensä märkä tunika kiinni ihossa ja hiukset valuen vettä. Elbe vain hymyili äidilleen.

”Elbe hyvä, salama olisi voinut iskeä sinuun”, Aideen sanoi.

”Ei salama omaansa tapa, eikä jyrinä ääniin hukuta. Rakeetkin olivat omia”, Elbe vastasi ja riisui märän vaatteensa majan sisällä.

Aideen ei voinut ymmärtää tyttärensä outoja sanoja ja tämän kummallisia tekoja. Hän katsoi alastonta tytärtään ja mietti tälle sopivaa rangaistusta.

”Elbe, käsken sinua! Kun ukkonen tulee, niin suojaudut siltä.”

”Tietysti, äiti. Lupaan sen. Anteeksi, kun säikäytin sinut ja isän.”

Elbe tiesi, ettei äiti ymmärtäisi asiaa. Hänen mielestään turvallisin paikka ukkosella oli olla ukkosen keskellä, liittyen siihen ja sulautuen siihen. Häntä hymyilytti ajatus ukkoselta suojautumiselta, sillä eihän ollut olemassa paikkaa, mihin salama ei pääsisi.

Päivä alkoi kosteana, mutta raikkaana. Aurinko kuivasi polkuja rankan sateen jäljiltä. Kylän maapohja oli liejussa ja upottavassa kurassa. Heimolaiset odottivat majoissaan maan kuivumista. Elbe ei voinut odottaa, sillä Rihanille annettu lupaus oli pidettävä.

Hitaasti hän askelsi nilkkaansa myöten liukkaassa liejussa. Kylän

ulkopuolinen polku oli jo kuivempi, sillä rinne oli siinä jyrkempi ja sadevedelle oli paljon paikkoja louhikon syvissä onkaloissa. Hän näki jälkiä kostealla polulla, muttei voinut tunnistaa mikä niistä olin Rihanin. Viimein hän saapui kohtauspaikalle pienen aukion laidalle ja siellä Rihan istuikin kaadetun kuusen kannolla.

”Sinä tulit!”

Elbe hymyili. ”Tulin, eikä kukaan minua estänyt.”

”Pelkäsin sinun sairastuneen, kun olit ulkona myrskyn aikaan.”

”Tässä olen terveenä. Ei nuhaa, yskää tai kuumetta.”

”Hyvä, sillä tahdon kertoa jotakin. En vain tiedä kuinka aloittaisin, sillä en keksi oikeita sanoja.”

Elbe tiesi sanat, joita Rihan ei osannut lausua. Hän tiesi pojan sisäisen tunteen. Elbe katsoi Rihania silmiin. ”Sinä rakastat minua.”

”Niin teen, enkä voi sille mitään!”

Nyt se oli sanottu, sana rakkaus. Oliko se sitä? Rihan alkoi jo epäillä, että hän erehtynyt tunteesta. Sana tuntui ääneen lausuttuna niin kovin pieneltä, kuin pienin kaikista. Voiko tuo pieni sana sisältää todellakin kaiken, jota hän tunsu Elbeä kohtaan? Tunteita oli niin paljon. Kuuluivatko ne kaikki rakkauteen?

”Sitten sinä rakastat minua, mutta oletko katsonut pidemmälle?” Elbe kysyi ja istui pojan vastapäätä.

”Voisimme tavata salaa, vaikka tällä aukiolla.”

Niin Elbe oli arvellutkin Rihanin ajattelevan. Rihan halusi salaisia kohtaamisia, kuiskauksia varjoissa ja pieniä valheita vanhemmille. Sen kaiken seurauksena tulisi pelko juoruista ja häpeään joutumisesta sekä päällikön kunnian suojelua. Mitä muutakaan hän olisi voinut odottaa? Oliko se kohtalo?

Elbe huokaisi syvään. ”Minä elän totuudessa ja sen kirkkaudesta loistan. En voisi sinua salata, jos olet minulle tärkeä. Jos valheen annat taakakseni, niin silloin totuus hajoaa. Missä silloin on kirkkaus ja valo, josta minä voimaa saan?”

Hätkähtäen Rihan tajusi tytön viisaat sanat ja oivallus syttyi hänen sisällään. Mitä hän oli tekemässä? Oliko hän tuhoamassa rakkaansa! Totuus loisti Elbestä ja sitä totuutta hän rakasti. Jos valhe peitti totuuden, niin kuinka kävi rakkauden?

Sanat kuultuaan Rihan tajusi kaiken. Hän ei voisi saada Elbeä edes muilta salassa. Kyynel vieräi poskessa ihon sileällä pinnalla. Vielä pieni toivon kipinä syttyi hänen sydämessä.

”Elbe, jätetään heimo. Paetaan yhdessä etelään! Kuljetaan kauppiaiden mukana. Silloin valhe ei peittäisi totuutta. Isäni saisi pitää kunniansa ja me olisimme yhdessä.”

Elbe hämmästyi.

”En voi paeta, sillä kohtaloni on tässä heimossa. Kun kohtaloni selviää, niin silloin annan vastauksen.”

Rihan koetti ymmärtää, tytön viisaita sanoja ja niiden puromaista soljuntaa. Lopulta hän tyytyi nyökkäämään.

Lapset nousivat, sillä tapaaminen oli ohi. Kaikki sanat oli sanottu ja hiljaisuuskin niiden mukana. Elbe halasi Rihania. He nauttivat kehojensa hellästä kosketuksesta. He saivat olla niin hetken aikaa, eikä kukaan tullut häiritsemään heidän läheisyyttään.

Kirkas ja aamukosteuden täyteinen aamu herätti kyläläiset unestaan. Heimo oli aikaisin ylhäällä nähdäkseen, joko kauppiaita näkyisi polulla.

Päivä oli puolessa, kun ensimmäinen bardialainen viimein saapui tuohisen torven törähtäessä ja koko heimon noustessa jaloille. Tumma hahmo ratsasti kohti kylää ja heimolaiset kokoontuivat vastaanottamaan kylään saapuneen vieraan.

Mies oli pitkä ja roteva. Hänen päällään oli kauniisti koristeltu kangastakki ja sen alla silkkinen paita. Housuina tällä oli tumma ja taitavasti kirjailtu kangas ja saappaat olivat kiiltävää nahkaa. Miehen hiukset olivat tummat, leikatut ja tasaisesti kammatut. Miehen vaaleat kasvot olivat ylväät ja kapeat.

Kauppias laskeutui ratsunsa satulasta. Ratsu, jonka säkä oli melkein miehen korkuinen, hirnui hiljaa paikoillaan ja potki kaviollaan maan multaa. Hevosen selkä oli täynnä painavaa tavaraa.

Mies puhui heimon kieltä voimakkaasti murtaen. Kielen hän oli oppinut viime käynnillään pohjoisen heimon vieraana ja heimolaiset muistivat miehen. Mies oli nimeltään Kaapo Roteva.

Tervehdykset vaihdettiin ja heimon valmistamaa oluttakin tarjot-

tiin vieraalle. Kaapon hevonen päästettiin kuormastaan ja sille annettiin vettä suuresta puisesta korvosta. Lopulta hevonen talutettiin puiseen aitaukseen.

Kun päivä kääntyi kohti iltaa, lisää barialaisia myyjiä saapui kylään. Heitä tuli pareittain tai suurina ryhminä. Heidän mukanaan tuli myös naisia, joilla ei ollut lainkaan kantamuksia. Naiset saivat itselleen oman kodan. Iltaan mennessä aitaus oli täynnä hevosia ja viisi suurta vieraskotaa täyttyi kauppiaista. Heimon keskuudessa alettiin toivoa, että kauppiaiden tulo tyrehtyisi ja illan viilentyessä kauppiaiden tulo kylään lakkasi.

Bardialaiset puhuivat huonosti heimon kieltä ja siksi he keskustelivat enimmäkseen keskenään. Vain Auri-heimon arvostetuimmat jäsenet olivat opetelleet bardiankielen ja pystyivät käymään lyhyitä keskusteluja kauppiaiden kanssa.

Bardia oli aiemmin ollut vauras kuningaskunta, mutta nykyisin se oli menettänyt valta-asemansa sisäisiin riitoihin. Kuningaskuntaa johti Rikhard Julma, joka oli anastanut kuninkuuden vallankaappauksella. Rikhard kävi parhaillaan sotaa kahta muuta kuningaskuntaa vastaan ja tarvitsi paljon kultaa ja miehiä armeijansa ylläpitoon. Melkein kaikki bardialaiset miehet oli pakotettu mukaan taisteluun ja siksi kukaan heistä ei ollut viljelemässä maata. Tämä johti nälänhätään ja sai Bardian kansan vihaamaan omaa kuningastaan.

Auri-heimon miehet saivat nopeasti kuulla tilanteen etelässä vain pahentuneen vuosi vuodelta Rikhardin menettäessä suosiotaan kansan keskuudessa. Pieniä kapinoita kuningasta kohtaan oli jo puhjennut, mutta ne oli kukistettu nopeasti kuninkaankaartin toimesta.

Heimo oli ylhäällä aikaisin seuraavana aamuna ja niin olivat kauppiaatkin. Jotkut humalaiset toki torkkuivat, mutta heitä ei edes kaivattu. Kaikki odottivat jännittyneinä mitä tavaroita kauppiaille oli tänä kesänä mukanaan. Jännitys heimossa kohosi, kun kauppiaat viimein alkoivat purkaa nyyttejään ja paljastivat niiden salat. He kasasivat myytävät tuotteensa niille varatuille puupöydille.

Heimolaiset piirittivät nopeasti myyntikojut. Myyjiä oli paljon, jopa viimevuotista enemmän ja nämä hädin tuskin mahtuivat heille

varatuille paikoille.

Elbe yritti rauhoittaa itsensä, kun näki myynnissä olevia tuotteita. Hän tiesi, että oli koko päivä aikaa kierrellä ja katsella, mutta silti olo oli masentava. Ilman kultaa hän ei voisi ostaa mitään itselleen.

Hän alkoi tutustua myytäviin tuotteisiin.

Raol niminen mies oli erikoistunut veitsiin ja puukkoihin. Hän myi tuotteitaan yhdessä asekauppiaana toimivan veljensä Sogunin kanssa. Veitsiä oli myytävänä laaja valikoima erimallisia, eripituisia, sekä koristeellisia. Elbe katsoi niitä kaihoisasti. Hän katsoi niistä itsellensä sopivan veitsen, joka oli pieni ja terävä. Hän otti veitsen käsiinsä ja punnitsi sen painoa. Kahva oli pienelle kädelle tehty ja koristeltu kauniisti. Elbe olisi halunnut veitsen, mutta laski sen takaisin muiden joukkoon.

Sogunilla oli myytävänä pitkiä ja kapeita miekkoja, sekä kilpiä. Elbe katsoi hetken ajan pitkää miekkaa ja yritti kannatella sitä henoilla käsillensä. Miekka tuskin liikahti sijoiltaan ja miesten sen huomattua, heidän naurunsa raikui ilmassa. Elbe punastui ja pakeni kauemmas.

Ruban niminen kauppias myi kaikkea metallista valmistettuja ruokailuvälineitä. Elbe näki myös astioita ja kattiloita. Niitä hän kosketti silittäen niiden sileää pintaa. Hän näki metallin pinnasta kasvonsa heijastuksen. Myytävänä oli myös juomamukeja, jotka olivat suuria ja koristeellisia. Hän näki myös lusikoita ja veitsiä, joita oli erimallisia ja muotoisia.

Myytävänä oli myös koristetta ja rihkamaa. Se oli huono valinta kauppiaille, sillä heimo halusi enimmäkseen hyödyllisiä tarve-esineitä.

Varjoisen katoksen alta löytyi kauppias, jolla oli myytävänä paljon kauniita vaatteita. Myytävänä oli silkkiä ja pumpulia, kangastakin oli useaa väriä. Myytävänä oli myös ohutta lankaa, jopa useaa mallia, ja neulojakin löytyi, vaikka koko heimolle. Maireasti kehuen kankaitaan keräsi Fabio niminen myyjä ympärillensä kaikki heimon naiset.

Elbe tuskin mahtui väenpaljouden sekaan ja siirtyi ponnistellen lähemmäksi. Hän näki itselleen sopivan puvun hivellen sormillaan sen koristeita. Puku on kepeä ja pehmeä, kuin saniaisen nukka. Hän katse-li äitiään väkijoukon keskeltä, mutta tätä ei näkynyt. Pettyneenä hän

laski puvun takaisin pöydälle.

Elbe päätti etsiä äitinsä.

Paljon lapsia juoksenteli hänen ympärillään huutaen ja nauraen. Lapset leikkivät hippaa väenpaljouden keskellä. Muutamia miehiä oli kokoontunut pieniin ryhmiin naukkaillemaan yrttiolutta ja laulamaan heimon yhteisiä metsästyslauluja. Naiset tekivät innolla ostoksia haluten itselleen parhaimmat myytävänä olevat vaatteet ja kauneimmat tarvikkeet. Jotkut heistä jopa riitelivät keskenään saadakseen haluamansa.

Elbe vaelsi kotimajaansa ja raotti sen ovinahkaa. Maja oli tyhjä. Kun hän oli aikansa istunut kotimajansa edessä, alkoi hänen vatsansa murista nälästä. Niinpä hän suuntasi kulkunsa kohti ruokamajaa. Majan luona hän huomasi, ettei ollut ainoa, jolla oli nälkä. Kun hän odotti omaa vuoroaan, alkoi shamaani laulaa suloista lauluaan.

Silloin kaikki kylän liike pysähtyi. Laulun kaunis sävelmä oli vallannut jokaisen sielun ja ihmiset hiljentyivät kuulemaan sitä. Laulun mahtisanat virtasivat kesän tyynessä ilmassa. Kukaan ei voinut paeta laulun sanojen voimaa. Se oli laulu heimon yhtenäisyydestä, jota mikään ei voi rikkoa.

Laulun voima viimein hiljeni ja shamaanin laulu hiipui pois äänettömyyteen.

Elbeikin palautui hitaasti kauniin laulun lumoista. Ruokajono eteni jälleen. Kaunis laulu kertoi heimon yhtenäisyydestä. Asser lauloi saman laulun joka vuosi kesäjuhlan aikaan. Jokin vaivasi Elbeä, mutta hän ei saanut siitä otetta. Kuin kohtalo se jokin pakeni häntä. Kaikki palvoivat shamaania tämä viisauden ja laulujen tähden.

Vihdoinkin hän sai ruokaa. Hän otti sitä kerralla paljon, ettei tarvitsisi jonottaa enää toisen kerran. Juomakseen hän sai mehua, vaikka olisi tahtonut olutta.

Hän päätti toteuttaa suunnitelmansa vasta illalla miesten alkaessa kisailla oluen juonnin määrällä. Elbe tiesi, ettei se olisi helppoa, muttei silti epäillyt onnistumisistaan hetkeäkään. Hän oli suunnitellut käyttävänsä samaa keinoa kuin edellisenä kesänä, mutta nyt hän järjestäisi äidille puuhaa kylän toisella laidalla.

Kylläisenä lihasta, kalasta ja mehusta Elbe jatkoi vanhempiansa

etsintää. Hän saapui pienen piirin laidalle raivaten itselleen tilaa. Hän kuuli huutoa ja kalsketta tämän piirin keskeltä.

Kaksi kyläläistä taisteli miekoin pienen piirin keskellä ja ihmiset seurasivat jännittyneenä sitä, kumpi taistelijoista jäisi pystyyn. Lopulta toinen miehistä onnistui lyömään miekan pois toisen kädestä ja survasi miekkansa toisen rintaan. Taistelun hävinnyt osapuoli kaatui maahan rintaansa pidellen.

Raikuvat taputukset täyttivät ilman. Elbe ei heti ymmärtänyt syytä taputuksille, mutta miehen noustua takaisin jaloilleen, hän tajusi. Kaikki olikin vain suurta näytelmää.

Silloin hän näki isänsä piirin toisella laidalla. Daron oli siellä oluttuoppi kädessään ja nauroi jonkun vitsille. Elbe meni hänen luokseen ja nyki isänsä paidan hihaa.

”Isä, missä äiti on? Olen etsinyt teitä pitkään.”

Daron hymyili tyttärelle oluttuoppinsa takaa. Elbe näki isänsä humaltuneen hiukan, mutta isä rauhoitteli tytärtään ja väitti juovansa viimeistä tuoppiaan.

”Katso päällikön majasta, siellä näin hänet viimeksi. Tosin siitä on jo aikaa.”

”Isä tahdon puvun ja veitsen. Olen ne jo valinnut! Tule pian kanssani.”

”Älähän hoppua”, Daron sanoi suu täynnä olutta. ”Olemme jo ostaneet sinulle lahjan kesän kunniaksi. Lahja on äidilläsi.”

Elbe tuijotti isänsä sumuisia silmiä. Sitten hän vaelsi tungoksessa päällikön majan luo. Hän koputti ovinahan vieressä roikkuvaa puuta, mutta kukaan ei vastannut.

”Mitä tekee haisunäätä majamme ovella!”

Elbe käännähti kannoillaan. ”Äitiäni etsin!”

”Ei eläimillä ole asiaa majaamme. Äitisikin on eläin ja sinä olet hänen sukuaan!” Saakan sanoi.

Elbe kimpaantui sanoista. ”Ei äitini ole eläin, enkä ole minäkään. Olen saman heimon kulkija kuin tämän majan asuja!”

Saakan vaikenä ja päästi Elben menemään kysymättä tältä enempää. Hän ei halunnut kiusata tyttöä kylän keskellä kaikkien nähden, sillä siitä olisi tullut hänelle vain harmia.

Elbe kyllästyi vaelteluun väenpaljouden keskellä. Hän päätti mennä lepäämään majaan. Hän heräsi unestaan, kun majan ovinahka avautui ja valo virtasi sisään. Daron astui sisään kahden miehen saatamana ja pysyi hädin tuskin omilla jaloillaan.

”Isä!”

Miehet laskivat isän pehmeälle taljalle. Daron horisi jotakin, mutta sanoista ei saanut selvää.

”Isä, sinä olet juovuksissa.”

”Pärjäätkö isäsi kanssa?” Nakal kysyi. Hän oli oluenvalmistaja Sufan vanhin poika.

Elbe nyökkäsi hiljaa.

Sitten miehet poistuivat takaisin juhlahumun keskelle.

Murheellisena Elbe katseli isänsä suljettuja luomia ja huulten tuimia kaarteita. Sitten hän painoi päänsä isänsä rintakehälle ja kuuli sydämen sykkeen, sekä tunsikin myös hengityksen liikkeen.

Hän näki samassa lyhyen näyn. Siinä näyssä hänellä oli ollut kylmä oluttuoppi käsissään ja hän oli vaeltanut majojen varjoissa aurin gon ollessa laskussa.

Elbe uskoi, että näky oli ennustus ja lahja Solarilta. Se oli kohtalo, jota hänen oli seurattava. Hän raotti ovinahkaa. Aurinko oli laskeutunut lähelle läntisten tuntureiden huippuja ja hän tiesi olevan oikea hetki suunnitelmalleen. Hän tiesi jo ne sanat, jotka lausuisi äidilleen.

Elbe lähti majasta luoden vielä silmäyksen isäänsä, jota syvästi rakasti. Hän tiesi varmasti löytävänsä äidin pian, sillä kohtalo johdatti nyt hänen askeleitaan.

Vähän matkan päässä Elbe näki äitinsä juttelevan toisen naisen kanssa. Hän asteli nopeasti naisten luo.

”Äiti, tule pian! Isä makaa taljalla hengitys karvaalta tuoksuen. Ei avaa silmään, eikä kuule ääntäni! Mitä lienee sattunut?”

Aideen pelästyi tyttärensä sanoja.

”Tule!”

”En jaksa juosta, sillä jalat eivät kannu! Tulen hiljaa perästä.”

Äidille kerrotut sanat satuttivat Elben sydäntä. Aikaa ei ollut hukattavaksi, sillä pian totuus paljastuisi ja pelko katoaisi äidin kasvoilta.

Elbe juoksi kylän poikki toivoen sydämessään, ettei olisi pitkää jonoa. Hän saapui viimein olutmajan luo ja näki valtavan pitkän jonon. Kaikki halusivat olutta. Hänet valtasi pelko ja epätoivo, mutta sitten kohtalo antoi sanat.

Hän ohitti jonon. ”Auttakaa! Isäni on pahassa krapulassa, ja hän tarvitsee juotavaa!”

Kaikki näkivät Elben tuskaiset ja hikiset kasvot. Tyttö oli juossut koko matkan isänsä tahtoa toteuttaen.

”Vie tämä isällesi kamalan krapulan ruokkijaksi ja sen tuoman tuskan kaatajaksi”, oluenlaskija Sufa sanoi ja nauroi yhdessä muiden miesten kanssa.

Suuri tuoppi annettiin Elben pienten käsien kannettavaksi. Hän otti sen ja tunsi tuopin kylmyyden, vaahto sormille virtasi. Hän kantoi sitä kahden käden varassa.

Kohtalo näytti hänelle suunnan.

Pois kylästä kulki Elben polku ja näky muuttui todeksi.

4

Elben viisauksia:

”Eläkää elämäänne tässä hetkessä ja tiedostakaa nykyhetki.”

Elbe istui kivellä salaisen lehdon suojassa. Hän maistoi vaahdon kuplivaa pehmeyttä, nuollen huultensa kosteutta ja tutkien vaahdon makua. Hän täytti suunsa oluen vaahdolla ja maistoi olutta hitaasti. Lopulta hän nielaisi oluen ja sen polte seurasi mukana.

Sitten hän upotti huulensa oluen kylmyyteen ja joi sitä kunnon kulauksen. Olut lämmitti vatsaa ja kurkun pintaakin se poltteli.

Hän joi lisää miettien samalla oluen saloja. Hetken päästä Elbeä alkoi huimata. Hän laski tuopin kivelle jalkojensa väliin. Ympäristö tuntui pyörivän hänen silmissään, vaikka pää olikin liikkumatta.

Hetken päästä kaikki rauhoittui ja silmätkin saivat näkönsä takaisin. Maisema ei enää pyörinyt silmissä ja olo koheni. Elbe nielaisi olutta monta kulausta ja kuulosteli kitkerän juoman vaikutusta.

Hän alkoi humaltua juomastaan oluesta. Hän lauloi rakkauden suuresta ilosta. Lauloi sisäisistä peloista ja lauloi tuskan kyyneleistä. Laulut eivät olleet tuttuja, vaan ne koostuivat hänen itse keksimistä säkeistä.

Nyt Elbe tajusi syyn sille, miksi miehet aina lauloivat humalassa, miksi puhuivat niin paljon ja miksi viihtyivät toistensa kanssa. Oli niin paljon sanottavaa ja kerrottavaa, vaan ei ollut yhtään kuulijaa.

Elbe joi jälleen kylmää olutta alkaen nauttia sen mausta. Hän alkoi kaivata muiden seuraa. Koivut kasvoivat ympärillä ja Elbe jutteli niille. Hän kertoi mitä mieleen tuli ilman viisaita sanoja. Yllättäen hän havaitsi jotakin vihreää pienen kiven päällä. Kiven päällys oli kuitenkin tyhjä, eikä siinä ollut edes sammalta.

Hän nosti katseensa koivuihin samaan paikkaan kuin viimeksi ja taas jotakin pilkotti pienen kiven päällä. Hän käänsi katseensa kiveen ja näky katosi heti. Hiljaa siinä kiroillen ja kiven harhaa manaten hän päätti yrittää vielä kerran.

Elbe katsoi kiven ohi.

Hän ei katsonut suoraan kiveä, vaan katsoi taustan tummia risuja ja silloin näky palautui. Hän näki vihreän takin, vihreät housut ja pienen olennon niiden sisällä. Olennolla oli musta tukka ja kädessä oli kävelysauva. Paljon ei ollut kokoa tällä oudolla olennolla, ehkä tytön polven verran.

Hän alkoi muistella miesten tarinoita. Hän oli kuullut huhuja, että humalassa saattoi nähdä näkyjä eli pieniä vihreitä olentoja.

”Kuka olet? Mitä haluat?”

Hän kuuli ensin tuulen huminaa puiden lehdissä, mutta sitten kuului muutakin. Kuului outoja sanoja kuin tuulen hiljaisia kuiskauksia. Elbe keskittyi niihin ja avasi mielensä sanoille. Hän imi itseensä tuulen sanat ja niihin tietoisuutensa upotti tullakseen osaksi tuulen kieltä ja osaksi outoja sanoja. Silloin kuului hiljainen puhe. Sanat eivät tulleet ulkoa, vaan ne tulivat suoraan mielen sisältä.

”Vihdoinkin! Kuuntele ääntäni mielessäsi ja katso sisäisin silmin. Älä hukkaa tätä hetkeä, vaan pysy tiukasti kiinni.”

Elbe kohdisti huomionsa sanoihin.

”Olen maahisten sukua. Paljon on kerrottavaa, mutta aikaa on vähän. Tulin sinua varoittamaan, opastamaan ja neuvomaan. Minä sinut nimesin salatulla sanalla! Velho tämän aavistaa ja näit hänen sammalsilmiensä pelon.”

Elbe mietti sanoja. Hän muisti sitten Asserin pelon, kun sana ole-maton oli ääneen lausuttu. ”Tarkoitatko velholla shamaania?”

”Kyllä. Tunnen hänet pahana velhona.”

”Ei Asser ole paha! Hän rakkaudesta laulaa. Heimon riidat hän

ratkoo viisailla sanoilla ja me kaikki häntä rakastamme. Ei valheen sanaa tule hänen suustaan, vaan totuudessa hän elää. Heimoaan hän rakastaa ja sitä suojelee. Hän heimon yhdistää.”

”Et tunne menneisyytenne saloja. Lumous peittää heimon. Se teitä yhdistää! Ei kukaan pahuutta näe, sillä pahuus kätkee itsensä lumouksen alle!”

Elben mieleen nousi ajatus, että maahinen saattoi olla kuunjumala Lunar pienessä valepuvussa. Sitten Elbe muisti, että oli keskikesän juhla. Lunar oli piilossa Solarin kirkkauden takana. Ei tällä ollut valtaa puhua, eikä satuttaa ketään.

”Mikä on nimesi? Miksi pilkkaat vanhaa miestä?”

”Olen Mabon. Kerroin sinulle totuuden. Shamaani on lumonnut oman heimonsa.”

”En usko sinua, sillä ei paha ihminen tee hyviä tekoja!”

”Ihmisessä on kaksi puolta, Ainoa ja sielu. Ainoa tekee hyvät teot ja sielu sitä mitä haluaa. Keho on sielun koti ja keholla on omat halunsa. Kuule tämä totuus ja sitä sydämessäsi sulata.”

Elbe ei ymmärtänyt. ”Mikä on Ainoa?”

”Ainoa on kaiken luoja. Ainoa on suuri henki, joka elää kaikkialla ja hallitsee kaikkea. Kukaan ei ole erossa Ainoasta, sillä löydät Ainoan kaikkialta ympäriltäsi, jopa omasta itsestäsi.”

Mabonin kertoma kuvaus Ainoasta yllätti Elben, sillä Asser oli opettanut auringon eli Solarin olevan suurin henki maailmassa. Solar hallitsi kaikkea valolla ja lämmöllään. Kaikki muut henget olivat Solarin alapuolella.

”Miksi en näe sinua silmilläni? Miksi kuiskaat mielessä?”

”Kehosi on värähtelyä, samoin sielusi ja henkesi. Myös minä olen värähtelyä, vain korkeammalla tasolla kuin kehosi. Mieli muokkaa maailman ympärilläsi, siksi mieli näkee ja kuulee vain sen, mikä on sen tasolla. Tietoisuutesi mielen sisällä värähtelee nyt samalla väreellä kuin omani, siksi näet minut mielelläsi. Kehosi värähtely on alhaisempi, siksi se ei tavoita minua ja juuri siksi et näe minua aisteillasi.”

Elbe mietti hetken sanojaan. ”Jos mieli muokkaa maiseman tietoisuudelle ja heijastaa sen aisteilleni, niin silloinhan voisin nähdä sinut jopa oikeilla silmilläni.”

”Kyllä! Voisit myös kuulla. Tuntuu, että ymmärrät. Normaalisti mielesi on kehon kanssa samalla värähtelyn tasolla. Silloin yhteistyö kehon ja mielen välillä on helppoa. Kun joit olutta, tietoisuudentilasi muuttui mielen värähtelyn noustessa. Kehosi tätä muutosta vastusti ja siksi sinua huimasi. Kehosi halusi tietoisuuden takaisin sen omalle paikalle.”

Elbe mietti jälleen sanoja, ne tuntuivat niin todelta ja melkein uskottavilta. *”Voisinko kokeilla sitä eli katsoa sinua silmiin ja vapauttaa mieleni äänistä?”*

”Tee se! Pidä mielen värähtely korkealla ja tietoisuus tiukasti minussa. Älä anna kehon houkutusten vaikuttaa mieleesi.”

Elbe päätti tehdä niin kuin maahinen opasti.

Hän katsoi suoraan Mabonin pieniä silmiä säilyttäen tietoisuuden maahisesta. Hän näki vihreät silmät ja ryppyisen tumman ihon. Hän näki lyhyen parran ja pienet viikset huulten yllä. Hän näki viehkeän hymyn lepäävän Mabonin kasvoilla. Hän vapautti mielensä ja antoi sen värähtelyn laskea kehon tasolle asti, vain tietoisuuden jäädessä värähtelemään maahisen tasolle.

”Sinä teit sen! Olet nopeampi oppimaan kuin saatoin edes toivoa.”

Elbe keskittyi pitämään yhteyttä yllä. Hän ymmärsi, että tietoisuus oli jotenkin irti kehosta. Keho tuntui irralliselta ja erilliseltä. Jotenkin kaukaiselta. Yhteys tietoisuuden ja kehon välillä säilyi, mutta sen laatu oli muuttunut oudosti. Hämärästi hän tiedosti sydämensä lyönnit, hengityksen, käden liikkeen, tuulen viileyden iholla. Yhteys oli heikko. Tuntui kun hän leijuisi ilmassa ilman kehon painoa, vain tietoisuuden ollessa kiinni maahisessa.

”Tämä on todella outoa. Mikä mahtava kokemus!”

Elbe kuuli omat sanansa ja kuuli Mabonin vastauksen. *”Hetken se kestää, mutta sitten se tasoittuu. Älä nouse ylemmäksi, äläkä kohota värähtelyä, sillä siihen et ole valmis.”*

”Pystynkö muuttamaan tietoisuuteni värähtelyä käskyillä?”

”Kyllä! Alaspäin meneminen vain on helpompaa. Jos lasket värähtelyäsi, niin silloin minä katoan silmistäsi. Jos taas nostat sitä, silloin sinä katoat minun silmiltäni. En pystyisi näkemään, enkä kuule-

maan sinua.”

Elbe oli lumoutunut.

”Missä on raja? Kuinka korkealle voi nousta?”

”Ainoa on rajana. Ainoa laskeutuu tulijaa vastaan ja ottaa tulijan syliinsä. Siinä on ihmisen pelastus!”

Elbe oli sanaton. Hänen teki mieli yrittää Ainoaan asti. Elämänluoja ottaisi hänet vastaan sulkien suureen syliinsä. Silloin vain Ainoa jäisi jäljelle.

Hän tunsi leijuvansa ja tavoitteli korkeampaa värettä. Maahinen alkoi huojua ja aaltoilla kuin vesi. Mabonin kasvot jäykistyivät huolesta.

Ylemmäksi! Elbe käski tietoisuuttaan.

Tietoisuus totteli hiljaa. Elbe näki maahisen hohtavan outoja valoja. Puutkin hohtivat hehkuaan kullan värin loisteessa. Taivas aaltoili punaisia laineita. Pilvet värisivät oudosti. Kasvitkin muuttivat väriään ja hehkuivat omaa loistettaan.

Elbe yritti tavoittaa vieläkin korkeampaa tietoisuuden värähtelyä, mutta hänellä ei ollut mahtia nousta korkeammalle. Niinpä hän palasi ja laski tietoisuuden värähtelyään. Siihen se jäi sitten värähtelemään maahisen tutulle tasolle.

”Voi kuinka peljästyin, kun edestäni katosit! Ei sinulla ole mahtia Ainoaan asti yltää.”

”Itse väitit toista! Sanoit Ainoa on rajana.”

”Täällä on sinun kohtalosi. Sinun on löydettävä ensin henkioppaasi.”

”Mistä minä tämän oppaan löydän?”

”Se on sisälläsi. Et löydä sitä kehostasi, etkä edes sielustasi, eikä se ole myöskään mielessäsi. Löydät sen hengestä.”

Elbe ei ymmärtänyt maahisen sanoja ja hänen mielensä väsyi haluten tietoisuuden takaisin normaaliin tilaan.

”Tavataan taas huomenillalla tällä samalla paikalla. Paljon on kerrottavaa ja aikaa on vähän.”

Elbe ei uskonut Mabonin kertomiin valheisiin Asserista. Hän ei uskonut mihinkään lumouksiin. Silti maahisen paljastamat salaisuudet kiinnostivat hänen mieltään.

Elbe laski tietoisuutensa värähtelyä ja vapautti itsensä maahisesta, jolloin maahinen katosi. Hän oikoi puutuneita jäseniään ja haukotteli väsyneenä. Tuoppi oli puolillaan olutta jalkojen välissä. Päähän sattui, mahaa väänsi ja hänen teki mieli oksentaa.

Luonto näytti nyt normaalilta ja taivaanrannalla lymyilevä aurinkokin valaisi Elben polkua, kun hän palasi kotikyläänsä.

Oli keskiyö.

Kylässä jatkettiin riemukasta juhlintaa. Kukaan ei halunnut nukkua tänä keskikesän yönä, kun aurinkokin juhli sitä pohjoisen tunturin huipun tasolla. Heimo lauloi, tanssi ja juhli. Kauppiaatkin osallistuivat tähän suureen juhlaan. Suurin osa tavaroista oli vaihtanut omistajaa ja kauppiaille oli monta pussillista kultaa. Aseet olivat myyty ja vaatepöytä ammotti tyhjänä, vain rihkama oli vielä myymättä. Juhlissa oli paljon kilpailuja, nopanheittoa ja leikkejä. Kisailtiin myös jousiammunnassa siitä kuka tarkinten osui pienen nahkan keskelle. Juhlissa näyteltiin myös näytelmiä ja harjoiteltiin taisteluja aivan uusilla aseilla.

Elbe vaelsi kylänsä poikki väsyneenä ja kurjana. Hänen olonsa oli kamala ja salaa hän oksensi erään majan taakse. Vatsaan sattui ja pääkin surisi kuin ampiaispesä.

Hiukan tokkuraisena hän löysi viimein kotimajansa. Hän vaelsi hitaasti sitä kohti ja jalat tottelivat hoippuen. Elbe oli paniikissa ja pelkäsi äitinsä kohtaamista.

Hän kumartui oven edessä ja raotti nahkaa. Sitten hän kurkisti salaa majansa sisätiloihin. Isä nukkui ja äiti valvoi tämän vierellä odotellen tyttärtään.

Elbe astui lopulta majaan krapulaansa salaten. Hän riisui nopeasti tunikansa ja vetäytyi taljan alle makaamaan.

”Missä sinä olet ollut? Vastaa heti!”

”Kohtaloni löysi minut”, Elbe sanoi hiljaa, jottei hänen suunsa sammaltaisi.

Aideen tuijotti tyttärtään pelottavan tarkasti. ”Minne tämä kohtalo sinut vei ja mitä se laittoi sinut tekemään?”

”Menin metsään juttelemaan maahisen kanssa.”

Aideen huokasi syvään. ”Et kai ole sairas? Onko sinulla kuumetta?”

”Ei ole kuumetta, vain hiukan päätä pyörryttää. Mikä lie auringonpolte, joka päätä satuttaa.”

”Sinulla on sitten auringonpistos. Nuku nyt, sillä huomenna olosi on jo parempi.”

Elbe pääsi viimein nukkumaan helpotuksesta huokaisten.

Seuraava aamu alkoi ankeana ja kylän väki nukkui. Harva heimolaisista oli jalkeilla kylän keskellä.

Kauppiaat, joilla ei ollut enää myytävää, pakkasivat ratsujaan ja valmistautuivat paluumatkalle. Päivemmällä kauppiaat sitten poistuvat kylästä heimon hyvästien saattamina. Kylään jäi vielä muutamia kauppiaita, rihkamanmyyjiä ja onnenonkijoita.

Päällikkö Barak katseli poistuvien kauppiaiden perään. Hän tiesi kullan päätyvän bardialaisiin rahapajoihin tai koruntekijöille. Hän katseli sitten kylään jääviä surullisena. Kylään jäävät kauppiaat olivat enimmäkseen juomareita ja huijareita.

Barak oli pyytännyt heimon naisia pysyttelemään majojen suojissa, jos alkaisi syntyä riitoja. Näistä bardialaisista ei tiennyt mitä he keksisivät humalassa. Naisia varoitettiin kulkemasta yksin.

Päivä kääntyi viimein iltaan. Juhlia vielä jatkettiin ja ostoksiakin tehtiin. Laulut, kilpailut, näytelmät ja syömingit jatkuivat. Elbe oli jo hereillä isänsä kanssa. Äiti valmisti lihakeittoa pienen tulen päällä heidän omassa majassaan. Yhdessä he juttelivat siinä ruokaa syödessä kaikista juhlan hetkistä. Elbe kertoi etsineen äitiään joka puolelta kylää. Hän kertoi vanhemmilleen kauniista puvusta ja myös pienestä veitsestä.

”Voi hyvä tyttö. Olemme alhaista sukua. Ei meillä ole oikeutta pukea päälle vaatteita, jotka ylemmille on valmistettu. Ja mitä sinä tekisit veitsellä?” Aideen sanoi.

Elbe ymmärsi äitinsä sanat ja sitten hän muisti lahjan.

”Äiti, missä on lahjani?”

Aideen hymyili ja Daron yhtyi hymyyn. Äidin käsi meni makuutaljan alle hapuillen sinne piilotettua lahjaa.

”Tässä on lahjasi.”

Elbe tuijotti lahjaa suurin silmin. Se mahtui äidin kädelle ja hiukan kimalsi. Siinä oli piikkejä pitkässä suorassa rivissä vierekkäin ja se hohti hopean väriä.

”Ota se! Kokeile sitä hiuksiisi ja yritä niitä suoristaa.”

Elbe otti kamman ja tunnusteli sormillaan sen teräviä piikkejä. Hän yritti kammata hiuksiaan, mutta kampa tarttui kiinni hiuksiin. Sitä sitten hiuksista irrotettiin kahden aikuisen käden voimalla. Viimein kirottu kampa irtosi hiuksista mukanaan tukku hiuksia.

”Ovatpa hiukseni likaiset ja tahmaiset. Menen koskelle pesemään hiukseni, jospa kampa sitten toimii?”

”Hyvä ajatus. Ota kampa mukaasi”, Aideen sanoi silmät säihkyen, sillä nyt tytöstä tulisi korea ilman hienoja vaatteita.

Elbe poistui majasta ja suuntasi kulkunsa kohti koskea. Hän vaelsi kyynel silmäkulmassa ja kampa pienessä kädessä. Hän oli toivonut lahjaksi vaatteita.

Hän pesi hiuksensa kosken kylmässä vedessä. Rannalla oli muitakin heimolaisista pesulla. Siellä oli miehiä ja naisia, sekä kilpaa uivia lapsia. Kaikki tuijottivat Elbeä ihmeissään, sillä oli ensimmäinen kerta, kun tämä pesi hiuksiaan.

Elbe oli kiukkuinen, eikä välittänyt muiden katseista. Hän otti kamman ja suoristi hiuksiaan voimalla. Solmukohdat hän kiskoi auki silkalla raivonpuuskalla. Viimein hiukset oikenivat.

Hän katsoi rantaveden pintaa, eikä tunnistanut enää itseään. Elbe palasi sitten kotiin näyttäkseen vanhemmille suoristettuja hiuksiaan.

”Olet kaunis Elbe! Näytät paljon kypsemmältä, etkä enää niin vilpiltä”, Aideen sanoi ja Daronkin yhtyi kehuihin.

Elbe ei pitänyt hiuksistaan ja tahtoi vain miellyttää vanhempiaan. Hän tahtoi näin osoittaa kunnioittavansa saamaansa lahjaa.

Ilta alkoi olla pitkällä ja Elbe muisti äkkiä maahisen kanssa sovitun tapaamisen. Hän poistui majasta ja vaelsi kohti piilopaikkaansa.

Eräs mies näki tytön vaeltavan yksin pois kylästä. Hän katseli kiinnostuneena tytön kiireistä vauhtia ja vaaleita heiluvia hiuksia. Hän päätti seurata tyttöä ja liittyi joukkoon varjojen, salaa kulkijaa seuraten.

Elbe pelkäsi myöhästyvänsä tapaamisesta, sillä ilta oli pitkällä ja kuumimetsän varjot kasvoivat nopeasti pituutta. Mabon varmasti odotti jo pienen kivensä päällä. Elbe ei uskoisi Mabonin kertomia valheita shamaanista, mutta muuten hän voisi tätä kuunnella. Hän kulki eteläistä polkua, joka oli nyt jo varsin käytetty kauppiaiden jäljiltä. Ison kiven kohdalta hän kääntyi oman jalkansa tekemälle polulle ja nopeasti hän askelsi hämärään lehtoon.

Kuivan oksan rapsahdus kuului yllättäen selän takaa. Elbe säikähti ja kääntyi katsomaan taakseen.

Kuului saniaisen kahinaa, kun joku siirsi niitä syrjään. Raskas jalka astui maan kosteaan kohtaan. Hahmo astui esiin saniaisten takaa.

Elbe katsoi seuraajaansa pitkää pituutta. Mies oli bardialainen kauppias. Miehen silmät olivat humalan tuomassa huurussa. Oluen tuoksu leijaili ilmassa miehen hengittäessä raskaasti.

”Miksi seuraat minua?”

Mies veti nahkatupesta suuren veitsen ja uhkasi sillä Elbeä. Sitten hän lähestyi hitaasti.

”Älä paeta tai minä heittää veitsi selkää.”

Pelko lamaannutti Elben paikoilleen, kun hän näki suuren veitsen miehen kädessä ja kuullessaan tämän sanat. Hän halusi rynnätä juoksuun, mutta jalat eivät liikkuneet. Nopeasti mies asteli Elben luo ja painoi veitsen terän kaulalle.

”Minulla ei ole kultaa, sillä vanhempani ovat köyhiä.”

Elbe tunsu sydämen hakkaavan rintakehässään ja hengitys kiihtyi huohotukseksi. Hän käänsi tunikan taskun auki ja näytti miehelle, ettei siellä ollut mitään.

Mies painoi veistä kaulalla. ”Riisua vaate!”

Kun Elbe seiso lomaantuneena paikoillaan, mies suuttui ja leikkasi veitsellä tunikan nahkanyörin poikki. Sitten mies kiskoi tunikan pois väkisin ja nakkasi sen kauas saniaisten keskelle.

”Älä satuta minua”, Elbe pyysi nyyhkyttäen ja pyyhkäisi poskelle valahtaneen kyöneleen kädenselkäänsä. Hän näki miehen silmäilevän alastonta vartaloaan mielenkiinnolla.

Täysin yllättäen mies läimäytti häntä poskelle ja Elbe putosi is-

kun voimasta maahan. Mies kumartui hänen ylleen ja laski veitsen pois kädestään. Leveä hymy levisi miehen kasvoille, kun hänen karheat kätensä hyväilivät Elben vartaloa.

Samalla hetkellä kuului ilmassa humahdus.

Jotain lensi koivujen pitkistä varjoista. Se osui miehen päähän nopealla vauhdilla ja tämä parahti tuskasta.

Mies tähyili metsän tummia varjoja.

Uusi humahdus ja uusi isku suoraan silmien väliin. Mies kaatui maahan rajun iskun heittämänä. Välittömästi uusi kivi lensi ilmassa ja iskeytyi miehen sieraimiin ja pian kiviä alkoi sadella kuin ukkosmyrskyn rakeita.

Mies hoippui jaloillensa iskujen huumaamana. Nopeasti hän käänsi selkensä ilmassa lentäville kiville.

”Tämä on pohjoisen magiaa! Kirottu metsä, joka omiansa suojelee!”

Mies pakeni juosten sinne mistä oli tullutkin, kohti eteläistä polkua ja heimon kylää. Risut vain metsässä paukkui.

Kivisade loppui ja luonto ympärillä hiljeni.

Elbe ei ymmärtänyt tapahtumia. Hän pyyhki kyöneleitään ja tunsu yhä poskessaan kuumotusta miehen läimäytyksen jäljiltä. Sitten hän kohottautui kontalleen ja alkoi etsiä tunikaansa. Hän löysi vaatteensa saniaisten keskeltä. Hän pukeutui, mutta tunika jäi roikkumaan löysänä, sillä vyötä ei voinut enää kiristää.

Hän arveli Mabonin auttaneen ja siksi hän päätti nostaa tietoisuuden väreen maahisen tasolle. Elbe keskittyi ja palautti mieleensä maahisen väreen. Sille tasolle hän komensi tietoisuuden nähdäkseen sen tason värähtelyä.

Elben tietoisuudentila muuttui ja hän havaitsi uuden maailman. Mabon ilmestyi tytön silmille. Metsän varjoissa se seisoskeli hiukan väsyneen oloisena ja kasa pieniä kiviä jalkojensa juurella.

”*Kaikkea sitä joutuu tekemään vielä vanhoilla päivillä!*”

Elbe asteli lähemmäksi tietoisuus yhä maahisessa kiinni. ”Sinäkö minut pelastit noilla pienillä kivillä?”

Maahinen kummasteli kysymystä ja pyöritteli päätään. ”*Onko täällä muitakin? Kas kun en heitä huomaa.*”

Elbe ymmärsi ivan ja alkoi hiljaa rauhoittua. ”Varsin tarkka on kätesi ja samoin heittosi voima. Kuinka siihen kykenit, sillä ethän ole samalla tasolla minun kanssani?”

”Katso ja tunnustele.”

Maahinen tarttui pieneen kiveen ja heitti sillä tyttöä. Kivi lensi ilmassa huimaavalla vauhdilla ja osui käteen. Elbe parahti kivusta.

”Tunsitko sen? En tarkoita kipua, vaan sitä värettä, joka oli heittossani?”

Elbe tunsi vain kipua, mutta värettä hän ei ollut ehtinyt huomata.

”Selitä?”

”Kivellä on monta hahmoa, niin kuin sinullakin on keho, sielu ja henki. Heittäessäni kiven, en heitä kiveä, vaan sen salattua hahmoa. Kivi seuraa mukana.”

”Mikä on tämä salattu hahmo? Pystyykö sen näkemään?” Elbe kysyi ja unohti nopeasti häntä ahdistelleen miehen.

”Kyllä pystyy sisäisillä silmillä! Ne sinulla jo on. Katso kiveä.”

Elbe poimi maasta saman kiven, joka oli häntä satuttanut ja vielä se näytti normaalilta. Hän muisti sitten maahisen sanat ja pyöritteli niitä mielessä. Hän tunnusteli kiveä sulauttaen mieleensä sen väreitä. Silloin hän yllättäen tiedosti, että mieli käsitti sen pelkäksi kiveksi.

Hän tuhosi kiven käsitteen mielessään ja hajotti kaikki aiemmat mielikuvansa kivistä. Hänen kämmenellään ei ollut enää kiveä, vaan se muuttui uudeksi hänen silmiensä alla. Kivi alkoi hehkua valoa sinisen kirjavan väreissä. Siinä valon hehkussa oli kiven toinen hahmo. Elbe pystyi sen näkemään ja kädessään tuntemaan.

”Mahtavaa! Minä näen ja tunnen sen.”

Maahinen nauroi tytön ilolle. *”Olet todella nopea oppimaan. Sinussa on tyttö ainesta vaikka mestariksi asti.”*

He istuivat molemmat saniaisten keskelle. Siinä he hiljaa juttelivat ja nauroivatkin toisillensa. Elbe alkoi luottaa tähän pieneen maahiseen, tämän suureen viisauteen ja pieneen ivaan, joka saattoi kasvaa suureksi nauruksi.

”Mitä se mies halusi, jonka ajoit pois?” Elbe kysyi ja nauroi jo miehen pakenemiselle.

”Pahat olivat miehen aikeet.”

Elbe ajatteli maahisen sanoja.

”Aikoiko mies saattaa minut raskaaksi? Vaikken ole vielä edes vuotanut verta?”

Mabon ei tiennyt vastausta tytön kysymykseen.

Hitaasti Elbe ymmärsi mielessään miehen aikomukset, sillä hän oli toisinaan nähnyt yöllä vanhempiensa välisen rakastelun. Hän tiesi, että rakastelun tarkoitus oli saattaa nainen raskaaksi. Silti hän oli vanhempiensa ainoa lapsi.

”Tämä on hyvin tärkeää. Kuuntele minua, tyttö. Etsi miehen pudottama veitsi ja vie se isällesi. Kerro mitä tapahtui sanatarkasti. Älä mitään salaa, älä edes minua!”

Elbe säikähti sanoja.

”Mene heti! Tavataan täällä huomenna, silloin kerron sinulle salaisuuden.”

Elbe nousi ja palautti tietoisuutensa normaalille tasolle.

Hän etsi veitsen. Se oli siinä mihin mies oli sen jättänytkin. Hän puristi hetken kahvaa kädessään ja tunnusteli sen kauniita kuvioita. Hänen teki mieli omia veitsi itselle, sillä mies tuskin enää kaipasi sitä. Kahva vain oli liian paksu ja terä liian pitkä. Veitsi oli miehen käteen valmistettu. Elbe päätti viedä sen isälleen.

Hetkeä myöhemmin Elbe oli jo kylässä.

”Isä, katso mitä löysin”, Elbe sanoi, kun astui majaan ja näki vanhempansa istumassa taljan päällä.

Daron tuijotti tyttärensä kädellä lepäävää suurta veistä ja Aideen teki samoin.

”Mistä sinä löysit tämän? Sen täytyy olla arvokas?” vanhemmat ihmettelivät yhdessä.

Elbe kertoi vanhemmilleen kaiken. Hän ei salannut edes maahista, joka hänet oli pelastanut miehen käsistä.

Daron henkäisi syvään ja Aideen oli kirkua kauhuissaan. Daronin oli pakko kerrata mielessään kaikki kuulemansa.

Elbe oli tyytyväinen saadessaan kertomuksensa loppuun ja pieni kyynel valui hänen poskelleen. Daron pihisi kiukkua ja Aideen halasi tytärtään.

”Nyt olet turvassa, eikä kukaan satuta sinua enää.”

Daron näki veitsen ja tytön revityn asun, eikä epäillyt kertomusta. Hän halusi kuitenkin varmistaa pienen epäilyn.

”Elbe, satuttiko se mies sinua alapäähän?”

Aideen loi tuiman ilmeen puolisoonsa.

Elbe tahtoi kuitenkin todistaa isälleen olevansa kunnossa. Siksi hän riisui tunikansa ja näytti alapäänsä. Daron tutki tyttärtään nuotion hehkun valossa. Hän ei nähnyt mustelmaa, eikä verta.

”Kiitos, Elbe. Suuri taakka putosi sydämeltäni.”

Elbe halasi isäänsä. Aideen itki vieressä helpotuksen kyyneleitä.

”Kuvaile sitä miestä”, Daron sanoi.

”Mies oli pitkä, tummat lyhyet sekavat hiukset, ehkä siniset silmät, terävä nenä, suuri suu.” Elbe kuvaili myös miehen vaateetusta ja kertoi miehen seuranneen häntä metsään.

”Hyvä, oikein hyvä. Löydän varmasti miehen, ellei hän ole jo paennut kylästä, mutta kuka ajoi miehen pois?”

”Johan sanoin, maahinen, metsän ystävä.” Elbe kuvaili maahista polvenkorkuiseksi.

Daron sanoi uskovansa, vaikka kumminkin epäili, sillä ei ollut maahisia muualla kuin saduissa. Elbe kuvitteli maahisen, kun hänellä ei ollut muita ikäisiään lapsia, joiden kanssa voisi leikkiä.

Daronin kiukku alkoi jälleen herätä. Hän tarttui veitseen ja puristi sitä kämmissään. Hän katsoi veitsen kiiltävää terää.

”Daron, mitä aiot?” Aideen kysyi. ”Älä tee tyhmyyksiä. Vie veitsi päällikölle ja selosta hänelle tapahtunut. Anna hänen etsiä se ahdistelija.”

”Ole Elben turvana äläkä jätä yksin. Tämä on miesten asia.”

Sitten Daron Pitkäjalka lähti etsimään tyttärensä ahdistelijaa.

Hän kiersi nopeasti kylän majoja ja asteli suoraan vieraskodille. Niiden luona oli kauppiaita ja myös heimon omaa väkeä. Hän tutki tarkkaan jokaisen, joka sopi tytön kuvaukseen. Hän näki viimein veitsikauppiiaan pakkaamassa viimeisiä tavaroitaan. Daron astui miehen eteen ja huomasi, ettei mies sopinut tytön kuvaukseen. Hän näytti tälle veistä ja kysyi tuntisiko kauppias veitsen omistajan?

Kauppias tutki veistä ja sen kaiverruksia. Hän näki tutun suvun vaakunan ja tunnisti siksi myös sen omistajan. Veitsikauppias osoitti

miestä, joka oli myös pakkaamassa hevostaan. Hän kertoi myös miehen nimen, joka oli Rikhard Tuima. Mies oli selvästi lähdössä kohti etelää, vaikka oli jo myöhäinen ilta.

Daron asteli lähemmäksi miestä ja tutki tätä tarkkaan. Rikhard sopi Elben kuvaukseen. Daron hämmästyi nähdessään miehen lukuisat mustelmat ja tämä oli murtanut jopa nenäluunsa. Rikhardin kasvatkin olivat vielä kuivassa veressä.

Veistä puristaen Daron astui Rikhardin eteen.

”Paetako meinaat sinä saastainen!”

Rikhard säikähti. Hän kääntyi ja katsoi Daronin vihaa leimuaviin silmiin. Kauppias tiesi joutuneensa kiinni ja silti salaili tekoaan.

”Mitä haluat? Veitsi kädessä! Ryöstää minut aiot! Apua!” Rikhard huusi omalla kielellään ja sekoitti siihen myös heimon kieltä.

Ihmiset kuulivat avunhuudon. Paikalle virtasi miehiä ja naisia, kauppiaita ja heimon omaa väkeä.

”Ei veitsi ole minun. Jätit sen metsään tyttäreni vierelle!”

Rikhardin kasvat kalpenivat kauhusta.

”Veitsi ei minun. Auttakaa!”

Kyläpäällikkö Barak astui väkijoukosta esille. ”Daron! Mitä aiot, jätä kauppias rauhaan.”

”Anna tämän puhua!” veitsikauppias Raol huusi takaa. ”Minä toistan veitsestä, se kuuluu tälle kauppiaille. Siinä on hänen sukunsa vaakuna ja olen nähnyt veitsen miehen kädessä.”

Barak hiljeni ja kiinnostui siitä miksi kauppias valehteli. Kauppialla oli ainakin kiire pois kylästä.

Daron päätti selostaa tapahtunutta saadakseen heimon taaksensa, voimakseen ja tuekseen. ”Seurasit minun tytärtäni metsään. Metsän hämärässä vedit veitsen...”

Daron huitaisi veitsellä nopeasti ja yleisö kohahti kauhusta. ”Uhkasit sillä tytärtäni. Katkoit tunikan nyörit. Pakotit tyttäreni maahan ja riisuit hänet väkisin. Alastomana joutui tyttäreni makaamaan silmiesi alla!”

Daron arveli, että yleisö kuvitteli loput.

Kauppias Rikhard tiesi menettäneensä pelin. Mikään ei enää pelastaisi, sillä yleisö oli puhujan takana.

”Palautanko veitsesi vai tunnustatko?” Daron huusi veitsi pisto-asennossa.

”Älä!” Rikhardin hartiat valahtivat sanojen myötä. ”Sinä puhua totta. Ei satuttaa tyttö. Metsä heitti moni kivi.”

Daron oli saanut tunnustuksen. Hänen vihansa laski, sillä mies ei ollut ehtinyt viemään tyttären neitsyyttä.

”Daron, määrää rangaistus”, Barak sanoi. ”Sinä olet isä ja tyttäresi huolehtija, sinun tai Elben on se annettava.”

Daron mietti hetken sanojaan. ”Päästä menemään! Älköön hän koskaan palatko lähelle pohjoista heimoa.”

”Mene sitten kirottu, äläkä koskaan enää palaa. Jos sinut vielä näen, niin tapan omin käsin!” Barak huusi.

Rikhard Tuima pakeni pohjoisen heimon vihaa, nöyrytyneenä ja häväistynä, naama pahoilla ruhjeilla. Daron katsoi miehen perään. Kiukku oli jo poissa.

Barak tuli Daronin luo.

”Vaikuttava esitys. Kaikki kuulivat sen. Olen pahoillani Elben puolesta. Juuri tämän takia olen pyytännyt, ettei kukaan nainen liikkuisi yksin myöhään illalla. Kuka hänet pelasti?”

Daron otti pahoittelut vastaan, muttei kertonut mitään salaperäisestä pelastajasta. Eihän nyt sellaista juorua kannattanut synnyttää, jossa maahinen olisi pelastanut tytön. Kaikki uskoisivat Elben seonneen lopullisesti.

Poistuessaan paikalta Daron mietti asiaa. Lopulta hän uskoi, että maahinen oli pelastanut Elben.

5

Elben viisauksia:

”Älkää antako mielen haluille valtaa. Tarkkailkaa haluja, niin ne menettävät voimansa ja saatte rauhan sisimpäanne.”

Uusi aamu koitti pohjoisen Auri-heimon kylässä. Viimeiset bardialaiset pakkasivat tavaransa ja aloittivat pitkän paluun takaisin etelään. Osa tavaroista oli jäänyt myymättä, mutta silti kauppiaiden oli poistuttava. Heimoon saisi jäädä vain shamaanin luvalla, eikä hän halunnut kenenkään jäävän.

Hitaasti kylä tyhjeni kauppiaista. Heimon naiset siivosivat kylää juhlien jäljiltä. Miehet purkivat vieraskotia ja kaivoivat kuoppaa ruuantähteille ja roskille.

Huhu yöllisen metsän tapahtumista oli kantautunut Asser Totuudenpuhujan korviin. Debin oli tuonut shamaanille aamupalan ja kertonut kauppiaasta, joka oli ahdistellut Elbeä metsässä. Debin oli tahtonut tietää, oliko shamaani pelastanut Elben lentävien kivien loitsulla. Täähän hän ei ollut saanut vastausta, vaan hän sai pyynnön hakea Elbe shamaanin majan hämärään.

Elbe istui nyt shamaanin majassa.

”Kuulin, että joku ahdisteli sinua metsässä?”

”Joku humalainen kauppias aikoi maata minut”, Elbe sanoi ja yritti karistaa pahan muiston pois mielestään, sillä ei ollut sopivaa

itkeä shamaanin edessä.

Asserin silmäluomet kohosivat tytön lujan itsehillinnän takia.

”Kuka sinut pelasti tältä mieheltä?”

”Metsän maahinen uusi ystäväni.”

”Maahinen? Sanoiko se nimensä?”

”Mabon.”

Asser perääntyi hiukan kuin säikähtäen Elben lausumaa nimeä.

”Tunnetko Mabonin? Hän tuntuu tuntevan sinut”, Elbe kysyi.

Shamaani nyökkäsi. ”Tunnen Mabonin. Hän opetti minua, kun olin vielä nuori.”

Elbe oli sanaton hämmästyksestä.

”Varo tätä maahista. Mabon opettaa pieniä temppuja vain saadaksesen luottamuksesi. Petos sillä on aina mielessä!”

Asser hymyili nähdessään Elben hämmästyksen. ”Olin siis oikeassa. Mabon on jo opettanut sinulle jotakin. Kerro mitä osaat.”

Elbe mietti hetken vastaustaan. ”Osaan nostaa tietoisuuden värähtelyä ja pystyn näkemään kiven toishahmon.”

”Niinkö? Olet varmaan tavannut Mabonia jo useita kertoja?”

”Vain kaksi kertaa. Ensimmäisellä kerralla opin tietoisuuden värähtelyn noston ja toisella näin kiven toishahmon.”

”Mahdotonta! Et voi oppia niin nopeasti.”

Shamaani katseli ympärilleen ja otti lähimmän esineen mikä käteen sattui, pitkän kävelysauvansa. Hän laski sen syliinsä. ”Vastaa nopeasti millä värillä tämä hehkuu?”

Elbe katsoi sauvaa hämmentyneenä. Hän oli nähnyt sen monta kertaa aiemmin. Se oli shamaanin mittainen ja tämän ranteen vahvuisen sauva täynnä outoja riimuja ja salattuja merkkejä.

Elbe tuijotti hetken sauvaa ja sulki sitten luomensa. Hän tuhosi mielestään kaikki muistot sauvasta ja avasi nopeasti mielensä sen väreille. Hän komensi mieltään näkemään sauvan toishahmon ja avasi hitaasti luomensa.

”Kultaisena se hohkaa! Kullankeltaisena.”

Näky säilytti hetken voimansa ja sauvaa peitti kullankeltainen hehkuva huntu. Vasta hiljaa huntu hiipui pois tietoisuuden palatessa kehon normaalille tasolle.

Asser oli tarkkaillut Elbeä koko tapahtuman ajan, katsonut tätä silmiin ja lukenut jokaisen pienen ajatuksen. Nyt hän oli mykistynyt ja tuijotti tyttöä hiljaisena.

”Sinä olet nopea! Nyt uskon sinua. Sinusta tulisi mahtava shamaani tälle heimolle, ellet olisi tyttö.”

Pieni riemun pilkahdus ehti välähtää Elben silmissä.

”Anteeksi, Elbe. Taisit jo kuvitella, että ottaisin sinut oppilaaksi. Se ei käy, sillä perinteitä pitää kunnioittaa. Nainen ei voi toimia shamaanina.”

Elbe nyökkäsi hiljaa ja tunsi kyynelten kostuttavan silmäkulmat.

”Kerro vielä Mabonista, missä te tapaatte ja milloin?”

”Pienessä notkelmassa koivumetsässä tänä iltana. Se on minun piilopaikkani.”

”Minä voin opettaa sinulle pari loitsua salaa, mutta älä tapaa enää Mabonia. Minä tunnen sen maahisen. Hän kertoo minusta suuria valheita ja yrittää hajottaa heimomme.”

Elbe hieraisi kostuneita silmäkulmiaan.

”Minä ehdin jo luvata. En voi pettää Mabonia.”

”Hän aikookin pettää sinut! Yritä ymmärtää. Hän näkee sinussa mahdin ja hän yrittää nostaa sinut minua vastaan. Vielä olet siihen liian heikko, sillä eihän sinulla ole opastakaan, mutta tulevaisuudessa mahtisi kasvaa. Syntyisi salatun voiman mittely meidän välillemme. Se tuhoaisi heimon ja veisi siltä yhtenäisyyden. Älä anna sen tapahtua ja varo tämän maahisen katalia juonia.”

Elbe ei ymmärtänyt.

Tietenkään hän ei nousisi koskaan shamaania vastaan. Elbe rakasti shamaania, sekä tämän viisautta ja totuutta. Asserin mahtikin oli niin suuri, että jopa itää hallitseva heimopäällikkö Colan Taistelija pelkäsi Asseria. Kukaan ei uskaltaisi vastustaa Asserin voimaa.

”En ymmärrä sanojasi. Lupaam, etten koskaan nouse sinua vastaan. En koskaan tule taistelemaan kanssasi.”

”Muista lupauksesi, sillä päivä, jolloin kadut sanojasi, on jo lähellä.”

Tapaaminen oli päättynyt. Elbe kumarsi ja vetäytyi hiljaa pois shamaanin luota.

Shamaanin majassa Asser alkoi pohtia käymäänsä keskustelua.

Hänestä oli yllättävää, että Mabon oli ottanut yhteyden Elbeen. Asser tunsu Mabonin hyvin nuoruusvuosiltaan ja tiesi Mabonin voivan syöttää tytölle vaikka mitä valheita. Sekin oli selvää, että Mabon pyrki opastamaan Elben polulle, joka johtaisi luonnonmahdin ymmärtämiseen. Mabon toivoi Elben nousevan vastustamaan Asserin valtaa heimossa.

Kauan sitten Auri-heimo oli ollut heikko. Aureja vastaan oli hyökätty muiden eteläisten ja itäisten heimojen taholta ja heidät oli ryöstetty vuosittain. Heimon naiset olivat joutuneet raiskatuiksi ja kylää puolustavia miehiä oli surmattu. Aurit olivat nähneet jatkuvasti nälkää, sillä he eivät uskaltaneet liikkua metsissä hyökkäyksien pelossa.

Asser oli lapsena joutunut elämään kaiken sen tuskan keskellä ja hän oli epätoivoisesti etsinyt keinoa heimonsa pelastamiseksi. Silloin Mabon oli ilmestynyt hänelle ja kertonut hänelle Ainoasta, joka oli maailman ja elämän luoja. Mabon oli opettanut mielenhallintaa ja luonnon salaisuuksien tuntemusta. Pikkuhiljaa Asser oli oppinut tuntemaan itsensä ja maailman välisen suhteen, sekä saanut luonnonvoimat tottelemaan käskyjään. Mabon oli halunnut Asserin antautuvan Ainoan tahdolle, mutta Asser oli janonnut kosta muille heimoille. Tämä oli johtanut Asserin ja Mabonin välirikoon.

Asserin sisäinen muutos oli pelastanut heimon. Hän oli heti hyökkäyksen alkaessa käyttänyt oppimiaan loitsuja ja tuhonnut kaikki hyökkääjät taivaan salamoilla. Kylän eteläpuoleinen rinne oli täyttynyt kuolleilla. Kun se tieto oli levinnyt muihin heimoihin, Aurit oli jätetty rauhaan.

Siitä lähtien Asser oli hallinnut voimillaan koko pohjoisen aluetta. Aurit palvoivat hänen mahtiaan ja kaikki muut pelkäsivät häntä.

Nyt Mabon halusi opastaa Elben samalle polulle. Mabon halusi Elben antautuvan Ainoalle, jolloin Elbestä tulisi Asseriakin mahtavampi. Mabon halusi Elben syöksevän Asserin pois vallasta ja ottavan Aurit hallintaansa Ainoan nimissä. Sen Asser päätti estää. Hän ei luopuisi saavuttamastaan vallasta helpolla. Mabon saisi kärsiä suunnitelmansa takia.

Leveä hymy levittäytyi Asserin huulille.

Elbe oli hämillään, eikä tiennyt mitä tekisi. Hän halusi tavata Mabonin, sillä maahinen oli hänen uusi ystävänsä. Luottamus Maboniin oli jo syntynyt.

Kyöneleet virtasivat Elben silmistä, sillä tapaamisen hetki lähes-tyi. Voimakas ristiriita repi mieltä, oma tahto vastaan shamaanin tahto. Lopulta hän nöyrtyi ja päätti olla tapaamatta maahista.

Elbe päätti mennä iltapesulle mahdollisimman kauas maahisen ta-paamispaikalta. Hän vaelsi kosken hiekkarannalle kyöneleet silmien peittona.

Rannassa hän heitti tunikansa hietikolle ja kahlasi veteen. Hän oli poissa tolaltaan, eikä siksi huomannut uineensa liian kauaksi koskessa.

Elbe alkoi tuntea ympärillään kosken virtaavan voiman. Hitaasti virtaus alkoi kuljettaa häntä mukanaan. Hän alkoi uida lujaa takaisin kohti rantaa. Koski halusi omansa ja pisti vastaan, eikä tahtonut pääs-tää enää otteestaan. Kaikin voimin Elbe kauhoi vettä ja polki jaloillaan vauhtia.

Lopulta kosken voima hellitti. Hänen jalkansa ylsivät hiekkaiseen pohjaan. Viimeisillä voimillaan hän kahlasi rantaan ja lysähti peh-meälle hietikolle. Siinä hän läähätti kaikkia jäseniä särkien.

Yllättäen hän kuuli askelia.

Elbe kohotti päätään ja näki maahisen kävelevän suoraan häntä kohti. Hiekanrajasta katsottuna maahinen näytti paljon tyttöä suurem-malta.

”Täällä sitä vain maataan hiekalla! Meillähän oli tapaaminen. Vel-hoko sinua kielsi?”

Elbe oli liian uupunut vastatakseen tai noustakseen ylös.

”Lepää rauhassa. Nostan nyt värettäni omalle tasolle, sillä tämä sinun tasolla oleminen väsyttää. Tiedät kyllä mitä tehdä, kun jaksat puhua”, Mabon sanoi ja katosi sitten Elben silmiltä.

Elbe antoi hengityksensä tasaantua ja keräsi voimia jäseniinsä. Sitten hän ponnisti itsensä jaloilleen ja haki tunikan allensa. Hän ei ha-lunnut vielä pukeutua, vaan päätti antaa hiekan irrota ihosta.

Elbe nosti tietoisuutensa värähtelyä ja maahinen ilmestyi takaisin.

Tämä istui hiekalla hänen edessään.

”En saa tavata sinua enää.”

”*Pakene, jos haluat! Jalkasi kyllä kantavat.*”

Elbe ei halunnut paeta, mutta hän pelkäsi shamaanin saavan tietää tapaamisesta.

”Asser sanoi, että sinä valehtelet! Opetat pikku temppuja, jotta alkaisin luottaa sinuun.”

”*Sinä luotat jo minuun. Et niiden temppujen takia, vaan siksi, että sinussa asuu totuus. Kumpaa sinä ymmärrät sydämelläsi, minuako vai velhoa?*”

Elbe kyynelehti. ”En tiedä, sillä sydämeni on solmussa. Olen niin avuton.”

”*Tietenkin olet ja niin pitääkin! Se todistaa, ettei pahuus viihdy sydämässäsi. Olet lapsi Elbe ja lapsena haluan sinun pysyvän. Vain lapsen viattomuudella ja puhtaalla sydämellä voidaan nousta pahaa vastaan. Shamaani haluaa tehdä sinusta aikuisen aivan liian varhain. Hän saa sinut uneksimaan vallasta ja voimasta.*”

Hetkeksi Elben sydän pysähtyi, vain hetkeksi. Hän muisti kuinka shamaani oli kehunut häntä, sekä kertonut mahdista ja lahjakkuudesta siihen. Kehunut kuinka hyvä shamaani hänestä tulisi ja heti perään tuhonnut kaiken. Mabon halusi Elben pysyvän lapsena ja sitä Elbe itsekin halusi.

”Kerro siitä salaisuudesta. Lupasit niin viime kerralla.”

”*Niin taisin luvata. Miehillä on salainen juhla huomenillalla. Sinun on mentävä sinne, sillä sieltä löydät oppaan itsellesi.*”

Elbe henkäisi syvään. Tätä hän ei ollut odottanut maahiselta. Tietysti hän tiesi juhlan. Hän oli jopa viime vuonna yrittänyt mennä sinne, mutta vartijat olivat estäneet.

Shamaani Asserin johdolla miehet kokoontuivat johonkin salaiseen paikkaan kosken pohjoisella puolella. Naisia sinne ei päästetty. Miehet ylittivät riippusillan ja vartijat asetettiin sillan päähän, jottei kukaan voisi seurata heitä. Asser itse jopa tarkasti, että kaikki naiset olivat varmasti kylässä vartijoiden asettamisen jälkeen.

”Yritin sitä viime kesänä. Vartijat käänsivät minut takaisin.”

”*Olen laatinut suunnitelman. Joudut uhraamaan paljon itsestäsi,*

mutta se on sen arvoista.”

”Kerro sitten. Näytä kuinka ovela osaat olla.”

Mabon vilkuili ympärilleen. Hän teki ilmassa outoja käsimerkkejä ja mumisi hiljaa jotain loitsua. Elbe tunsu mahdin virtaavan ilmassa suurina aaltoina. Ne aallot pyyhkivät hänen lävitseen asettuen jonnekin selän taakse paikoilleen. Tuntui kun olisi tyhjiössä, jonne mikään ulkopuolinen ääni ei pääsisi tai sieltä pois.

”Nyt kukaan ei kuule sanojani, eikä myöskään sinun. Ylität sillan ennen vartioiden asettamista. Kun vartijat asetetaan ennen miesten saapumista, sinä odotat jo pohjoisella puolella!”

Elbe tuhahti.

”Tiedän mitä ajattelet. Anna kun jatkan. Tekeydyt sairaaksi ja sanot äidillesi juoneesi olutta. Vatsasi on siksi sekaisin ja päähäsi satuu. Tiedät kyllä miltä se tuntuu!”

”Niin, mitä sitten?”

”Menet majaan makaamaan sairaana ja ajat äitisi ulos sieltä. Hän kyllä tottelee. Teet tavaroista itsesi kokoisen hahmon taljan alle. Leikkaat puolet hiuksistasi ja laitat ne taljan alta pilkistämään.”

Elbe henkäisi ja oli pakahtua.

”Teet reiän majan takaseinään ja hiivit pois kylästä sen laitaa pitkin. Ylität sillan. Piiloudut ja odotat miehiä. Seuraat heitä kaukaa juhlapaikalle.”

Tarinan siinä vaiheessa Elbeä jo huimasi hurja suunnitelma.

”Miehille et saa missään vaiheessa näyttäytyä ja pidä mielesi väre alhaalla, ettei velho sitä havaitse.”

Elbe pudisteli päätään.

”Entä jos äiti tahtoo varmistaa olenko kunnossa?”

”Se onkin suunnitelmani heikko kohta. Tarvitset hiukan apua.”

”Mitä ajattelit?”

”Kuinka kuorsaat? Anna pieni esimerkki.”

”Mistä minä sen tiedän? En ole koskaan kuullut?”

Mabon tuhahti harmistuneena. *”Ajattelin kuorsata puolestasi pienen loitsun avulla.”*

Seuraavana päivänä Elbe teki pieniä valmisteluja iltaa varten. Hän oli

miettinyt paljon viime kohtaamistaan maahisen kanssa. Suunnitelma oli loistava, eikä hänen tarvitsisi edes valehdella. Hän oli pihistänyt suuren tuopin, jossa oli ollut olutta. Juhlan jäljiltä niitä saattoi vielä löytää mitä ihmeellisimmistä paikoista.

Pilvet olivat kerääntyneet hiljaa taivaalle päivän mittaan ja aurinko oli piiloutunut niiden taakse. Illasta tulisi hämärä ilman aurinkoa ja se sopi Elbelle.

Kun miehet alkoivat hiljalleen valmistautua juhlaan, uskoi Elbe-kin oman hetkensä koittaneen. Isä oli jo ulkona muiden miesten kanssa ja äiti taas jutteli Aishan kanssa, joka oli kyläpäällikkö Barakin puoliso. Naiset suunnittelivat omaa iltaansa.

Elbe rukoili mielessään Solarin suojelusta, sekä kohtalon johdasta. Sitten hän haki piilottamansa tuopin ja muisteli sitä olotilaa, joka hänellä oli ollut humalassa. Siihen muistikuvaan hän tiukasti tarkertui ja päätti elää sen hetken uudelleen. Hän antoi mielelleen käskyn olla humalassa.

Elbe alkoi hoippua hiljaa äitiään kohti. Hän horjahteli puolelta toiselle ja oli kompastuvinaan pieneen kuoppaan ja kiroili äänekkäästi. Sillä teolla hän sai äidin ja Aishan huomion itseensä.

”Elbe! Mikä sinulla on? Oletko sinä juovuksissa?” Aideen kysyi ja tarttui tytön tunikasta kiinni.

Elbe kaatui maahan ja kiroili. ”Kuka kysyy? Mitä se sinulle kuuluu?”

Aideen oli järkyttynyt. Hänen tyttärensä oli niin humalassa, ettei omilla jaloillaan pysynyt. Ei edes äitiään tunnistanut harottavilla silmillään.

”Mistä sinä olet löytänyt olutta?”

Elbe nousi seisomaan. Hän nosti kädessään olevaa tuoppia huulilleen ja kiroi. ”Tämähän on jo tyhjä! Kuka sen juoman varasti?”

Tuoppi putosi kädestä ja hän yökkäsi hiukan. Oksennusta meni myös ainoalle asulle.

”Mistä sait tuon tuopin?” Aideen huusi. Hän ei todellakaan aikonut halata tytärtään.

”Minä löysin sen varjosta tuolta kylän laidalta. Joku oli unohtanut sen sinne ja hiukan maistoin oluen makua.”

Sitten Elben jalat pettivät ja hän kaatui nurmikolle. Hänen tajuntansa tuntui himmenneen. Naiset katsoivat toisiaan.

”Viedään hänet majaan nukkumaan päänsä selväksi”, Aisha sanoi. ”Tyttörukka ei osannut aavistaa oluen vaaroja. Älä ole liian ankara, sillä hyvä opetushan tämä on Elbelle.”

”Kyllä minä vielä tytärtäni opetan! Seuraa isänsä jälkiä! Ota sinä kainaloista, niin minä kannan jaloista.”

Naiset kantoivat Elben majaan. He riisuiivat sitten yhdessä tytön oksennukselta haisevan tunikan ja peittelivät hänet taljan alle.

”Nukkukoon siinä aamuun asti. Asser saa itse tarkistaa, jos ei usko meitä”, Aisha sanoi. ”Minun täytyy mennä järjestelemään meidän juhlia, mutta ole sinä tyttäresi kanssa.”

Aideen nyökkäsi ja Aisha poistui majasta.

Pienen hetken päästä Elbe raotti luomensa. Nyt oli edessä koko suunnitelman vaikein vaihe, sillä äiti piti saada pois majasta. Elbe alkoi kääntelevä.

”Vatsaani ja päähäni sattuu. Kurkkua polttee. Oksettaa.”

Aideen iski nopeasti tyhjän saviruukun tytön käsiin.

”Oksenna siihen.”

Elbe yritti oksentaa ja yökkäili, mutta mitään ei tullut ulos. ”Minulla on paha olo. Huimaa. Pää on täynnä raskaista suuria kiviä.”

”Sitä se olut teettää! Nytpähän tiedät.”

”Äiti mene pois ja anna minun olla! Anna Solarin tähden minun olla yksin! Eikö riitä, että kärsin. Täytyykö sinun vielä lisätä tuskaani ivalla?”

Aideen suorastaan säikähti tyttärensä puuskaa. ”Älähän nyt. Pyydän anteeksi. Anna kun halaan sinua.”

”Et varmasti halua! Luuletko, että oloni sillä helpottuu! Silläkö pääkipu poistuu? Silläkö vatsa paranee?”

”Eihän se tietysti...”

”Kuuroko sinusta on tullut! Sanoin haluavani olla yksin. Tässä on tarpeeksi häpeää minulle. Älä lisää sitä siinä vieressä tuijottamalla!”

Aideen suuttui. ”Ole sitten yksin! Minä olen ulkona.”

Noiden sanojen jälkeen Aideen poistui majasta.

Elbe nyhytti ja hankasi poskille virtaavia kyyneleitä. Hänelle

tuli paha mieli äidin loukkaamisen takia, mutta varsin nopeasti hän onnistui rauhoittamaan mielensä.

Hetken päästä hän heitti taljan sivuun. Hän otti nurkasta polttopuita ja asetteli niitä jäseniksi. Sitten hän otti joutilaan taljan ja muokkasi siitä vartalon. Pään paikalle hän pisti pienen pyöreän saviruukun. Sitten hän veti taljan luomuksensa päälle ja paineli sormilla niin, että se näytti ihmisen hahmolta.

Elbe otti isänsä metsästysveitsen ja tuijotti kiiltävää terää kauhulla. Hän tarttui pitkiin hiuksiinsa takaa ja painoi veitsen hiuksiin kiinni. Pitkä terävä viilto ja hiukset jäivät käteen. Hän katsoi surullisena kädessään olevaa hiusnippua, sillä niitä ei saisi enää takaisin.

Sitten hän asetti hiukset huolellisesti pilkistämään taljan alta. Hän etsi pimeän nurkan majan takaseinältä ja teki sinne reiän. Seinä oli koivun kuorta, joka oli aseteltu tiiviisti puukehikkoa vasten. Sen ulkopuolella oli sitten paksu turvekerros ja sen tytön kädet hajottivat reipien sopivan kokoisen aukon. Hän jätti veitsen samaan paikkaan mistä oli sen ottanutkin. Hän puki äitinsä vanhan vaateen päälle. Vielä hän kaapaisi sormillaan nuotion kuivaa tuhkaa ja levitti sitä kasvoilleen ja hiuksiin. Lopuksi hän hankasi tuhkaa hiukan käsilleen peittäen sillä vaalean ihonsa hehkun.

Seinään tekemästään reiästä Elbe pujottautui ulos hämärtyvään iltaan. Hän sulki reiän takanaan niin hyvin kuin kykeni laittamalla turpeen takaisin paikoilleen. Kyyryssä hän tarkasteli ympäristöään ja kauempana olevia kulkijoita. Miehet olivat onneksi kylän toisella laidalla. Naiset valmistautuivat omiin juhliin kokoontumalla pieniin ryhmiin. Aurinko oli edelleen pilvessä. Kylän maapohja peittyi lukuisten majojen varjoihin.

Elbe hiipi ja kiersi kylän laidalle. Hän piileskeli turvemajojen takana siirtyen hitaasti kohti kosken polkua. Sinne päästyään hän toivoi, ettei kukaan astelisi vastaan.

Elbellä oli onnea, sillä kukaan toinen ei kulkenut polulla. Hän valitsi keskimmäisen polun ja saapui pian riippusillalle. Toisella puolella koskea ei näkynyt ketään. Pohjoisen Saaga tunturin rinteellä kasvoi metsää. Itse tunturin huippu oli paljas.

Hän juoksi heiluvaa siltaa pitkin kosken toiselle puolelle.

G

Elben viisauksia:

”Älkää tuhlatko elämäänne turhuuteen, vaan etsikää totuutta itsestänne. Olemme kaikki Ainoan lapsia ja palanen Ainoan henkeä odottaa löytämistään sisällämme.”

Naiset olivat omissa pienissä ryhmissään ja miehet yhdessä suuressa. Asser katseli pieniä naisten ryhmiä. Oli aika aloittaa. Hän vilkaisi taivaalle ja näki Solarin hehkun heikosti pilkistävän pilvien takaa.

”Asettakaa vartijat!”

Joukko etukäteen valittuja miehiä ryntäsi kohti riippusiltaa.

”Laskekaa naiset!”

Taas erkani joukko miehiä ja he laskivat kukin oman ryhmänsä. Nopeasti ensimmäiset luvut saapuivat shamaanin korviin.

Asser laski saamansa luvut nopeasti yhteen. Sitten hänen katseensa suuntautui Aideeniin ja Asser asteli hitaasti naisen luo.

”Eikö se olekin tyttäresi, joka on poissa tästä joukosta?”

”On, hän sairastui ja makaa yksin majassa.”

”Mikä häntä vaivaa? Elbe ei ole koskaan sairastunut! Osasipa valita sopivan hetken.”

Aideen ei halunnut paljastaa totuutta tyttärestään. ”Mikä lie sairaus iskenyt? Ei pysy jaloillaan.”

Aisha astui esille naisten joukosta. ”Elbe oli juovuksissa! Hän oli löytänyt hylätyn tuopin ja juonut sen tyhjäksi. Hän ei pysynyt jaloillaan, vaan oksenteli ja lopulta meni taju.”

Aideen tunki vajoavansa. Kaikki tuntui ympärillä suurentuvan. Häntä hävetti.

Asser tuijotti päällikön puolisoa. ”Käyn vilkaisemassa Elbeä.”

”Minä tulen mukaan”, Aideen sanoi.

He kulkivat majalle yhdessä ja Aideen raotti ovinahkaa.

Elbe makasi vuoteellaan piiloutuneena taljan alle. Hänen kuorsauksensa kuului äänekkäästi. Katkesi hetkeksi ja jatkui sitten uudelleen. Vaaleat hiukset pilkistivät taljan alta.

”Kas kummaa tyttö nukkuu! Ei ole kuorsannut noin koskaan ennen, mutta sitä se olut teettää.”

Asser hymähti. ”Antaa Elben nukkua päänsä selväksi.”

He poistuivat takaisin ulos.

”Luku täsmää! Kaikki naiset ovat kylässä.”

Miehet lähtivät ja naiset pääsivät viettämään omaa juhlaansa. Kylään jäi muutama mies vartioimaan kylän turvallisuutta, sekä poikia, jotka olivat liian nuoria osallistuakseen miesten juhlaan.

Elbe näki piilostaan kuinka neljä nuorta miestä juoksi sillan yli. He asettuivat samalle puolelle siltaa nauraen ja jutellen keskenään.

Piilopaikka oli tukala. Koska Elbe ei tiennyt mihin suuntaan miehet matkaisivat, hän oli piiloutunut katajaiseen pensaikkoon. Nyt oksien piikit saivat ihon kirvelemään ja kutisemaan. Äidin vanhasta nahkasta ei ollut paljon apua, sillä se oli rikkinäinen.

Hitaasti miehet ylittivät heiluvan riippusillan. Koski kuohui heidän allaan mahtavalla pauhulla. Yksi toisensa jälkeen miehet pääsivät yli ja shamaani tuli viimeisten joukossa.

Vartijat tarkastivat jokaisen ylittäjän. He halusivat varmistaa, ettei joku naisista olisi keksinyt pukeutua mieheksi ja näin hämätä vartijoita.

Sitten miehet vaelsivat yhdessä tunturin juurella kasvavaa metsää kohti. He muodostivat jonon kulkiessaan. Jotkut tosin halusivat kulkea ryhmässä jutellen. Vartijat jäivät vahtimaan siltaa.

Elbe konttasi pois piilosta. Ihoa syyhytti kamalasti. Hän kirosi hiljaa ja alkoi seurata miehiä. Hän ei kulkenut samaa polkua, vaan kiersi metsän kautta sopivan matkan päässä miehistä.

Hän käytti tehokkaasti suojakseen jokaisen puunrungon, kiven ja niiden varjon. Hän vaelsi hiljaa ja varoi astumasta kuiville risuille. Hän oli tottunut metsänkulkija ja koko ikänsä niissä vaeltanut ilman kenkiä. Pian hän oli saavuttanut kärkijoukon ja hiljensi siksi hieman vauhtiaan. Puroja hän joutui ylittämään samoin kuin miehetkin. Yksi puroista oli hiukan hankala, sillä se ei tarjonnut paljon näkösuojaa. Siellä puron kivien takana hän odotti sopivaa hetkeä ja kun kukaan ei katsonut, hän ylitti puron nopeasti.

Maasto alkoi muuttua kivikkoisemmaksi. Kivet kasvoivat kokoa ja niiden taakse oli helppo piiloutua, mutta samalla kulku hidastui. Miehet kulkivat useasti käytetyllä polulla. Elbe taas taisteli reittiä yhä suuremassa louhikossa. Hän alkoi jäädä jälkeen kärkijonosta. Pieni pelko kipristeli vatsanpohjassa.

Sinnikkäästi Elbe taisteli hyppien kiveltä toiselle aina suuri kivi itsensä ja miesten välissä. Hiki virtasi hänen selässään ja nahkapuku tarttui siihen kiinni. Hammasta tiukasti purren hän jatkoi matkaansa louhikossa.

He olivat jo korkean tunturin juurella. Jyrkkä kallioseinä kohosi korkeuksiin pohjoisessa. Sen juurelle miesjoukko pysähtyi lepäämään. Jono oli venynyt pitkäksi ja viimeisiä saatiin odottaa shamaanin ollessa heidän joukossaan. Siinä odotellessa miehet juttelivat ja nauroivat, eivätkä nähneet piilossa lymyävää tyttöä.

Elbe oli väsynyt.

Hän oli kuin olikin selvinnyt pahemmasta louhikosta tämän kalliojyrkänteiden vierelle. Kaikki voimat se oli vienyt. Suuren lohkareen takana hän läähätti nojaten kiven kylmää pintaa vasten ja tunsu kiven sammalen pehmeyden sormissaan. Hän pyyhki hikeä ja hiukset kiiltelivät kosteina mustaa nokea. Häntä alkoi jo kaduttaa, että oli tummentanut ihonsa tuhkalla. Hien mukana tuhka valui silmiin ja sai ne kirvelemään.

Viimeisetkin miehet saapuivat shamaanin mukana. Elbe polvistui ja konttasi kivien lomassa. Kahden kiven lomasta hän ryömi lähem-

mäksi. Hän oli viimein hyvällä kuuloetäisyydellä ja makasi pienen kiven takana.

”Tervetuloa!” Asser huusi ja miehet hurrasivat.

Kaikki tuntuivat odottavan jotakin innolla. Elbe kohottautui hiukan ylemmäksi, jotta näkisi kaiken kunnolla.

Asser ojensi kätensä suoraksi ja lausui loitsun sanat. ”Siirry kivi! Sisään meidät päästä!”

Suuri, monen miehen kokoinen kivi kallion kyljessä totteli ja siirtyi sivuun shamaanin käskystä. Kiven takaa paljastui luolan suuaukko.

Elbe oli huutaa hämmästyksestä ja sai vaivoin itsensä hillittyä. Hän vetäytyi nopeasti piiloonsa.

”Te kaikki olette tervetulleita juhlaan”, Asser sanoi. Seuraavat sanat kylmäisivät Elben innosta hehkuvan sydämen. ”Asettakaa vartijat luolan suuaukolle!”

Kaksi miestä totteli heti.

Elbe oli kauhuissaan, sillä Mabon ei ollut puhunut mitään luolan suuaukon vartijoista. Hän alkoi ryömiä takaisin päin.

Hän vilkuili salaa kiven takaa miehiä. Yksi toisensa jälkeen miehet menivät luolaan. Vartijat seisoivat paikoillaan. Elbe alkoi hermostua.

Hän katseli jyrkkää kalliota ja etsi siitä halkeamia tai edes pienen pieniä koloja. Voi Solar auta! Elbe huusi hiljaa mielessään.

Heti sen jälkeen auringonsäde pilkisti pilvien keskeltä. Solar kuuli Elben rukouksen ja pitkällä kapealla säteellä osoitti kallion jyrkkää kylkeä.

Elbe tuijotti auringon terävää sädettä ja seurasi sitä katseellaan. Säde valaisi pienen kohdan kallion kyljestä.

Hän pääsi kallion juurelle miesten huomaamatta ja tarkkaili säteen näyttämää kohtaa. Siinä ei ollut aukkoa, eikä edes pientä koloa. Kallion seinämässä kasvoi sammalta. Samalla sädekin sammui ja aurinko palasi pilven taakse.

Hän ryömi kallion kylkeen kiinni ja alkoi repiä sammalta. Se irtosi suurina palasi ja paljasti lopulta pienen kolon, joka oli hänen vartalonsa paksuinen. Hän tarttui pieniin kiviin aukon ympärillä ja siirsi niitä varovasti sivuun.

Aukko ilmeni onkaloksi, joka johti kallion sisään ja se laajeni hiukan kauempana. Elbe mietti pienen hetken verran ennen päätöstään.

Sitten hän pujottautui aukkoon kädet edellä. Hän kiemurteli onkalossa ja avitti kulkuaan jaloilla. Hitaasti ja varmasti hän eteni onkalon syvyyteen. Nopeasti se muuttui pimeäksi, sillä hänen vartalonsa peitti valon. Hän tunnusteli käsillensä etsien otetta kivistä ja vetäen itseään syvemmälle. Nahka hankautui kiviin repien sitä lisää. Polvet alkoivat vuotaa verta ja rystyset hakkautuivat kiviin.

Ajantaju katosi. Vain hidas liike onkalossa oli hänen koko maailmansa. Viimein onkalo avartui ja hän saattoi nousta konttaamaan. Valoakin pilkisti. Vielä viimeinen mutka ja hän oli luolassa.

Elbe konttasi hiekalle. Hänen edessään aukeni valtava luola. Katto oli ehkä kymmenen miehenmitan korkeudessa ja luolan halkaisija ehkä viisikymmentä miehenmittaa. Luolan keskellä oli suuri nuotio, joka valaisi luolan seinät aavemaisesti. Varjot hyppivät, liikkuivat ja tanssivat.

Nuotion rätinää. Joku lisäsi siihen puita ja kipinöitä sinkoili ilmaan sammuen ennen varjoissa olevaa kattoa. Miehet juttelivat hiljaisella äänellä ja luola kaikui heidän sanoistaan. Se toisti jokaisen sanotun sanan useita kertoja. Elbeä alkoi pelottaa kaikujen aavemaisuus.

Hän oli luolan sivuosassa ja oviaukko oli vasemmalla puolella. Kaikki miehet olivat kokoontuneet ringiin nuotion ympärille. Nuotion loimu ei valaissut Elbeä. Niinpä hän nousi seisomaan ja verrytteli jäseniään. Joka paikkaan sattui ja hän näki hämärässä useita haavoja jaloissaan ja käsissään. Ne tihkuivat hiljaa verta, mutta tyrehtyisivät varmasti pian.

Elbe näki edessään sopivan kokoisen kivilohkareen. Niitä oli siellä täällä luolaa hiekkaan uponneina. Lohkare oli juuri sopivasti varjojen rajamailla ja tarpeeksi lähellä miehiä. Sinne hän suuntasi pehmeä hiekka allansa ja piiloutui lohkareen taakse. Hän huomasi pian, että se oli ihanteellinen paikka. Häntä ei huomattaisi, vaikka joku tulisi luolaan oviaukosta.

Elbe ihmetteli sitä, miksi luolaa peitti pehmyt hiekka? Se ei vaikuttanut luonnolliselta. Tosin tämä oli hänen ensimmäinen luolansa. Aavemainen se oli ainakin.

Lohkareen takaa kurkistellessa Elbe saattoi tunnistaa miehiä. Shamaani vierellä oli päällikkö Barak. Hänen isänsä oli melkein tarkalleen shamaania vastapäätä. Siitä Elbe tajusi, että miehet istuivat arvojärjestyksessä.

Suru valtasi Elben mielen. Hän ei pitänyt siitä, että Daronia pidettiin vähäarvoisena metsästäjänä.

Asser piti puheen.

”Monelle tämä on tuttua. Joukossamme on pari uutta mieheksi varttunutta ja heidät toivotan tervetulleiksi. Olemme tulleet tänne etsimään itseämme! Etsimme sitä sisäistä minuutta, joka auttaa ja opastaa meitä joka päivä, mutta jota emme havaitse. Teemme matkan mieleemme saloihin ja etsimme opasta, jolta voimme kysyä kaikkea mitä haluamme.”

Kuului rykimistä, joku oli saanut savua keuhkoihin. Rykimisen lakkautta shamaani Asser jatkoi.

”Kun te opitte löytämään tämän oppaanne, niin löydätte sen milloin vain haluatte. Silloin ette enää tarvitse tätä juhlaa. Tämä opas voi ilmestyä erilaisina hahmoina, mutta yleensä kuitenkin sellaisena, joka on teille itselle tärkeä.”

Asser kääntyi päällikön puoleen. ”Olette ymmärtäneet sanani. Barak, juoma.”

Barak otti edestään suuren kultaa hehkuvan maljan ja nosti sen huulilleen. Hän joi siinä olevaa nestettä pienen kulauksen. Kaksinkäsin pidettävä malja siirtyi ringissä seuraavalle ja tämäkin joi samasta maljasta. Niin malja kiersi kädestä käteen tuskastuttavan hitaasti. Miehiä oli luolassa noin kaksisataa.

Kukaan ei puhunut toimituksen aikana. Tuntui kuin tilaisuus olisi ollut pyhä, eikä kukaan tahtonut pilata sitä sanoilla.

”Hyvä. Kaikki ovat juoneet. Aloitamme matkan sisimpäämme.”

Shamaani rummutti ja lauloi kevyttä joikua. Elbe huomasi heti, että siitä puuttui mahti. Vaikutus oli silti järisyttävä!

Luola toisti rummutuksen ja toisti myös kauniin joiun. Miehet alkoivat huojua paikoillaan. Varjot yhtyivät leikkiin. Näky oli lumoava. Elbe ei saanut katsetta irti miehistä.

Suuren nuotion ympärillä he huojuivat puolelta toiselle täysin sa-

massa rytmissä. Tuntui kuin miehet olisivat liekkejä, joita kevyt tuulenvire heilutti.

Elbenkin teki mieli huojua, sillä se oli hyvin tarttuvaa. Rytmä oli juuri sopiva ja joiku sitä jotenkin täydensi. Elbe ymmärsi nyt sen miksi luola oli rakennettu koveraksi. Se kaiutti äänen takaisin juuri oikeassa muodossa. Hän ymmärsi, että koko luola oli suunniteltu juuri tätä tilaisuutta varten.

Nyt Elbe tiesi, kuinka hänen tulisi toimia.

Hän istui pehmeälle hiekalle ja sulki luomensa. Sitten hän huojui rummutuksen tahdissa kuunnellen joikua ja sen kaunista kaikua. Hän antautui äänille ja antoi niiden kuljettaa tietoisuuttaan yhä syvemmälle musiikin sisään.

Ensin ilmestyivät eriväriset valot ja muodot. Ne vilahtelivat tietoisuuden ohi, kun Elbe vaipui yhä syvemmälle mielensä sisälle. Hän tiesi niiden olevan vain mielen luomia harhoja, eikä niistä tarvinnut välittää. Hän tunsu hengityksensä hidastuvan hienoksi ja sydän löi myös hitaammin. Pian nämäkin tuntemukset katosivat ajatuksina ja mielen luomat valot väistyivät sivuun. Rummutuksen ääni katosi ja syvä hiljaisuus laskeutui tietoisuuden ympärille.

Aika ja paikka käsitteet haihtuivat tietoisuudelta ja katosivat jonkin äärettömyyteen. Pimeys ympäröi tietoisuuden. Pimeys, joka ei ollut todellista pimeyttä, vaan kaikkien ajatusten ja tuntemusten poissaoloa. Yksikään ajatus ei ilmennyt, vaan tietoisuus yksin lepäsi pimeyden keskellä.

Se oli tila, jota pidemmälle ihminen ei voinut mennä. Tila, jossa tietoisuuden oli odotettava Ainoan ilmestymistä. Ihminen ei voinut mennä Ainoan luo, mutta jos tietoisuudentila oli sopiva, niin Ainoa saattoi tulla ihmisen luo.

Pimeyden keskellä värähti. Ajatus, joka ei ollut mielen luoma, ilmestyi pimeyden keskelle. Kaunis perhonen lensi tietoisuuden eteen ja räpytteli siipiään tämän edessä. Perhosen kasvot loistivat valoa, ja sen keho aaltoili ympäristöönsä kirkasta hehkua jokaisen siiveniskun saattelemana.

Perhonen puhui ajatuksin tietoisuudelle.

”Minua sinä etsit.”

Perhonen täytti koko pimeyden. Se hehkui kauniita valoja, räpyteli siipiään ja pimeys aaltoili pehmeitä valoja siipien iskujen tahdissa. Värit olivat uskomattomat, eikä mieli ollut ymmärtää niitä. Mieli ei koskaan ollut nähnyt näitä uusia värejä. Ne hehkuivat niin kauniisti.

”Kuka olet?”

”Olen Henki, Tietoisuus, Ainoa.”

”Oletko myös opas?”

”Olen oppaasi. Minua sinä etsit.”

”Miksi ilmestyt perhosena? Noin kauniina?”

”Tämä hahmo kuvaa kohtaloasi ja elämäsi. Toukkana sinä tulit maailmaan ja kauniina perhosena sieltä poistut.”

”Mikä on kohtaloni?”

”Ihmisten pelastus. Kerrot heille Minusta. Minun sanaani heille levität. Se on oleva kohtalosi.”

”Kuinka voin ketään pelastaa?”

”Ei pelastus ole sinussa. Minä johdatan sinua, näytän tien ja annan suuhusi sanat. Ainoassa on pelastus.”

”Mutta olet perhonen?”

”Tämä on hahmo, jossa sinulle ilmestyn. Ilmestyn eri ihmisille eri hahmossa. Henki on kuitenkin kaikille sama.”

”Oletko sinä hyvä henki?”

”Hyvä ja paha on vain mielen käsite. Minussa ei ole kaksinaisuutta. Olen Yksi, joka sisältää kaiken. Pahuus asuu sielussa, ei sen ulkopuolella. Sielulla on oma tahto ja siitä syntyy pahuus.”

”Kerro minulle ihmisestä?”

”Ihmisellä on keho, sielu ja Henki. Keho siksi, että ihminen voisi toimia maailmassa. Sielu siksi, että ihmisellä olisi vapaa tahto. Henki siksi, että ihminen tiedostaisi Ainoan olemassaolon.”

”Sinä olet kaikkien ihmisten kolmas hahmo. Heidän henkensä.”

”Niin Olen. Kukaan ei ole erossa Minusta. Sielun oma tahto on ainoa verho sielun ja Minun välissä. Kun verho avataan, Minä paljastun sielulle koko kirkkaudellani. Tämä on ihmisen pelastus. Sielu katoaa Minun kirkkaudessaani.”

”Silloinhan pelkkä Ainoalle antautuminen riittää.”

”Onko maailmassa sielua, joka näin olisi tehnyt?”

”Shamaani!”

”Ketä shamaanisi palvoo? Itseään hän palvoo ja omaa kunniaansa kohottaa. Ei hän tunne Minua.”

”Mitä minun täytyy tehdä?”

”Elä Minun sanassani. Minun ääntäni kuuntele. Älä sielullesi anna valtaa. Älä omaa tahtoa kasvata. Nöyryys on paras lääke sielun vallanhalulle. Totuudessa kasva, sillä valheet totuutta pakenevat.”

”En voi antautua! Kadottaisin itseni! Oma tahtoni katoaisi. Missä olisi silloin vapaus?”

”Minä olen Vapaus, Elämä ja Pelastus.”

”En voi! Ehkä myöhemmin? Onko sillä kiirettä?”

”Mitä kauemmin odotat, sitä voimakkaammaksi mielesi kasvaa. Se kerää jatkuvasti uusia kokemuksia joihin samaistua. Mitä enemmän kokemuksia mielellä on, sitä vaikeampaa niistä on luopua. Näin kävi shamaanille!”

Perhonen räpytteli väriloiston kirkastamia siipiään.

”Ei kaksi voi olla Yksi. Jos antaudut Minulle, muuttuu kaksi Yhdeksi. Kehosi edelleen tekee tekoja, muttei omiaan, sillä ne teot ovat Ainoan. Sanat, jotka lausut, eivät ole omiasi, sillä ne ovat Ainoan. Silloin Minun valoni loistaa maan päällä saaden ihmiset näkemään Ainoan totuuden.”

”En uhraa itseäni Ainoalle! Sehän olisi kaiken loppu. Elämäni päättyisi.”

”Se, joka kadottaa elämänsä Minun tähteni, löytää sen. Se joka luopuu Minun nimissäni, saa uuden tilalle. Kaiken loppu on vain uusi alku. Kuolema on uusi elämä.”

”Tahdon palata takaisin.”

Perhonen katosi ja pimeys ympäröi jälleen tietoisuuden.

Hiljaa alkoi kuulua ääniä. Musiikkia. Rummutuksen tasainen rytm. Joikaus. Vartalon huokuva liike. Muistikuva luolasta ja hiekasta jalkojen alla. Juhla!

Elben luomet avautuivat ja hän räpytteli niitä ihmeissään.

Hitaasti hän muisti kauniin perhosen ja keskustelunsa sen kanssa. Jokaisen sanotun sanan hän palautti mieleensä.

Juhlat jatkuivat. Miehet huojuivat edelleen rytmikkäästi. Asser

rummutti ja joikasi. Elbellä ei ollut mitään käsitystä ajankulusta.

Hän konttasi takaisin onkalon suuaukolle. Sitten hän repi leveitä suikaleita äitinsä vanhasta vaatteesta ja kiersi niitä polviensa ympärille. Musiikki peitti alleen kaikki pienet äänet. Elbe teki tiukat solmut nahkaan ja aloitti hitaan paluumatkansa.

Matka oli yhtä tuskaa. Alku oli helppo, mutta kun onkalo kapeni, niin Elben eteneminen muuttui mateluksi. Paluumatkalla onkalo tuntui paljon pidemmältä. Se oli kaikkine mutkineen ehkä viisi miehen mittaa pitkä. Elbestä alkoi tuntua, että juhlat olivat loppuneet ja miehet makasivat jo kylässä ja hän itse ryömi vielä onkalossa.

Viimein hän pääsi ulos raikkaaseen ulkoilmaan. Varovasti hän nousi seisomaan ja tunnusteli kestäisivätkö jalat vartalon painoa. Ne kestivät painon, mutta tuska oli valtava. Jokin haava oli auennut ja uusia tullut tilalle. Puku oli aivan riekaleina. Jalat ja kädet olivat kuivuneessa veressä.

Luolan suuaukon vartijat olivat edelleen paikoillaan. He eivät olleet osallistuneet juhlaan. Näiden katseilta piilossa Elbe alkoi puikkelehtia kivien välissä alemmaksi rinnettä. Louhikossa hän tunsii olevansa jo tarpeeksi kaukana voidakseen liikkua vapaammin. Hän päätti kiertää miesten käyttämälle polulle, sillä se helpottaisi kulkua. Jalat eivät enää sallineet kiveltä toiselle hyppimistä.

Viimein hän pääsi polulle ja askelsi sitä pitkin. Sillalla oli vain neljä vartijaa ja tuskin he jättäisivät paikkaansa. Elbe sai kulkea rauhassa.

Elbe pysähtyi pienelle purolle pesemään itsensä. Hän pesi hiukset ja kasvotkin tummasta tuhkasta. Sitten hän jatkoi matkaa.

Hän saapui viimein sillalle. Miehet vartioivat siltaa, joten Elbe lähestyi sitä metsän kautta. Hän kyyristeli kiven takana tarkkaillen tilannetta.

Miehet olivat hereillä. Kaikki neljä olivat valppaina ja Elbe tunnisti heistä kaksi.

Oli hämärää ja aurinko oli edelleen pilvessä jossain tunturin takana. Koski pauhasi tasaisena huminana. Kevyt tuuli nosti veden pärskeitä koskesta tuoden sen tihkua kasvoille.

Elbe ei pystynyt tekemään muuta kuin odottamaan, sillä hän ei

saanut näyttäytyä miehille.

Yö oli lopuillaan, kun miehet viimein palasivat. Kukaan heistä ei puhunut paljon, vaan miehet vaelsivat hiljaa. He tervehtivät vartijoita ja vaihtoivat muutaman sanan näiden kanssa. Viimein miehet ylittivät sillan shamaanin ollessa taas viimeisten joukossa. Vartijat poistuivat viimeisinä.

Elbe ryntäsi sillalle ja ylitti sen nopeasti. Hän juoksi polkua pitkin kohti kylää. Hän askelsi kylän laitaa ja näki oman majansa. Isä oli juuri menossa sisälle, eikä äitiä näkynyt ulkona.

Samassa viereisestä majasta kuului karmeaa kirkumista. Ääni oli rikkoa korvat ja huuto lävisti koko kylän. Joku nainen huusi ja kirkui kovaa.

”Apua, auttakaa! Täällä on villisika! Se aikoo syödä minut!”

Useiden majojen ovinahkat vedettiin sivuun ja ihmisiä juoksi ulos majoistaan. Joillakin miehistä veitsi oli vedettynä esille.

Elbe sukelsi maahan. Hän ei halunnut kenenkään huomaavan itseään. Myös Daron ja Aideen astuivat ulos majastaan metelin kutsu-
mina.

Tämä on kohtalo! Elbe totesi ja ryömi majansa taakse. Siellä hän etsi irtonaiset turpeet ja siirsi ne sivuun paljastaen pienen aukon, jonka oli tehnyt koivuntuoheen. Siitä hän pujottautui nopeasti sisään.

Kaikki oli ennallaan. Hahmo makasi edelleen taljan alla.

Elbe peitteli tekemänsä aukon seinästä niin hyvin kun pystyi. Hän nakkasi äitinsä rikkinäisen vaatteen pois päältään ja piilotti sen muiden nahkojen alle. Hän aukaisi makuutaljan ja asetteli puut pinoon muiden luo ja vartalona olleen nahkan hän laskosti kasaan. Ruukun hän asetti muiden joukkoon ja otti hiukset käteensä. Sitten hän otti isänsä veitsen. Hän luikahti taljan alle ja kietoi sen ympärilleen. Veitsen ja hiukset hän jätti siihen taljan päälle.

Ulkoa kuului enää miesten äänestä naurua. Viimein majan ovinahka avattiin ja Elben vanhemmat astuivat sisälle.

”Vai on sitä herätty! Nukuit kuin tukki koko yön”, Aideen sanoi.

”Mitä ulkona tapahtui? Kuka huusi?”

Daron nauroi.

”Villisika oli eksynyt kylään. Se oli vahingossa luikahtanut

Sonian majaan raollaan olleesta ovesta ja mennyt nuuhkimaan tämän kasvoja. Arvaat varmasti kuinka hän säikähti! Sonia alkoi tietysti kirkuu. Sika säikähti ja alkoi juosta ympäri majaa. Ei se enää muistanut mistä oli tullut sisälle! Sitten Sonia juoksi ulos majastaan sika aivan kannoillaan.”

Daron hohotti muistellessaan tapausta. ”No lopulta Saakan ampui sen nuolella, joten päällikön perheessä saadaan syödä villisikaa huomennaamulla.”

”Tappoiko Saakan villisian?”

”Tietysti! Emmehän anna villisikojen juosta ympäri kylää. Olisin itse sen tappanut, mutta veitseni jäi sisälle.”

Elbe tahtoi itkeä. Kohtalo oli johdattanut sian kylään vain siksi, että hän pääsisi salaa takaisin majaan.

”Miksi olet murheellinen ja mitä on tapahtunut hiuksillesi?” Aideen kysyi.

Elbe tuijotti hiustupsuaan taljalla. ”Taisin unissani leikata ne lyhyeksi.”

Vanhemmat olivat järkyttyneitä. Mitä tyttö vielä keksiikään? Juo itsensä humalaan ja leikkaa kauniit hiuksensa.

Elbe kurkisteli vanhempiaan kulmiensa alta.

”Lyhyet hiukset on helpompi pitää siistinä. Siksihän minä kamman sain, että huolehtisin hiuksistani? Uskokaa vain, näistä tulee kauniit kun niitä kampa, eivätkä ne takkuunnu niin helposti.”

Daron vilkaisi Aideenia. ”Minähän sanoin, että kamman antaminen on todella huono idea.”

Hiljalleen kaikki rauhoittui ja Aideen kertoi tyttärelleen oluen vaaroista ja mitä siitä seuraa, kun juo liikaa. Olkoon tämä nyt opiksi. Toisella kerralla tytär ei pääsisi niin helpolla, vaan saisi olla majassa monta päivää miettimässä tekojaan.

Seuraavana päivänä, kun vanhemmat olivat ulkona, Elbe korjasi seinään tekemänsä aukon. Hän siirteli tuohenpalaset paikoilleen peittäen näin juonensa jäljet. Sitten hän karkasi metsään, sillä maahiselle oli paljon kerrottavaa.

Sydämeen sattui lupaus shamaanille, mutta Elbe tunsu oman

asiansa suuremmaksi. Itse Ainoa oli puhunut. Ainoa oli kertonut, ettei shamaani palvele maailman luoja. Hän ei voinut uskoa sitä todeksi, mutta pieni epäilyksen siemen kasvoi hänen mielessään.

Elbe havaitsi muutoksen sisällään. Hänestä tuntui kuin olisi kasvanut viisaudessa ja ymmärtäisi enemmän. Se ymmärrys ei ollut älyä ja nokkeluutta, vaan se tuli sisältä, sydäimestä.

Metsässä hän istui tutuksi käyneen kiven päälle. Hän nosti tietoisuuden värähtelytasoa, mutta maahista ei näkynyt maastossa. Siksi hän päätti pohtia asioita.

Kokemus oli ollut mykistävä. Elbe ei koskaan tulisi unohtamaan kohtaamistaan Ainoan kanssa. Näkökulma maailman luojaan ja hallitsijaan oli uusi ja kiehtova.

Elbe tunsu itsensä tärkeäksi ensimmäisen kerran elämänsä aikana. Hän oli tärkeä Ainoalle tämän suuressa pelastussuunnitelmassa! Tärkeä kaikille ihmisille, jotka kuulisivat häntä ja hänen julistamaansa totuuttaan Ainoasta.

Nyt hän ymmärsi liittää ajatuksiinsa myös oman nimensä. Se oli muinaista kieltä tarkoittaen juuri pelastajaa. Kaikki mitä tarvitsi tehdä, oli hänen tiedossaan. Hän tiesi nyt kohtalonsa ja elämäntehtävänsä. Hänen tarvitsi vain antautua Ainoalle.

Sitten pelko valtasi Elben mielen. Mieli alkoi vastustaa Ainoalle antautumista peläten kadottavansa itsensä. Elbe taisteli mielensä voimaa vastaan. Nopeasti hän oivalsi Asserinkin pohtineen samoja kysymyksiä. Hänenkin oli pitänyt tehdä valinta Ainoan ja normaalin elämän välillä.

Elbe ymmärsi Asserin hylänneen Ainoan rakkauden ja siksi hän oli lumonnut heimonsa säilyttääkseen salaisuutensa. Asser ei ollut lainkaan kertonut heimolleen Ainoasta, vaan oli keksinyt Solarin, jota kaikki pitivät nyt ihmisten luoja ja hallitsijana.

Hän oivalsi nopeasti senkin miksi Asser ei halunnut Elben puhuvan Mabonin kanssa. Mabon tiesi Asserin salaisuuden ja Asser pelkäsi salaisuutensa paljastuvan, jos Mabon kertoisi siitä Elbelle.

Elbe henkäisi syvään.

Hän ymmärsi, että ainoa tapa pelastaa heimo shamaanin valheelta oli antautua Ainoan tahdolle. Elben olisi uhrattava itsensä ja elämänsä

heimonsa pelastamiseksi Asserin vallasta. Nyt hän ymmärsi senkin, miksi Asser oli puhunut siitä, että Elbe nousisi pian taisteluun shamaanin valtaa vastaan.

Mieli alkoi taas suojella itseään ja Elben ajatuksia kavahti. Elbe kuunteli mieltään. Hän tunsu itsensä pieneksi ja heikoksi.

Hän päätti nauttia elämästään vielä yhden päivän ja antautua Ainoalle vasta sitten.

Elbe nautti nyt elämänsä jokaisesta hetkestä.

Koko luonto avautui uutena hänen silmilleen. Hän tanssi metsässä hyppien. Hyväili kädellään sammalen pintaa. Halasi koivun paksua runkoa. Kuunteli lintujen laulua. Tutki muurahaisten elämää. Haisteli eri kasvien hienoja tuoksua. Keräsi kukkia ja teki niistä seppeleen.

Hän teki kaikkea mitä keksi ja yritti olla muistamatta sen olevan viimeinen kerta. Välillä hän itki kohtaloaan ja välillä ihaili luonnon ihmeitä. Kohta ei olisi Elbeä, vaan olisi vain Ainoan tahto.

Elbe näki perhosen lentävän ilmassa ja lähti sitä seuraamaan. Hän muisti Ainoan perhosena, niin kauniina. Perhonen laskeutui kukkaan.

Hän tuijotti perhosen kauniita värejä ja päätti nostaa värettä. Hän halusi nähdä perhosen toisen hahmon selvittääkseen olisiko se kenties Ainoan.

Elbe keskittyi ja imi itseensä perhosen värähtelyä. Hän nosti tietoisuuden värähtelyään. Perhonen ilmestyi Elbelle uutena. Se alkoi hohtaa kirkkaan sinistä valoa. Monta muutakin väriä sekoittui perhosen toiseen hahmoon. Hän oli kiinni perhosen väreessä mielensä avulla ja päätti tehdä kokeen. Elbe pyysi perhosta nousemaan lentoon kommentaen tämän toista hahmoa ajatuksillaan.

Perhonen nousi kukasta ja lensi Elben luo. Elbe päätti jälleen kommentaa perhosta ja ojensi kätensä.

Hän pyysi perhosta laskeutumaan kädelle.

Heti perhonen totteli ja laskeutui hänen kädelleen. Elbe halusi testata voimiaan, siksi hän kutsui luokseen kaikki lähiseudun perhoset.

Pian perhosia alkoi virrata. Niitä lensi kaikkialta ja ne tanssivat hänen ympärillään. Elbe tanssi metsän siimeksessä perhosten kanssa. Keksi tanssille nimenkin, perhostanssi.

Tanssinsa lumossa hän havaitsi kauempana olevan pojan, joka oli

piiloutunut pensaan taakse ja katseli peloissaan perhosten ympäröimää tyttöä. Sitten poika pinkaisi juoksuun metsän poikki ja suuntasi kulkunsa heimon kylään.

Koko kylänväki asteli hiljaisina ja pelokkaina kylään palaavaa Elbeä vastaan. Nämä pysäyttivät Elben kylän laidalla ja esittivät tälle kysymyksiä.

Oliko totta, että tyttö tanssi perhosten kanssa? Kuinka hän oli ne lumonnut? Mitä taikuutta hän oli käyttänyt? Voisiko Elbe näyttää sen uudelleen? Kutsu perhoset! Lumoa ne tanssimaan! Kysymysten tulva oli loputon.

Elbe ei tahtonut vastata. Hän tiesi olleensa huolimaton antaessaan jonkun nähdä tekonsa ja nyt hän vaistosi olevansa pahassa pulassa. Hän yritti päästä omaan majaansa väkijoukon ohi, mutta silloin häntä alettiin solvata. Joku miehistä sen aloitti ja ehkä se oli Saakan, joka hänet nimesi.

”Elbe on kirottu ja syntynyt metsäneläimestä. Tietysti hän juttelee eläinten kanssa, sillä ovathan ne tämän sukua! Lunarin noituudella hän on ne lumonnut ja tätä hän palvelee. Siitä hän voimansa saa.”

Jotkut heimolaisista olivat samaa mieltä ja tukivat puhujaa. Jotkut taas puhetta kauhistuivat ja pyysivät hiljaisuutta.

Elbe suuttui sanotuista sanoista ja päätti paljastaa heimolle totuuden. ”Ei Lunaria ole olemassa! On vain Ainoa!”

Kansa kohahti sanoista. He pelästyivät ja pakenivat kauemmaksi. Tuijottivat Elbeä kaukaa epäuskoisina. Elbe tuijotti uhmakkaasti takaisin.

”Hän on seonnut lopullisesti! Hän pilkkaa meidän uskontoamme ja väittää shamaaniamme valehtelijaksi!” Saakanin tuttu ääni kantautui jostain väkijoukon keskeltä.

Tottahan se oli joka sana. Elbe ei aikonut sanojaan kieltää, mutta oli yksi pieni ongelma. Hän oli puhunut ilman antautumista ja siksi Ainoa ei ollut hänen kanssaan.

Elbe nielaisi.

Asserin ääni huusi kovaa heimolaisten takaa. ”Tuokaa Elbe tänne. Minä annan tytölle rangaistuksen, jos hän on rikkonut sääntöjä.”

Miehet olivat tarttua Elbeen väkisin, mutta tämä heilautti kättään voimalla, jonka merkitys oli selvä. Elbe kävelisi itse.

Painava pala kurkussa ja sydän tiukassa solmussa Elbe asteli shamaanin eteen.

Asser katseli mielenkiinnolla Elbeä ja silmät hehkuivat viekkaasti. Elbestä tuntui kuin shamaani ymmärtäisi kaiken tapahtuneen.

”Väitit, ettei Lunaria ole olemassa! Etkö näe yöllä kuuta taivaalla?”

Elbe hätkähti ja tajusi nopeasti sanojen kierouden. Ne olivat ohjailevia ja antoivat hänelle vain yhden suunnan jota kulkea.

”Näen tietysti.”

”Mutta et näe päivällä. Miksi?”

”Koska aurinko peittää sen valollaan.”

”Nyt on päivä. Siksikö huusit, ettei Lunaria ole olemassa?” Asser kysyi ja tuijotti terävästi Elbeä.

”Eihän sitä olekaan, vai näkeekö joku Lunarin taivaalla?” Elbe sanoi ja yhtyi nopeasti shamaanin keksimään leikkiin.

Heimolaiset katselivat taivaalle. Aurinko paistoi kirkkaasti, eikä Lunaria näkynyt missään. Näkyi vain Solar.

”Puhuit myös ainoasta? Tarkoititko sanalla elämän ja ihmisten luoja Solaria?” Asser kysyi.

Elbe painoi päänsä. ”Sitä minä tarkoitin!”

Asser henkäisi helpottuneena.

”Te kaikki kuulitte Elben sanat! Hän palvoo Solaria kuten me muutkin! Ymmärsitte vain hänen sanansa väärin. Palatkaa töihinne.”

Heimo hajaantui, sillä he uskoivat shamaanin sanoja.

”Meillä on paljon keskusteltavaa”, Asser sanoi Elbelle ja viittasi majansa pimentoon.

Elbe istui jälleen shamaaninsa edessä. Hän ei enää pelännyt kovin paljon. Shamaani oli ilmiselvästi hänen puolellaan, koska oli pelastanut hänet melkein varmalta kuolemantuomiolta. Elbe vain istui ja odotti mitä tuleman pitää.

Asser istui myös mietteissään. Hän katseli Elbeä kiinnostuneena tämän rohkeudesta ja päättäväisyydestä. Elbe oli uhka Asserille, mutta

shamaani uskoi vahvasti hallitsevansa tytön mielenliikkeet. Hänellä oli pieni yliote työstä, sitä piti nyt varovaisesti vain kasvattaa.

”Olitko salatussa juhlassa?”

Elben silmät säpsähtivät.

”Kerro vain totuus. Älä pelkää.”

”En minä pelkää.”

”Äsken vielä pelkäsit henkesi edestä! Valehtelit heimon edessä ja suojelit itseäsi. Kerro totuus.”

Elbe puraisi huultaan ja ryhdistäytyi. ”Se on totta. Pelkäsin oman henkeni puolesta. Sinä johdattelit minua valheeseen.”

”Niin tein ja siksi olet vielä elossa. En olisi voinut pelastaa sinua, jos olisit pysynyt totuudessa.”

Elben hartiat lysähtivät ja hän päätti kertoa kaiken. ”Olin juhlassa siinä kamalan suuressa luolassa. Sinäkö sen luolan teit?”

Asser hymyili. ”En ollut sinua paljon vanhempi, kun aloin muokata sitä. Luolan tekemiseen meni vuosi.”

”Se on kaunis, mutta myös hiukan aavemainen. Jos itse tekisin sellaisen, niin katossa olisi aukko aurinkoa varten ja siellä pitäisi olla myös vesiputous.”

”Sinä voit tehdä oman luolasi. Voin opettaa sinua. Voin paljastaa kuinka luonnon mahti valjastetaan oman tahdon alle.”

Elbe henkäisi hiljaa. ”Miksi opettaisit minua? Eihän minusta voi tulla oppilastasi, eikä sinun seuraajasi.”

”Opettaisin, koska olet ainoa heimossa, joka voisi oppia. Haluan sinusta seuraajaani. Haluan tehdä sinusta shamaanin.”

Elbe henkäisi hiukan äänekkäämmin. ”Sanoit itse, että perinne kieltää. Nainen ei saa toimia shamaanina. Aiotko rikkoa perinnettä?”

”Aion, jos on pakko, mutta haluatko sitä itse? Onko sinulla muita suunnitelmia tulevaisuudessa?”

”Minun täytyy antautua Ainoalle.”

Asser hymyili maireasti. ”Etkö sitten tehnyt niin? Miksi petit Ainoan?”

Pelko häivähti Elben silmissä. ”En uskaltanut, sillä halusin säilyttää itseni ja mieleni vastusti antautumista.”

”Ratkaisusi oli oikea! Sinä toimit juuri samoin kuin minä.”

”Petin Ainoan, mutta vielä ehdin antautua, sillä Ainoa odottaa minua.”

”Varmasti odottaa! Ainoalla ei ole kiire. Mietipä hiukan mitä siitä seuraisi heimolle.”

Elbe oli jo miettinyt asiaa ja vastasi nopeasti. ”Sinä et palvo Ainoa, vaan palvot itseäsi ja omaa tahtoasi. Jos minä antaudun Ainoalle, niin silloin joudumme taistelemaan keskenämme totuudesta. Syntyy riita, kun kaksi uskonnonkäsitystä ottaa yhteen. Syntyisi sota oman heimon keskelle.”

Asser hymyili.

”Olet oikeassa, Elbe. Et kai sinä tahdo heimomme tuhoa?”

”En tahdo tätä tuhoa, mutta se on Ainoan tahto. Heimon on saatava tietää totuus oikeasta maailmanluojasta. Miksi valehtelet heille Solarista ja Lunarista?”

”En varsinaisesti valehtele. Kyseessä on vain vertauskuva! Tajusin, että ihmiset haluavat nähdä ja tuntea maailmanluojan voiman jokapäiväisessä elämässään. Ensin ajattelin kertoa heille Ainoasta, joka asustaa meidän sisällä Henkenä. Kertoa, että se on yhteinen meille kaikille. Mutta olisivatko ihmiset ymmärtäneet sitä? Sitten keksin, että auringossa on samat piirteet kuin Ainoassakin. Aurinko valaisee, se lämmittää, sen kirkkaus häikäisee, se on suurikokoinen ja synnyttää jatkuvasti uutta elämää. Ja mikä tärkeintä ihmiset saattoivat nähdä sen ja tuntea sen syleilevän lämmön, sekä rukoilla sitä kasvotusten. Tämä käsite oli helppo ymmärtää ja siksi kerroin, että maailmanluoja on kuin aurinko kirkkaudessaan. Se oli tarkoitettu vertauskuvaksi, mutta ihmiset alkoivat samaistaa auringon ja maailmanluojan toisiinsa. Näin syntyi Solar!”

Elbe oli lumoutunut. ”Kerro Lunarin syntytarina?”

”Ihmiset alkoivat pitää Solaria hyvänä henkenä. Joku alkoi kysellä minulta mistä pahuus on lähtöisin? Onko olemassa pahaa henkeä, jota voisi syyttää kaikesta epäonnesta ja riidoista? Vastasin, että kuu on auringon vastakohta. Kuu hallitsee yöllä, syyttäkää sitä kaikesta pahasta. Niin sai alkunsa usko Lunariin, joka tarkoittaa kaiken pahan alkua. Lunaria alettiin rinnastaa eläimiin ja siitä tuli eläinten luoja ja hallitsija.”

Elbe oli tyrmistynyt. ”Voiko tätä väärinkäsitystä korjata?”

”Tuskin, sillä niin syvälle nämä käsitykset ovat juurtuneet, että totuuden paljastamien vaikuttaisi uudelta uskonnolta. Sitä ei hyväksyt-täisi! Ihmiset vieroksuvat kaikkia uusia käsityksiä maailmanluojasta. Vanha ja tuttu uskonto antaa vahvan pohjan elämälle. Miksi turvautua johonkin uuteen käsitykseen, jota ei pystyisi edes ymmärtämään?”

Elbe oli vaiti.

Hänestä tuntui, että Asser oli jotenkin kääntänyt hänen mielensä. Saanut hänet uskomaan, ettei mitään kannattanut lähteä muuttamaan. Kaikki oli heimolla hyvin. Kaikki uusi vain huonontaisi tilannetta aina koko heimon tuhoutumiseen asti.

”Oletko ymmärtänyt kaiken?” Asser kysyi ja antoi Elbelle riittävästi aikaa pohtia asiaa.

”Luulen niin. Näistä keskusteluista ei varmaankaan saa kertoa muille. En edes vanhemmilleni?”

”No ei totisesti! Minä luotan sinuun, Elbe. Haluan opettaa sinua, mutta se vaatii järjestelyjä. Ole kärsivällinen.”

”Tehdään niin kuin haluat”, Elbe sanoi ja nousi jaloilleen.

Asser viittasi vielä Elbelle. ”Olin unohtaa. Se sinun maahisesi jatkoi vaellustaan. Hän ei enää näyttäydy sinulle, joten turhaan etsit häntä.”

Elben selkää kylmäsi. Sanat olivat järkyttäneet syvästi hänen ole-mustaan. Hän pakeni majasta.

Asser Totuudenpuhujana hieroi tyytyväisenä käsiään. Elbe oli juuri pois-tunut majasta ja kaikki oli mennyt yllättävän hyvin. Siemen oli kylvet-ty tytön mieleen ja piti odottaa vain sen kasvua. Tietysti sitä piti ravita välillä pienillä valheilla, jottei se tukehtuisi lapsellisuuteen. Hiukan aikuisempi olisi ollut helpompi käännäyttää pois Ainoasta.

Shamaani loisti silti itsevarmuutta, sillä tuskin tyttö enää antau-tuisi Ainoalle. Varmasti hän sitä vielä mieltii, mutta mielen sisällä itä-vä siemen vetää ajatukset vallanhaluun ja mahtiin. Elbe ei pysty vas-tustamaan sitä mahtia, minkä hän saa shamaanin oppilaana ja heimon tulevana shamaanina.

Oli ollut hyvin tärkeää hoidella Mabon pois niin, että Elbe luuli

maahisen jättäneen. Sitä kohtausta Asser muisteli hymyssä suin.

Se oli tapahtunut heti miesten juhlan jälkeen.

Asser oli siirtänyt tietoisuutensa pois kehostaan ja etsinyt maahisen metsästä, jonne tämä oli vetäytynyt piiloon. Mabon oli varmistanut Elben pääsyn takaisin majaansa lumoamalla villisian ja ohjaamalla sen Sonian majaan. Sen tehtyään Mabon oli paennut kylästä takaisin metsän keskelle.

Metsästä Asser oli löytänyt maahisen ja laskeutunut tietoisuudellaan tämän eteen. Mabon oli säikähtänyt ja yrittänyt nopeaa loitsua, jolla suojata itsensä.

Asserin musta sielu oli ollut nopeampi. Yhdellä mahdin salatulla sanalla hän oli jähmettänyt maahisen paikoilleen ja riistänyt tältä kaiken vastarinnan. Mabon oli joutunut avuttomaan tilaan ilman pako-mahdollisuutta.

”Vai olet sinä palannut! Siitä onkin jo aikaa yli neljäkymmentä kesää, kun sinut viimeksi näin”, Asser oli sanonut avuttomalle vastustajalleen.

”Loppusi on tullut!”

”Luuletko todella niin? Elbe pakeni Ainoaa!”

Mabon oli järkyttynyt tiedosta.

”Silloin kaikki toivo on kuollut ja pahuus täyttää maan.”

”Älä pelkää, sillä teen Elbestä seuraajani!”

”Ei! Älä turmele tyttöä. Älä kasvata häntä aikuiseksi.”

”Teen mitä tahdon. Sinulle etsin paikan jostain syvältä!”

Asser oli tempaisut maahisen mukaansa ja lennättänyt tätä yli metsien ja purojen, paikkaan minkä uskoi sopivaksi. Shamaani oli nuorempana löytänyt erään suuren ja jyrkkärinteisen tunturin alta laajan veden avaaman luolasokkelon. Sinne Asser oli raahannut maahisen sen syvimpään onkaloon, itse tekemäänsä holviin.

Asser oli lukenut mahtavan manauksen, joka oli vanginnut maahisen. Sen, joka halusi manauksen purkaa, tuli antaa oma henkensä maahisen elämän tähden. Shamaani uskoi sen riittävän, sillä tuskin kukaan maahista löytäisi, saati antaisi omaa henkeään sen tähden. Hän oli vielä sulkenut luolan suuaukon suurella kivellä ja lukenut siihen suoja-loitsun. Luolaan sisälle yrittävä sekoaisi ja menettäisi järkensä. Ei kos-

kaan hän löytäisi ulos luolastosta.

Sinne hän oli jättänyt Mabonin kahlittuna kivipaaden päälle. Sitten hän oli palannut tietoisuudellaan takaisin kehoonsa.

Asser palautui muistoistaan ja hymyili leveästi. Elbestä tulisi täydellinen oppilas, joka seuraisi shamaanin jalanjalkia heimon pyhäksi johtajaksi.

7

Elben viisauksia:

”Rakastakaa kaikkea olevaa, silloin unohdatte itsenne ja olette vapaita.”

Elbe oli yksin saniaisten peittämässä notkelmassa ja etsi Mabonia. Hän pohti, mitä Asser oli tehnyt maahiselle, sillä hän ei uskonut siihen, että Mabon olisi jättänyt hänet yksin. Sen sijaan hän uskoi Asserin jotenkin satuttaneen maahista.

Elbe huokaisi.

Hänen mielessään pyöri ajatus shamaanin oppilaana olemisesta. Häntä oli satuttanut todella paljon isän kohtelu salatussa juhlassa, sillä Daron oli saanut maistaa maljasta viimeisenä. Se tapahtuma kuvasi hyvin hänen arvostustaan heimossa. Isä saisi olla ylpeä tyttärestään ja Elbe olisi kunniaksi koko perheelleen, jos pääsisi todella shamaanin oppilaaksi. Varmasti hänen vanhempiansa arvoasema kohoaisi nopeasti heimon sisällä.

Yllättäen Elbe huomasi, ettei hänen suunnitelmissaan ollut tilaa Ainoalle. Ainoa ihmisten pelastussuunnitelmiseen tuntui häipyvän jonnekin kauas pimeään utuun. Hänestä tuntui, että koko antautuminen Ainoalle ei olisi enää lainkaan tärkeää. Hän ehtisi tehdä sen hyvin vasta shamaanina.

Kylässä Asser Totuudenpuhujaa kutsui luokseen Aishan, joka oli Barakin puoliso. Nainen tulikin nopeasti pyhän miehen luokse tämän pieneen majaan. Hän istahti hitaasti shamaanin eteen ja osoitti tälle kunnioitustaan painamalla päänsä alas. Naisten täytyi tehdä niin osoitukseen kunnioitusta Solarin valittua kohtaan.

Asser katseli naista.

Aisha oli kaunis ikäisekseen. Muutama vanhuuden tuoma ryppy oli jo kasvoissa, mutta ne tekivät naisesta viisaamman näköisen. Shamaani kunnioitti naista suuresti. Aishan toisnimi oli Auttaja. Hän palveli heimoaan ajaen jatkuvasti koko kylän etua. Heimon naiset myös kunnioittivat Aishaa ja tiesivät tällä olevan toisinaan enemmän valtaa kuin miehellään.

Aishan asu oli kaunis ja hänen arvolleen sopiva. Naisen mustat puolipitkät hiukset aaltoilivat olkapäillä. Naisen ryhti oli suora ja jäsenissä oli voimaa enemmän kuin päältä päin kukaan uskoisi.

Asser päätti valaista naiselle tulevia tapahtumia.

”Kutsuin sinut luokseni, koska Solar on ilmoittanut minulle erään hyvin tärkeän asian.”

Aisha nosti päätään ja katsoi shamaania kiinnostuneena. Naisella on lupa nostaa päänsä heti, kun shamaani puhuisi.

”Mikä tämä ilmoitus on?”

”Solar on ilmoittanut minulle tulevan oppilaani nimen.”

Aisha vetäisi henkeä. Tätä oli odotettu jo kymmeniä vuosia. Viimeinkin heimo saisi tietää Asserin seuraajan nimen.

”Onko se poikani Rihan? Siksikö kutsuit minut?” Aisha kysyi, sillä siitä hän oli uneksunut jo pitkään.

”Se ei ole poikasi Rihan.”

Pettymys näkyi selvästi naisen kasvoilla. ”Kuka sitten? Tuskin Saakan sentään!”

”Ei myöskään Saakan. Kyseessä on tyttö, Elbe.”

”Elbe! Se kännipäinen rumilus! Ei voi olla totta!”

”Solar ilmoitti minulle Elben nimen. En ole erehtynyt.”

”Elbe on tyttö! Eihän nainen saa toimia shamaanina, sillä perinne kieltää sen jyrkästi.”

”Niin kieltää ja siksi minäkin olen järkyttynyt. Kumpaa siis ri-

komme, perinnettäkö vai Solarin tahtoa?”

Aisha henkäisi. ”Tietenkin noudatamme Solarin tahtoa.”

”Hyvä! Solar on ankara tahtonsa rikkojia vastaan. Minäkään en pidä tästä, mutta minun on otettava Elbe oppilaakseni.”

Aisha nyökkäsi.

”Ymmärrätkö, mitä seurauksia on Elben valinnalla oppilaaksi?” Asser kysyi.

”Heimo ei hyväksy ajatusta heti ja riitaa siitä varmasti tulee.”

”Niin tulee! Entä kuinka se vaikuttaa naisten asemaan?” Asser kysyi, sillä hän kyllästyi naisen hitaaseen järjen käyttöön.

Aisha mietti. ”Jos Elbestä tulee oppilaasi, niin tietenkin se lisää uskoa naisten parempaan tulevaisuuteen. Jos hänestä tulee shamaani, niin silloin hän nousee arvossa mieheni rinnalle ja jopa ylikin. Hän saa vaikutusvaltaa!”

”Mitä vaikutusvallalla tehdään?”

”Muutoksia! Elbe voisi nostaa naisten asemaa ja tehdä meistä tasa-arvoisia miesten kanssa. Saisimme äänioikeuden kaikissa miesten johtamissa kokouksissa.”

”Tunnet ymmärtävän asian ja juuri sitä minä pelkään! Miehet menettäisivät heimon hallinnan ja se voisi olla turmiollista heimollemme.”

”Tuskin sentään. Osaamme me naisetkin tehdä päätöksiä. Teemme varmasti yhtä hyviä päätöksiä kuin miehetkin ja jopa parempia!”

Shamaani hymähti hiljaa. Hän kätki hymynsä Aishalta ja painoi päänsä kuin miettien naisen sanoja.

”Sinun on kerrottava tästä miehellesi, sillä itse en uskalla.”

Aisha katsoi Asseria epäilevästi. ”Uskaltaisit sinä. Barak on olevinaan kova päältä, mutta sisältä hän on pelkkää hunajaa.”

”Juuri siksi sinä kerrot asian, sillä tunnet miehesi paremmin.”

”Voin minä kertoakin.”

”Mieti tarkasti sanojasi! Tee selväksi, ettei muuta vaihtoehtoa ole. Korosta sitä, etten itsekään pidä siitä, että saan tytön oppilaakseni.”

”Osaan käsitellä miestäni. Ensin hän vastustaa koko ajatusta, mutta sitten hän ymmärtää, ettei vaihtoehtoja ole.”

”Hyvä. Luotan sinuun.”

Aisha kumarsi ja peräännytti pää alas painettuna ulos majasta.

Eteläisessä metsässä Elbe oli päättänyt lumota myös muita metsän eläimiä ja etsi kettua, tai jänistä. Hän hiipi hiljaa metsässä yrittämättä aiheuttaa turhaa meteliä. Jokaisen askeleen hän astui varovasti ja laski hitaasti painonsa jalalle.

Vaellettuaan kyllästymiseen asti näkemättä muita eläimiä kuin lintuja, hän päätti sitten kokeilla lumoustaan niihin. Korkealla kuusen oksalla varis räähkyi omia sävelmiään, eikä se ollut huomannut tyttöä.

Elbe tuijotti lintua. Hän imi itseensä linnun värähtelyä kunnes tunsu päässeensä samalle väreen tasolle linnun kanssa. Sitten hän sulki luomensa ja antoi mielelleen käskyn nähdä lintu uutena. Lopuksi hän avasi luomensa ja kutsui lintua ajatuksin.

Varis ihmetteli mistä kutsu tuli ja huomasi sitten tytön puun juurella. Se nosti siipiään ja pudottautui tytön eteen. Varis räpiköi suurilla siivillään Elben pään tasolla.

Elbe ojensi kätensä.

”Laskeudu kädelleni ja ole kiltisti”, Elbe sanoi linnulle ja siirsi sen mieleen oman mielikuvansa.

Varis laskeutui kädelle ja alkoi sukia siipiään. Se ihmetteli millä mahdollilla tyttö tätä komensi.

”Nouse ilmaan ja lennä pääni ympäri kaksi kierrosta”, Elbe komensi lintua mielikuvien avulla.

Varis lopetti sukimisen ja kohosi ilmaan. Kiersi tytön kerran ja laskeutui takaisin kädelle.

”Et osaa laskea kahteen! Mene sitten”, Elbe naurahti ja päästi linnun otteestaan.

Varis säikähti ja lensi pois.

Elbe tuijotti linnun perään. Se oli ollut niin helppoa. Kun on samalla värähtelyn tasolla lumotun kanssa, niin voi kommunikoida ajatuksin. Voi syöttää käskyjä suoraan linnun päähän ja komentaa sen vaistoa. Hän olikin käyttänyt enimmäkseen mielikuvia komentaessaan lintua kuin sanoja. Tietenkään lintu ei ymmärtäisi sanoja, mutta Elbe näytinkin sen mieleen lentoradan, joka linnun tuli suorittaa ja sen lintu ymmärsi.

Sitten Elbe näki oravan puussa ja päätti lumota sen. Ei aikaakaan kun orava istui jo hänen kädellään tuijotellen tyttöä ihmeissään. Elbe silitti sen pehmeää turkkia ja päästi sen sitten menemään. Miелensä hän palautti omalle tasolleen.

Metsässä oli myös itikoita. Ne eivät paljon tytöstä välittäneet, sillä Elbe oli jo tottunut niihin ja tullut niille vastustuskykyiseksi. Silti hän päätti yrittää kääntää lumouksen toisinpäin. Hän ei kutsuisi itikoita, vaan karkottaisi ne luotansa.

Elbe keskittyi itikoihin ja etsi niiden väreen. Hän teki kaiken samoin kuin ennenkin, mutta käski niitä poistumaan ja jättämään häneen pitkän välimatkan. Se toimi, itikat pakenivat, eikä niitä todellakaan näkynyt enää hänen silmilleen.

Lopulta Elbe kyllästyi lumoamiseen ja alkoi haaveilla suuremmista loitsuista. Hän toivoi shamaani opettavan tuulien hallitsemista, jolloin hän pystyisi nostattamaan suuria myrskyjä. Näitä miettiessään Elbe päätti suunnata kulkunsa kylään.

Seuraavana aamuna heimolaiset olivat kokoontuneet kylän keskelle lähelle toteemipaalua, sillä Asser ilmoittaisi kaikille tulevan oppilaansa nimen. Shamaani oli jo pyytänyt suostumuksen Elben vanhemmilta. Nämä olivat olleet häkeltyneitä uutisesta, mutta pahimmasta toivuttuaan riemuinneet yhdessä.

Elbe seisoι Asserin vierellä ja siksi jokainen saattoi jo arvata kuka olisi valittu. Silti järkytys oli suuri, kun shamaani lausui Elben nimen ääneen. Yleisö kohisi ja supatti. Kuului kiroilua miesten taholta ja koväänistäkin huutoa. Shamaani vaiensi heimon kätensä nopealla liikkeellä.

”Tämä on Solarin tahto! Kyseessä on koetusaika, jolloin testataan Elben pätevyys tulevaksi shamaaniksi.”

”Miksi Solar tahtoo tytön oppilaaksesi?” miesääni kysyi.

”Koska Solar antoi Elben meille. Elbe on Solarin tytär!”

Kansa kohahti Asserin ja Elben ympärillä.

Myös Elben omia jalkoja heikotti. Asser ei ollut puhunut asiasta mitään edes hänelle itselleen.

”Näette hänen vaaleat hiuksensa. Solar on ne valkaissut, jotta tun-

nistaisi oman tyttärensä!”

”Eikö Daron sitten ole Elben isä?”

”Daron on Elben isä. Aideen on Elben äiti. Se henki, joka Elbessä on, kuuluu Solarille”, Asser sanoi niin, että kaikki varmasti ymmärsivät sanat. ”Solar antoi meille ainoan tyttärensä, jotta me rakastaisimme häntä ja palvoisimme Solaria hänen kauttansa. Siksi Elbe on erilainen kuin me muut.”

Heimo kohahti uudelleen. Vastaväitteet loppuivat ja ihmiset alkoivat huutaa Elben nimeä. ”Elbe! Solarin ainoa tytär! Pelastajamme! Vapahtajamme!”

Asser hymyili.

Elbe itse halusi paeta. Hänen jalkoja heikotti ja päätä huimasi. Heimon huudot tuntuivat kuuluvan jostakin kaukaa. Hän tarttui shamaaniin käteen hakien tästä tukea itselleen.

Heimo tulkitsi kädenpuristuksen niin, että Elbe hyväksyi shamaanin sanat ja antoi niille täyden tukensa.

”Miksi koetusaika?” miesääni huusi. ”Jos Elbe kerran on itse Solarin tytär?”

”Siksi, että jotkut miehet vaativat todisteita Elbestä ennen kuin uskovat tähän totuuteen. Hänen on todistettava olevansa Solarin tytär.”

”Kuinka se tapahtuu? Millä ihmeellä hän sen todistaa?”

”Sitä minä en tiedä. Solar kertoo sen tyttärelleen, kun on sen aika.”

Väki rauhoittui ja useita naisia tuli onnittelemaan Elbeä.

”Tiesin, että sinussa on jotakin erikoista, mutta oletkin Solarin tytär! Sitä en olisi sentään uskonut”, vanha nainen Sonia sanoi.

Moni muukin nainen onnitteli ja halusi koskettaa tyttöä. Elbe pii-ritettiin nopeasti ja ihmiset koskettelivat häntä ihmeissään haluten tuntea maailmanhengen voiman sormissaan.

Elbe ei kestänyt sitä. Hän pakeni vanhempiensa majaan. Majansa pimennossa Elbe itki vuolaasti. Aideen ja Daron tulivat perässä ja äiti otti tyttären syleilyynsä.

”Miksi itket?” Aideen kysyi. ”Olet Solarin tytär! Sinussa on Solarin henki. Eikö se ole hyvä asia?”

”En ole Solarin tytär! Olen kaukana siitä!”

”Älä nyt hulluja puhu. Kyllä Asser tietää. Hän ei valehtelisi! Sinä olet Solarin tytär, vaikket itse sitä ymmärtäisi.”

”En ole! En ole!” Elbe toisteli järkyttyneenä Asserin teosta.

Daron ja Aideen katsoivat toisiaan. He lukivat toistensa silmistä saman ajatuksen. Tytär oli sekoamassa.

Daron lähti hakemaan shamaania. Aideen tuuditteli sillä välin tyttärtään. Asser tulikin nopeasti.

”Elben on saatava rauhoittua, sillä järkytys tämä on kaikille”, Asser sanoi. Hän kokeili hellästi Elben otsaa kädellään ja tämä vaipui välittömästi syvään uneen.

”Mitä sinä teit?” Aideen kysyi.

”Nukutin hänet. Elben mieli oli sekaisin ja uni korjaa asian. Kantakaa hänet majaani, niin aloitan opetukseni.”

Aideen henkäisi. ”Näin nopeasti? Onko se välttämätöntä?”

”On. Kun Elbe herää, hän haluaa tietää kaiken Solarista ja siitä miksi hänet on lähetetty luoksemme.”

Sama asia vaivasi myös Aideenia.

He olivat jo aiemmin sopineet, että Elbe viettäisi yönsä shamaanin majassa, sillä Asser oli vaatinut sitä. Opettaminen olisi helpompaa, jos he asuisivat yhdessä.

Elbe kannettiin shamaanin majaan. Heimon naiset olivat järjestäneet sinne tilaa uutta vuodetta varten.

Haikein mielin Elben vanhemmat luopuivat tyttärestään ja poistuivat shamaanin majasta. Tietenkin he näkisivät Elbeä päivittäin, mutta silti luopumisen tuska valtasi heidät. Oliko tytär edes koskaan ollutkaan heidän muuten kuin lainassa? Olihan tämä paljastunut yllättäen Solarin tyttäreksi.

Shamaani katseli nukkuvaa tyttöä. Kaikki oli mennyt paremmin kuin hän oli uskaltanut toivoa. Tietysti heimolle piti vielä selittää, ettei Elbe itse tiennyt olevansa Solarin tytär ja tätä piti siksi opettaa. Se peittäisi valheen.

Elben nostaminen Solarin tyttäreksi oli nerokasta, sillä se sai heimon palvomaan tätä. Se uskomus turvasi Elben aseman. Elbe ei voisi myöskään väittää, ettei Solaria ole olemassa, koska silloin hän veisi

pohjan omalta uskottavuudeltaan. Varmasti Elbe ymmärtäisi sen herättyään.

Loitsu oli nukuttanut Elben ja Asser päätti herättää tytön.

Hän hipaisi kädellään tytön otsaa ja kumosi loitsun vaikutuksen. Elbe avasi luomensa ja tuijotti hämmästyneenä ympärilleen.

”Missä minä olen?”

”Olet majassani. Tämä on nyt kotisi ja nukut yösi täällä.”

Elbe nyökkäsi hiljaa. Vanhemmat olivat puhuneet siitä ja vaatineet häntä tekemään niin kuin shamaani käski. Siihen kuului se, että hän nukkuisi yönsä shamaanin luona. Se ei varsinaisesti Elbeä häirinnyt, sillä hän näkisi yhä vanhempiaan päivittäin.

Hitaasti hänen mieleensä palautuivat aamun tapahtuman.

”Miksi valehtelit? Tiedät hyvin, etten ole Solarin tytär?”

”Heimo ei tiedä sitä. He näkevät vain erilaisuutesi.”

Elbe näytti miettivältä, joten Asser jatkoi nopeasti. ”Tämä uskomus turvaa asemasi. Nyt vastustajia on vähemmän ja elämäsi helpottuu.”

”Se on silti valhe! Valheen voimallako sinä tätä heimoa johdat?”

”Se ei olisi valhe, jos itsekin uskoisit siihen. Haluan, että pohdit näitä asioita mielessäsi. Olen valmistanut sinulle tien tämän heimon shamaaniksi ja oman asemani perijäksi. Älä pilaa sitä tyhmyydellä.”

”Olen vieläkin puolellasi. En pidä tästä Solarin tyttärenä olemisesta, mutta heimo saattaa unohtaa sen, jos siitä ei puhuta.”

He kävivät vielä pitkän keskustelun shamaanin majan hämärässä puhuen kaikesta shamaanin oppilaaksi tulemiseen liittyvistä asioista.

Asser laskeutui varovaisesti kiviportaikkoa kosken rantahiekalle. Elbe oli tarjonnut apuaan shamaanille, mutta tämä oli kieltäytynyt ärtyneesti. Shamaani ei yleensä käynyt kosken rannassa, vaan peseytyi majassaan naisten avustamana.

He siirtyivät rannalle veden äärelle ja Asser kyykistyi pesemään hikisiä kasvojaan kosken kylmällä vedellä.

Majassa he olivat sopineet shamaanin aloittavan opetuksensa heti, kun Elbe tunsu itsensä siihen valmiiksi. Elbe odotti nyt innolla ensimmäistä oppituntiaan shamaanin oppilaana. Siksi he olivat tulleet

rannalle saadakseen olla rauhassa muilta. Shamaani oli luvannut aloittaa opetuksensa jääntekoloitsulla.

Pestyään hikiset kasvonsa Asser vilkaisi Elbeen. ”Oletko valmis?”

”Tietysti! Kerro kuinka jäätä tehdään?”

Oli kuuma kesäpäivä ja aurinko paistoi helteisesti taivaalta. Elbestä tuntui hassulta ajatus tehdä jäätä tällaisena päivänä. Hän oli todella kiinnostunut tietämään kuinka shamaani tekisi sen.

”Hyvä teen sen ensin itse ja sitten paljastan sinulle salaisuuteni. Katso tarkasti”, Asser sanoi ja kumartui koskettamaan veden pintaa.

Asser painoi molemmat kätensä veden pinnalle ja lausui loitsusanan. Heti vesi jäättyi hänen käsiensä alla, muttei muualla. Hän upotti kätensä veteen ja nosti jääkimpaleen vedestä pidellen sitä kaksinkäsin.

Jääkimpale oli kaunis karhua esittävä veistos!

Elbe tuijotti sitä suu ammollaan. Veistos oli hyvin tarkka kopio oikeasta karhusta pienoiskoossa. Yksityiskohdat olivat hämmästyttävän pikkutarkat. Karhun turkkikin aaltoili niin kuin se olisi juuri noussut vedestä ylös.

”En usko tätä todeksi.”

Asser laski jääveistoksen hiekalle ja siinä se kimalteli auringon paisteessa. Elbe hiveli käsillään sen kylmää, kosteudesta liukasta pintaa tuntien jokaisen yksityiskohdan sormenpäillään.

”Kuinka teit tämän ihmeen? Opetta se minulle!”

Asser hymyili.

”Kyseessä on hyvin yksinkertainen tapahtuma. Vedellä on kolme olomuotoa, jossa se voi olla. Ne ovat höyry, vesi ja jää. Lämpötilan muutos aikaansaa olomuodon muuttumisen. Kylmin on jää, jossa veden värähtely on alimmillaan ja lämpimin on höyry, jossa värähtely on suurin. Tarvitsee vain muuttaa veden värähtelytasoa halutulta alueelta.”

”Täytyykö haluttu muoto määrittää mielen avulla luomalla kuva siitä alueesta, johon halutaan vaikuttaa?”

”Kyllä. Ensi kuva halutusta muodosta ja sitten lasketaan veden värähtelyä muodon sisällä.”

”Kuinka mieli voi vaikuttaa veden värähtelyyn?”

Elbe ymmärsi hyvin voivansa nostaa ja laskea tietoisuuden värähtelyä mielensä sisällä, mutta kehon ulkopuolisen maailman muokkaaminen mielen avulla tuntui Elbestä käsittämättömältä.

Asser virnisti.

”Koska vesi on mielesi sisällä! Mieli hallitsee kaikkea mikä on sen sisäpuolella. Ulkopuolista se ei voi hallita, eikä tarvitsekaan.”

”Tekeekö ihmisen mieli kaikki ihmeet?”

”Kyllä. Niin mahtava voima se on oikeinymmärrettynä. Ihmiset eivät ymmärrä omaa mieltään ja sen toimintaa. He luulevat, ettei mieli ulotu kehon ulkopuolelle tuntematta edes itse ihmisen käsitettä!”

Elbe oli ymmällään ja yritti ymmärtää sanat. Asser jatkoi opetustaan.

”Kaikki mitä näet ympärilläsi on sinun sisälläsi! Ja se mikä on sisälläsi, sen näet ympärilläsi! Kun ymmärrät tämän, niin silloin pystyt ihmeisiin.”

Elbe pohti asiaa.

”Onko luonto siis mielen luoma kuva?”

”On! Maailmanhenki antaa vain perustan, josta mieli luo ympäristönsä itselleen. Ihmisten mieli on rakentunut samalla tavalla ja siksi me näemme maailman samanlaisena. Kehittynyt mieli voi halutessaan muokata luomaansa kuvaa ja näin vaikuttaa ympäristöönsä. Alhaisemman mielen tasolta katsottuna nämä vaikutukset ovat niin kutsuttuja ihmeitä. Tapahtumat ovat silloin ristiriidassa mielen aiemman tiedon kanssa.”

Elbe oli ihmeissään. ”Jos mieli luo maailman ympärillemme, niin silloinhan mikään ei ole todellista? Kaikki on vain kuvitelmaa, harhaa?”

”Kyllä! Mutta koska me kaikki kuvittelemme sen samanlaisena, se antaa maailmalle aika vahvan todentunnun”, Asser sanoi ja alkoi innostua Elben opettamisesta.

”Onko tämä maailmanhenki, josta puhuit perustana, Ainoa?”

”Kyllä. Me elämme Ainoassa. Kaikki mitä pystyt ajattelemaan, tuntemaan, näkemään tai kuulemaan on vain Ainoan henkeä. Ainoa sisältää kaiken, eikä mitään ole Ainoan ulkopuolella. Ykseys on juuri sitä.”

Elbe alkoi ymmärtää asiaa.

Ensi kertaa eläessään hän ajatteli ympäröivää maisemaa osana itseään. Mieli sai kehon uskomaan, että se kuulee, näkee ja tuntee asioita, vaikka kaikki ne olivatkin mielen sisäisiä tapahtumia. Itse kehokin kaikkine aisteineen oli vain mielen tuotos, jotta toimiminen maailmassa onnistuisi.

”Mieli heijastaa itsensä Ainoaan ja Ainoa heijastaa sen takaisin kaikille mielille! Ainoa toimii ikään kuin peilikuvana!” Elbe sanoi, sillä oivallus järkytti häntä syvästi.

Asser hämmästyi oppilaansa nopeaa oivallusta. Hän antoi oppilaalleen aikaa, eikä kiirehtinyt. Hän oli itsekin ollut nuori oivaltaessaan salatun totuuden maailmasta ja mielen toiminnasta. Oli vienyt monta päivää ennen kuin järkytys alkoi hellittää ja pystyi tekemään jotakin hyödyllistä.

Hitaasti Elbe pystyi hahmottamaan uutta maailmankuvaansa. Koko maailma oli kääntynyt yhdessä silmäräpäyksessä väärin päin. Ulkopuolisesta maailmasta oli tullut sisäinen tapahtuma ja se mitä hän oli aina luullut sisäiseksi, olikin nyt hänen ulkopuolellaan.

Shamaanin järjetön lause olikin yhtä äkkiä muuttunut todeksi. Elbe oli hämmästynyt. Kuinka hän oli saattanut elää maailmassa ymmärtämättä tätä asiaa. Pitkän ajan hän oli elänyt maailmassa kuvitellen sen olevan ulkopuolinen hänestä itsestä ja koko ajan se kaikki olikin ollut hänen sisällään.

Elbe ymmärsi, että harhaa onkin se, ettei ymmärrä maailman todellista luonnetta, ei maailma itse.

”Olen valmis. Kokeilen jääntekoa!”

Asser hymyili ja antoi tilaa oppilaalleen.

Elbe kahlasi veteen ja laittoi kädet veden pinnalle. Hän avautui vedelle ja imi sen värähtelyn mieleensä tunnustellen värähtelyn rytmiä. Koko ajan hän oli hyvin tietoinen siitä, että kaikki tapahtuu hänen mielessään, eikä kehon ulkopuolella. Vesi käsien alla oli vain osa mielen kuvitelmaa ja siksi mieli hallitsi sitä.

Hän tunsu veden väreen ja loi mielessään tarkan kuvan perhosesta. Pientä yksityiskohtaa myöten hän palautti mieleensä perhosen piirteet ja siirsi mielikuvan siitä veden alle. Sitten hän käski mieltään laskea

veden värähtelyä mielikuvansa sisäpuolelta. Pelkkä ajatus riitti, eikä tarvinnut sanoa mitään. Nopeasti vesi jähmettyi ja jäättyi kovaksi kimpaleeksi hänen käsiensä alla.

Elbe upotti kätensä veteen ja nosti sieltä kauniin jääperhosen.

Hän kannatteli veistosta päänsä yläpuolella hyppien samalla riemusta, auringon heijastaessa valoaan jään kiiltävältä pinnalta.

”Minä tein sen! Minä tein sen!” Elbe huusi ja tanssi hiekalla jääveistos käsissään.

Asser hymyili vieressä ja silmäili jääperhosen tarkkoja muotoja.

”Sinä todellakin teit sen. Ilman sanoja!”

”Eihän siihen sanoja tarvittu! Miksi olisi?”

”Ei tarvitsekaan, mutta vesi jäätyy myös sanan voimalla, jos niin halutaan.”

Elbe lopetti hyppimisensä ja kiinnostui heti asiasta. ”Tarkoittako, että joku sana vastaa tiettyä veden värähtelyn tasoa?”

”Juuri sitä tarkoitan.”

Elbe mietti hetken. ”Täytyy löytää sana, joka värähtelee samalla tavoin kuin veden värähtely tai jään? Mikä on helpoin tapa löytää se sana?”

”Sanat muodostuvat äännteistä. Jokaisella äännteellä on oma värähtelynsä ja oma vaikutuksensa. Värähtely täytyy osata pirstota pieniin osiin, jolloin jokaiselle värähtelyn osalle löytyy sitä vastaava äänne. Kun äännteet yhdistetään oikeassa järjestyksessä, niin saadaan sama värähtely, kuin oli pirstotussa värähtelyssä.”

”Täytyy siis tutkia haluamaansa värähtelyä mielen avulla ja jakaa se pienempiin osiin. Antaako mieli itsestään äännten näille osille?”

”Kyllä, jos sitä vaatii. Voisit kokeilla löydätkö sanan, jolla jää sulatetaan takaisin vedeksi?”

Elbe kiinnostui oitis uudesta haasteesta.

Hän laski tekemänsä jääperhosen hiekalle jääkarhun viereen ja tutki mielessään veden värähtelyä. Pian hän huomasi, ettei värähtelyn jakaminen pienempiin osiin ollutkaan mikään helppo tehtävä.

Se vaati syvää keskittymistä.

Yksi toisensa jälkeen väre avautui ja hän sai sitä vastaavan äännten tietoonsa. Vasta kun kaikki oli avattu, saattoi hän päästää tie-

toisuutensa pois värähtelystä ja palata takaisin mielen luomaan todellisuuteen.

Elbe huomasi olevansa hikinen. Suuret pisarat valuivat pitkin poskia ja häntä heikotti voimanponnistus, jonka hän oli kokenut. Se oli ollut silti sen arvoista, sillä hänellä oli nyt sana. Hän vilkaisi shamaania ja sai pienen hymyn kasvoilleen.

”Katso ja hämmästy!”

Elbe suuntasi katseensa tekemäänsä perhoseen ja huusi löytämänsä loitsusanan ääneen. Välittömästi jääperhonen muuttui vedeksi ja katosi kuivan hiekan sisään. Kosteaa hiekkaa oli ainut jäännös jääveistoksesta.

”Hyvä. Nyt tiedät kuinka loitsusanat syntyvät. Helppoa niiden hakeminen ei ole niin kuin itsekin huomasit.”

Elbe nyökkäsi heikkona.

”Olet oppinut tänään paljon. Paljon enemmän kuin olin suunnitellut. Sinun oppimisnopeutesi suorastaan pelottaa minua.”

”Kuinka kauan sinulla sitten meni?”

”Ensimmäisen jääveistoksen tekemiseen meni useita päiviä siitä kun olin oivaltanut maailman salaisuuden ja loitsusanan hakeminen kesti päivän!”

Elbe hämmästeli sitä.

”Onko vaarallista oppia liian nopeasti?”

”Kyllä, jos ei hallitse oppimaansa. Älä yritä mitään loitsua ilman minun valvontaani. Lupaatko sen!”

Elbe mietti hetken. Hän oli nyt liian väsynyt yrittääkseen mitään, mutta myöhemmin hänen teki mieli kokeilla uuden maailmankuvansa rajoja.

”Lupaan sen.”

”Hyvä. Tämä riittää tältä päivältä. Mene auttamaan äitiäsi, mutta yön saat nukkua majassani.”

”Autanko sinua kiipeämään polkua ylös?”

Asser huiskautti kättään sen merkiksi, että pääsee kyllä itsekin ja aloitti hitaan kiipeämisen.

8

Elben viisauksia:

”Kun tunnette itsenne ja maailman välisen suhteen, silloin sisäinen muuttuu ulkoiseksi ja ulkoinen sisäiseksi. Rajan kadotessa kaksi muuttuu yhdeksi ja pystytte tekemään ihmeitä.”

Elbe astui vanhempiensa majaan ja tervehti lyhyesti äitiään. Samalla hän tutki tätä uuden maailmankuvansa silmin. Äiti tuntui erilaiselta. Hän ei katsonut äidin fyysistä olemusta, vaan tämän mieltä, joka sen muovasi. Omassa mielessään hän vertasi aiempaa käsitystä ja tätä uudempaa. Ero niiden välillä oli huimaava ja se pyörrytti vaikutuksellaan. Äiti ei ollut muuttunut, vaan ainoastaan Elben käsitys äidistä.

”Mikä silmissäsi on?” Aideen kysyi. ”Tuntuu kuin katsoisit suoraan sieluuni!”

Elbe laski katseensa.

”Äiti, olen muuttunut. Olen oppinut tänään paljon itsestäni ja maailmasta. Mikään ei ole enää entisellään. Kaikki on ylösalaisin ja silti hypin riemusta!”

Aideen hymyili.

”Hyvä, kun olet oppinut jotakin. Minusta maailma on sama kuin ennenkin.”

Elbeä säählitti äidin kohtalo. Äiti joutui elämään koko ikänsä har-

han vallassa, eikä saanut koskaan tietää maailman todellista luonnetta. Vaikka Elbe kertoisi totuuden äidilleen, niin äiti ei voisi sitä ymmärtää.

Jos mieli luulee elävänsä totuudessa, niin se ei edes etsi totuutta, Elbe ajatteli suruissaan.

”Äiti, voinko tehdä jotakin avuksesi?”

Aideen hämmästyti kysymystä. ”Et koskaan ole kysynyt tuollaista kysymystä. Sinä olet todellakin muuttunut.”

Elben mieli ei osannut käsitellä vielä uutta tilannetta. Ensi kertaa hän tajusi olevansa suurempi ja voimakkaampi omaa äitiään, sekä tämän mieltä. Kokemus tuntui kiehtovalta. Siinä oli ripaus pelkoa ja suurempi annos itsetyytyväisyyttä omaan suuruuteen. Tuntui hyvin oudolta olla äidin yläpuolella ja hallita tapahtumia äidin sitä edes huomaamatta.

”Muutos oli suuri. Se oli suurempi kuin syntymä tai kuolema. Suurempi kuin mitä mieli itse pystyy kuvittelemaan.”

”Sen uskon! En enää tunnista sinua. Olet niin hillitty ja rauhallinen. Joku asia on todella järkyttänyt sinut pahasti.”

”Haluan tehdä jotakin. Ihan mitä vain.”

”Saat paloitella lihaa ja ripustaa sitä kuivumaan”, Aideen sanoi ja antoi sitten tarkemmat ohjeet.

Elbe toimi äitinsä neuvojen mukaisesti.

Koko loppupäivän hän auttoi äitiään tämän töissä ja tunsu nauttivansa joka hetkestä. Sisäisen maailmankuvan hehku loisti hänen silmistään ja kaikesta toimista, joita hän teki. Elbe oli aina vieroksunut työtä, koska koki sen vievän kallisarvoista vapautta, mutta nyt hän oli vapaa jatkuvasti, tekipä hän mitä hyvänsä. Edes työ ei tuntunut enää turhalta, koska kaikki tapahtui hänen mielessään, ollen vain osa sen toimintaa. Mielen jatkuvaa liikettä oli koko elämä, olipa työssä tai vapaalla, nukkuen tai valveilla, sillä nyt kaikki se oli samanarvoista.

Kaiken tekemisen ilo hehkui Elben silmissä.

Illalla Elbe meni shamaanin majaan. Asser valvoi. Hän katseli ovinahan avautumista ja tytön luikahtamista sisään.

”Sinä sitten tulit. Oliko kiireinen loppupäivä?”

Elbe istui oman vuoteensa päälle.

”Oli ihanaa tehdä työtä”, Elbe sanoi haltioituneena.

”Nyt ymmärrät senkin, että vapaus on mielen ominaisuus, ei kehon.”

Elbe mietti hiljaa ja keksi sitten. ”Tietoisuus voi vaeltaa mielen sisällä. Silloinhan on mahdollista siirtyä paikasta toiseen ilman kehoa.”

Asser väläytti silmiään myöntäen ajatuksen oikeaksi. ”Olet hyvin älykäs. Tietoisuus on tottunut majailemaan meidän kehossamme ja usko, ettei siitä voi poistua. Täytyy vain näyttää tietoisuudelle, että mieli on myös kehon ulkopuolella, niin silloin siirtyminen sinne onnistuu.”

Elbe ymmärsi asian.

”Haluaisin kokeilla sitä. Saanko?”

”Tee se. Tarkkailen sinua.”

Elbe sulki luomensa ja keskittyi itseensä. Hän sukelsi tietoisuudellaan mieleensä ja loi sinne kuvan, jossa mieli loi maailman ja fyysisen kehon. Siinä mielikuvassa hän sijoitti tietoisuutensa kehonsa keskelle, eikä tietoisuus ollut vangittuna kehoon, vaan se saattoi poistua kehosta sitä ympäröivään maailmaan, joka oli mielen luomus.

Tämän kuvan Elbe teki itselleen todeksi ja tietoisuus ymmärsi sen. Hän ajatteli sitten majan yläpuolista tilaa ja halusi siirtää tietoisuutensa sinne.

Se tapahtuikin välittömästi!

Hetken silmänräpäyksessä Elben tietoisuus irtosi kehosta ja leijaili majan katon tuntumassa tarkkailen sieltä ympäristöään.

Elbe näki itsensä.

Hän ei ollut tunnistaa itseään, kun näki kehonsa sen ulkopuolelta. Tuntui kun joku muu henkilö katsoisi häneen. Silti hän oli hyvin tietoinen itsestään, sekä omasta minuudestaan. Kokemus oli häkellyttävä.

Sieltä majan sisäkaton tuntumasta hän tarkkaili omaa kehoaan. Luomet olivat kiinni ja vartalo liikkui hengityksen tahdissa. Myös hengityksen äänet kuuluivat. Asser tarkkaili tilannetta ja katseli kattoa kohti aivan kuin etsien Elben tietoisuutta.

Elbestä oli uskomatonta nähdä ympäristö yksityiskohtaisesti luo-

mien ollessa kiinni. Hän oli suuresti hämmästynyt. Hän näki myös ohuen, hopeisen langan lähtevän kehostaan ja leijuvaan ilmassa. Hän oivalsi sen olevan yhdysside kehon ja tietoisuuden välillä.

Hän päätti vaeltaa kauemmas mielen luomassa maailmassa ja siirtyi majan turveseinän läpi kylän ylle.

Näky oli huikaiseva.

Elben tietoisuus leijui korkealla kylän yläpuolella nähden kaikki majat kerralla. Hän nousi korkeammalle ja lensi kosken yli kohti pohjoista metsää. Puiden latvoja hipoen tietoisuus saapui louhikon juurelle ja nousi jyrkkää kallioseinämää ylös aina tunturin paljaalle huipulle. Koko maailma avautui hänelle korkeuksista.

Metsää näkyi silmän kantamattomiin tuntureiden lomassa. Elben tietoisuus kohosi pilviin, lensi niiden läpi ja kiiruhti niiden yläpuolelle. Sieltä hän katseli maisemaa.

Kylä oli kutistunut pieneksi ja sitä tuskin havaitsi metsän keskeltä, vain kylää ympäröivä aukea louhikko antoi aavistuksen kylän paikasta. Kaukana lännessä auringon laskevassa loisteessa kimalsi meri. Meri yhtyi horisontissa taivaan kanteen sinen sävyjä hehkuen.

Elbe kiisi korkean vuorijonon yli kohti merta. Meren yllä hän lensi hipoen sen suuria laineita ja kilpaili lintujen kanssa jättäen ne kauas taakseen.

Tietoisuus ei tahtonut palata, vaan olisi halunnut jatkaa ihanaa vaellustaan ollessaan ensi kerran vapaana ahtaan kehon rajoista. Mieli alkoi kumminkin haluta sitä takaisin oikealle paikalleen.

Lopulta Elbe palasi takaisin.

Hän lensi itään kohti rannikkoa. Ylitti korkean vuorijonon ja vihreän metsän. Lopulta hän saapui kylän ylle ja laskeutui alas majan sisään, josta oli lähtenyt matkalleen. Elbe näki jälleen itsensä, eikä keho ollut liikkunut paikoiltaan. Takaisin kehonsa vankeuteen hän suuntasi tietoisuutensa.

Luomet avautuivat.

Elbe katseli eteensä hämmästyneenä ja puisteli päätään. Hän huomasi shamaanin nauravan suun ja tämän säihkyvät silmät.

”Oliko hauska matka?”

Elbe oli vielä häkellyksissä.

”Se oli mahtavaa! Lentsin metsien ja tuntureiden yli meren ylle, sekä kiidin kilpaa lintujen kanssa. Vapauden tunne oli uskomaton!”

”Nyt sinäkin tiedät mitä on todellinen vapaus.”

”Maailma on niin kaunis ja suuri. En olisi ikinä uskonut, että meri on niin kaukana. Vettäkin oli valtavasti.”

”Niin todellakin. Suurin osa maanpinnasta on veden peitossa.”

”Kuinka kaukana olet käynyt? Mihin maailma loppuu?”

”Ei maailma lopu. Se kiertää ympyrän.”

”Jos siis lentää kylästä länteen, niin palaa kylään idästä?”

”Juuri niin! Olen kokeillut sitä. Se selittää myös sen miksi aurinko laskee länteen, mutta nousee idästä.”

”Niin tietysti! Aurinko tekee saman kierroksen.”

Asser tahtoi heti korjata oppilaansa tekemän erehdyksen. ”Me kierrämme aurinkoa, kuu kiertää meitä ja tämän lisäksi me kierrämme vielä itsemme ympäri.”

”Lumoavaa! Mitä valot taivaan kannella sitten ovat?”

Elbe oli aina luullut niiden olevan Solarin tirkistysreikiä, joista tämä katsoi, ettei Lunar tekisi mitään kovin paha yöaikaan maailmassa.

”Ne ovat toisia aurinkoja, mutta kauempana ja siksi ne näkyvät pisteinä.”

”Ovatko ne niin kaukana? Silloinhan maailma on todella suuri.”

”Ne ovat niin kaukana, ettei mieleni ole halunnut hahmottaa niitä. Niille voisi varmasti matkustaa, mutta se vaatisi mielen laajentamista käsittämään niiden etäisyys. Tietoisuushan ei voi mennä mielen ulkopuolelle.”

”Toivon, että minun mieleni on joskus niin laaja, että pystyn matkustamaan toisille auringoille ja tutkimaan niitä.”

Asser hymyili Elben innolle.

”Olet oppinut tänään paljon. Meidän on aika käydä nukkumaan.”

Elbe nyökkäsi.

Hän veti vuoteensa makuutaljan syrjään ja riisui tunikansa. Hän ei edes nolostunut alastomuudestaan shamaanin edessä, sillä mieli oli yhä näkymätkan lumossa. Sitten hän pujahti taljan alle makaamaan.

He toivottivat vielä toisilleen hyvät yöt ja Elbe nukahti nopeasti.

”Sinun on aika saada uusia vaatteita”, Asser sanoi aamulla, kun Elbe pukeutui vanhaan, likaiseen tunikaansa.

”Se olisi mukavaa. Olen toivonutkin niitä pitkään”, Elbe sanoi ja oli vielä hiukan sekaisin unesta. Hän oli nähnyt kauniita unia vapaudesta lentää kaikkialle. Unen muistikuvat häilyivät vielä mielessä voimakkaina ja hyvin todentuntuksina.

”Hyvä, Aisha saa hoitaa asian”, Asser sanoi, kun valmisti heille yrttiteetä. Vesi kiehui jo metallisessa kattilassa pienen tulen päällä. Naiset olivat ostaneet sen kauppiailta ja lahjoittaneet shamaanille.

”Uni ja todellisuus, molemmat ovat mielen luomia. Mikä erottaa ne toisistaan?” Elbe kysyi.

Asser loi silmäyksen Elbeen. ”Uni heijastuu mielestäsi, mutta todellisuus heijastuu Ainoasta, siinä niiden ero. Siksi unet ovat yksilöllisiä ja muut ihmiset eivät näe sinun uniasi, koska heijastus ei tule Ainoasta, vaan omasta mielestäsi.”

Elbe ymmärsi sen heti.

He söivät marjoja ja kuivatettua lihaa, sekä joivat yrttiteetä keskustellen samalla Elbeä vaivaavista kysymyksistä. Elbe oli oppinut niin paljon lyhyessä ajassa, että kaikkea oli vaikea sulattaa. Hän keksi jatkuvasti uusia kysymyksiä olemassaolosta, mielen toiminnasta, tietoisuuden liikkeestä mielen sisällä ja mitä kaikkea tällä tiedolla pystyikään tekemään. Mahdollisuudet tuntuivat rajattomilta. Hänestä tuntui, että hänellä oli samat mahdollisuudet vaikuttaa ympäristöönsä kuin Ainoalla, muttei vielä riittävästi uskoa ja kokemusta mielen mahdollisuuksista.

”Ihmisten täytyy antautua Ainoalle pelastuakseen? Koskeeko sama myös Ainoaa? Täytyykö Ainoankin sulautua johonkin suurempaan?” Elbe kysyi.

”Sitä en tiedä, sillä en tunne Ainoaa. Voin silti kertoa oman näkemykseni asiasta.”

”Kerro”

”Minulle Ainoa edustaa kaikkea olemassa olevaa. Tätä on ykseyskäsite. Tähän Ainoaan ihmisen tulisi sulautua, kuten vesipisara joka tippuu mereen taivaalta. Sitten on vielä olemattomuus. Tila, jossa mi-

tään ei ole, ei edes Ainoaa, ei edes äsken mainittua tilaa. Sen täytyy olla Ainoan toinen olemus, ei tietoinen puoli, sillä aikanaan kaikki olemassaolo sulautuu olemattomuuteen, jolloin mitään ei jää jäljelle. Ei edes tietoista Ainoaa.”

Elbe oli hämmästynyt.

”Ymmärrätkö nyt miksi toisnimesi oli minusta niin häkellyttävä? Elbe Olematon?” Asser kysyi.

”Mabon sen keksi.”

”Tiedän, hän ajatteli, että nimi sopisi sinulle. Hän uskoi sinun antautuvan Ainoalle ja menevän vieläkin pidemmälle, aina olemattomuuteen saakka.”

”Nimi ei sovi minulle?”

”Kyllä se sopii. Ei muuteta sitä.”

Hetken he katsoivat toisiaan ja lopettivat sitten aamupalan syömisensä. Elbe ei aikonut kysyä mitään maahisesta, vaikka kaipasi tätä suuresti. Asser tiesi, että kysymys tulisi sitten, kun oli sen aika. Vielä Elbe uskoi selviävänsä taakastaan yksin.

Elbe Olematon astui päällikön majaan ja kohtasi heti ensimmäisenä päällikön puolison Aishan. Siellä oli myös Rihan ja Elben sydämeen sattui, kun hän näki tämän rakastavan katseen. Saakan ja Barak olivat onneksi poissa.

”Asser sanoi, että minun tulisi saada uusia vaatteita”, Elbe sanoi alkutervehdysten jälkeen.

Aisha oli samaa mieltä. ”Mitä vaatteita ajattelit?”

”Haluaisin kaksi paitaa, pitkähihaisen ja lyhythihaisen, pitkät housut ja polviin ylettyvän mekon. Myös kesä- ja talvijalkineet.”

”Hyvä. Otamme sinusta mitat niin naiset voivat aloittaa niiden valmistamisen. Sopiiko, että teemme lyhythihaisen paidan ja housut ensin?”

Elbe hyväksyi naisen ehdotuksen ja Aisha lähti hakemaan naisia, jotka olivat erikoistuneet asujen tekemiseen.

”Hei, Rihan”, Elbe sanoi, kun hän jäi kahdestaan pojan seuraan.

”Olet nyt shamaanin oppilas. Onko se kohtalosi?”

”Se on osa sitä. Olen oppinut jo paljon.”

”Olen iloinen puolestasi. Nyt asemasi on korkeampi kuin minulla! Olen ala-arvoinen silmissäsi.”

”Et ole! Minä pidän sinusta, mutten voi olla kanssasi. Maailma, jonka olen löytänyt opetuksen kautta, imaisee minut mukaansa, enkä voi estää sitä.”

Rihan ymmärsi hyvin Elben sanat. Hän oli itse elätellyt toivoa shamaanin oppilaaksi pääsystä ja nyt se unelma oli rikkoutunut täysin. Tyttö, jota hän rakasti, oli vienyt hänen paikkansa. Rihan oli menettänyt samanaikaisesti sekä rakkautensa, että suurimman unelmansa. Elämä tuntui nyt tyhjältä ja merkityksettömältä.

”Sinun on varottava veljeäni! Saakan kantaa sinulle kaunaa ja hautoo jotain mielessään. Pelkään puolestasi.”

”Älä pelkää, sillä Asser suojelee minua. Pian pystyn siihen itsekin, sillä opin kuulemma nopeasti.”

Aisha tuli sisään kahden naisen kanssa.

Elbe riisui tunikansa. Häntä nolostutti hiukan, sillä Rihan silmäili hänen vartaloon kiinnostuneen tuntuisena. Heimon naiset mittailivat tytön raajoja ja vatsan ympärystä nahkahihnalla, sekä mumisivat jotain toisilleen tytön hoikasta vartalosta.

Kun naiset poistuivat, Aisha tahtoi vielä jutella Elben kanssa, kun tämä puki tunikaa takaisin ylleen.

”Olen kuullut huhun, että oppisit nopeasti? Ymmärtäähän sen, koska olet itse Solarin tytär.”

Elbe ei vastannut mitään, sillä hän ei halunnut lisätä sanoillaan Aishan uskoa valheeseen.

”On todella mukavaa, että saamme heimon totuudenpuhujaksi naisen. Tulet varmasti tekemään muutoksia, jotka helpottavat naisten elämää ja annat meille enemmän valtaa päättää asioista.”

”Elän hetken kerrallaan, enkä suunnittele tulevaa.”

Aisha rypisti otsaansa. ”Puhutaan lisää, kun astut Asserin paikalle.”

Elbe ei vaivautunut vastaamaan.

Hän poistui majasta kiukkuisena. Elbe ei halunnut lupaila mitään. Hän ei halunnut, että kukaan alkaisi määräillä häntä. Hän ei todellakaan tulisi kaipaamaan vierelleen yhtäkään neuvonantajaa.

Mestari ja oppilas istuivat vierekkäin maahan levitetyllä taljalla. He olivat shamaanin majan edustalla ja seurasivat kylän elämää. Shamaani poltti pitkää piippuaan rauhallisesti, eikä tarjonnut sitä tytölle kertaakaan. Piipun sisällä oli hienoksi jauhettuja yrttikasvien lehtiä, jotka kytivät hiljaa.

”Edes yhden kerran? Yksi ainoa henkäys?”

”Ei! Alkaisit yskiä ja olosi tulisi huonoksi.”

”Ei sitten. Opeta jotakin uutta.”

Asser nyökkäsi Elbelle ja käänsi katseensa taivaalle. Siellä leijaili valkoinen kumpupilvi. Hän pyysi Elbeä muuttamaan pilven sadepilveksi.

Elbe päätti heti kokeilla asiaa. Hän keskittyi pilveen mielessään ja lausui saman sanan, kuin millä oli sulattanut jääveistoksensa.

Pilvessä oleva vesihöyry tiivistyi vedeksi ja pilvi musteni. Välittömästi sadekuuro pudotti vetensä kylän laidalle.

”Se oli helppoa. Kuinka teen itse pilviä ja ohjaan niitä haluttuun paikkaan?”

Asser hymyili piippunsa takaa ja vetäisi siitä kunnan henkäykset.

”Riittää, kun ajattelet pilven mielessäsi ja uskot kuvitelmaasi.”

Elbe loi ensin mielikuvan kosteasta maasta, jota aurinko lämmitti saaden sen höyryämään. Sitten hän kuvitteli kuinka lämmin höyry nousi ylemmäksi taivaalle, jossa se kohtasi viileämmän ilmavirtauksen. Tämä virtaus jäähdytti höyryä ja se tiivistyi vesihöyryksi muodostaen suuren valkoisen pilven.

Sitten hän katsoi taivaalle ja sinne oli ilmestynyt valkoinen pilvi.

”Uskomatonta!” Asser huudahti. ”Loit pilven taivaalle omalla mielelläsi ja kaikki näkevät sen.”

Moni heimolaisista oli pysähtynyt katsomaan taivaalle ilmestynyttä pilveä. Se oli muodostunut hyvin nopeasti. He luulivat shamaanin tehneen pilven esimerkiksi oppilaalleen.

Vain Saakan oli ollut kyllin lähellä kuullakseen oppilaan ja mestarin välisen keskustelun. Hän kiiruhti askeleitaan. Hän halusi päästä mahdollisimman kauaksi noista kahdesta, sillä hän pelkäsi shamaanin

kuulevan pahat ajatuksensa. Kauempana Saakan kiroili hiljaa ja alkoi epätoivoisesti pohtia asiaa.

Saakania kylmäsi. Kädet hikosivat ja selässä tuntui luikertelevan käärme. Suoraan sanottuna häntä pelotti kohdata Elbeä. Vielä muutama päivä sitten Elbe oli ollut avuton ja häntä oli ollut helppo kiusata, mutta nyt tilanne oli toinen. Elbeä arvostettiin, sillä hänen luultiin olevan Solarin tytär. Tyttö oppi loitsuja ja kasvatti valtaansa muihin niin nopeasti, että Saakania huimasi pelkkä ajatus.

Saakanin mielessä pyöri vain yksi ajatus. Hänen olisi surmattava Elbe mahdollisimman nopeasti.

Elbe oli tyytyväinen tekemäänsä pilveen.

”Opeta tuulen teko.”

”Se ei ole sen vaikeampaa kuin pilvienkään teko”, Asser sanoi ja vetäisi jälleen henkäyksen piipustaan.

Elbe keskittyi katsomaan taivaalle. Hän näki pilven peittämän taivaan ja kuvitteli tuulen pilven tasolle. Hän pisti tuulen virtaamaan itään ja käski viedä pilven mennessään. Hän uskoi jälleen mielikuvaansa niin voimalla, että mieli hyväksyi sen todeksi. Pilvi siirtyä itään ja sininen taivas aukeni sen takaa.

”Sinne se menee”, Asser sanoi ja laski piipun käsistään.

Elbe tuijotti piippua kiinnostuneena.

”Älä edes katso!”

Elbe käänsi päänsä pois piipusta.

”Uskooko mieli kaiken mitä kuvittelen vahvasti?”

”Paljon se uskoo, mutta myös temppuilee kanssasi. Jotain asiaa se ei usko ollenkaan mahdolliseksi ja kieltäytyy heijastamasta sitä kaiken alkuperään.”

Elbe mietti hetken ja hän oivalsi, että luonnonilmiöt olivat luonnollisia tapahtumia. Siksi mieli oli helppo ohjata tekemään niitä.

Mielenhallinta oli tärkeää. Elben oli oltava varovainen siitä mitä ajatteli ja kuvitteli, sillä se todellakin saattoi toteutua oikeassa todellisuudessa.

”Kuinka vältän vahingossa kuvitellut tapahtumat?” Elbe kysyi mestariltaan.

Asser hieraisi lyhyttä partaansa.

”Sinun on opeteltava tekemään asiat sanoilla! Käytät lausuttuja loitsuja. Käsket mielesi totella vain niitä, eikä mielikuvia. Silloin ajatteleminen on turvallisempaa ja pystyt kuvittelemaan asioita niin, etteivät ne välittömästi toteudu oikeasti.”

Elbe henkäisi.

”Silloin minun on opeteltava lausuttuja loitsuja. Aloitanko pilventekoloitsusta, sateentekoloitsusta ja tuulentekoloitsusta?”

”Aloita niistä. Sen jälkeen sinun tulee opetella itseäsi suojaava loitsu.”

Elben otsa rypistyi. ”Mihin sellaista loitsua tarvitsee? Kuka minua uhkaisi?”

”Ei ehkä kukaan”, Asser valehteli sujuvasti. ”Hyvä sellainen vain on osata. Minä opetan sen sinulle huomenna.”

9

Elben viisauksia:

”Etsikää totuutta sisältänne. Kun te löydätte totuuden itsestänne, niin te muututte ja hallitsette kaikkea.”

Oli varhainen aamu. Auringon hehku lämmitti turvemajojen pinnalla olevaa aamukosteutta. Taivaalla leijaili tuulen mukana muutamia pieniä pilviä. Kaikki olivat valkeita kumpupilviä ja menossa kohti etelää. Ilma oli raikas yön viileyden jäljiltä ja maan ruoho tuntui kostealta Elben paljaiden jalkojen alla.

Heimolaisia liikuskeli majojen välissä kantaen puita ja vettä, sekä valmistaen ruokaa tai vaatteita. Tuskin kukaan kiinnitti huomiota kylän laidalla oleviin hahmoihin, tyttöön ja shamaaniin.

”Näytä mitä olet oppinut.”

Elbe nyökkäsi.

Hän oli opetellut eilen kaikki haluamansa loitsut ja oli nukahtanut sen jälkeen shamaanin majaan. Sanojen haku kulutti voimia, koska keskittymisen piti olla äärimmäisen huolellista ja tarkkaa. Virheisiin ei ollut varaa, sillä muuten sai aloittaa kaiken alusta. Elbellä oli nyt loitsusanat ja hän oli itse etsinyt ne ilman shamaanin apua.

”Tyhjennän ensin taivaan pilvistä ja sitten teen pilven. Ohjaan sen näyttämäsi paikkaan ja muutan sen sitten sadepilveksi”, Elbe kertoi mestarilleen, jotta tämä tietäisi mitä hän aikoi tehdä.

”Hyvä. Voit aloittaa.”

Elbe nosti katseensa taivaalle ja heilautti kättään pilville lausuen samalla loitsusanan. Välittömästi tuuli hajotti pilvet vieden ne etelään ja sinitaivas aukeni heidän ylleen.

Sitten hän lausui uuden loitsusanan heilauttaen kädellään taivaalle ja heti sinne ilmestyi valkea kumupilvi.

Shamaani hymyili. Hän näytti kädellään pilven paikan.

Elbe viittasi kädellään saman suunnan ja huusi pilvelle uuden loitsun. Heti pilvi lipui tuulen viemänä haluttuun paikkaan.

Jälleen Elbe huusi loitsun pilvelle ja se tummui alkaen sataa vettä kaatamalla. Sade lankesi pilvestä rajuna puuskana kastellen maanpinnan allaan.

”Hyvä! Osaatko myös lopettaa sateen?”

Elbe nauroi. Hän oli ajatellut samaa jo eilen opetellessaan loitsuja. Tähän kysymykseen hän oli varautunut ja valmistellut siihen sopivan loitsun.

Sade lakkasi välittömästi, kun Elbe lausui loitsusanan.

Asser ei voinut muuta kuin nauraa. Tyttö osasi asiansa hyvin ja oli jopa arvannut sen, että sade tuli saada myös loppumaan tarvittaessa. Viimeisellä loitsulla hän oli palauttanut veden olomuodon takaisin höyryksi, jolloin sade luonnollisesti lakkasi.

”Hyvin olet opetellut loitsut. Sanoja kannatta käyttää. Silloin muutkin näkevät sen, että pilvet todella tottelevat sinua.”

”Sanoissa on voimaa. Opetatko minulle nyt sen suojaloitsun?”

”Voinhan opettaakin. Loitsu kääntää kaiken päinvastaiseksi. Kaikki se voima, jonka hyökkääjä käyttää satuttaakseen suuntautuu takaisin hyökkääjään itseensä.”

”Kuulostaa vaaralliselta. Jos siis joku ampuu nuolen minua kohti, niin nuoli kääntyy ilmassa ja osuukin ampujaan?”

”Kyllä.”

”Eikö ole vaarattomampia suojaloitsuja? Sellaisia loitsuja, jotka eivät vahingoita hyökkääjää?”

”On, mutta ne ovat heikompia. Vahvan mielen omaava torjuu ne helposti ja saa hyökkäyksensä läpi! Haluan ainoastaan suojella sinua.”

”Hyvä on sitten. Opetta se loitsu.”

”Loitsu siirtää kaiken mitä mieli kokee toisen välittömäksi kokeemukseksi. Puolustajan mieli tyhjenee silloin, eikä mitään vahinkoa tapahdu mielelle, eikä sen tuottamalle keholle.”

Sitten Asser kertoi loitsun. Elbe tutki loitsua ja imi itseensä sen väreen. Upotti sen mielensä syvyyksiin ja rakensi sinne sillan vaaran ja loitsun välille. Hän käski sitten mieltään lausumaan loitsun hengenvaaran uhatessa.

”Oletko valmis kokeeseen?” Asser kysyi.

”Olen.”

Asser tarttui sauvaansa ja huitaisi sillä nopeasti Elben päätä kohti.

Loitsu värähti ilmassa ja shamaani kaatui maahan ähkäisten tuskasta. Sauva oli osunut tämän päähän ja kaatanut miehen iskun voimasta kostealle nurmikolle.

Pieni verinen noro valui hiljaa tummien hiuksien lomassa. Asser painoi haavaa kädellään.

”Olen pahoillani!” Elbe huusi hädissään. Hän kumartui shamaanin ylle ja yritti olla avuksi.

”Älä ole. Minä hyökkäsin kimppuusi ja isku, joka oli tarkoitettu päähäsi, osuikin omaani. Loitsusi toimii siis hyvin!”

Elbe ei voinut muuta kuin nyökätä. Se näytti todella toimivan.

”Olet valmis. Nyt mielesi puolustaa sinua tarvittaessa.”

Illalla, kylän alkaessa valmistautua nukkumaan, yhteen majaan koontui joukko ihmisiä. He saapuivat eri puolilta kylää yksi kerrallaan ja päät kumarassa vältellen muiden valveilla olevien heimolaisten huomiota. Majan ulkopuolella istuva mies raotti ovinahkaa jokaiselle tulijalle.

Majan sisällä oli vaitonaista. Pienen tulen ympärille oli kokoontunut kaksitoista miestä.

”Hyvä, olette kaikki täällä”, Saakan aloitti. ”Meitä kaikkia yhdistää se ajatus, ettemme voi hyväksyä naista shamaaniksi.”

Majassa kuului myöntelevää muminaa. Kukaan ei ollut eri mieltä Saakanin sanoista, eikä kukaan halunnut niihin mitään lisätäkään.

”Onko sinulla suunnitelma?” Rentag kysyi.

”Tietysti! En kai muuten haaskaisi teidän arvokasta aikaanne.

Tarvitsen teidän apuanne. Autatteko minua? Voinko luottaa teihin?”

Saakanin terävä katse kiersi majaa ja tarkkaili jokaisen miehen eleitä. Hän halusi tietää heti, jos majassa olisi henkilö, joka epäröi salajuoneen ryhtymistä.

”Emme olisi tulleet lainkaan, jos emme luottaisi sinuun”, Rentag vastasi.

Muut miehet nyökkäsivät ja jokainen vannoi vuorollaan uskollisuusvalan pitäen oikeaa kämmentä sydämensä päällä.

Saakan piti pienen tauon kuin kootakseen ajatuksiaan. Sitten hän siirtyi oviaukkoa peittävän nahkan luo ja raotti sitä hiljaa. Majan ulkopuolella odottavalle majan omistajalle Saakan kuiskasi pari sanaa ja vetäytyi sitten takaisin nuotion leiskuvaan hämäärään.

”Halusin varmistaa, ettei kukaan salakuuntele meitä. Suunnitelmani on, että surmaamme Elben ja lavastamme sen onnettomuudeksi.”

Saakan piti tarkoituksella pienen tauon antaen sanojen vaikuttaa juuri sopivan ajan. ”Huomenna alamme rakentaa kiviportaita peseytymispaikalle. Estämme ihmisten pääsyn tilapäisesti rantaan ja ohjaamme heidät vedenottopaikalle. Kuten tiedätte, vedenottopaikalta ei ole näköyhteyttä uimapaikalle.”

Metsästäjät nyökkäsivät.

”Olen jo kysynyt luvan isältäni portaiden uusimisesta. Ideana on tietysti sallia Elben pääsy uimapaikalle ja estää muiden tulo sinne. Te vahditte, ettei kukaan tule häiritsemään minua, kun hoitelen Elben hengiltä. Aion hukuttaa hänet ja heittää ruumiin virran vietäväksi. Kun se on tehty, riennämme kylään kertomaan tästä ikävästä onnettomuudesta.”

Saakan oli hiljaa ja tarkkaili miesten eleitä näiden tuumiessa suunnitelmaa.

”Kuinka tiedät, että hän tulee peseytymään?”

”Olen tarkkailut Elben tapoja. Yleensä hän on rannassa aikaisin aamulla ennen muita. Keskipäivällä, kun on kuuminta, hän käy toisen kerran, ja illalla auringon ollessa läntisten tuntureiden tasalla, hän käy vielä iltapesulla.”

Suunnitelma tuntui kaikista hyvältä ja aukottomalta. Saakan kantoi yksin kaiken vastuun murhasta. Heidän muiden tarvitsi vain todis-

taa Saakanin sanat todeksi ja estää sivullisten pääsy murhapaikalle. Saakan oli suunnitellut murhan huolella ja siksi hän uskoi kaikkien suostuvan siihen ilman vastaväitteitä. Miehillä oli vielä yksi kysymys, jota Saakan ei toivonut kenenkään esittävän.

”Saakan, eikö sinua pelota Elben murhaaminen? Hän osaa varmasti jo joitakin loitsuja?” eräs metsästäjä kysyi ja oli selvästi itse pelossaan.

Saakan oli hetken hiljaa. Tietysti häntä pelotti. Hän oli nähnyt Elben loitsujen voiman ja toivoi koko sielustaan, ettei tyttö osaisi mitään loitsua, jolla voisi puolustaa itseään vaaran uhatessa.

Kysyjälle Saakan kumminkin vastasi: ”En pelkää. Elbe on vasta aloittelija loitsujen maailmassa. Hukutan hänet niin nopeasti, ettei hän ehdi tajuta koko asiaa. Voitte olla varmoja siitä, etten epäonnistu!”

”Ja mitä tapahtuu, jos kumminkin epäonnistut?”

”Silloin teitä ei voi syyttää mistään. Kerrotte, että toimin yksin, eikä teillä ollut tietoa minun aikeistani murhata Elbe. Niin ei tule kumminkaan käymään.”

Muutama sana vielä vaihdettiin ja sitten miehet hiippailivat ulos majasta. Aurinko oli jo laskenut ja hämärä peitti miesten poistumisen majan luota, kun he palasivat perheidensä luo. Majan oikea omistaja vetäytyi majaan. Hän oli vartioinut majan ulkopuolella koko ajan ja varmistanut, ettei kukaan voinut salakuunnella käytyä keskustelua.

Aurinko oli jo korkealla, kun Elbe siirsi vuodetaljan pois päältä ja pukeutui tuttuun tunikaansa. Hän ihmetteli shamaanin puuttumista, sillä normaalisti tämä heräsi Elbeä myöhemmin. Vasta avattuaan majan ovinahkan, hän tajusi nukkuneensa tavallista pidempään, sillä aurinko hehkui taivaalla.

”Heräsit viimein”, Asser sanoi ja piteli piippua kädessään.

”Anteeksi. En yleensä nuku näin myöhään. Loitsiminen kulutti voimiani ja kaipasin siksi enemmän unta.”

”Minäkin nukun pitkään, jos olen tehnyt voimallisen loitsun.”

”Hyvä, etten ole ainoa. Voinko käydä vanhempieni luona? Haluaisin käydä myös pesulla. Voit iltapäivällä opettaa minulle taas jotain uutta.”

Asser nyökkäsi myöntävästi.

Elbe lähti ja suunnisti vanhempiensa majaan. Aideen oli majassa ompelemassa nahkaista myssyä, mutta tytön astuessa majan sisälle, hän piilotti työnsä selkensä taakse.

”Elbe, onko jokin hätä?”

Elbe halasi äitiään. ”Kaikki on hyvin. Olen oppinut niin paljon kaikkea uutta ja kiinnostavaa.”

Aideen kurtisti kulmiaan ja tutkiskeli tyttärtään.

Elbe oli muuttunut silmin nähtävästi. Hänen katseensa oli terävämpi, tarkkaavaisempi ja syvempi kuin koskaan ennen. Silmistä säteili ilo ja syvä elämänhalu, sekä halu tietää yhä enemmän ja enemmän. Tyttären kävely oli rauhallisempaa ja vakaampaa. Hiukset olivat lyhyet ja siististi kammatut. Tuntui myös, ettei Elbe olisi kasvanut yksin viisaudessa, vaan myös pituudessa. Se johtui varmaankin siitä, että hän kulki nyt selkä suorassa ryhdikkäästi. Elben kasvoista myös näki, ettei hän pitänyt itseään enää heimon alhaisimpana, vaan tasavertaisena kaikkien muiden kanssa. Myös Elben puhe oli muuttunut, sillä normaalisti hän puhui mitä sattui, mutta nyt sanat olivat harkitut ja aina tilanteeseen sopivat. Elbestä oli tullut huomattavasti hiljaisempi ja hiljitympi.

”Missä isä on?”

”Tekemässä tuttavuutta muiden metsästäjien kanssa. Nyt hän voi keskustella metsästyksestä ja pyyntitekniikoista sellaisten metsästäjien kanssa, joiden kanssa se ei aiemmin ollut mahdollista.”

Elbe toivoi, ettei isä hylkäisi entisiä ystäviään uusien takia.

”Tarvitsetko apua tänään?”

Aideen painoi päänsä kuin miettien puuhaa tyttärellensä. ”Eikö olisi hyödyllisempää olla shamaanin luona ja opiskella? Ei täällä ole mitään ihmeempää tekemistä.”

”Hyvä on. Menen uimaan koskelle”, Elbe naurahti. Hän halasi äitiään uudelleen ja ryntäsi ulos majasta pikavauhtia.

Hetken Aideenista tuntui, ettei tytär ollut sittenkään muuttunut miksikään.

Kiviportaikon rakennusurakka oli jo pitkällä, sillä uusia porrasaskel-

mia oli saatu valmiiksi jo kymmenkunta askelmaa. Alas rantaan oli kumminkin vielä matkaa ja työnjohtajana toimiva Saakan arveli urakan olevan ohi parissa päivässä. Metsästäjät lohkoivat suurista kivistä taltoilla tasaisen kiviliuskan ja kantoivat sen porrasaskelmaksi. Se tuettiin paikoilleen pienemmällä kivillä niin, ettei askelmana toiminut kiviliuska päässyt siirtymään paikoiltaan.

”Hyvä. Juuri siihen! Tukekaa se kunnolla! Lisää pikkukiviä!”

Elbe kuuli huudot jo kaukaa ja ihmetteli mekastuksen syytä. Saapuessaan polkujen risteykseen hän huomasi lähimmän miehen käsi-merkin, vaikka se olikin peitelty hien pyyhkimisellä otsalta.

Elbe vaistosi välittömästi vaaran. Silti hän asteli rohkeasti lähemmäksi. ”Mitä te teette?”

Lähin mies ei sanonut mitään, vaan astui sivuun. Elbe tajusi heti, että tätä oli kielletty vastaamasta hänelle.

Saakan asteli uusia portaita ylös. ”Elbe! Oletko tulossa pesulle? Täytyykö kuuaikevaippasi kenties pestä?”

Elben silmät välähtivät kiukusta, mutta hän pysyi rauhallisena.

Saakan jatkoi kiusaamista. ”Minähän olenkin nyt arvoasteikossa sinun alapuolellasi, joten voin pestä vaipan puolestasi!”

Elben kädet puristuivat nyrkkiin ja hänen hengityksensä kiihtyi.

”En ole vielä vuotanut verta ja tulin vain pesulle”, Elbe vastasi ja yritti hillitä itseään, sillä Saakan sai hänet aina raivostumaan.

Saakan irvaili suu virneessä. ”Joudut käymään vedenotto paikalla pesemässä paskaisen pyllysi.”

Lähistöllä olevat miehet naurahtivat sanoille.

Elbe oli jo perääntyä ja mennä suosiolla vedenotto paikalle peseytymään, mutta ylpeys ja halu näyttää Saakanille olevansa tätä korkearvoisempi sai hänet muuttamaan mieltään.

”Menen uimarannalle! Et voi kieltää sitä, jos niin tahdon!”

Saakan hiljeni. Hänen kasvonsa näyttivät alistuneilta. Elbe oli tyytyväinen sanojensa vaikutukseen.

Elbe asteli alas uudet porrasaskelmat ja kaksi miestä auttoi hänet korjattavana olevan kohdan yli. Loput portaat Elbe tiesi pääsevänsä yksinkin. Hän ei katsonut taakseen, vaan asteli ylväänä ja ryhdikkäänä alas rantaan.

Kun jalat koskettivat rantahietikkaa, hän ymmärsi tehneensä virheen. Hänen ei olisi pitänyt antaa Saakanin sanojen vaikuttaa itseensä. Oli väärin ylpeillä asemalla ja ylentää itsensä Saakanin yläpuolelle. Normaaliolosuhteissa hän ei olisi tehnyt niin, vaan olisi totellut Saakanin käskyä. Hän päätti pyytää anteeksi käytöstään paluumatkalta.

Elbe riisui tunikansa ja laskosti sen rantahietikolle. Hän kahlasi veteen ja nautti sen virkistävästä viileydestä. Vesi ylettyi Elben napaan asti, kun hän kääntyi ja näki Saakanin lähestyvän rantaa nopein askelein.

Välittömästi Elbe aavisti vaaran. Saakanin kasvoissa näkyi hurjistanut mielipuolinen ilme ja silmät säihkyivät raivoa. Askeleet olivat niin pitkät ja voimakkaat, ettei Saakanin aikeista voinut erehtyä.

Pelko valtasi Elben mielen. Hän oivalsi Saakanin aikovan hukuttaa hänet koskeen. Elben katse kohosi nopeasti portailla seisoviin miehiin. Nämä olivat lopettaneet työnsä ja tuijottivat kiinteästi takaisin nähdäkseen rannan tapahtumat. Hetkessä Elbe tajusi näiden olevan Saakanin apureita.

Samassa Saakan kävi päälle ja tarttui käsillään Elben kurkusta.

Loitsu värähti ilmassa.

Elbe kaatui veteen ja Saakan kaatui hänen päälleen. He molemmat painuivat veden alle. Saakanin ote kaulan ympärillä ei hellittänyt.

Kuinka tämä on mahdollista! Elbe huusi mielensä syvyyksissä. Sitten hän tajusi. He molemmat olivat kaatuneet veteen ja kokemus oli molemmille sama. Saakan puristi Elben kurkkua ja esti poispääsyn veden alta, mutta samalla Saakanin mieli piti myös poikaa veden alla.

Elben tietoisuus alkoi sumentua. Hän avasi luomensa ja tarkkaili Saakania veden alla. He tuijottivat toisiaan. Elbe saattoi nähdä selvät painaumat Saakanin kaulalla, koska tämä koki saman kuin hän itse. Saakanin korvissa oli jotakin ja Elbe tarkensi katseensa niihin.

Hän huomasi Saakanin survoneen ihraa korviinsa, jottei tämä kuulisi loitsun sanoja. Hän ojensi kätensä ja tarttui molempiin ihrapaloihin samanaikaisesti kiskaisten ne pois Saakanin korvista.

Kauhunsekainen ilme aaltoili Saakanin kasvoilla. Saakan ei kuitenkaan ollut tyhmä. Ote tytön kurkusta tiukentui ja Elbe näki saman

Saakanin omassa kurkussa painautumien syventyessä siinä.

Elbe näki enää yhden mahdollisuuden yrittää pelastusta. Saakanin tulisi itse irrottaa ote hänen kaulasta ja sen voisi tehdä vain Saakanin oma mieli. Hän ei ollut koskaan yrittänyt tunkeutumista toisen ihmisen mieleen, mutta nyt ei ollut muita vaihtoehtoja enää jäljellä. Elbellä oli aavistus siitä, kuinka se voisi onnistua.

Nopeasti hän siirsi tietoisuutensa oman kehonsa ulkopuolelle ja kohosi veden yläpuolelle. Miehet olivat edelleen tarkkailemassa rannan tapahtumia, eikä kukaan ollut liikahtanut paikoiltaan. Elbe katsoi veteen ja näki Saakanin makaavan veden alla hänen kehonsa päällä.

Aikaa ei ollut hukattavaksi.

Elbe suuntasi tietoisuutensa suoraan kohti Saakania. Normaalin ihmisen mieli torjuisi helposti kaikki tunkeutumisyrietykset vieraalta mieleltä, mutta nyt tilanne oli toinen. Saakan ei hallinnut itseään. Hänen mielensä oli sekaisin ja täysin puolustuskyvytön. Viimeinen tietoisuuden ripe oli pian katoamassa.

Elbe oli hetkessä Saakanin kehon sisällä.

Koska nuorukaisen oma mieli oli sekaisin, Elben oli helppo syrjäyttää se, ja ottaa Saakanin keho hallintaansa. Elbe pystyi puhumaan Saakanille niin, että tämä luuli puhetta oman mielensä luomiksi ajatuksiksi.

Elbe on varmasti jo kuollut. Hän ei ole tehnyt mitään vastarintaa pitkään aikaan. Tarvitsen happea, sillä muuten kuolen myös itse.

Saakanin sormet hellittivät otteensa Elben kurkusta ja hän ponnisteli ylös vedestä. Saatuaan pään veden yläpuolelle Saakan haukkoi ilmaa keuhkoihinsa.

Elbe ei antanut pojalle aikaa selvittää ajatuksiaan. Saakanin oma mieli alkoi järjestäytyä ja haluaisi takaisin oman paikkansa.

Nopeasti! Täytyy työntää Elbe virran vietäväksi.

Saakan tarttui elottomalta vaikuttavaan tyttöön ja työnsi tämän kosken voimakkaaseen virtaan. Virtaus tarttui tyttöön ja alkoi kuljettaa tätä kiihtyvällä vauhdilla alas kuohuvaa koskea.

Kun Elbe oli varma siitä, ettei Saakan enää ylettynyt hänen kehoonsa, hän uskalsi hellittää otteensa. Juuri ennen poistumista Elbe huusi tämän mielessä omalla äänellään. *Tyhmä! Minä huijasin sinua!*

Olen yhä elossa!

Sitten Elbe kiskaisi tietoisuutensa pois Saakanista ja katsoi tämän kasvoja. Saakanin kasvoille levisi ällistynyt, epäuskoinen ja kauhunsekainen ilme ja hän otti askeleen yrittäessään pysäyttää tyttöä. Elben veden päällä kelluva keho oli kuitenkin jo liian kaukana.

Elbe ei aikaillut, sillä hän oli saanut sen mitä halusi. Vapauden.

Nopeasti hänen tietoisuutensa kiisi kosken kuohujen yli tavoittaen kehonsa ja ampaisten vauhdilla sen sisään. Ennen sitä hän oli käskenyt mielensä herättämään keho horroksesta ja haukkomaan happea.

Elben tietoisuus kehossa hahmotti nopeasti uuden tilanteen. Hän alkoi uida pitääkseen päänsä veden pinnalla. Hän haukkoi ilmaa sisäänsä, kun kosken virtaus heitteli häntä puolelta toiselle.

Hän tähyili jotain kiveä tai kalliota, josta saisi pitävän otteen. Sellaisia ei kuitenkaan ollut näkyvillä. Hänen molemmilla puolillaan kohosi jyrkkä kallioseinä, jonka veden virtaus oli uurtanut täysin siileäksi.

Tilanne vaikutti toivottomalta.

Elbe kävi nopeasti läpi kaikki osaamansa loitsut, mutta tilanteeseen sopi vain veden jäädyttämислоitsu. Ongelma oli siinä, että hänen tulisi jäädyttää koko koski, jotta loitsusta olisi jotakin hyötyä.

Elben usko ei riittänyt niin suureen ihmetekoon.

Kosken virtaus kiskaisi hänet pinnan alle ja hän sai rimpuilla sitä vastaan päästäkseen takaisin ylös kuohuista. Silloin Elbe oivalsi vajoavansa veteen, koska oli vettä raskaampi. Hän ymmärsi mitä pystyisi tekemään.

Nopeasti Elbe palautti mieleensä ilman värähtelyn ja loi mielikuvan, jossa koko hänen kehonsa oli tuota värähtelyä. Sen mielikuvan avulla hän pystyi muuttamaan kehonsa kevyeksi kuin ilma. Sitten hän kuvitteli mielessään veden portaiksi, jota pitkin hän nousee ylemmäksi jokaisella askeleella.

Elbe ei uskaltanut hämmästellä tapahtumaa, kun huomasi jalkapohjiensa tallaavan veden pintaa. Hän pelkäsi mielen silloin huomavaan, että kyseessä oli normaalista poikkeava ilmiö, jolloin mieli siirtyisi uskomaan jälleen normaaleja luonnonlakeja.

Sen sijaan hän säilytti uskonsa ja hoki jatkuvasti mielessään. Olen

kevyt kuin ilma.

Hän suunnisti askeleensa ylävirtaan ja alkoi kävellä veden päällä. Yksikään hänen askeleistaan ei vajonnut vedenpinnan alle. Pian Elbe nopeutti askeleitaan.

Hän juoksi vastavirtaan hyppien pienempien kuohujen yli ja kiertäen suuremmat. Koko ajan juostessaan hän piti kehonsa ilman värähtelyn tasolla.

Lopulta hän saavutti tutun rannan ja hidasti askeleitaan vasta rannan tuntumassa. Hän tarkkaili rantaa katseellaan.

Ketään ei näkynyt.

Elbe asteli hietikolle. Vasta sitten hän uskalsi päästää irti mielikuvastaan ja palauttaa kehonsa sen normaalille värähtelytasolle. Välittömästi hän tunsu itsensä jälleen painavaksi, eivätkä jalat enää kantaneet kehon painoa.

Hän lyyhistyti hietikolle uupuneena ja kaikki voimansa antaneena.

Päässä alkoi valtava jyskytys. Pään verisuonet pullistelivat sydämen nopeiden lyöntien tahdissa. Valtava kipuaalto iski hänen päähänsä ja repi sitä voimalla.

Hänen kehonsa alkoi täristä ja vapista holtittomasti. Hän ei mitenkään voinut hallita kehonsa liikkeitä. Hän oksensi hietikolle. Lopulta Elben tietoisuus sumeni.

10

Elben viisauksia:

”Miksi kantaisitte murhetta kuolemasta, kun voitte elää elämäänne kaikkea rakastaen?”

Joukko Auri-heimon miehiä kantoi pahasti loukkaantunutta tyttöä. Elbe vaikeroi tuskissaan. Hänen kurkkunsa oli turtana ja puhuminen oli vaikeaa, mutta silti hän onnistui kertomaan asiansa.

”Saakan yritti hukuttaa minut koskeen.”

Miehet pysähtyivät hetkeksi kuullakseen tytön hourimat sanat. Elbe voihki ja äänteli. Hänellä oli ilmiselvästi kovat tuskat.

Elben alastomassa kehossa oli useita mustelmia ja verinaarmuja. Koskessa olevat kivet olivat ilmiselvästi raapineet häntä ja kosken kuohut olivat heitelleet häntä kallioita vasten. Elben kurkussa oli syvä painautuma, ja sen tähden tytön sanat olivat käheitä.

Kylässä hänet vietiin suoraan shamaanin majan luokse, jossa Asser odotti miehiä.

”Tuokaa Elbe tänne! Viekää hänet majaani.”

Vasta majassa Asser rauhoittui. ”Onko hän sanonut mitään?”

Miehet vilkuilivat toisiaan. ”Vain jotain kuumeisen hourailuja.”

”Aiotteko salata minulta jotakin?” Asser sanoi ja loi terävän katseen miehiin.

”Emme tietysti! Elbe sanoi, että Saakan on yrittänyt murhata

hänet.”

Asser viittasi kädellään miehille poistumisen merkiksi. ”Älkää puhuko Elben sanoista muille, sillä sehän on vain hourailua.”

Miehet nyökkäsivät ja poistuivat majasta.

Majassa Asser katseli Elben saamia vammoja. Sitten hän pyyhki veren pois ja laittoi siteet vuotaviin ruhjeisiin. Elben kurkunpää huolestutti häntä eniten. Saakanin sormien jättämä painauma näkyi selvästi tytön kurkussa. Tunnustelemalla painautumaa Asser vakuuttui siitä, ettei henkitorvi ollut rikkoontunut, vaan ainoastaan painunut hiukan kasaan. Se oikenis itsestään ajan kuluessa ja Elbe voisi puhua jälleen normaalisti.

Asser valmisti voimakasta yrttiteetä, joka poistaisi kipuja ja helpottaisi muutenkin oloa. Hän antaisi sitä tytölle heti tämän herättyä.

Elben vanhemmat kävivät katsomassa tyttärtään. Shamaani laski heidät sisälle ja sanoi tytön selviävän elossa. Vasta sinnikäs vakuuttelu sai vanhemmat rauhoittumaan. Aideen halusi kuitenkin jäädä tyttärensä vierelle.

Asser suostui siihen ja he valvoivat yhdessä Elben vierellä keskustellen hiljaa keskenään.

Seuraavana aamuna Elben luomet avautuivat.

Kehon tärinä oli lakannut ja päätä jomotti enää hiukan. Puhuminen oli vaikeaa ja Elbe sai ponnistella luodakseen ymmärrettäviä sanoja. Tosin hänen ei tarvinnut kertoa paljon, sillä shamaani tuntui oivaltaneen tapahtumat. Aideen oli poistunut heti Elben herättyä, jotta oppilas ja mestari saisivat keskustella kahden kesken.

”Tiesin, että Saakan hautoi jotain. Hän vain toimi oletustani nopeammin! Teit pahan virheen eilen, mutta koska olit tajuton, se lienee anteeksiannettava.”

Elbe katso kysyvästi mestariaan.

”Syytit Saakania murhan yrityksestä. Tiedätkö minkä rangaistuksen sellaisesta solvauksesta saa?”

Toki Elbe tiesi. Saakan saattoi vaatia hänen kivittämistä hengiltä.

”Saakan yritti murhata minut. Se ei ole vale”, Elbe sanoi käheästi ja painoi kädellään kipeää kurkunpäänsä.

”Mutta kuinka todistat sen! Ainakin kymmenen metsästäjää todistaa sinun menneen kiellosta huolimatta uimapaikalle, riisuneen tunikasi ja uineen koskessa. He sanovat sinun yrittäneen jotakin loitsua, jolla lumoat kosken valtaasi, ja siksi olit mennyt tavallista kauemmaksi koskeen. Loitsusi oli epäonnistunut ja aloit huutaa apua. Saakan ryntäsi pelastamaan sinua, mutta hän kompastui portaikossa ja loukkasi kurkkunsa kiveen. Kun hän ehti veteen asti, olit jo liian kaukana, eikä sinua voinut enää pelastaa.”

Elbe oli sanaton ja majaan laskeutui hiljaisuus.

Shamaani rikkoi sen ensin sanoillaan. ”Kuinka selvisit koskesta? Ja miksi Saakan heitti sinut koskeen, vaikkeet ollut vielä edes kuollut?”

Elbe hymyili. Huijaus palautui hänen mieleensä. Nopeasti hän selitti kuinka pelastui Saakanilta ja koskesta.

Kun Elbe kertoi kävelystä veden päällä, shamaanin myhäili salaa.

”Sitten lyyhistyin rantahietikolle ja luulin kuolevani pääkipuun”, Elbe lopetti kertomuksensa hieroen kurkkuaan. Se oli kipeytynyt liiallisesta rasituksesta.

”Olit vähällä kuollakin. Olet ylittänyt rajan, jota mieli ei saisi ylittää. Et ollut valmis noihin tekoihin.”

”En tee niin enää.”

”Sinun on parasta levätä. Pysyttele täällä majassa. Minun on kuulosteltava mitä juoruja kylällä liikkuu”, Asser sanoi vaisusti.

Tieto Elben hourailuista oli kantautunut Barakin korviin asti. Päällikkö oli kutsunut Elbeä kantaneet miehet kuultavakseen ja tivannut näiltä tarkasti sitä, mitä Elbe oli sanonut. Miehet olivat myöntäneet huhun oikeaksi.

Barak kertoi siitä Aishalle ja tämä parhaalle naispuoliselle ystävälle. Pian koko kylässä kohistiin, kuinka Elbe syytti Saakania murhaajaksi, vaikka tämä oli yrittänyt pelastaa tytön hengen ja loukannut siinä itsensä. Tyttö ressurka yritti paikata epäonnistuneen loitsun syyttämällä Saakania, vain pelastaakseen omat kasvonsa kyläläisten silmissä.

Huhu kantautui tietenkin myös Saakanin korviin ja hän alkoi heti syyttää Elbeä solvauksesta ja valehtelusta. Saakan oli raivoissaan. Hän

kiersi majasta toiseen vaatien Elbeä tilille sanoistaan hakien kannatus-
ta itselleen. Pian suurin osa kyläläisistä oli sitä mieltä, että Elben tuli
antaa selitys siitä, miksi oli loukannut ja solvannut päällikön poikaa.

Kyläpäällikkö Barakilla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin marssia
shamaanin majalle ja pyytää Elbe heimoneuvoston kuultavaksi.

”Minun on vietävä oppilaasi mukaan”, Barak sanoi shamaanille,
joka istui majansa ulkopuolella. ”Heimoneuvosto kuulustelee Elbeä
tämän väitteen takia.”

”Kyseessä on vain unensekainen houre. Elbe ei edes tiennyt
mitä puhui miehille.”

”Heimoneuvosto haluaa tietää vieläkö Elbe syyttää poikaani
Saakania murhayrityksestä. Neuvoston on kuultava se tytön omasta
suusta. Jos Elbe kieltää murhayrityksen, on asia loppuun saatettu, eikä
syytettä solvauksesta anneta”, Barak sanoi.

Elbe astui esille majasta. Hän katsoi shamaania tiukasti.

”Älä puolusta minua enää, sillä vastaan itse sanoistani. Jos minun
suustani on sellainen syyte tullut, niin sen täytyy olla totta!”

Barak tyrmistyi Elben sanoista ja hänen mielensä meni murheelli-
seksi. ”Seuraa minua.”

Shamaani huokaisi. Sitten hän lähti hitaasti seuraamaan Elbeä ja
Barakia, sillä hän itse oli heimoneuvoston puhemies.

Päällikön suureen majaan kokoontuivat kaikki arvostetuimmat metsäs-
täjät. Heimoneuvoston kokoustila oli majan suurin huone ja pitkät
penkkirivit kiersivät majan seinustoja.

Barak perheineen oli huoneen perällä. Rihanin ja Aishan kasvo-
jenilmeet olivat huolestuneita ja nämä katselivat toimitusta päällikön
takaa. Saakan istui isänsä vieressä hymyillen voitonriemuisesti. Hän
oli jo kuullut, ettei Elbe aikonut kiistää houreessa puhuttuja sanojaan.

Elbe istui Barakia ja Saakania vastapäätä lähellä ulos johtavaa
oviaukkoa. Asser istui Elben vieressä ollen kokouksen puheenjohtaja
ja toimi samalla oppilaansa puolustajana. Kokoustiloissa oli myös
kaksi tapauksen nähnyttä todistajaa.

Viimeinen heimoneuvostonjäsen istui omalle paikalleen. Neuvos-
ton jäseniä oli kaikkiaan seitsemän. He olivat vanhempia miehiä, joita

arvostettiin heimon keskuudessa paljon. Miesten nimet olivat Fabor, Golban, Balin, Chein, Gideon ja Hebron. Barak heimon päällikkönä oli seitsemäs neuvostonjäsen.

”Voimme aloittaa, koska kaikki neuvostonjäsenet ovat koolla”, Barak aloitti. ”Jos se sopii puheenjohtajallemme.”

Shamaani nyökkäsi.

”Emme ole ennen olleet tällaisessa tilanteessa. Poikaani Saakania on solvattu ja toimin siksi hänen puolestapuhujana. Shamaanin oppilas Elbe taas on solvaaja ja siksi kunnioitettu shamaanimme Asser toimii oppilaansa puolestapuhujana.”

Barak piti pienen tauon kuin muotoillakseen seuraavia sanojaan.

”Elbe syyttää poikaani Saakania murhayrityksestä. Onko tämä totta, Elbe?”

”Kyllä! Poikasi yritti hukuttaa minut uimapaikan rannassa. Hän puristi minua kurkusta ja painoi minut veden alle. Sen jälkeen hän työnsi minut koskeen virran vietäväksi”, Elbe sanoi ääni kähisten. ”Kurkussa oleva painauma todistaa sanani.”

Barak oli hiljaa, mutta vain hetken. ”Olen nähnyt kaulasi painauksen. Se on voinut syntyä koskessa, kun kaulasi on osunut johonkin kiveen. Onko sinulla muita todisteita?”

”Minulla on yksitoista silminnäkijää, jotka näkivät koko tapahtuman. Kaksi heistä on tässä majassa”, Elbe vastasi ja osoitti todistajia.

Barak nielaisi kuuluvasti. Seuraavan kysymyksen hän suuntasi kahdelle todistajalle. ”Todistatteko Elben sanat todeksi?”

”Emme todista. Elbe valehtelee.”

Barak kääntyi takaisin Elbeen päin. ”Haluatko kuulla myös niitä yhdeksää muuta silminnäkijää?”

”Kyllä haluan! Heidän on jokaisen todistettava ja sen on tapahduttava täällä kaikkien kuullen.”

Barak nyökkäsi. Hän oli odottanut tätä. Miehet odottivat jo majan ulkopuolella. ”Kutsukaa miehet sisään yksitellen.”

Yksi toisensa jälkeen metsästäjä saapui kuultavaksi. Heille kerrottiin Elben esittämä näkökanta tapahtumista ja kysyttiin pitääkö se paikkansa. Jokainen mies kiisti tytön kertomuksen vuorollaan ja kun viimeinenkin miehistä teki sen, Elbe ei voinut olla hymyilemättä salaa.

Saakan oli huomannut Elben vaivihkaisen hymyn ja alkoi ounastella, että jokin voisi olla vialla, mutta hän ei millään keksinyt mitä se voisi olla. Kaikki miehet olivat todistaneet Elbeä vastaan, eikä Elbe voisi enää pelastua mitenkään.

”Kaikki silminnäkijät ovat kiistäneet kertomuksesi murhayrityksestä. Kerron nyt poikani Saakanin näkemyksen tapahtumien kulusta”, Barak sanoi Elbelle.

Kun Barak oli saanut Saakanin selityksen kerrottua, hän kysyi Elben näkemystä.

”Poikasi valehtelee! Hän on aina vihannut minua. Miksi hän yhtäkkiä yrittäisi pelastaa henkeni?”

Barakilla oli vastaus valmiina. ”Koska se on hänen velvollisuutensa! Olet nyt poikaani ylempiarvoinen, siksi pojallani ei ollut muita vaihtoehtoja joutumatta häpeämään tekoaan.”

Elbe oli vaiti.

”Onko sinulla vielä mitään, jolla puolustaisit itseäsi?”

”Ei, sillä olen kertonut totuuden ja totuus on minun ainoa puolustukseni.”

Barak nyökkäsi. Hän halusi uskoa Elbeä, mutta kaikki todisteet olivat tätä vastaan. Jos hän taas uskoisi tyttöä, niin sillä hän tuomitsisi oman poikansa kuolemaan.

”Onko kenelläkään mitään lisättävää äsken kuultuun?” Barak kysyi ja antoi katseensa kiertää ympäri majan kokoushuonetta.

Kukaan ei halunnut sanoa mitään. Koko asia oli päivän selvä. Syyte solvauksesta oli pitävä, eikä kukaan voisi kiistää sitä. Ei edes shamaani, Elben puolestapuhuja.

”Elbe, olet syyllistynyt vakavaan solvaukseen koskien minun poikaani. Ymmärrätkö, että pojallani on oikeus vaatia sinua siitä tilille? Hänellä on oikeus vaatia rangaistusta”, Barak sanoi.

”Ymmärrän ja odotan sitä mielenkiinnolla.”

Barak kääntyi poikansa puoleen. ”Millaisen rangaistuksen vaadit Elbelle hänen sinua kohtaan tekemästä solvauksesta?”

Saakan hymyili. ”Vaadin, että hänet poltetaan alasti roviolla ja ellei hän siihen kuole, niin sitten pää tulee katkaista kirveellä.”

Barakin hartiat lysähtivät. Hän oli toivonut pojaltansa anteeksian-

tamusta ja kunnioitusta ylempäänsä kohtaan. Jokin pienempi rangaistus olisi ollut soveliaampi, vaikka kielen katkaiseminen.

”Olet kuullut poikani vaatiman rangaistuksen. Hyväksytkö sen?”
Barak kysyi Elbeltä.

”Jos solvauksesta tuomitaan kuolemaan, niin minkä tuomion saa murhayrityksestä?”

Barak oli vaiti. Kysymykseen ei olisi vastausta.

Samassa ovitalja vedettiin syrjään.

”Barak! Täällä on tyttö, joka haluaa puhua heimoneuvostolle.”

”Kuka tyttö? Miksi meitä häiritään? Meillä on täällä tärkeämpääkin tekemistä!”

Majan ulkopuolelta kuului tytön kovaäänistä itkoa.

”Tämä tyttö taitaa olla tosissaan! Hänellä on jotain hyvin tärkeää kerrottavaa. Teidän on parasta kuulla häntä.”

”Hyvä on sitten! Laske tyttö sisään.”

Sisään astui Leah Kotkansulka, erään metsästäjän tytär. Leah oli yksi Elben kiusaajista.

Asser hymyili tytölle rohkaisevasti.

”Mitä asiaa sinulla on? Ymmärrät varmasti, että meillä on meneillään hyvin tärkeä kokous”, Barak kysyi.

Leah nyökkäsi. ”Minulla on hyvin tärkeää asiaa liittyen tähän kokoukseen.”

”Kerro se sitten.”

Tyttö aloitti kertomuksensa ensin hitaasti takerrellen, mutta vauhtiin päästyään yhä vakuuttavammin. Mitä pidemmälle tytön kertomus eteni sitä tuskaisempi ilme kohosi Saakanin ja Barakin kasvoille.

”Toissailtana veljeni Nakal käyttäytyi hiukan omituisesti. Hän oli saanut kutsun johonkin majaan salaista neuvonpitoa varten. Minä seurasin veljeäni sille majalle, jonne tulikin paljon väkeä eri puolilta kylää. Poikasi Saakan tuli myös ja samoin nämä kaksi miestä.”

Leah osoitti sormellaan todistajia.

”Majan edessä oli vartija, mutta kiersin majan taakse ja salakuuntelin keskustelua. Poikasi johti puhetta. Ensin hän vannotti kaikki yksitellen vannomaan uskollisuusvalan ja kertoi sitten suunnitelmansa muille.”

Leah piti pienen tauon kertomuksessaan, tarkkailen samalla huoneessa olevien kasvojen ilmeitä. Vielä tässä vaiheessa kertomusta Saakanin ilme oli siedettävä.

”Poikasi kertoi, kuinka hän oli sopinut kiviportaiden rakentamisesta kanssasi, mutta se oli vain tekosyy, jolla pidettiin ihmiset poissa uimapaikalta. Todellisuudessa poikasi halusi murhata Elben ilman todistajia.”

Nyt majassa alkoi kiivas supina. Saakanin kasvot hehkuivat punaisina. Barak yritti salata tyrmistyneen ilmeensä. Lopulta Saakan huusi. ”Valhetta! Keskustelimme vain kiviportaiden teosta emmekä mistään muusta!”

Leah hätkähti säikähtäen Saakanin purkausta. Barak hiljensi poikansa nopeasti. ”Jatka! Mitä sitten tapahtui.”

”Saakan kertoi kuinka hän kuristaisi Elben ja heittäisi tämän ruumiin virran vietäväksi. Pojallasi esitettiin kysymyksiä ja hän vastasi niihin nopeasti, sillä hän oli suunnitellut kaiken valmiiksi.”

Leah kertoi kuulemansa kysymykset ja Saakanin niihin antamat vastaukset. Mikään yksityiskohta ei jäänyt epäselväksi. Leah muisti kaiken kuulemansa sanatarkasti.

”Lopulta miehet hajaantuivat kukin omaan majaan”, Leah lopetti selostuksensa. ”En uskaltanut kertoa tästä aiemmin, sillä pelkäsin Saakanin kosta.”

Barak oli hiljaa. Kukaan kokoustiloissa ei sanonut mitään. Neuvostonjäsenetkin olivat ällistyneitä kuulemastaan todistuksesta. Todistajana olleet miehet painoivat päänsä, eivätkä uskaltaneet katsoa ketenkään. Vain Elbe ja Asser eivät näyttäneet lainkaan yllättyneiltä tytön todistuksesta.

”Isä! Et kai sinä usko Leahin sanoja! Valhetta kaikki.”

Barak oli vieläkin hiljaa pää painuksissa ja kun hän viimein puhui, ääni oli kiivas ja myös surullinen.

”Poikani, ole hiljaa! Olen tuntenut Leahin kapaloista saakka. Puhuisiko hän tahallisesti veljeään vastaan?”

Barak nosti ylväänä päätään. ”Minä uskon sinua, Leah Kotkansulka! En epäile sanojasi.”

Saakan oli tyrmistynyt ja peloissaan. ”Isä!”

”Vaiti, poikani! Olen aina tiennyt pimeästä puolestasi. Et ole voinut salata sitä, mutta luulin sinun voivan edes hallita sitä!”

Saakan järkyttyi, eikä sanonut enää mitään. Hän ei voinut ymmärtää, kuinka Leah oli voinut kuulla kaiken, koska vartija oli kiertänyt majaa.

Barak kääntyi Elbeen päin.

”Elbe. Leahin kertomus on yhteneväinen sinun kertomuksesi kanssa pienintä yksityiskohtaa myöten. Siksi katson, että se riittää sinun todistukseksi, etkä ole syyllistynyt poikani solvaukseen. Hyväksyvätkö muut heimoneuvostonjäsenet tämän päätökseni?”

”Me hyväksymme.”

Todistajina olleet kaksi miestä eivät sanoneet mitään. He olivat liian peloissaan edes liikkua minnekään.

”Hyvä, tältä osin heimoneuvostonkokous on päättynyt”, Barak sanoi ja halusi hajottaa kokouksen.

Kukaan ei liikahtanut. Kukaan ei noussut ylös tehdäkseen lähtöä. Kaikki odottivat hiljaa.

Barak kirosi mielessään ja kääntyi sitten Elbeä kohti. ”Elbe, poikani Saakan on todistettavasti yrittänyt riistää henkesi. Haluatko määrätä hänelle rangaistuksen?”

Elbe oli hetken vaiti.

Hän oli jo ennen heimokokousta miettinyt sopivan rangaistuksen päällikön pojalle. Kokous oli nimittäin mennyt juuri niin, kuin hän ja shamaani olivat sen suunnitelleetkin ennalta.

”Kyllä.”

”Millaisen rangaistuksen määrääät pojalleni Saakanille?”

Elbe hymyili. ”Vaadin kolme rangaistusta. Ensinnäkin Saakan ei saa osallistua enää koskaan heimon metsästysretkille. Toiseksi Saakan ei saa pitää hallussaan kultaa edes pienetä hipun vertaa.”

Elbe suuntasi katseensa pelokkaana odottavaan Saakaniin ja lausui viimeisen rangaistuksensa. ”Kolmanneksi pojastasi Saakanista ei koskaan saa tulla tämän heimon päällikköä!”

Barak nyökkäsi hiljaisena. Hänen katseensa oli helpottunut.

”Poika! Kuulit rangaistuksesi. Ne astuvat voimaan välittömästi, eikä näitä rangaistuksia peruta.”

Saakan nyökkäsi isälleen. Hän oli helpottunut siitä, että hän sai elää, mutta katkera Elbelle tämän antamista rangaistuksista. Saakan tunsu itsensä arvottomaksi. Kukaan ei kunnioittaisi häntä enää.

Kokous oli virallisesti päättynyt ja heimoneuvosto hajaantui.

”Sehän meni hyvin”, Asser kuiskasi oppilaalleen. ”Arvostuksesi kasvoi valtavasti! Tästä lähtien heimoneuvosto on puolellasi, olipa asia mikä tahansa.”

Elbe oli saanut kostonsa ja kasvattanut samalla valtaansa. Hän aavisti, ettei Saakanin aika ollut vielä poistua tästä maailmasta. Siksi hän ei vaatinut kuolemanrangaistusta. Riitti, kun heimo tiesi tämän teot ja ne henkilöt, jotka tätä olivat tukeneet. Varmasti näiden murhayritykseen osallistuneiden metsästäjien kunnioitus ja arvostus laskisi tiedon levitessä heimon keskuuteen. Nämä joutuisivat häpeämään osallisuuttaan, niin oman perheensä, kuin muidenkin taholta.

He palasivat shamaanin majaan.

Elben teki mieli levätä ja pohtia asioita itsekseen. Tämän päivän hän tulisi muistamaan kauan. Saakan oli syösty vallasta ja hän oli menettänyt kaiken kunniansa. Nyt Saakan saisi tietää miltä tuntui olla alhainen ja hyljeksitty ilman ainuttakaan ystävää.

Elbe hymyili ajatukselle, mutta tunsu olonsa surulliseksi ja syylliseksi tapahtuneeseen. Pian hänen silmänsä painuivat hitaasti kiinni ja hän vaipui uneen.

Asser tarkkaili Elben nukahtamista. Vasta kun hän oli varma siitä, että tyttö todella nukkui, hän alkoi itse pohtia tapahtumia.

Kaikki oli alkanut siitä, kun huhut Elben sanoista olivat kantautuneet Barakin korviin. Silloin shamaani oli tiennyt, että asia päättyisi lopulta heimoneuvostoon ja hänen tärkeä oppilaansa olisi suuressa vaarassa.

Asser oli vaipunut majassaan syvään transsiin ja antanut mielensä vaeltaa menneisyyteen. Hän oli seurannut mielensä avulla Saakania ja nähnyt tämän tekemät teot. Näin hän oli saanut selville Saakanin murhasuunnitelman ja sen tarkat yksityiskohdat.

Asser oli jo nuoruudessaan oppinut, että luonto tallensi kaikki tapahtumat muistiinsa ja ihminen voi oman mielensä välityksellä lukea

tuota luonnonmuistia. Luonto käyttää tätä muistia muokatakseen tulevaa. Sen avulla luonto kehittyy ja kasvaa aina oikeaan suuntaan. Luonnonmuisti aikaisemmista tapahtumista mahdollisti evoluution, lajien ja kasvien kehityksen, niin että se kehittyi aina sopuinnussa ympäristön kanssa.

Tämä luonnonlukemisen taito mahdollisti siirtymisen ajassa taaksepäin. Shamaani tiesi, ettei muistiin voinut vaikuttaa, eikä tapahtuneita asioita pystynyt muuttamaan. Menneisyyttä ei voi muuttaa, mutta sitä voi tarkkailla ja sen voi elää uudelleen.

Näin Asser oli saanut selville haluamansa tiedot. Puuttui enää henkilö, joka kertoisi kaiken julki. Henkilö, joka puhuisi totuuden ääneen. Henkilö, jota kaikki uskoisivat.

Miettiessään sopivaa henkilöä Asser oli sulkenut yksi toisensa jälkeen pois heimolaisia, jotka eivät sopineet tehtävään. Lopulta oli jäänyt jäljelle vain yksi lupaava ehdokas ja se oli Elben kiusaaja, Leah Kotkansulka.

Asser ei ollut uskaltanut mennä tapaamaan itse Leahia, eikä kutsua tätä luokseen, koska joku olisi voinut huomata sen ja muistaa tapaamisen ikävästi heimokokouksessa. Se olisi vienyt uskottavuuden tytön tarinalta. Niinpä Asser oli mennyt Elben vanhempien majaan ja pyytänyt Aideenia kutsumaan Leah luokseen. Shamaani oli kertonut Aideenille tapaamisen olevan salainen, eikä nainen ollut kyselty enempää.

Kun Leah oli tullut majaan, Asser oli välittömästi koskettanut tytön otsaan ja nukuttanut Leahin uniloitsulla. Kun tyttö oli ollut sopivassa horroksessa, shamaani oli syöttänyt kerrottavan tarinan tytön mieleen ja tähdentänyt tälle tarkkaa ajoitusta.

Leah oli poistunut majasta hiukan sekavana ja uneliaana.

Asser hymyili muistellessaan tätä kaikkea.

Se oli ollut päällikön pojan loppu. Puuttui enää, että Saakan tekisi itsemurhan menetettyään kaiken. Hetken mietittyään Asser päätti, että Saakan hyppäisi riippusillalta koskeen isänsä nähden. Silloin itsemurhalla olisi todistaja ja kaikki pitäisivät sitä pojan itsensä tekemänä valintana.

Asser päätti salata suunnitelmansa Elbeltä. Varmasti tämä järkyt-

tyisi kuultuaan Saakanin itsemurhasta, mutta tyttö toipuisi siitä nopeasti.

Elbe heräsi aikaisin. Hän valmisti itselleen ja mestarilleen aamiaisen naisten tuomista aineksista. Siihen kuului marjoja, sieniä, paistettua lihaa ja yrttiteetä. Elbe tunsu olonsa huomattavasti paremmaksi sikeästi nukutun yön jälkeen. Pääkipu oli kadonnut ja kurkku alkoi olla ennallaan. Painautuma kurkussa oli melkein kokonaan kadonnut ja myös hänen puheensa alkoi kuulostaa normaalilta.

Aisha saapui shamaanin majalle aamiaisen aikaan.

”Anteeksi, että häiritsen teitä”, Aisha sanoi pää kumarassa. ”Minulla on Elbelle uusia vaatteita.”

Aisha laski kantamuksensa maahan.

Elbe katseli vaatteita kiinnostuneena. ”Istu seuraamme. Haluan heti kokeilla niitä.”

Elbe riisui tunikansa ja sovitti uusia nahkasta valmistettuja vaatteita. Housut olivat juuri sopivan kokoiset ulottuen nilkkoihin ja niissä oli runsaasti värikkäitä koristeita ja kuvioita. Saappaat olivat myös nahkaa ja niiden pohja oli kovetettu juuri sopivaksi. Paita oli lyhythäinen ja siinäkin oli sopivasti koristeita ja värejä. Niiden lisäksi oli pitkähihainen paita, mekko, alushousuja, varakengät, nahkahansikkaat, karvamyssy ja lyhyet housut.

”Nämä ovat ihania! Juuri minulle sopivia, eivätkä kiristä mistään. En ole ennen nähnyt näin kauniita vaatteita.”

”Ne sopivat hyvin arvollesi. Valmistamme jatkuvasti lisää vaatteita sinulle. Tarvitset myös varavaatteita, sillä onhan talvikin pian tulossa.”

Elbe halasi Aishaa. ”Talveen on tosin vielä aikaa.”

Aisha hymyili. ”Minusta on todella mukavaa, että sinusta tulee meidän shamaanimme. Toivon, ettei poikani tyhmä teko ole vaikuttanut suhtautumiseesi minuun?”

Elbe vaikenä hetkeksi. ”Se ei ole vaikuttanut meidän väleihimme, sillä et ole vastuussa poikasi teoista.”

”Hyvä. Minä kiitän sinua anteeksiantavaisuutesi tähden. Solar sinua suojelkoon!”

Kun Aisha poistui majasta, Elbe tutki uuden asunsa kuvioita ja ihasteli nahkan taidokasta valmistusta.

”Asu sopii sinulle ja vasta nyt näytät oppilaaltani!” Asser sanoi.

”Kerro minulle Mabonista. Mitä olet tehnyt hänelle?”

Asser vaikenä ja kohensi tulta nuotiossa.

”Mabon on valehtelija. Erotin teidät siksi, että halusin sinun kuulevan opin vain yhdeltä mestarilta. Kaksi opettajaa olisi liikaa, sillä opetukset olisivat erilaisia. Syntyisi sekaannus eri oppien välillä, siksi pyysin Mabonia jättämään sinut minulle.”

”Ja totteliko hän sinua suosiolla?”

”Jouduin käskemään häntä.”

”Missä maahinen on nyt?”

”En voi paljastaa sitä sinulle.”

”Sitten etsin hänet yksin.”

Asser nyökkäsi mietteliäänä. ”Niin uskoin sinun tekevän. Kuinka ajattelit aloittaa?”

”Menen tapaamaan muita maahisia, ehkä he tietävät Mabonin olinpaikan.”

”Haluan varoittaa, etteivät maahiset pidä ihmisistä, saati sitten ihmisvelhoista. Ole varovainen. Älä luota maahisiin.”

Elbe vaelsi metsään. Hän johdatti nahkasaappaiden peittämät jalkansa tutun lehdon salatulle sijainnille. Siellä laakean kiven päällä hän risti jalat alleen ja alkoi etsiä maahisia mielensä avulla. Hän nosti tietoisuuden värettä maahisten tasolle ja vaelsi tietoisuudellaan metsän keskellä.

Hän oli vapaa kulkemaan ilman kehon rajoja ja tutkimaan oman mielensä luomaa maailmaa. Hän käski tietoisuuttaan etsiä maahisten asumuksia ja asukkaita, joita ihmissilmin ei voinut nähdä.

Elben tietoisuus muutti suuntaa pohjoiseen ja ylitti tutun kosken. Sitten hän vaelsi yli paljaan tunturin ja kaarsi sen toiselle puolelle. Hän laskeutui lopulta pieneen metsään aina lehtipuiden juurien tasolle ja kivilohkareiden kätköihin.

Sieltä hän löysi maahisten pienen kylän.

Maahiset ahersivat omissa askareissaan. He kunnostivat talojaan

ja kasasivat ruokaa syötäväksi. Elbe vaelsi tietoisuudellaan heidän keskellään. Hän kuuli outoa puhetta ja yritti ymmärtää sanoja.

Elbe vaistosi, ettei voinut puhua maahisten kanssa. Nämä eivät nähneet tyttöä lainkaan, eivätkä voineet myöskään kuulla tätä, sillä Elben tietoisuudella ei ollut näkyvää muotoa. Hänen täytyisi vaeltaa maahisten kylään ja kohottaa kehon värähtely samaksi kuin maahisilla. Silloin Elbe muuttuisi näille näkyväksi.

Hän painoi mieleensä kylän sijainnin, jotta osaisi vaeltaa sinne jalkaisin. Parinpäivän vaellus se olisi edestakaisin eli hänen olisi yövyttävä maahisten luona. Sitten Elbe palasi vaellukseltaan takaisin kehoonsa.

Hän venytteli puutuneita jalkojaan ja katsoi aurinkoa. Se oli etelässä. Hän päätti lähteä vaeltamaan seuraavana aamuna, jolloin hän olisi perillä ennen hämärän tuloa.

Elbe oli vaeltanut metsissä yksin, muttei koskaan pohjoisessa. Se seutu oli hänelle kokonaan tuntematon. Tutkimusmatkansa aikana hän ei ollut huomannut mitään vaaraa, joten apu tuskin olisi tarpeen.

Seuraavana aamuna Elbe nousi ylös varhain. Hän oli nukkunut poikkeuksellisesti vanhempiansa majassa, sillä hän halusi olla näiden seurassa viimeisenä iltana ennen vaellusta. Hän oli kertonut vanhemmilleen suunnitelmasta vaeltaa pohjoiseen ja palata takaisin parin päivän kuluttua. Vaelluksen syyn hän oli kertonut liittyvän shamaaniin, muttei paljastanut asiasta sen enempää.

”Sen täytyy olla jonkinlainen koe tai testi?” Daron sanoi.

”Ainakin minulle. Kiitos, että sain lainata metsästysreppuasi.”

”Ei minulla ole sille käyttöä, kun ei ole metsästystäkään tiedossa lähiaikoina. Pärjäätkö varmasti yksin?”

”Olkaa huoleti. Lumoan karhut ja sudet, jos niitä tulee vastaan ja osaan puolustusloitsun, jos joku muu käy kimppuuni. Luulen myös Asserin seuraavan minua hengessä mukana, joten saan häneltäkin apua tarvittaessa.”

Tieto rauhoitti selvästi Daronia.

Elbe oli pakannut isänsä metsästysreppuun ruokaa ja vaihtovaatteita. Hän otti mukaansa vain sen mitä oikeasti uskoi tarvitsevansa, sil-

lä reppu ei saisi painaa liikaa.

Elbe halasi molempia vanhempiaan rutistaen heitä kunnolla. ”Rakastan teitä.”

”Mekin rakastamme sinua”, Aideen sanoi. Hänen silmäkulmansa olivat kosteita kyyneleistä.

”Äiti, säästä kyyneleesi. Tarvitset niitä sitten kun palaan.”

Maa oli vielä kosteaan yön jäljiltä ja ilmassa leijaili usvaisia aaltoja. Kylä oli hiljainen. Elbe näki vain muutaman heimonsa jäsenistä, kun hän vaelsi kylän poikki. Hän tuli polulle, joka johti koskelle. Riippusillan luona hän hämmästyi, sillä joku istui sillalla. Lähempänä hän tajusi hahmon olevan Saakanin.

Poika istui riippusillan puolivälissä hurjasti pauhaava koski allaan. Jalat roikkuivat ilmassa kosken yllä. Ellei hän olisi pitänyt käsillään tukinaruista kiinni, hänellä olisi todellinen vaara pudota sillalta koskeen.

Elbellä ei ollut vaihtoehtoja, sillä hänen täytyi ylittää silta. Niinpä hän astui jalallaan riippusillalle ja lähestyi hitaasti poikaa.

Saakan hätkähti syvistä ajatuksistaan, kun huomasi riippusillan heiluvan ja kääntyi katsomaan kulkijaa.

”Elbe, miksi tulit tänne?”

Elbe astui viimeiset askeleet päästäkseen vihollisensa luokse.

”Teen vaelluksen pohjoiseen. Miksi itse olet täällä?”

Saakan silmäili hetken Elben uusia vaatteita, sekä vartalon takaa pilkistävää reppua. ”Etsin elämälleni uutta suuntaa. En ole vielä keksinyt mitään järkevää.”

”Lupaa minulle, ettei se valitsemasi suunta ole alaspäin.”

Saakan vilkaisi allaan virtaavaa koskea ja kohotti sitten katseensa takaisin Elbeen.

”En ymmärrä sinua? Eikö sinusta olisi vain hyvä asia, jos hyp-pään koskeen ja teen itsemurhan?”

Elbe kumartui kyykkyyn ja painoi kätensä hellästi kiinni Saakanin rintakehään. ”Kuolemasi olisi suuri menetys heimolle. Olen antanut sinulle anteeksi ja nyt sinun on annettava anteeksi itsellesi.”

Saakan tunsu sanojen ja kosketuksen yhteisvaikutuksen sisällään rakastavana lämpönä. ”Riittääkö se?”

Elbe hymyili.

”Se tasapainottaa mielen. Hyvä ja paha voima sekoittuvat, eikä kumpikaan ole enää hallitseva. Lopulta on vain sinusta itsestäsi kiinni, kumman voiman haluat hallitsevan sinua jatkossa. Ihminen muokkautuu tekojensa ja valintojensa mukaan.”

Saakan oli hämmästynyt Elben sanoista.

Hän oli viettänyt edellisen päivän kieriskellen tuskassa ja ahdingossa etsien rauhaa sielulleen. Lopulta hän oli päättynyt koskelle harmitsemaan itsemurhaa. Mitä sitten tapahtuikaan! Elbe tuli paikanpäälle ja sanoi oikeat sanat juuri oikealla hetkellä.

Elbe näki muutoksen Saakanin ajattelussa. Saakan oli oivaltanut asian ytimen ja sai nyt paremman ajattelemisen aiheen kuin itsemurha.

Saakan tarttui Elben ojentamaan käteen ja he nousivat seisomaan. Riippusilta huojui heidän allaan.

”Anteeksi, että olen loukannut sinua teoillani.”

”En enää muistele tekojasi. Anna anteeksi itsellesi, niin saat rauhan sydämeesi.”

”Se on vaikeaa, mutta pystyn siihen. Kiitos, Elbe.”

Sitten he erosivat.

Saakan asteli sillalla kylää kohti ja huomasi isänsä tulevan vastaan aamupesulle. He tervehtivät lyhyesti ja ohittivat sitten toisensa puhumatta mitään. Elbe katseli heidän kohtaamistaan hetken ja kääntyi sitten sillalla pohjoiseen.

Matka oli alkanut hyvin.

Elbe kulki samaa polkua, jota metsästäjätkin kulkivat vaeltaessaan pohjoiseen. Hän oli päättänyt pysytellä poluilla niin pitkään kuin mahdollista, sillä niitä pitkin oli helpompi kulkea. Samaa polkua pitkin miehet vaelsivat myös shamaanin rakentamaan luolaan.

Elbellä oli yllään pitkät housut ja lyhythihainen paita, sekä jaloissa nahkaiset saappaat. Saappaat hän oli valinnut siksi, että ne tuntuivat sopivimmilta pitkälle vaellukselle. Hän piti niiden pehmeystä ja joustavuudesta. Niillä saattoi astua terävienkin kivien päälle, sillä pohja oli kovetettua nahkaa. Housut taas olivat juuri sopivan ohuet, ettei niissä hionnut edes auringolla, mutta samalla kuitenkin riittävän

paksut suojaamaan viimalta. Paita taas oli hänen lempipaitansa, sillä sen taitava koristelu miellytti hänen silmäänsä.

Päivästä oli tulossa kuuma, mutta kuusien oksat antoivat riittävästi suojaa, joten Elben ei tarvinnut hikoilla. Alkuosa matkasta taituisi metsässä ja sitten hänen täytyi ylittää pohjoinen tunturi.

Metsä täyttyi eläinten äänistä niiden touhutessa aamunaskareitaan. Elbe kuunteli ääniä mielellään, mutta vain puolittain. Hän ajatteli maahisten kylää, eikä epäillyt hetkeäkään, etteikö löytäisi perille. Häntä huolestutti enemmän, kuinka maahiset suhtautuisivat häneen.

Hän mietti kuinka tervehtisi maahisia. Hän mietti oikeita sanoja ja sopivia eleitä. Hänen tulisi esitellä itsensä ja kertoa tulonsa syy. Kohtelias pitäisi olla kaikissa tilanteissa, sekä pysyä rauhallisena ja tyyneenä. Hän pelkäsi maahisten heittävän hänet ulos kylästä ja kiroavan hänet.

Elbe oli saapunut mietteissään miesten salaisen juhlapaikan lähelle. Polku haarautui tässä kohden ja toinen niistä meni suoraan tunturin juurelle jyrkän kallioseinämän luo, jonka suojaan shamaani oli rakentanut luolansa. Elbe vaistosi lähistöllä jotakin. Jokin tunne yritti tavoittaa hänen tietoisuutensa. Hän rentoutui ja avautui sille tuntemukselle.

Hän näki mielessään mielikuvia. Ensin hän näki näyn maahisten juhlista ja sitten pelosta yhden maahisen kasvoilla. Sitä seurasi näky pimeydestä ja epätoivosta, sekä kaoottisesta sekasorrosta. Kaikki päättyi lopulta näkyyn pakenemisesta ja lopuksi tuli tunne paikan autiudesta. Näyt ja tuntemukset olivat aaltoilleet virtana tietoisuuden läpi ja hän oli kokenut ne niin aitoina, kuin ne olivat oikeasti tapahtuneetkin.

Elbe tuli murheelliseksi.

Hän ymmärsi maahisten asuneen ennen sillä paikalla. Nämä olivat joutuneet pakenemaan ja hylkäämään kotinsa. Nyt jäljellä olivat enää muistot ja tunteet.

Elbe nosti mielensä värein maahisten tasolle ja tarkkaili ympäristöään. Hän sai tutkia pitkään maastoa ja puiden varjoja ennen kuin huomasi jotakin poikkeavaa. Erään kuusen alla oli rappeutuneen asumuksen jäänteet.

Edes lähempää tarkasteltuna asumuksesta ei voinut sanoa paljon.

Elbe ei osannut määritellä sitä mistä aineesta se oli rakennettu, mutta arveli, ettei kyseessä ollut puu eikä kivi. Sen pystyi hahmottamaan, että asumus oli rakennettu tunteella ja taidolla. Asumuksessa oli ollut pari huonetta ja kokoa sillä oli noin kaksi miehen jalkaa molemmin kantin.

Elbe aavisti syyn maahisten pois muutolle. Asser oli tullut sinne ja valloittanut alueen itselleen. Hän oli rakentanut luolan ja aloittanut salaisten juhlien pitämisen. Paikassa oli täytynyt olla jotakin erikoista, kun se oli miellyttänyt maahisia, jotakin salattua voimaa. Asser oli myös ymmärtänyt paikan erikoisuuden ja perustanut luolansa juuri siksi samaan paikkaan.

Vaitonaisena Elbe jatkoi matkaa. Hän kääntyi pohjoiseen menevään polunhaaraan ja alkoi vaeltaa sitä pitkin. Pian polku muuttui jyrkemmäksi.

Lopulta Elbe saapui metsän laitaan. Silmien edessä avautui laaja aukea ja paljas tunturi, joka hänen oli ylitettävä. Maasto oli kovapohjainen ja kivinen ollen suhteellisen helppo kulkea, kun varoi kompastumasta pieniin kivenlohkareisiin.

Puolenpäivän seutuvilla Elbe oli kiivennyt tunturin laelle ja ihaili sieltä avautuvaa näkymää. Kaikkialla ympärillä levittäytyi tuntureita joiden laki oli myös paljas ja niiden välissä aaltoili havumetsää.

Kylmä tuuli puhalsi Elben kasvoihin ja heilutteli hänen hiuksiaan. Hän lepäsi hetken, mutta halu päästä illaksi perille sai hänen jalkansa jälleen vaeltamaan.

Iltapäivällä Elbe saapui viimein tunturin toiselle puolelle. Hän istahti maahan, rentoutui ja vapautti tietoisuutensa kehonsa kahleista.

Elben tietoisuus lensi pohjoiseen. Kun hän oli kulkenut mielestään jo liian pitkälle, hän kaarsi oikealle tutkien metsää tietoisuutensa avulla. Meni hetki ennen kuin hän osui oikeaan paikkaan.

Hänen tietoisuutensa saapui lehtipuumetsään. Puut olivat pääasiassa suuria ja vanhoja koivuja, mutta myös leppää kasvoi paikoin. Lehtimetsän laidassa oli kivilouhikkoa ja sen vieressä hän oli nähnyt maahisten kylän. Nyt sitä ei näkynyt, sillä tietoisuuden värähtelytaso ei ollut sama kuin maahisten.

Hän lensi puiden lomitse takaisin kohti tunturia ja arvioi samalla

etäisyyden itsensä ja määränpään välille. Maasto oli onneksi helppokulkuista. Lopulta hän palasi takaisin kehoonsa ja havahtui normaaliin kehotietoisuuteen.

Levättyään hetken Elbe suunnisti kulkunsa etuoikealle. Matkaa oli jäljellä vain vähän.

Saapuessaan lehtimetsän laitaan Elbe pysähtyi ja päätti, että oli sopiva aika nostaa mielenväre samaksi kuin maahisilla.

Pian hänen matkansa jatkui koivuisen metsän halki. Koivut olivat niin paksuja, etteivät Elben kädet ylettyneet niiden ympäri. Koivujen pintaa peitti naava ja niiden latvat huojuivat tuulessa. Lehdet kahisivat hauskasti niiden hankautuessa toisiaan vasten synnyttäen vaikutelman toisilleen kuiskivasta puista. Maa oli sammaleista ja kosteaa, siellä täällä oli suuria kivenlohkareita.

Lähempänä kylää Elbe huomasi, että häntä odotettiin. Kaksi maahista asteli häntä kohden ja nämä viittoilivat jotain käsillään.

Maahiset olivat samankokoisia ja näköisiä kuin Mabon. Heilläkin oli vihreät pitkät housut ja pitkähihainen paita, sekä vihreä viitta harteidensa päällä. Asut oli koristeltu kuvioin ja ne saattoivat ilmaista maahisen aseman yhteisössä.

Elbe polvistui maahisten edessä ja kumarsi näille kohteliaasti.

”Olen ...”

”Me tiedämme kuka sinä olet! Olet Elbe Olematon ihmisten heimosta. Olet shamaani Asser Totuudenpuhujan oppilas ja meidän tietäjämme Mabonin ystävä. Olet tervetullut luoksemme. Tule nyt pian!”

Elbe nousi hämmästyneenä jaloilleen ja seurasi kärsimättömiä maahisia heidän kyläänsä.

”Älä törmää asumuksiimme! Varo tallaamasta meidän ruokiamme! Varo, ettet kompastu lapsiimme!”

Pala kurkussa Elbe katsoi mihin astui ja pyrki noudattamaan kaikkia varoituksia sanatarkasti. Hänet johdatettiin suoraan kylänvanhiman puheille.

Asumukset olivat Elben jalan korkuisia ja sen asukkaat taas polvenkorkuisia. Lapsimaahiset olivat vieläkin pienempiä ja niiden päälle saattoi todella astua. Kaikki maahiset olivat tulleet ulos asumuksistaan katsomaan tätä kylään saapunutta ihmettä. Vain kerran aiemmin oli ih-

minen vaeltanut maahisten kylässä ja silloin se oli johtanut sekasortoon, kauhuun, ja koko kylän tuhoutumiseen.

Jokainen maahinen tiesi, että tilanne oli nyt toinen. Elbe oli ehkä shamaanin opissa, mutta hänellä ei ollut shamaanin luonnetta. Hänen mielensä oli rauhallinen, hänen tunteensa olivat hallittuja ja hänen tahtonsa hyvä. Lapsi voisi olla kylän pelastus, eikä sen tuho. Tässä lapsessa oli rakkautta maahisia kohtaan ja kaikkia muitakin metsän eläimiä kohtaan. Tämä lapsi oli heille lahja.

Elbe saapui lopulta kylänvanhimman eteen, joka istui kiven päällä odottamassa. Elbe ei havainnut tässä maahisessa muuta poikkeuksellista kuin sen, että tämä oli kasvoiltaan toisia maahisia vanhempi.

”Istu, ole hyvä. Minä olen Saban kylänvanhin ja samalla kylän johtaja. On meille ilo, että tulit vierailulle luoksemme.”

Elbe istui pienen heinäkasvan päälle, joka oli kasattu siihen juuri häntä varten. Se oli pehmeä ja miellyttävä istua.

”Minä kiitän siitä, että otitte minut näin ystävällisesti vastaan. Haluatteko, että esittelen itseni?” Elbe kysyi, sillä ehkä kaikki eivät vielä tuntisi häntä.

”Minä teen sen puolestasi.”

Muut maahiset tervehtivät Elbeä yhteen ääneen ja äänensävyistä päätellen kaikki olivat iloisia tytön saapumisesta kylään.

”Haluan pyytää anteeksi, että olette joutuneet pakenemaan meitä ihmisiä tänne pohjoiseen. Näin tulomat kallani entisen kylänne rauniot ja tunsin ne kauhuntunteet, joita koitte paetessanne sieltä mestarini vihaa.”

Hetkessä kylään laskeutui syvä hiljaisuus. Kukaan ei puhunut ja tunnelma muuttui painostavan hiljaiseksi.

”Siitä on jo aikaa. Olemme pyrkineet unohtamaan menneet ja rakentamaan uutta. Kiitos kun jaat kokemuksemme.”

”Haluarne varmasti tietää miksi tulin luoksenne?”

”Me tiedämme sen. Mabon on kadonnut ja haluarne tietää hänen sijaintinsa.”

Elbe nyökkäsi.

”Emme tiedä missä Mabon on, sillä emme saa häneen yhteyttä. Toivoimme sinun auttavan meitä.”

Elbe tyrmistyi sanoista. ”Kuinka te normaalisti vaihdatte tietoja keskenänne?”

”Olemme yhteydessä toisiimme mieleemme avulla. Virittäydymme samalle värähtelytasolle, jolloin voimme keskustella pitkienkin matkojen yli aivan kuin puhuisimme silmätysten. Myös kuvien ja tuntemuksien välittäminen on helppoa. Nyt Mabon ei vastaa minulle mitään ja aistin vain mielen poissaolon.”

”Onko teillä muuta keinoa löytää hänet?”

”Aion olla sinulle rehellinen. On olemassa yksi keino, mutta tarvitsemme siihen apuasi. Kansallamme oli hallussa näkykivi, jolla saattoi nähdä moneen salattuun paikkaan. Kukaan ei voinut piiloutua kiven mahdilta, vaan kivi löysi aina kaikki kadonneet.”

”Miksi se ei enää ole teidän hallussanne?”

Saban hieroi leukaansa. Hänen katseensa haki tukea muiden maahisten silmistä ja kaikki nyökyttelivät päitään.

”Mestarisasi varasti sen meiltä.”

Elbe henkäisi tahattomasti. ”Onko kivi edelleen hänellä?”

”Uskomme niin. Mabon epäili hänen säilyttävän sitä majassaan jossakin nahkapussissa, mutta shamaanin maja on suojattu maahisten karkotusloitsulla, joten kukaan meistä ei pääse majan sisäpuolelle.”

”Onko varmaa, että kivistä olisi apua Mabonin löytämisessä?”

”Kyllä! Kivi löytää kaiken kadonneen ja se läpäisee kaikki loitsut, siksi mikään ei ole siltä salattu. Itse Ainoa antoi sen meille osoitukseksi rakkaudestaan maahisia kohtaan.”

”Minä tuon kiven teille takaisin!”

Välittömästi kylässä puhkesi ilo ja huuto, joka peitti kaikki muut sanat alleen.

Hälyn vaiettua melkein kokonaan Elbe pystyi jatkamaan keskustelua. ”Kuinka mestarini onnistui varastamaan kiven?”

Saban meni murheelliseksi.

”Emme yksinkertaisesti osanneet odottaa, että joku varastaisi sen. Kiveä säilytettiin rasiassa minun asumuksessani ja eräänä iltana mestarisi ilmestyi yllättäen kyläämme. Hän poimi yhden lapsistamme kou-raansa ja kysyi tältä missä on kylänvanhimman asuminen. Tietysti lapsi kertoi sen kauhuissaan. Mestarisasi hajotti asumukseni pieniksi palasik-

si ja nappasi rasian. Hän oli tyytyväinen löytöönsä ja aikoi poistua kylästä yhtä nopeasti kuin oli tullutkin. Tällä välin olimme koonneet jonkinasteisen puolustusrintaman ja hyökkäsimme mestarisi kimp- puun. Mestarisi onnistui silti pakenemaan puista tukea ottaen. Sen jäl- keen emme ole nähneet mestariasi, emmekä rakasta näkykiveämme.”

”Olen pahoillani mestarini puolesta. Lupaan tuoda kiven teille ta- kaisin ja toivon, että se jotenkin hyvittäisi hänen tekonsa teitä koh- taan.”

”*Se olisi riittävä hyvitys.*”

”Milloin tämä kaikki oikein tapahtui?”

”*Kauan sitten. Häinkin oli vielä lapsi ja silloin asuimme siinä ky- lässä, jonka rauniot näit tulomatkallasi.*”

”Kuinka mestarini sai tietää näkykivestä?”

”*Luulen, että se on lipsahtanut Mabonin suusta. Tuohon aikaan Mabon yritti vielä käännättää mestariasi hyvyyden polulle. Hän halusi mestarisi antautuvan Ainoalle, mutta mestarisi oli täynnä vihaa muita heimoja kohtaan.*”

Elbe nyökkäsi. Hän uskoi ymmärtävänsä nyt Asseria tekemiä va- lintoja paremmin.

”Ajattelin yöpyä luonanne. Onko se mahdollista?”

”*Olemme järjestäneet sinulle suojaisen paikan, jossa voit nukkua yösi rauhassa. Aamulla vaellat takaisin kylääsi. Poikani Guran ja serkkuni Jobar kulkevat mukanasasi. He osaavat käyttää näkykiveä ja voivat kiven saatuaan tuoda sen meille. Näin sinun ei itse tarvitse enää matkata uudelleen luoksemme.*”

”Hyvä, teemme niin.”

Elbe nousi seisomaan ja oikoi puutuneita jalkojaan. Ilta olikin jo pitkällä. Hänet opastettiin kylän laidalle, jonne oli sijattu hänelle vuo- de heinistä. Suuri kasa kuivia heiniä oli pöyhitty niin, että niiden kes- kelle muodostui juuri tytön mittainen painautuma. Vuode oli suuren koivun alla ja koivun alas kaartuvien oksien lehdet suojasivat sekä tuulelta että sateelta. Vuoteelta oli myös suora näkymä kylään, jolloin vieras voisi halutessaan tarkkailla kylän yöelämää vuoteesta käsin.

Hän kiitti maahisia, jotka olivat opastaneet hänet makuusijalle ja asettui vuoteelle istumaan. Isänsä repusta hän nosti ruokansa esille.

Siellä oli kuivattua lihaa, mehua, marjoja ja keitetyjä sieniä. Hän nautti ateriansa hitaasti katsellen samalla maahisten kylän vilinää. Hän kuunteli sen ääniä, musiikkia ja itkeviä pikkumaahisia, jotka eivät halunneet mennä vielä nukkumaan.

Pian Elbeä alkoi väsyttää ja hän päätti nukkua. Maahisten kylän riemu ja juhlinta eivät enää tavoittaneet hänen tietoisuuttaan, joka lipuin unen maailmaan ja sen luomiin todellisuuksiin.

11

Elben viisauksia:

”Maailma on syyn ja seurauksen alainen, mutta Ainoa on kaiken kaksinaisuuden yläpuolella.”

Varhain seuraavana aamuna kaksi maahista tuli herättämään nukkuvaa Elbeä. He olivat laskeneet kehonsa värähtelyään ihmisten tasolle, jotta tyttö voisi nähdä ja kuulla heidät heti herättyään.

”Nukkuvatko ihmiset aina näin myöhään? Tuhlaavat osan päivästä nukkumiseen?” Guran kysyi vanhemmalta Jobarilta.

”Kyllä. Heidän mielensä on vielä niin alkeellinen, että sen täytyy levätä unimaailmassa, jotta se jaksaisi luoda todellisuuden tietoisuuden ympärille.”

Guran tyytyi selitykseen ja yhdessä he kutittelivat Elbeä hereille. Kun he totesivat kutittelun täysin turhaksi, Jobar huusi tytön korvaan. ”Herää! On aamu!”

Elbe ei vielääkään herännyt.

Hetken ongelmaa tuumittuaan maahiset kiipesivät tytön vatsan päälle ja hyppivät siinä tasajalkaa.

”Tämähän on kivaa!” Guran huudahti.

Elbe kääntyi kylkiasentoon ja maahiset putosivat heinikolle.

”Kuinka herätämme hänet? Hän nukkuu vieläkin”, Jobar kysyi.

Guran mietti hetken. Sitten hän kumartui lähelle Elben korvaa ja

huusi niin kovaa kuin jaksoi äänessään kauhun väre. ”Puu kaatuu! Mene nopeasti alta pois!”

Elbe heräsi välittömästi. Hän ampaisi pystyyn ja loikkasi nopeasti sivulle välttääkseen kaatuvan puun.

Maassa maaten Elbe hieroi silmiään, avasi luomensa ja katseli unisena ympärilleen. Kun hän huomasi puun olevan edelleen pystyssä ja sen vierellä kaksi nauravaa maahista, hän ymmärsi pilan.

”Hyvää huomenta teillekin”, Elbe sanoi ja venytteli jäseniään. ”En ole nukkunut aikoihin näin sikeästi.”

”Mielesi tarvitsi lepoa. Syö aamiaisesi niin lähdemme sen jälkeen kylääsi”, Jobar sanoi. ”Oletko ratsastanut hirvellä?”

”En. Hirven selässäkö kuljemme kylääni?”

Maahinen hymyili. ”Sinä ratsastat hirvellä ja me kuljemme kettujen selässä. Siitä tulee hauskaa!”

Elbe nyökkäsi hiukan hämillään ajatuksesta. ”Varmasti. Kutsutteko hirven tänne, jotta voin lumota sen?”

”Asia on jo hoidettu. Hirvi odottaa kylämme laidalla ja samoin kaksi kettua.”

Elbe käänsi päätään. Hän todellakin näki hirven ja kaksi kettua. Ne näyttivät hermostuneilta ja hiukan pelokkailta aavistaen joutuvansa tekemään jotakin tavallisuudesta poikkeavaa.

Kun hän oli syönyt isänsä repusta viimeiset eväät, Elbe päätti tutustua hirveen, jolla tulisi ratsastamaan takaisin kyläänsä. Häntä jännitti ajatus hirvellä ratsastamisesta, sillä hirvi oli niin suuri ja voimakas, että voisi helposti talloa hänet alleen. Huolestumista herätti myös ajatus hirven selkään pääsystä sekä se, kuinka ihmeessä hirven selässä voisi edes pysyä sen laukatessa pitkin metsää puiden ja oksien lomassa.

Elbe asteli varovaisesti hirven vierelle. Hän huomasi pian, että hirvi oli lumottu ja se lumous esti sitä noudattamasta vaistoaan, johon se oli tottunut liikkeessaan luonnossa vapaana.

Maahiset olivat ilmiselvästi hyvin taitavia lumoamaan metsäneläimiä ja käyttivät niitä vaeltaakseen pitkiä matkoja luonnossa. Varsin nopeasti hän oivalsi kuinka hirvi oli lumottu ja myös sen, kuinka lumousta saattoi muokata ja hallita. Oivallus oli tullut pikemminkin ta-

hattomasti kuin tarkan tutkimuksen ja pohdinnan kautta.

Hän silitti hirven turpaa rauhallisesti ja sai pelokkaan eläimen rauhoittumaan. Hän loi myös mielessään mielikuvan metsässä juoksevista hirvestä tyttö selässään ja siirsi sen hirven tajuntaan kuin eräänlaiseksi unikuvaksi, jotta eläin ymmärtäisi tulevan tapahtuman.

Hirvi örähteli ja puisteli päätään. Elbe puhui sille rauhallisesti selittäen, ettei se sattuisi ja hirvi tuskin huomaisi hänen painoaan selässään.

Maahiset olivat kauempaa tarkkailleet Elben ja hirven kohtaamista ja vaikuttivat varsin tyytyväisiltä tämän nuoren ihmisen toimintaan.

Jobar ja Guran kävelivät tytön luokse. He olivat nostaneet kehonsa värähtelyn normaalille tasolle, joten Elbe joutui tekemään saman.

”Onko teillä vinkkejä, kuinka pääsen hirven selkään ja kuinka pysyn sen selässä?” Elbe kysyi ja piti tietoisuuttaan maahisten tasolla.

”*Käsket hirven mennä makuulle. Kiipeät sen selkään ja sitten käsket sitä nousemaan. Ei se sen vaikeampaa pitäisi olla*”, Guran vastasi.

Elbe loi mielikuvan hirvestä makuuasennossa ja lähetti sen hirven tajuntaan kuvana. Hirvi örähti vastaukseksi ja laskeutui ensin etupolviensa varaan ja laski sitten takapänsä hitaasti ruohikolle. Lopuksi eläin laski myös etujalkansa kokonaan alleen.

Elbe tarttui hirven kaulaan ja heilautti itsensä hirven päälle. Sitten hän asettautui sopivaksi katsomaansa paikkaan hirven selässä. Lopuksi hän muotoili selkeän ajatuksen, jossa hirvi nousisi seisomaan tyttö selässään, ja lähetti sen hirven tajuntaan.

Hirvi nousi seisomaan ja selvästi varoi pudottamasta tyttöä selästään.

Jobar oli tyytyväinen. ”*Hienoa! Tee pieni ratsastuslenkki metsäsämme, mutta älä vain ratsasta kylämme yli!*”

Elbe nielaisi tuskin kuuluvasti ja keskittyi sitten täysin hirven hallintaan. Hän ymmärsi, että hirveä olisi liikuteltava mielikuvien avulla, mutta niiden jatkuva käyttäminen taas rasittaisi hänen mieltään kohtuuttoman paljon. Hiukan pohdittuaan ongelmaa hän keksi yhdistää kehonsa liikkeen siihen mielikuvaan, mitä halusi hirven tekevän. Elbe

loi mielikuvat kaikista tapahtumista mahdollisimman selkeänä ja käski hirveä tottelemaan noita mielikuvia.

Varovasti Elbe kopautti jalallaan hirven kylkeä ja hirvi lähti liikkeelle. Hän kiskoi hirven selässä olevia karvoja ja hirvi kääntyi aina haluttuun suuntaan. Molemmiin käsin kiskaistessa karvoista hirvi pysähtyi. Elbe päätti nyt kokeilla ratsastaa nopeammin ja antoi useamman kopsautuksen jaloillaan hirven kylkeen. Hirvi totteli ja alkoi laukata metsässä puiden lomassa. Elbe huomasi hirven itse väistävän puut ja etsivän parhaimman kulkureitin maastossa. Se helpotti hirven ohjailemista huomattavasti. Jokaisella loikalla hän ponnahti ilmaan hirven selässä ja iskeytyi sitten takaisin. Se tuntui epämiellyttävältä ja sattui takamukseen.

Pian hän ohjasi hirven takaisin kylän laidalle ja pysähtyi hengästyneenä kahden odottavan maahisen vierelle.

”Tämä on tuskallisempaa kuin kuvittelin. Hallitsen kyllä hirven, mutten voi ratsastaa kovin nopeasti.”

”Meillä ei ole kiirettä. Ratsastat oikein hyvin ensikertalaiseksi.”

Kylänvanhin Saban tuli Elben luokse.

”Pidä huoli pojastani ja serkustani. Älä saata heitä vaaraan! Ainoa teitä matkallanne suojelkoon.”

Elbe nyökkäsi. ”Saatte näkykivenne takaisin. Teen kaikkeni myös Mabonin pelastamiseksi, mutten voi luvata mitään.”

Saban näytti tyytyvän Elben sanoihin ja ymmärsi, ettei tällä ollut valtaa mestariaan tai kohtaloaan vastaan. ”Menkää siis ja johdattakoon Ainoa teidän askeleitanne, niin ettette astu harhaan polulta ja joudu pimeyteen.”

Maahiset Guran ja Jobar kutsuivat ketut luokseen ja heilauttivat itsensä ketterästi niiden selkään. Elbe huomasi heti, että maahiset hallitsivat ketut täydellisesti ja olivat varmasti ratsastaneet niillä jo useasti aiemminkin.

He vilkuttivat kaikille kylään jääville maahisille ja laukkasivat sitten metsään. Pian maahisten kylä jäi metsän suojaan kadoten kaikkien kuolevaisten silmiltä harmaaseen usvaan.

Maahiset ratsastivat kilpaa ja ketut läähättivät heidän allaan.

”*Minä voitan sinut!*” Guran huusi ja tämän ohjastama kettu pyyhälsi toisen ketun ohitse.

Jobar vastasi haasteeseen ja kiihdytti oman kettunsa vauhtia kiihtäen kepeästi kilpakumppaninsa ohi.

Puut vilahtelivat ohi huimaavaa vauhtia kilpajuoksun ollessa kuumimmillaan. Ketut läähättivät ja hikoilivat lumouksen vallassa yrittäen molemmat toteuttaa haltijoidensa mielenoikkuja. Edessä oleva puro kiilteli molempien kettujen silmissä, mutta vanhemman maahisen kettu ylitti sen ensin ketunhännän mitalla.

”*Nyt se on todistettu*”, Jobar sanoi ja hiljensi kettunsa vauhdin kävelyksi.

Guran oli apea häviöstään ja oli syyttää siitä allaan läähättävää kettua. Jobar aisti sen nopeasti. ”*Älä ajattele tappiosi olleen ketun syytä! Minun mielikuvani oli voimakkaampi kuin sinun ja siksi voitin.*”

Maahiset katselivat ympärilleen ja etsivät hirvellä ratsastavaa Elbeä. ”*Hän taitaa olla kaukana meidän takanamme. Käännyttäen takaisin, ettei se tyttöressu eksy meistä.*”

Pian he kohtasivat Elben, joka ratsasti hirvellä heitä vastaan.

”*Minne te oikein karkasitte! Minähän sanoin, etten voi ratsastaa nopeasti!*”

Maahiset hymyilivät.

”*Älä nyt kimpaannu, sillä harmiton kisahan meillä vain oli, eikä me sinua jätetä.*”

Matka jatkui hiljaisuuden vallitessa.

He olivat ehkä matkan puolivälissä. Hirven hallinta oli muuttunut rutiiniksi ja ajattelulle jäi enemmän tilaa. Monet Maboniin ja näkykiveen liittyvät asiat pyörivät Elben päässä yhtenä sekaisena vyyhtenä.

”*Älä ajattele noin paljon. Anna kaiken vain tapahtua. Et tarvitse siihen ajattelua.*”

Elbe hätkähti kuin unesta. ”*Näetkö minun ajatukseni?*”

”*Ehkä näen osan niistä tai ehkä ne ovat salattuja. Sen tiedän, että ne ovat tarpeettomia.*”

Elbe pohti sanoja mielessään.

Tietysti oli oikein olla murehtimatta tulevaisuutta. Elää elämää ilman ajatuksia, ilman huolta tulevasta, ilman pelkoa ja vastuuta. Pienen

hetken ajan Elbe tunsu itsensä vapaaksi.

”Emme voi ylittää siltaa eläinten kanssa”, Jobar sanoi, kun he saapuivat pauhaavan kosken pohjoiselle rannalle.

Elbe oli samaa mieltä maahisen kanssa.

Oli tarpeetonta käyttää eläimiä lähellä kylää. Hän pudottautui kevyesti hirven selästä ja vapautti eläimen lumouksen vallasta. Hirvi oli tyytyväinen saadessaan vapautensa ja se juosta hölkytti takaisin metsään. Hiukan kaihoisesti Elbe katsoi sen katoamista puiden sekaan ja ikävöi jo hirven selässä ratsastamista.

Maahiset vapauttivat omat kettunsa lumouksesta ja nekin pyyhälsivät nopeasti tiehensä. Sitten he tuijottivat riippusiltaa hyvin epäluuloisesti päätään kallistellen.

”Se on ihmisten tekoa! Vaarallinen maahisten ylitettäväksi. Sen toinen hahmo ei ole kovin vahva.”

Elbe hymyili.

”Älkää pelätkö. Minä voin kantaa teidät sillan yli.”

Elbe avasi isänsä repun ja järjesteli varavaatteitaan niin, että tilaa syntyi kahdelle pienelle maahiselle. *”Menkää reppuuni. Ette edes huoma, kun olemme jo sillan toisella puolen.”*

Ensin maahiset purnasivat vastaan, mutta sitten ne nöyrtyivät ja kiipesivät reppuun. Elbe sulki repun nyörit ja asetti sen takaisin selkäänsä.

Nopeasti hän asteli huojuvan riippusillan yli ja otti tukea nahkasta punotusta köydestä, joita oli molemmin puolin siltaa. Kukaan ei tullut häntä vastaan, mutta Elbe näki uimarannalla ihmisiä peseytymässä. Pian tytön saappaat koskettivat jo vastapäisen rannan kalliota.

”Pysykää hiljaa reppussa. Menen suoraan Asserin luo ja etsin näkykivenne”, Elbe kuiskasi maahisille.

Hän suuntasi kulkunsa polulle, joka johti kylään. Oli päivä, ja aurinko paistoi muutaman pilven lomasta. Hän kuuli kylän normaalin hälyn ihmisten jutellessa ja puuhatessa päivän askareitaan.

Monet kylän asukkaista näkivät Elben paluun ja keskeyttivät työnsä tervehtiäkseen häntä. Elbe vastasi tervehdyksiin kohteliaasti kädellään, muttei pysähtynyt kenenkään heimolaisen kohdalle. Hänen

äitinsäkin tuli vastaan ja asteli nopeasti Elben luokse.

”Elbe, olet palannut! Kuinka matkasi meni? Onnistuitko mestarimme kokeessa?”

Elbe halasi äitiään pikaisesti. ”Matkani meni hyvin, mutta minun täytyy mennä heti shamaanin luo.”

”Niin tietysti. Tule sitten luoksemme, kun olet selvittänyt ensin asiasi hänen kanssaan.”

”Tulen heti kun pääsen, sillä minulla on paljon tehtävää.”

Elbe jätti äitinsä seisomaan niille sijoilleen ja asteli rivakasti shamaanin majaa kohti. Asser odotti Elbeä majan ulkopuolella ja poltti rauhallisesti piippuaan. Vasta oppilaan saavuttua mestarinsa eteen, tämä nosti hitaasti katseensa tyttöön.

”Istu hetkeksi. Saat kaiken mitä haluat”, Asser sanoi oppilaalleen.

Sanat rauhoittivat Elbeä ja hän laski reppunsa maahan. Sitten hän istui shamaanin eteen asetetun taljan päälle.

”Kuinka saatoit varastaa maahisilta ja karkottaa heidät pois?”

Asser huokaisi.

”Olin nuori. Halusin kehittyä nopeasti ja oppia tuntemaan salattuja maailmoja, sekä valtaa hallita kaikkea olemassa olevaa. Voitko ymmärtää sitä?”

Tietysti Elbe ymmärsi, sillä hän halusi itse samaa. Ajatus kuitenkin pelotti häntä, sillä hän ei halunnut tulla itsekkääksi ja pahaksi.

”Voit korjata osan teoistasi ja antaa näkykiven takaisin.”

Asser veti syrjään sylissään olevan nahkan ja paljasti sen alla olevan toisen nahkan. ”Onko tämä se, jota etsit?”

Elbe näki ensin pelkän nahkan ja nosti sitten värettään nähdäkseen kiven. Pian nahkan päällä alkoi väreillä vihreä hehku, ja kivi tuli näkyviin hänen silmilleen.

Elbe siirsi kuvan kivistä maahisten tajuntaan ja kysyi salaa näiden neuvoa mieli maahisten tasolla värähdellessä.

Se on kivemme! Jobar sanoi, kun näki Elben lähettämän mielikuvan. *Ota se!*

Elbe nyökkäsi Asserille. ”Kivi on oikea. Palautan sen maahisille.”

Hitaasti Elbe tarttui kiven toiseen hahmoon ja nosti kiven nahkalta shamaanin sylistä. Hän avasi reppunsa nyörit ja laski kiven siellä

odottavan Jobarin käsiin. Sitten hän sulki repun nopeasti.

”Tee se mitä sinun täytyy tehdä, niin jutellaan sitten lisää”, Asser sanoi.

Elbe nousi ja otti reppunsa.

”En voi salata sinulta aikeitani. Siihen ei taida olla edes tarvetta, koska näet minua pidemmälle tulevaisuuteen.”

”Tulevaisuus on meiltä kaikilta salattu. Näen vain polkuja pimeyden keskellä ja jotkut niistä ovat parempia kuin toiset. Polku, jota kuljet, tuo sinut lähemmäksi minua, vaikka se johdattaakin sinut ensin kauas minusta.”

Elbe jätti mestarinsa yksin. Hän suuntasi askeleensa etelään salattulle piilopaikalleen, jossa oli tavannut Mabonin ensikerran.

Siellä lehtipuiden kätköissä hän laski reppunsa maahan. Hän avasi nyörit ja päästi maahiset pois ahtaudestaan. Nämä olivatkin helpottuneita saadessaan taas liikkua vapaasti ja ennen kaikkea siksi, että olivat mahdollisimman kaukana pelottavasta shamaanista.

”*Mestarisasi vaistosi meidät*”, Jobar sanoi. ”*Saimme sentään kiven takaisin. Tätä hetkeä olemme odottaneet kauan!*”

Jobar piteli näykykiveä kädessään ja ihaili kiven häikäisevää kaudetta ja siitä sykkivää salattua mahtia. Valo kiven ympärillä aaltoili viherhehkuisena ja tunkeutui läsnäolijoiden tajuntaan vallaten tilaa tietoisuudelta.

”*Se on hyvin vaarallinen väärin käytettynä. Sen mahti tuhoaa helposti ihmisenkin mielen*”, Jobar jatkoi.

Elbe tuijotti kiveä kiinteästi, muttei uskaltanut antautua sen sykkeelle. Hän vastusti kiven mahtia ja sen mielenvaltaushaluja. Tuntui kuin kivellä olisi tietoisuus, joka halusi levittäytyä ja laajentua ympärilleen. Se pelotti Elbeä, mutta puolustukseksi riitti, kun säilytti tietoisuuden itsestään ja ympäristöstään.

”Kuinka sitä käytetään?”

Jobar istui maahan ja pyysi Gurania ja Elbeä istumaan vierelleen niin, että hän itse jäi keskelle. ”*Katsokaa kiveä, mutta säilyttäkää tietoisuus itsestänne. Kivelle ei saa antautua, sillä muuten se vie mukanaan, eikä tietoisuus koskaan palaakaan kehoon.*”

Juuri niin Elbe oli tehnytkin.

”Sitten näytetään kivelle mielikuva halutusta henkilöstä, paikasta tai tapahtumasta. Kivi hakee vastaavan kuvan luonnonmuistista ja näyttää sen kysyjälleen. Kuva, jonka se heijastaa on aina aito, eikä sitä voi väärentää loitsuin. Ei edes mestarisi pysty ohjailemaan kiven mahtia.”

”Hyvä! Pelkäsin shamaanin voivan vääristää kiven luoman kuvan. Käske kiveä näyttämään Mabonin sijainti.”

Jobar keskittyi. Hän loi nopeasti mielikuvan Mabonista ja heitti sen kiven tietoisuudelle. Kivi vastasi välittömästi.

Kiven hehku muuttui kasvaen suuremmaksi ja hehkun keskelle ilmestyi selkeä kuva luolasta ja vankina olevasta maahisesta. Kuva väreili hetken ja kirkastui jälleen. Mabon ei nähnyt heitä, mutta he näkivät maahisen.

Mabon makasi kivisellä paadella. Hänen kätensä ja jalkansa olivat kahlehdittu kahleilla, joilla ei ollut fyysistä olemusta, vaan jokin mahtava taika piteli maahista paikoillaan. Maahinen oli syvissä ajatuksissa ja otsa kurtussa. Mabonin silmien katse suuntautui kaukaisuuteen unelmoiden tai haaveillen jostakin, jota mieli ei voinut saavuttaa. Ylhäältä luolan katosta lankesi ohut valonsäde, joka valaisi juuri sen paaden, jolla maahinen makasi. Luolaholvin seinillä oli kristalleja, joiden heijastama valo valaisi luolaa kauniisti.

Näky oli hyvin vaikuttava.

”Mabon! Kuuletko minua!”

Mabon ei reagoanut huutoon. Maahisen silmät tuijottivat jonnekin korkealle luolan kattoon silmäripsien edes värähtämättä.

”Hän ei näe, eikä kuule meitä”, Elbe sanoi.

Jobar nyökkäsi vaitonaisena. *”Jokin mahtava mestarisi loitsima loitsu pitää hänet vankinaan, sillä muuten hän pakenisi ja palaisi kyläämme.”*

”Näytä luolan loitsut”, Jobar komensi kiveä.

Kiven luoma näky muuttui ja Mabonin ympärille ilmestyi sinihehkuinen huntu. Kuva laajeni paljastaen suuremman osan luolaa ja seinän vierestä paljastui halkeama, jota peitti suuri kivipaasi. Myös tämä kivi säteili himmeää sinihehkuista valoa. Hehkujen keskellä näkyi salaperäisiä merkkejä, joita Elbe ei osannut tulkita, mutta Jobar

ymmärsi niiden salatun merkityksen.

Maahinen kiroili maahisten omilla kirosanoilla ja kävi lyhyen keskustelun Guranin kanssa heidän omalla kielellään. Elbe ei ymmärtänyt keskustelua ja suuttui.

”Älkää salatko minulta mitään! Haluan tietää.”

Hetken maahiset olivat hiljaa ja sitten Jobar kääntyi Elben puoleen. ”*Loitsut ovat mahtavia! Emme voi purkaa niitä. Mabonia ei voi pelastaa ilman, että joku antaa oman henkensä tämän tähden!*”

Sanat järkyttivät Elbeä.

”Ei ole olemassa loitsua, jota ei voisi purkaa! Loitsut ovat mielen luomia kuvia. On mahdollista kiertää loitsu niin, ettei se toteudu, jos pystyy tekemään asian toisin, kuin loitsun tekijä on kuvitellut sen tehtävän.”

”*Tiedämme tuon, mutta tämä loitsu kattaa kaikki olemassa olevat vapautusvaihtoehdot. Se laukeaa aina kaikissa tilanteissa*”, Jobar vastasi.

”Sitten jonkun on annettava henkensä maahisen tähden. Olkoon se minun kohtaloni!”

Maahiset järkyttyivät Elben sanoista.

”*Se ei ole kohtalosi!*” Jobar sanoi. ”*Sinun kohtalosi on pelastaa heimosi shamaanilta, pahan palvojalta, eikä kuolla yhden maahisen tähden.*”

”Itse päätän teoistani. Vapautamme maahisen!”

Elbe tuijotti kiven luomaa kuvaa, kuvan keskellä makaavaa maahista ja tämän liikkumatonta vartaloa, sekä tämän silmien vapauden kaipuuta.

Sitten Elbe suuntasi tietoisuutensa kivelle. ”Näytä luolan sijainti.”

Jobar hätkähti Elben yllättävää käskyä, mutta kivi silti totteli, vaikkei ollut tytön kädessä. Näky muuttui jälleen. Paasi ja sen päällä makaava maahinen pienentyivät näkymän siirtyessä kauemmaksi aina päivänvaloon asti. Aukko, josta valo paistoi luolaan, oli jyrkän rinteiden kyljessä. Näki heti, ettei aukon luokse voinut kiivetä. Kuva laajentui paljastaen tunturin jyrkät rinteet. Sitten maisema vilisi näyssä läpi metsän ja yli purojen, jotka saivat alkunsa tunturilta valuvasta vedestä. Elbe näki tunturin erikoisen muodon ja sitä ympäröivän maaston

soineen. Nopeasti hän hahmotti näystä paikan sijainnin suhteessa omaan kyläänsä ja oivalsi sen olevan kaukana etelässä heimon rajojen ulkopuolella.

Elbe kosketti Jobarin pientä kättä merkiksi siitä, että oli nähnyt tarpeeksi. Maahinen antoi kivelle käskyn lopettaa näky ja palautti sen normaalitilaan. Samassa näky katosi ja kiven hehku katosi.

Jobar sulki kiven käsiensä sisälle ja piilotti sen mahdin kaikkien silmiltä. ”*Mitä aiot?*”

Elbe olisi tahtonut enemmän aikaa pohtimiseen, mutta toimi tilanteen vaatimalla tavalla.

”Emme tarvitse kiveä enää. Guran voi viedä sen isälleen Sabonille. Sinut haluan mukaani etelään. Suostutko siihen?” Elbe kysyi Jobarilta.

Jobar nyökkäsi innoissaan. ”*Tietysti tulen mukaasi! Olen valmis.*”

Myös Guran tuntui ymmärtävän tehtävänsä tärkeyden. Hänelle suotiin kunnia palauttaa isälleen Ainoan antama näkykivi, joka oli ollut kadoksissa jo yli neljänkymmenen vuoden ajan.

”Ymmärrät varmasti, että matka on pitkä ja vaarallinen. Joudun ottamaan mukaan oman heimoni jäseniä.”

”*Sen hyväksyn. Osaat varmasti valita oikein.*”

Juuri sitä Elbe pelkäsi. Hänen olisi valittava. Hän ottaisi isänsä ja ehkä jonkun toisen miehen, johon isä luottaisi. Tunturi sijaitsi etelässä heimon rajojen ulkopuolella. Seutua hallitsi pelätty heimojohtaja Colan Taistelija, joka johti kaikkia muita eteläisiä heimoja. He joutuisivat varomaan, etteivät törmäisi muiden heimojen metsästäjiin. Eikä siinä vielä edes kaikki, vaan jonkun heistä olisi kuoltava.

Elbe sopi Jobarin kanssa, että tämä odottaisi häntä lehdossa ja Guran palaisi kyläänsä kivi mukanaan. Oli vaikea sopia seuraavasta tapaamisajankohdasta, sillä hän ei tiennyt, kuinka nopeasti hän saisi koottua pelastusryhmän.

Kun Elbe palasi kylään, hän meni ensin tapaamaan vanhempiaan. Hitaasti hän raotti majan ovinahkaa ja astui sisälle lämpimään, tunnelmalliseen majaan. Hänen molemmat vanhempansa olivat sisällä.

Elbe istui vanhempiensa seuraan ja kertoi näille kaiken. Hän salasi ainoastaan shamaanin osuuden Mabonin vangitsemisessä, sillä hän

ymmärsi sen olevan erittäin epäuskottavaa hänen vanhempiansa mielelle, jotka olivat yhä shamaanin laulaman lumouksen vallassa.

Elben kertomuksen päätyttyä hänen vanhempansa pyörittivät hämmästyneinä päätään.

”Tämä Mabon on siis se sama maahinen, joka pelasti sinut metsässä?” Daron kysyi. ”Kuka hänet vangitsi sinne luolaan?”

”Paha voima, Lunar. Luolaa suojelee joukko vaarallisia Lunarin taikomia loitsuja.”

”Olisi mielenkiintoista nähdä tämä maahinen, joka tulee mukaamme. Onko se mahdollista?” Daron jatkoi.

Elbe pohti asiaa hetken ja myönsi isälleen sen olevan mahdollista. Daron vaikutti tyytyväiseltä.

”Lähden mielelläni mukaasi tälle vaellukselle ja olet oikeassa siinä, että tarvitsemme suuremman ryhmän niin pitkälle matkalle.”

”Valitse mukaamme vain yksi mies. Hänen tulisi olla älykäs, rauhallinen ja rohkea. Hänelle voit kertoa kaiken saman, minkä olen ker-tonut sinulle.”

Daron meni mietteliääksi.

”Voin siis kertoa tälle miehelle, että menemme pelastamaan maahista kaukana olevasta luolasta, sekä sen, että mukanamme kulkeva maahinen on silmillemme näkymätön?”

”Kyllä. Muistuta myös matkan vaarallisuudesta!”

”Hyvä on. Etsin meille kumppanin matkallemme. Lähdemmekö jo huomenna?”

”Haluaisin matkaan mahdollisimman pian. Jobar maahinen odottaa meitä metsässä, eikä Mabon maahisellakaan ole kivaa olla kahlittuna kylmässä luolassa. Huomenna olisi sopivaa lähteä matkalle.”

”Se sopii minulle.”

Aideen oli seurannut keskustelua sivusta. Hän ymmärsi hyvin tyttärensä halua pelastaa maahinen, joka oli suojellut Elbeä bardialaisen miehen ahdistelulta. He olivat kaikki suuressa kiitollisuudenvelassa tätä ihmeellistä maahista kohtaan. Silti Aideen vaistosi tyttärensä salaavan jotakin matkaan liittyvää. Daron oli niin innoissaan matkasta, ettei ollut huomannut Elben kertomuksessa mitään outoa.

”Elbe, oletko sinä kertonut kaiken? Sinä salaat jotakin?” Aideen kysyi ja katsoi suoraan tyttärensä silmiin.

”Voin vain sanoa, että matka on vaarallinen meille kaikille. Minun on purettava luolassa voimakas suojoaloitsu ja saatan epäonnistua siinä.”

Aideen silmät välähtivät pelosta. ”Mitä tapahtuu silloin, jos epäonnistut siinä?”

Elbe oli hiljaa. Hän olisi voinut valehdella, mutta oli vain hyvä, että hänen äitinsä tietäisi mahdollisesti näkevänsä tyttärensä viimeistä kertaa elossa.

”Elbe, sinä et saa mennä!”

”Se on koe. Jos en suorita sitä, Asser hylkää minut oppilaana.”

”Onko se sitten tärkeämpää kuin henkesi?”

”Tärkeintä on pelastaa Mabon ja sen aion tehdä.”

Hiljaisuus levittäytyi pienen majan sisälle. Hetkeen kukaan ei puhunut mitään. Daron kääntyi viimein vaimonsa puoleen. ”Meillä ei ole vaihtoehtoja. Kuljen tyttäreemme kanssa ja suojelen häntä.”

Aideen pudisti päätään. ”Minä tulen mukaan!”

Elbe huokasi. Juuri tätä hän oli pelännyt. Hän joutuisi ottamaan mukaan molemmat vanhempansa. Äiti olisi ollut paremmassa turvassa kylässä.

”Äiti, en estä mukaantuloasi, mutta vaikeutat sillä tehtävääni.”

Elbe astui ulos majasta ja hän huomasi päivän muuttuneen illaksi. Aurinko oli laskeutunut läntisten tuntureiden tasolle ja taivaanranta hehkui kauniin punaisena. Keskustelut vanhempien kanssa olivat kestäneet paljon pidempään, kuin hän oli osannut kuvitellakaan.

Daron oli poistunut majasta jo aiemmin etsimään sopivaa metsästäjää heidän seurakseen. Elbe oikoi jäseniään majan ulkopuolella ja katseli hetken aikaa kylän hyörinää. Muutamia ihmisiä vaelteli siellä täällä kuka milläkin asialla, mutta kokonaisvaikutelma oli rauhallinen.

Elbe johdatti askeleensa shamaanin majan suuntaan, kunnes joku astui hänen eteensä. Nostettuaan katseensa Elbe näki edessään pojan, jonka tunsivat hyvin.

Kylmät väreet virtasivat Elben selässä. ”Saakan!”

Saakan katsoi Elbeä, joka oli riistänyt pojalta kaiken riistettävissä olevan, mutta hänen silmissään ei ollut vihaa tai kiukkua. Silmät olivat enneminkin anelevat.

”Lähdet matkalle huomenna ja keräät itsellesi ryhmää suojaksesi. Ota minut mukaasi. Minä suojelen sinua!”

Elbe tuijotti Saakania sanojen tunkeutuessa hänen tajuntaansa.

”Kuka sinulle on kertonut matkasta?”

”Kuulin sellaisen juorun metsästäjien keskuudessa. Jos se on totta, niin ota minut mukaasi. Olen valmis kuolemaan sinun henkesi tähden tai sen maahisen tähden!” Saakan sanoi loput sanat kiivaammin kuin sisäisen tunteen pakottamina.

Välittömästi Elbe tajusi kaiken. Hänen hengityksensä pysähtyi hetkeksi, nyrkit puristuivat nyrkkiin ja sanattoman voimakas kiukku heräsi hänen sisällään. Kiukku ei suuntautunut edessä olevaan nuoruukaiseen, joka oli sanat lausunut, vaan henkilöön, joka oli ne pojan suuhun loitsinut.

Elbe ei tiennyt oliko Saakan ehtinyt nähdä hänen kiukkunsa, mutta hän katsoi poikaa suoraan. ”En ota sinua mukaani! Tämä matka on minun kohtaloni, ei sinun.”

Saakan pudisti päätään kiivaasti.

”Et ymmärrä. Olen nähnyt näyn! Siinä näyssä olin luolassa syväällä maan alla. Luolan katossa oli aukko, josta lankei valo luolan pohjalla olevalle kivipaadelle. Luola suorastaan säteili kauniita valoja ja ne aaltoilivat ympärilläni kuin taivaan revontulet. Paadella makasi maahinen, jonka jalat ja kädet olivat vangitut kahlein. Minä kumarruin maahisen ylle ja avasin kahleet. Kun käännysin sinun puoleesi, sinä itkiet ja suuret kyyneleet valuivat poskiasi pitkin, mutta olit onnellinen tekemäni uhrauksen tähden.”

Hiljaisuus levisi heidän välilleen sanojen myötä.

Saakan uskoi, että hänen näkynsä tekisi Elbeen suuren vaikutuksen ja tämä suostuisi ottamaan hänet mukaansa. Elbe sen sijaan järkytyi sanoista.

”Saakan, näkysi ei ole kohtalon, vaan erään toisen, joka toivoo sinun kuolemaasi. Sinä et tule mukaani.”

”Kuinka niin näkyni ei ole kohtalon antama? Tietysti minä tulen

mukaasi!”

”Sinä et tule mukaani! Väisty edestäni!”

Saakan oli tyrmistynyt. Hän väistyi tytön tieltä tämän sanojen pakkotamina, eikä sanonut enää mitään. Elbe asteli rivakasti pojan ohi ja suorastaan juoksi loppumatkan shamaanin majalle. Hän tunsu pojan terävän katseen selässään, muttei kääntynyt vastaamaan siihen.

Ennen kuin Elben käsi veti syrjään mestarin majan ovihuovan, hän rauhoitti mielensä ja tukahdutti suurimman osan kiukustaan. Meni hetki ennen kuin sisäinen myrsky oli laantunut ja mielen tasapaino palautunut mielen aaltoilevaan mereen.

Asser kohotti katseensa, kun Elbe astui majan sisälle. Tulisijalla palava nuotio antoi valoa ja sai varjot elämään majan tuohisilla seinillä. Shamaani lisäsi yhden puun nuotioon ja hehkuvia kipinöitä sinkoili ilmaan, mutta ne kuitenkin tummuivat ennen katoamistaan savuaukkoon.

”Olen odottanut sinua”, Asser aloitti.

”Nyt olen tässä. En ota Saakania mukaani.”

Asser viittasi oppilastaan istumaan ja Elbe totteli epäröimättä.

”Halusin antaa sinulle mahdollisuuden. Etkö näe sen etuja?”

”En ole sokea. Rakastan heimoani ja kaikkia sen jäseniä.”

”Jonkun on silti kuoltava. Miksi uhraisit oman henkesi, kun voit uhrata jonkun vähemmän tärkeän?”

”Saakan on muuttunut. Hänen ymmärryksensä herää hiljaa, ellet estä sitä. Et saa vaikuttaa hänen mieleensä. Se ei ole oikein!”

Asser tuhahti Elben sanoille.

”Se poika ei muutu miksikään. Älä suojele häntä. Yritä ymmärtää, etten halua sinun kuolevan siellä luolassa. Olet liian arvokas tälle heimolle.”

”Annan matkani kohtaloni käsiin. Se johdattakoon minua. Jos se johtaa kuolemaani, niin tapahtukoon sitten niin. Mabon ainakin pelastuu.”

Asser oli surullinen. ”Älä lähde. Jää luokseni. Et tarvitse sitä maahista.”

Elbe painoi päänsä. ”En voi hylätä häntä. Hän pelasti minut siltä etelän mieheltä. Mabon näytti minulle myös polun, jolle en uskalla as-

tua. En uskalla antautua Ainoalle, mutta uskallan antaa henkeni Mabonin tähden.”

Hiljaisuus levisi majaan Elben sanojen myötä. Lopulta Asser rikkoi sen sanoillaan. ”Minä ymmärrän sinua. On todellakin helpompaa kuolla, kuin antautua. Kuolemaa seuraa aina uusi elämä, mutta antautumisen jälkeen ei ole mitään jäljellä.”

Asser katsoi oppilastaan, joka olisi ehkä hänen seuraajansa, ellei kuolisi luolassa. Hän tunsu surua tytön mahdollisesta kohtalosta. Hän tunsu myös kunnioitusta tytön rohkeutta kohtaan. Hän myös pelkäsi, että Elbe voisi onnistua tehtävässään ja todellakin vapauttaa maahisen itse siihen kuolematta.

”Mene! Seuraa kohtaloasi. Minä odotan sinun paluutasi. Jos palaat matkaltasi elossa, niin se on oleva tuskainen päivä meille molemmille.”

Elbe nousi ja poistui mestarinsa seurasta. Seuraavan yön hän nukkui vanhempiensa majassa.

Illalla Daron kertoi löytäneensä sopivan miehen matkalle. Miehen nimi oli Tegid Auringonsäde. Hän oli syntynyt metsässä auringonsäteen valaistessa vauvaa. Nimi oli siksi seurannut miestä läpi lapsuuden. Tegidin ollessa luonteeltaan aina iloinen ja elämänmyönteinen oli auringonsäde myös jäänyt hänen toisnimekseen.

Elbe tunsu Tegidin entuudestaan ja piti miehen huumorintajusta, mutta hän ei tuntenut miestä sen lähemmin. Hän ei ollut koskaan puhunut miehen kanssa.

Aideen järkyttyi Daronin valinnasta. Hän salasi sen muilta pitäen ilmeensä peruslukemilla ja yrittäen siirtää asian pois mielestään. Hän ei halunnut miehensä ja tyttärensä tietävän, että hän ihaili Tegidiä salaa.

”Hyvä. Kerroitko hänelle kaiken?” Elbe kysyi, eikä huomannut lainkaan äitinsä järkytystä.

”Hän uskoi kaiken, mutta lähtee vaeltamaan vasta sitten, kun on nähnyt sen maahisen omin silmin. Mikä sen nimi nyt olikaan?”

”Jobar. Näette hänet huomenaamalla tuolla metsän reunassa. Oletteko jo pakanneet?”

Aideen hymyili tyttärelleen lämpimästi ja onnistui salaamaan kaikki sisimmät ajatuksensa. ”Olen pakannut oman reppuni, isäsi reppun ja tässä on sinun omasi.”

”Minunko? Onko Aisha tehnyt minulle oman reppun?”

”On. Se on aika hieno, vai mitä?” Aideen sanoi ja ojensi selkäänsä takaa nahkaisen reppun. Se oli hirven nahkasta taiteltu ja ommeltu pussi, johon oli kiinnitetty kaksi hihnaa molemmille sivuille ja pussin päällä oli läppä, jonka saattoi solmia nahkaisilla nyöreillä kiinni. Koristeina oli punamultamaalilla maalattuja piirroksia, sekä taidokkaasti värjätyllä langalla ommeltuja kuvioita. Kokonaisvaikutelma oli tasapainoinen ja kaunis, eikä kenellekään jäänyt epäselväksi, että sen omistaja on arvostettu henkilö.

Elbe sovitti reppua selkäänsä. Hihnat olivat sopivan pituiset ja reppu tuntui muutenkin tasapainoiselta, eikä painanut selkää. Sitten hän täytti reppunsa vaatteilla, joita uskoi tarvitsevänsä matkalla. Kaikenvaralta hän jätti reppuun tilaa myös maahiselle.

Yöllä Elbe ei saanut kunnolla unta. Hänen vanhempansa nukkuivat rauhallisesti vierekkäin Daronin käsi Aideen kyljellä. Elbe kääntyi löytääkseen paremman asennon ja pohti samalla asioita.

Hän mietti, oliko valmis antamaan henkensä Mabonin tähden. Mitä enemmän Elbe asiaa pohti, sitä pelokkaammaksi hänen mielensä kävi. Elbeä houkutti ajatus Saakanin ottamisesta mukaan ja pojan uhraaminen loitsulle. Hän taisteli tätä mielenhalua vastaan ja rukoili Ainoalta voimaa.

Rukouksen myötä hänen mielensä rauhoittui. Silmäluomet painuivat hitaasti kiinni ja tietoisuus ampaisi todellisuudesta mielen luomaan unimaailmaan. Maailmaan, jossa mieli sai puuhata rauhassa omiaan ja toteuttaa kaikkia unelmiaan, jotka todellisuudessa olivat kiellettyjä tai mahdottomia toteutettavaksi.

Tegid Auringonsäde asteli iloisesti ja reippaasti kylän poikki. Hän ei välittänyt joidenkin kyläläisten virnuilevista ja ivallisista katseista, joita häneen suunnattiin. Kylässä oli levinnyt edellisenä iltana huhu Elben matkasta kauas etelään pelastamaan maahista. Lisäksi oli kuultu, että tytön vanhempien lisäksi matkaan oli suostunut Tegid metsästäjä.

Kyläläisistä oli huvittavaa, että arvostettu metsästäjä oli suostunut lähtemään mukaan pelastusretkelle.

Tegid koputti kohteliaasti Aideenin ja Daronin majan ovikarmiin. Kun hän sai luvan astua sisälle, hän raotti oviaukon peittävää nahka-huopaa ja astui hämärään majaan.

”Sinä tulit”, Daron sanoi äänessään hieman hämmästynyt sävy.

”Tietysti! Maahinen pelasti tyttäresi. Jos maahinen on nyt pulassa, niin tietysti autamme häntä kaikin mahdollisin keinoin.”

Sanat tekivät Elbeen vaikutuksen. Hän oli vasta herännyt syvästä unestaan ja ehtinyt pukeutua ennen miehen saapumista. Nyt hän katse-li kiinnostuneesti pitkää ja voimakasta miestä, jolla oli hiukan poikamaiset kasvot ja aina hymy kasvoillaan.

Tegid oli pukeutunut metsästäjän asuunsa. Asu oli koristeltu, muttei niin hienosti, kuin mitä oli parhaimmilla metsästäjillä. Aseinaan hänellä oli jousi ja nuolipussi. Vyöhön oli kiinnitetty lyhyt nahkatupessa oleva miekka. Tegid oli lihaksikas, mutta vaikutti silti ketterältä ja nopealiikkeiseltä. Miehen älykkyydestä Elbe ei osannut sanoa vielä mitään, mutta hän uskoi sen selviävän matkan aikana.

”Isäni on kertonut sinulle kaiken. Ymmärrät matkan olevan vaarallinen ja joudumme välttelemään eteläisten heimojen metsästäjiä.”

”Tiedän tuon kaiken. Suojelen sinua hengelläni ja miekallani”, Tegid sanoi ja taputti kädellä miekkaansa. ”Olen taitava miekankäyttäjä ja osun hirveen nuolellani pitkänkin matkan päästä.”

Elbe nyökkäsi miehelle.

”Syömme vielä aamiaisen”, Aideen sanoi. ”Tästä riittää sinullekin.”

”Olen jo syönyt. Repussani on ruokaa useaksi päiväksi ja saamme toki lisää matkan varrelta jousellani.”

”Emme voi sytyttää nuotiota eteläisten heimojen mailla. Liikumme huomiota herättämättä. Emme siis voi kypsentää metsästämäsi riistaa”, Elbe sanoi. Tegid ei vaikuttanut sittenkään kovin älykkäältä, kun ei ollut tajunnut niin ilmiselvää asiaa.

”Emme sitten metsästä, mutta voimme syödä marjoja, sillä niitä on jo tähän aikaan kesästä.”

Aamiaisen jälkeen he olivat valmiita. Daron, Aideen, Tegid ja

Elbe astuivat ulos majasta ja Daron solmi ovihuovan kiinni. Osa kyläläisistä oli kokoontunut saattamaan heitä matkaan. Joukossa oli myös kyläpäällikkö Barak. Shamaania ja Saakania ei kuitenkaan näkynyt heimolaisten keskuudessa.

”Toivotan onnea matkallenne”, Barak sanoi. ”Olkoon Solar teidän kanssanne ja valaiskoon teidän polkunne.”

”Kiitos, Barak”, Daron sanoi. ”Palaamme sitten kun on sen aika.”

Mitään muuta tilanteeseen sopivaa Daron ei keksinyt. Elbenkin oli vaikea sanoa mitään, mutta hän yritti.

”Tämä on minun kohtaloni ja minun kokeeni. Ehkä palaan luoksenne tai ehkä en. Kaikki on korkeimman käsissä, sillä omani ovat sidotut.”

Näiden Elben sanojen johdattamina he aloittivat vaelluksensa kohti etelää. Kylä hiljeni heidän takanaan kadoten kumpareen taakse, kun he laskeutuivat alas polkua, joka johti eteläiseen metsään.

Elbe ei katsonut taakseen, sillä hän ei uskaltanut. Yksi katse kohti kylää, jossa hän oli kasvanut ja elänyt koko ikänsä, tuntui raskaalta. Hän oli aloittanut matkan, jolta ei ehkä koskaan palaisi takaisin.

Metsässä Elbe johdatti muut salaiselle hiljentymispaikalleen. Hän oli salannut paikan kaikilta vuosien ajan, mutta nyt se tuntui merkityksetömältä. Ei haitannut, vaikka hänen vanhempansa ja Tegid näkisivät paikan.

Lehdossa koivupuiden keskellä litteän kiven luona, jolla Elbellä oli tapana istua hiljaa, odotti Jobar maahinen. Elbe näki hänet heti nostettuaan väreensä maahisen tasolle, mutta muiden silmille maahinen oli vielä näkymätön. Elbe ajatteli sanat suoraan maahisen mieleen.

Tässä ovat äitini Aideen ja isäni Daron. Lisäksi mukanamme on isäni ystävä Tegid Auringonsäde. Voisitko näyttäytyä heille hetkeksi?

Jobar virnisti.

Hitaasti laakean kiven päällys alkoi aaltoilla vihreitä valonsävyjä ja valoista muodostui maahisen keho. Meni vielä hetki ja maahisen kaikki piirteet ja yksityiskohdat olivat silmin havaittavissa.

Daron huudahti. ”Sinä näytätkin tutulta!”

Aideen vilkaisi miestänsä tuimasti, mutta tajusi pian sanat vitsiksi ja oli pakotettu hymyilemään.

Myös Aideen tuijotti maahista, joka pyörähteli kiven päällä esitel- len itseään ja vihreää asuaan joka puolelta. Vasta nähtyään olennon omin silmin, nainen uskoi maahisten olevan oikeasti olemassa. Sadut, joita hän oli kuullut pienenä omalta äidiltään, muuttuivat siinä samas- sa hetkessä todellisuudeksi.

Tegid kumartui lähemmäksi maahista ja hieroi leukaansa miette- liäänä. ”Oletko sinä se sama maahinen, jota minä heitin oluttuopilla pari kesää sitten kesäjuhlissa? Vihreässä takissasi näkyy vieläkin olut- tahra!”

Jobar lakkasi tanssimasta ja tuijotti miestä hetken. Hänen silmä- luomensa värähtelivät aavistuksen verran ja otsa rypistyi hienoihin kurttuihin aivan kuin tämä muistelsi tapahtumia pari kesää sitten. ”En ole ollut teidän kesäjuhlissanne? Mistä oluesta sinä puhut?”

Maahinen silmäili vihreää takkiaa ja etsi siitä oluttahraa, muttei huomannut mitään.

Tegid naurahti. ”Menitpäs lankaan!”

Hän ojensi varovasti kätensä maahista kohti sovinnon merkiksi ja vasta silloin maahinen tajusi asian.

”Se oli hauska pila!”

Jobar vaipui mietteisiin keksiäkseen pilasta maahisille sopivan vastineen. Kun hän palaisi maahisten kylään, hänellä olisi takataskus- sa kokonaan uusi pila, juksaus, jota kukaan ei ollut kuullut ennen.

Elbe oli tyytyväinen tapaamisen onnistumiseen. Hän pyysi Jobaria kulkemaan selkärepussaan, sillä silloin hänen ei tarvinnut huo- lehtia siitä, että maahinen pysyisi ryhmän mukana.

Pian he vaelsivat samaa polkua etelään, jota kauppiaatkin käytti- vät matkallaan. He vaeltaisivat yhdessä paljon kauemmaksi, kuin ku- kaan heistä oli koskaan käynyt aiemmin. Se kiehtoi Elbeä. Hän tuns- si seikkailun kaipuun heräävän sisällään.

Daron kulki edellä. Hänen silmänsä olivat tarkat ja näkivät kauas. Pienikään liike metsän keskellä heidän edessään ei jäänyt häneltä huo- maamatta. Elbe seurasi isäänsä. Hän joutui ottamaan useamman aske- leen isänsä yhtä askelta kohden, mutta se ei vaivannut häntä. Matka-

nopeus oli juuri sopiva.

Aideen kulki tyttärensä takana. Hän ei ollut kovin tottunut metsässä liikkuja, mutta sinnitteli tyttärensä perässä.

Tegid kulki viimeisenä.

Hänestä viimeinen sija oli mitä mainioin. Vähemmän vastuuta kuin ensimmäisenä kulkevalla Daronilla ja paljon kauniimmat näkyvät. Hänen edellään kulkeva Aideen oli kaunis nainen ja miehen katse lepäsi tämän vartalon kaarissa, jotka mutkittelivat ihonmyötäisen nahka-asun alla. Naisen tummat, pitkät hiukset liehuivat tuulessa kutsuvina ja hänen naisellinen tuoksunsa tunkeutui miehen sieraimiin hellien hänen hajuaistiaan.

Aamu oli kääntymässä päiväksi, kun he pysähtyivät ensimmäisen kerran lepäämään. He löysivät polun varrelta tasaisen aukean, jossa oli pieniä kiviä. Kivien päällä saattoi istua. Tuuli kuivatteli heidän hikisiä kasvojaan ja Aideen kampasi tuulen sekoittamia hiuksiaan. Kukaan ei syönyt mitään, sillä ruokaa piti säästää. Heillä jokaisella oli vyötäisille sidottuna nahkainen vesileili. Siitä juomalla he taltuttivat pahimman janonsa ja seurasivat samalla luonnon tapahtumia ympärillään.

Daron huomasi väistämättä Tegidin luovan ihastelevan katseen Aideeniin, kun tämä kampasi tuulen sotkemia hiuksiaan. Hän salasi huomionsa. Sen sijaan hän sanoi: ”Silmäni ovat väsyneet. Voisitko sinä hyvä ystävä vaeltaa ensimmäisenä?”

Tegid hätkähti, kun tajusi sanojen olevan hänelle. ”Tietysti. On hyvä vaihtaa aina välillä nokkamiestä. Ei näin mahtavaa metsästäjää kuin minä kannata laahata jonon hännillä.”

Ivailu ei saanut Daronia hymyilemään.

Aideen ymmärsi heti puolisonsa ajatuksen. Hän nyökkäsi miehelleen ja viestitti silmillään tämän toimineen oikein.

Tegid kulki edellä ja hänen silmänsä vaanivat metsän jokaista varjoa. Elbe seurasi Tegidiä ja hänen äitinsä kulki hänen perässään. Daron kulki viimeisenä. Hän halusi tietää mitä Tegid oli nähnyt kulkiessaan hänen vaimonsa takana. Nopeasti hän ymmärsi olevansa onnellinen mies.

Kun ilta alkoi hämärtyä, he saapuivat viimein Joluk-joen rantaan. Se oli samalla myös Auri-heimon eteläinen raja. Joki oli vuolas ja le-

veä, mutta polun kohdalta se oli matalampi. Laskevan auringon säteet kimalsivat veden pinnasta ja saivat veden hehkumaan punaisena, kuin verisenä. Näky oli kaunis, mutta ajatus verisestä vedestä puistatti Elbeä.

”Yövyimme tässä”, Elbe sanoi. ”Ylitämme joen vasta aamulla.”

He valmistautuivat yöpymiseen rullaamalla makuupussit auki. Pussin sisäpuoli oli lämmintä karvaa ja ulkopuoli vettä hylkivää nahkaa. Yöstä oli tulossa lämmin. Muutamia pilviä leijaili taivaalla hehkuen auringonlaskun punaa. Puiden varjot kasvoivat maassa.

Elbe päästi maahisen pois repustaan ja antoi sen puuhata vapaasti omia touhujaan.

He eivät syöneet paljon, sillä oli järkevämpää syödä vasta aamulla. Koska Tegid ei kuulunut perheeseen, hän nukkui kauempana muista. He olivat keskustelleet vartion tarpeellisuudesta, mutta Elbestä oli viisaampaa, että he kaikki nukkuisivat ja olisivat seuraavana päivänä virkeitä.

Jobar ei nukkunut. Hän vaelsi hiukan kauemmaksi muista ja asetui istumaan suuren kiven päälle. Maahiset eivät tarvinneet välttämättä unta.

Hiukan kauempana leiristä tumma hahmo katseli matkalaisia metsän varjojen keskeltä. Hitaasti hahmon käsi irrotti otteensa sivuun vedetystä kuusenoksasta ja antoi sen palautua suoraksi. Hahmo vetäytyi metsän pimenevään suojaan.

12

Elben viisauksia:

**”Ainoa on kaikkialla. Kun katsot kiven alle, niin löydät Ainoan.
Kun katsot puiden lehtiä, niin näet Ainoan. Kun katsot toista
ihmistä silmiin, niin Ainoa vastaa katseeseesi.”**

Aurinko oli lymynnyt puiden takana koko yön, kuin tarkkaillen Aryhmää kuusien oksien lomitse. Nyt se alkoi jälleen kohota ylemmäs ja lähetti säteitään matkalaisten päälle, herättäen heidät syvästä unestaan. Säteet lämmittivät nurmea ja saivat sen kosteuden höyrystymään ja kohoamaan ylös taivaan pilviksi. Metsä heräsi eloon lukuisten äänien muodossa.

Tegid heräsi ensin.

Hän venytteli jäseniään ja ravisteli kipeytyneitä käsiään. Menisi muutama yö ennen kuin keho tottuisi nukkuman kovalla maalla ilman alla olevia pehmusteita. Makuupussissa oli ollut lämmin, eikä hän ollut palellut lainkaan. Tegid päätti suorittaa aamutoimet ennen toisten heräämistä ja suuntasi askeleensa kohti rantaa. Hän oli vilkaissut toisia varmistuen kaiken olevan hyvin ja oli samalla pohtinut missä maahinen oikein vietti yönsä. Hän askelsi varovasti toivoen, ettei astuisi näkymättömän ja pienikokoisen maahisen päälle tai rikkoisi tämän vuotta.

Kun hän palasi takaisin muiden luo, Tegid tarkkaili heitä hetken.

Aideen oli vieläkin kauniimpi nukkuessaan kuin hereillä. Naisen kasvojen lihakset olivat rentoutuneet ja pehmensivät niiden piirteitä kauniisti.

Elbe oli herättyään hämmästynyt siitä, että oli nukkunut niin hyvin. Keho oli puutunut ja lihaksiin sattui hiukan, mutta mieli oli virkeä ja toimintavalmis. Hän rullasi nopeasti makuupussinsa ja solmi sen kiinni. Sitten hän sanoi menevänsä aamutoimille rantaan. Hän ei mennyt suoraan matalikon kohdalle, vaan vaelsi ylemmäksi juoksulle saadakseen olla rauhassa muilta.

Kun hän oli päässyt tarpeeksi kauas, hän peseytyi kylmässä vedessä ja antoi auringonsäteiden kuivata ihonsa. Hän istui tasaiselle nurmelle ja vilkaisi nopeasti muiden suuntaan. Elben vanhemmat olivat menossa aamutoimilleen alemmaksi joen rantaan ja Elbe uskoi, että hän saisi olla yksin.

Hän kohensi asentoaan ja rentoutti itsensä. Sitten hän sulki luomensa ja vapautti tietoisuutensa ahtaan kehon kahleista.

Hän ylitti joen ja seurasi polkua etelään antaen tietoisuutensa lipua puiden latvojen tasalla. Hän kiisi nopeammin kuin yksikään lintu koskaan oli lentänyt ja saapui pian ensimmäisen tunturin laidalle. Tunturin takana oli suuri notkelma, jonka poikki virtasi vuolas puro. Puro luikerteli suurien koivujen alla ja maasto oli tasaista ja ruohikkoista. Kauppiaiden polku kulki notkelman poikki ja Elbe uskoi kauppiaiden käyttäneen paikkaa yöpymiseen. Se oli myös riittävän suojaisa, jottei heitä havaittaisi ainakaan kovin kaukaa. Miелensä avulla hän määritteli paikan etäisyyden ja uskoi heidän hyvin ehtivän sinne illaksi.

Tyytyväisenä löydöstään Elbe antoi mielelleen käskyn paikallistaa lähimmät ihmiset notkelmasta mitattuna. Mieli totteli välittömästi ja heitti tietoisuuden huimaavaa kyytiä takaisin heidän omaa leiriinsä Elben vanhempiin, jotka olivat yhä rannassa peseytymässä. Tegid oli syömässä aamupalaansa hiukan kauempana.

Surukseen hän totesi, että joutuisi palaamaan takaisin kehonsa ahtaisiin rajoihin. Keho oli tietoisuuden koti, eikä se voinut poistua siitä kovin pitkäksi aikaa. Vasta ihmisen kuollessa se poistuisi kehosta lopullisesti, eikä koskaan palaisi takaisin.

”Viivyit kauan!” Aideen sanoi, kun näki tyttärensä palaavan

heidän luokseen.

Elbe oli pukeutunut ja kammannut sekaiset hiuksensa. Hän asteli muiden luo varmoin askelin ja päättäväinen ilme kasvoillaan.

”Nämä hiukset vievät aikaa”, Elbe vastasi äidilleen. Sitten hän kääntyi Tegidin puoleen. ”Jos haluat, voimme tehdä myös nuotion tänään, sillä emme kohta muita.”

Tegid tuijotti hetken vaaleaa tyttöä edessään.

”Hyvä on sitten, en epäile sanojasi. Metsästä meille jotakin ja syömmme sitten nuotion ääressä. Ruoka valmistuu nopeasti, eikä hidasta matkaamme.”

Elbe söi vanhempiensa kanssa kuivattua hirvenlihaa ja hänen äitinsä poimimia marjoja, sekä runsaasti vettä. Päivästä oli tulossa jälleen kuuma ja keho tarvitsisi runsaasti nestettä. Sitten he pakkasivat viimeiset tavaransa ja olivat valmiita matkaan.

Jobar oli istunut Elben polvella tämän syödessä ja oli tyytyväinen päästessään tämän reppuun lepäämään. Nyt hän päätti levätä, vaikka maahisten keskuudessa lepääminen oli pikemminkin pahe kuin lepotauko mielelle.

He ylittivät joen helposti. Vesi ylsi polviin ja riitti, kun riisui jalkineet ja nosti hiukan housujen lahkeita. Pian he olivat jälleen polulla ja sukelsivat kuusien lomitse synkkään aarinoituneeseen metsään.

Polku ei ollut helppo kuljettava, sillä se oli kivikkoinen ja sitä käytettiin vähän. Se myös mutkitteli metsässä kiertäen suurempia kiviä ja kallioita ohittaen pieniä soita ja upottavia lehtoja. Hankalinta oli polun epätasaisuus, liukkaus ja terävät kivet, jotka pistivät jopa vahvistetun saappaanpohjan läpi. Tottumattomana kulkijana Aideon kärsi siitä kaikkein eniten, mutta hän ei koskaan valittanut mitään.

Elbe jutteli salaa Jobarin kanssa. Hän tiesi maahisen haluavan levätä, mutta päätti ennen sitä kiusata tätä kysymyksillä.

"Oliko kivaa valvoa? Mitään ei sitten tapahtunut?" Elbe ajatteli mielessään maahisen väreen tasolla.

"Mestaris kävi luonamme. Hänen tumma sielunsa peitti alleen viimeisetkin auringonsäteet ja tuli aivan pimeää."

Elbe ymmärsi ivan. Shamaani ei ollut suosittu maahisten keskuudessa tekojensa tähden. *"Se ei ole uutinen. Tiesin hänen käyvän. Mitä*

muuta?"

"Meitä seurataan."

Hetkeksi Elben jalka pysähtyi säikähdyksestä ja hänen takanaan kulkeva äitinsä oli törmätä häneen. "Varo terävää kiveä!" Elbe huu-dahti pikaisesti äidilleen ja loikkasi näkemänsä kiven yli.

"Mutta eihän tuo kivi ole terävä", Aideen vastasi ja jatkoi puhetta, mutta Elbe ei enää kuullut sanoja, sillä keskustelu maahisen kanssa jatkui salaa.

"Kuka se on? Tunnenko hänet?"

"Tunnet hänet oikein hyvin ja hän tuntee sinut."

Elbe ymmärsi sanat.

Hänen ei tarvinnut edes nähdä kuvaa seuraajastaan. Saakan oli sit-tenkin päättänyt liittyä seurueeseen ilman Elben suostumusta. Asserin loitsima näky oli liian voimakas Saakanin mielelle. Elbe kirosi mesta-rinsa ja tämän sielussa piilevän pahuuden.

"Mitä me teemme? Pysäytämmekö hänet?" Elbe kysyi.

"Älä ajattele, vaan toimi tunteidesi ohjaamina."

"Niinkö maahiset tekevät? Ette suunnittele tulevaa? Ette murehdi huomisesta päivästä? Minulla on vastuu tästä retkikunnasta, Mabonin pelastamisen onnistumisesta ja koko heimoni tulevaisuudesta. Minun täytyy ajatella tätä päivää pidemmälle!"

"Juuri tuo vastuu estää antautumisesi Ainoalle. Kuka sinulle antoi sen vastuun? Mestaris antoi sen sinulle. Se saastainen!"

Elben teki mieli antaa samalla mitalla takaisin, mutta tajusi hät-kähtäen, että Jobar oli oikeassa. Ennen oppilaaksi menoa hän oli ollut vapaa kaikista murheista. Ennen kaikkea hän oli ollut vapaa kaikesta vastuusta. Vasta oppilaana hän alkoi tuntea vastuuta heimon hyvinvoinnista ja juuri Asser oli syypää Mabonin vangitsemiseen ja tämän pelastusretkikunnan muodostumiseen.

"Olet oikeassa. Järkeni mukaan olisi viisasta pysähtyä, kutsua Saakan luoksemme ja vaeltaa sitten yhdessä luolalle. Hänet voisi sitten uhrata Mabonin pelastamiseksi."

"Se olisi järkevää, mutta kuuntele tunteitasi. Mitä tunnet sisälläsi?"

Elbe tutki tunteitaan.

Hän aloitti sillä mitä tunsi Saakania kohtaan. Tunne ei ollut vihaa, eikä kiukkua, vaan se oli pikemminkin myötätuntoa pojan tietämättömyyttä kohtaan. Se oli myös välittämistä pojan tulevaisuudesta ja hänen ohjaamista kohti parempaa elämää, pois kaikesta pahuudesta kohti ihmisten välistä rakkautta. Sitä hän tunsi.

"Saakan on näkynsä sokaisema. Vain todellisuus valaisee valheen ja vasta sitten hän kuulee sanani. Vaeltakoon hän meidän jäljessämme luolalle. Emme estä häntä seuraamasta meitä, mutta estämme hänen näkynsä toteutumisen."

Elbe antoi maahisen levätä huomattuaan tämän tyytyväisyyden. Hän keskittyi vaeltamiseen ja uppoutui siihen niin täydellisesti, ettei ajatellut mitään ennen seuraavaa lepotaukoa.

He olivat vaeltaneet pitkän matkan kuusien lomassa puikkelehtivaa polkua, kun ensimmäisenä kulkeva Tegid huomasi kaukana villisian. Sika oli syventynyt kaivamaan pienellä kärsällään maata niin innoissaan, ettei ollut vielä huomannut ihmisiä ja oli siksi puolustuskyvytön. Tuuli kävi sopivasti etelästä, eikä siällä ollut mahdollisuutta edes hais-taa ihmisten hajua.

Tegid nosti kätensä ilmaan ja viittoili kaikkia olemaan hiljaa. Hän riisui jousen selästä, veti nuolen esille ja asetti sen nopeasti jouseensa. Hänen voimakkaat lihaksensa venyttivät jousen kaarelle ja hän suuntasi nuolen villisikaa kohti. Nopeasti mies arvioi etäisyyden koh-teeseen, sekä vastatuulen voiman ja laski nuolen lentoradan näiden tie-tojen pohjalta.

Nuoli singahti ilmassa ja iskeytyi hurjalla voimalla villisian kyl-keen. Yhtäkään askelta ei sika ehtinyt astua, kun se kaatui maahan kyljelleen ja kuoli niille sijoilleen.

"Se kävi nopeasti!" Daron sanoi. "Matkaa oli ainakin kaksikym-mentä miehenmittaa ja osuit suoraan sydämeen."

Myös Elbe hämmästyí, sillä hän ei ollut koskaan kuvitellut jousen olevan niin tehokas ja vaarallinen ase. Vasta nyt hän alkoi ymmärtää, miksi miehet ylpeilivät aseillaan ja metsästystaidoillaan niin paljon. Tegid oli epäilemättä yksi parhaista metsästäjistä heidän heimossaan.

Aideen yritti salailla ihastuksensa miehen käden tarkkuuteen ja tä-

män lihasten voimaan. Hänen ei olisi sopivaa näyttää tunteitaan Daronin nähden, ettei puoliso tuntisi itseään huonommaksi kuin ystävänsä.

He kävelivät saaliin luo ja Tegid valutti siasta veren.

”Syömmekö sen heti, vai vasta myöhemmin?”

”Vähän matkan päässä on pieni lampi. Paistamme sen rantahietikolla, sillä se on turvallinen paikka nuotiolle”, Elbe vastasi.

Tegid ei voinut olla hämmästelemättä Elben itsevarmuutta.

He vaelsivat vielä hyvän matkaa ja saapuivat viimein lammelle, josta Elbe oli kertonut aiemmin. Rantahietikko oli tasainen ja laskeutui veteen loivasti.

Daron ja Tegid kasasivat risuista nopeasti nuotion, sekä nylkivät sian. He poistivat sisäelimet ja pilkkoivat syötäväksi kelpaavan lihan pienempiin paloihin. Kun nuotion tuli hiipui punertavaksi hiillockseksi, kukin heistä sai paistaa oman lihapalansa.

Elbe oli syönyt ennenkin villisikaa, mutta siitä oli aikaa. Se maistui paremmalta kuin hän muistikaan ja pian hän huomasi syöneensä itsensä kylläiseksi. Lammen matala ranta ja sen viileä vesi houkutteli uimaan, mutta hän vastusti sinnikkäästi sitä halua. Jos hän olisi matkustanut pelkästään vanhempiensa kanssa, hän ei olisi epäröinyt uida. Hän oli Tegidiä korkea-arvoisempi, eikä ollut sopivaa riisuuntua vähempiarvoisen edessä, etenkin miehen.

Kukaan heistä ei uinut vedessä. Kun he olivat levänneet riittävästi, he sammuttivat hiillocksen lammen vedellä. Hiillocksen viimeiset savukiehkurat kohosivat ilmaan tuulen hajottaessa ne mahdolliaan.

Polku alkoi kaartua tunturin laidalla ja he joutuivat poistumaan metsän antamasta suojasta. Tunturin kylki oli aukea aina huipulle saakka ja polku kohosi ylemmäs sen rinnettä, muttei lähellekään puoltaväliä. Tuuli sai vapauden puhaltaa ja kuivatti heidän hikisiä kasvojaan.

Daron silmäili tarkkaavaisesti ympärilleen. Hänen selässään virtasi jännityksen aiheuttamia väristyksiä. Hän tiesi niiden johtuvan pelosta törmätä eteläisten heimojen metsästäjiin, jotka eivät epäröisi tappaa heitä. Maasto oli avointa ja heidät voitaisiin nähdä jo kaukaa.

Aideen oli tyytyväinen heidän päästyään pois hämärästä metsästä.

Hän nautti tuulesta, joka heilutteli hänen tuuheita hiuksiaan ja hänen mielensä virkistyi avoimesta tilasta. Hän oli tuntenut olonsa tukalaksi metsässä, sillä puiden läheisyys oli ahdistanut häntä. Nyt tunturin aukealla rinteellä hänen ajatuksensa alkoi laukata vapaammin.

Hän tunsi jonkinlaista vetovoimaa Tegidiä kohtaan. Mies muistutti paljon Daronia luonteeltaan ja heissä oli paljon samanlaisuutta juuri niissä piirteissä, joista Aideen piti. Tegid oli enemmän ulospäinsuuntautunut kuin Daron, joka pohti mielellään asioita ensin yksin ja vasta sitten paljasti ajattelunsa tuloksen. Aideen ei osannut päättää sitä, kumpi heistä oli ulkoisesti komeampi. Tegid oli hymyilevämpi ja lihaksikkaampi kuin Daron, mutta Daronin kasvot olivat pehmeämmät ja viettelevämmät kuin Tegidin.

Ennen Elben menoa shamaanin oppilaaksi Aideen oli ollut yksi heimon vähäarvoisimmista naisista. Aideen oli ollut iloinen saadessaan itselleen miehen Daronista, sillä tämäkään ei ollut kovin arvostettu ja oli siksi voinut naista kosia. He olivat solmineet liiton enemmänkin velvollisuudentunnosta kuin rakkaudesta toisiaan kohtaan. Ajan kuluessa he olivat oppineet tuntemaan toisensa ja se tuntemus oli syventynyt rakkaudeksi. Nyt Aideenin arvo oli kohonnut niin paljon heimon keskuudessa, että miehet alkoivat osoittaa ihailua häntä kohtaan.

Aideen oli huomannut Tegidin katselevan häntä salaa. Aideen piti siitä tunteesta, jota Tegidin osoittama ihailu hänessä herätti. Hän ei ollut kokenut sellaista ennen. Hänen sisäiset tunteensa heräsivät eloon ja leiskuivat tulena, jota hän yritti sammuttaa järkensä avulla.

Aideen oli rakastellut vain Daronin kanssa ja nyt hänen sisäiset tunteensa vaativat tyydytystä haluille. Naista hävetti. Kuinka hän oli saattanut kuvitella rakastelua Tegidin kanssa?

Hänen ainoa lohtunsa oli se, ettei sellaista tilannetta edes syntyisi, jossa hän ja Tegid jäisivät kahdestaan pitkäksi aikaa. Hän tunsi olevansa turvassa siltä mahdollisuudelta, että voisi hetken hurmiossa langeta petokseen.

Tegid johti joukkoa.

Hän vilkaisi aina välillä taakseen nähdäkseen pysyikö muu ryhmä hänen vauhdissaan. Hän korosti tapahtumaa kysymällä aina ääneen: ”En kai kulje liian nopeasti? Voimme pysähtyä, jos haluatte lepuuttaa

jalkojanne.”

Sanat oli suunnattu kaikille, mutta erityisesti naiselle, joka kulki hänen takanaan. Näin hän sai tekosyyn katsoa takanaan vaeltavaa naista, tämän kauniita kasvoja, tuulessa liehuvia hiuksia ja jäntevää vartaloa, joiden pyöreät kaarteet saivat miehen katseen vaeltamaan naisen kauneudessa.

Matka taittui nopeasti. Matkalaiset eivät juuri pysähdelleet, eikä puhuminen kuluttanut heidän voimiaan. Pian he olivat kiertäneet tunturin. Kun aurinko alkoi laskea, he pysähtyivät silmäilemään edessään levittäytyvää maisemaa.

Tunturin rinteeltä oli hyvät näkymät alempana olevaan metsään. Kauempana etelässä näkyi toinen paljas tunturi ja sen vieressä kolmas. Niiden takana oli vielä lukemattomia muita niin kaukana kuin silmä pystyi näkemään.

Elbe silmäili tarkkaavaisesti tunturien väliin jäävää metsää. Hän etsi katseellaan koivumetsää kuusien keskeltä ja sen havaittuaan hän puhui toisille.

”Tuolla edessämme on koivumetsä pienessä notkelmassa. Sen läpi virtaa vuolas puro, josta saamme vettä. Yövyimme siellä. Huomenna kuljemme solasta noiden kahden tunturin välistä. Sen jälkeen joudumme poistumaan polulta ja vaeltamaan itään päästäksemme tunturille, jossa maahinen on vankina. Olemme siellä ylihuomenna, ellei tapahdu mitään, joka hidastaisi meitä.”

Tegid tuijotti metsää. Hän näki Elben osoittaman koivumetsän.

”Kuinka tiedät siellä olevan puron?”

”Olen nähnyt sen ja sinäkin näet sen pian”, Elbe vastasi.

”Et voi nähdä niin kauas!”

Elbe katsoi kiukkuisesti miestä. Eikö tälle riittänyt tieto siitä, ettei hän halunnut paljastaa tälle kaikkea matkasta tai taidoistaan.

”Sinä katsot vain silmilläsi, mutta minä katson myös mielelläni. Ei maailmassa ole mitään sellaista, mitä mieli ei näkisi, sillä kaikki mitä on olemassa, on mielen luomaa.”

Tegid koetti ymmärtää Elben antamaa laajaa vastausta saamatta siitä lopulta mitään tolkkua. Myös Elben vanhemmat olivat kummis-
saan vastauksesta. He eivät edes ymmärtäneet mielen käsitettä

kunnolla ja hekin joutuivat toteamaan tyttärensä niin viisaaksi, ettei normaali kuolevainen voinut sanoja ymmärtää.

Elbe tiesi, etteivät muut ymmärtäisi. Siksi kaikki selitykset olivat täysin turhia.

”Ehdimme hyvin notkelmaan ennen iltaa. Levätkäämme vielä hetki, sillä haluan olla hetken yksin”, Elbe sanoi muille ja poistui sivumalle rinteellä. Hän vaelsi ylemmäs ja silmäili tarkkaavaisesti ympärilleen.

Elbe löysi tasaisen kiven, jolla pystyi istumaan ja päätti suorittaa näkymatkan. Häntä kiinnosti tietää, oliko Saakan pysynyt heidän vauhdissaan ja kuinka kaukana poika oli heistä.

Istuessaan kivellä hän antoi tietoisuutensa jälleen vaeltaa. Ensin hän tutki lähiympäristön etsien mahdollisia metsästäjiä tai muita seikkailijoita. Metsässä oli kuitenkin vain eläimiä. Hän vaelsi mielessään kauemmaksi seuraavien tunturien luona olevaan solaan, jossa polku mutkitteli jyrkkien kalliioseinämien välissä. Sekin oli tyhjä ja samoin sen yläpuolella olevat kalliot.

Hän vaelsi solan toiselle puolelle etsien sopivaa yöpymispaikkaa. Sieltä hän löysi kalliokielekkeen, jonka alla oli luola. Elbe vaistosi, että heidän oli yövyttävä siellä.

Ollessaan varma siitä, ettei metsästäjiä ollut lähistöllä, Elbe palasi samaa reittiä takaisin ja etsi tietoisuudellaan heitä seuraavan pojan. Hän löysi Saakanin saman tunturin kyljeltä millä he itsekin lepäsivät vielä.

Saakan oli läkähdyksissään ja yltä päältä hiessä. Tunturin vieno tuuli ei tuntunut helpottavan pojan vaellusta, vaan hän sai ponnistella jaksakseen siirtää jalkaansa toisen eteen. Pojalla oli mukanaan lyhyt miekka ja jousi, mutta siinä oikeastaan olikin kaikki, mitä Saakan oli ottanut mukaansa.

Elben tietoisuus seurasi nuorukaisen tuskaista matkaa hetken, tämän horjuvia askeleita ja hiestä kosteita silmiä, jotka yrittivät epätoivoisesti paikallistaa edessään kulkevaa polkua. Saakan ei mitenkään selviäisi vielä kolmea päivää heidän kannoillaan.

Hän palasi lopulta takaisin kehoonsa.

Elbe nousi seisomaan ja oikoi puutuneita jäseniään. Hänen tulisi

keskustella asioista Jobarin kanssa ja keksiä jotakin Saakanin auttamiseksi. Hän joi vielä vettä leilistä ja palasi muiden seuraan.

”Voimme jatkaa matkaa. Pysähdymme seuraavan kerran vasta notkelmassa, jossa yövymme.”

He aloittivat laskeutumisen rinnettä alas ja löysivät pian kohdan, josta polku lopulta sukelsi takaisin varjojen peittämään metsään.

Ilta oli pitkällä, kun he saapuivat koivumetsään. Hiljainen tuuli puhalsi koivujen lomassa ja heilutteli niiden oksia. Lehdet kahisivat hiljaa. Maasto laskeutui alemmaksi ja he saapuivat Elben kuvailemaan notkelmaan, jonka pohjalla virtasi vuolas puro. Puro sai alkunsa suuresta järvestä lännessä ja vesi virtasi kohti idässä olevaa merta.

He pystyttivät jälleen leirinsä. Purkivat tavaroitaan ja levittivät makuupussinsa pehmeälle nurmelle.

”Voimmeko sytyttää nuotion?” Daron kysyi tyttäreltään.

”Kyllä. Voisimme tehdä kaksikin. Toisen nyt heti, jossa kuivaamme hikiset vaatteemme ja toisen myöhemmin ruuanlaittoa varten. Ajattelin pyydystää meille kaloja tuosta purosta.”

”Kerään Tegidin kanssa riittävästi polttopuita.”

Elbe päästi Jobarin pois repustaan, eikä kantanut huolta sen menemisistä tai tekemisistä.

Hän näytti nuotion paikat äidilleen, joka alkoi kaivaa niille monttuja. Elbe kertoi äidilleen haluavansa kypsentää kalat hauduttamalla niitä hiilloksen alla. Sitten hän itse poistui puron varrelle pyydystääseen kalaa.

Elbe oli ollut oikeassa. Purossa oli kuin olikin runsaasti suurikokoisia lohia, jotka olivat tulleet sinne kutemaan. Hän upotti molemmat kätensä veteen ja tarkkaili kalojen liikettä veden pinnan alla.

Kun kala ui hänen käsiensä välistä, hän tarttui siihen nopeasti ja heitti sen rannalle äitinsä vierelle. Kalat olivat liukkaita ja muutama niistä pakeni hänen otteestaan, mutta suurin osa yrityksistä onnistui ja pian rannalla oli suuri kasa kaloja.

”Ajattelitko, että syömme nämä kaikki?” Aideen kysyi, kun tuijotti hämmentyneenä suurta kalakasaa.

Elbe hymyili takaisin, eikä vastannut mitään. Hän alkoi perata kaloja veitsellä ja hänen äitinsä auttoi häntä.

Kalat oli jo perattu ja laitettu suurten lehtien sisään, kun miehet palasivat leiriin. Heillä oli isot sylilliset polttopuita ja ne riittäisivät hyvin kahteen nuotioon. Elbe asetteli kaikki kalat kuopan pohjalle lehtien peittäminä ja kasasi multaa niiden päälle. Sitten he sytyttivät nuotion mullan päälle.

Aideen, Daron ja Elbe kävivät vaihtamassa vaatteitaan kauempana ylävirralla ja peseytyivät samalla. Daron oli halunnut sitä, sillä hän ei halunnut Tegidin näkevän puolisoaan alasti.

He söivät kalaa illalliseksi ja kuivattelivat samalla vaatteitaan toisen nuotion lämmössä. Purosta he saivat vettä juotavakseen. Tegid sijasi makuupussinsa taas kauemmaksi muista ja Elbe pohti sitä hetken mielessään. Lopulta hän kääntyi miehen puoleen.

”Tegid, tällä matkalla olemme samaa perhettä. Voit yöpyä kanssamme.”

Daron ja Aideen eivät pitäneet tyttärensä ideasta, mutta eivät tohtineet sanoa tälle vastaanakaan. Niinpä Tegid käytti saamansa kutsun hyödykseen ja tuli nukkumaan heidän luokseen.

Seuraavana aamuna he nousivat varhain ja pakkasivat nopeasti tavaran. He kaivoivat hiilloksen alle jääneitä kaloja ja söivät niitä aamiaiseksi. Kun Aideen aikoi kaivaa viimeisetkin kalapaketit maasta, Elbe esti sen tarttumalla rauhallisesti äitinsä käteen.

”Älä ota niitä. Selitän sinulle myöhemmin syyn.”

Elben pyynnöstä kalat jäivät maahan lämpimän mullan suojaan. Hän tiesi jäljellä olevan kolme suurta lohta, jotka riittäisivät ruokkimaan Saakanin. Hän asetteli kalanruodot näkyville nuotion vierelle ja niiden viereen mustuneita lehtiä, jotka olivat suojanneet kalaa likaantumiselta ja liialta kuumuudelta.

Aideen katseli tyttärensä outoja puuhia, muttei sanonut mitään.

He täyttivät vesileilinsä puron raikkaalla vedellä ja suuntasivat askeleensa takaisin polulle. Jobar oli tutulla paikallaan Elben selkärepussa.

Sää oli muuttunut yön aikana pilviseksi ja pilvet näyttivät lisääntyvän etelää kohti mentäessä. Pilvet tuskin sataisivat, sillä ne olivat kumpupilviä ja aivan vaaleita. Ajoittain pilvet kuitenkin peittivät

auringon ja viilensivät ilmaa. Se helpotti heidän kulkuaan.

"Jobar, pystytkö näkemään mitä Saakan tekee?" Elbe ajatteli mielessään maahiselle.

"Odota pieni hetki", Jobar vastasi ja Elbe näki mielessään maahisen lähtevän vaellukselle tietoisuutensa avulla.

He olivat ehtineet kulkea tovin polkua pitkin, kun maahinen viimein palasi näkymatkaltaan. *"Saakan löysi kalat. Hän söi niistä heti kaksi ja otti kolmannen mukaansa syödäkseen sen matkalla. Hän tajusi jopa täyttää vesileilinsä ja peseytyi pikaisesti."*

"Jaksaako hän varmasti seurata meitä?"

"Jaksaa, sillä näky antaa hänelle voimaa ja se johdattaa hänen askeleitaan. Hän kulkee nyt meitä nopeammin."

Saakan harppoi rivakasti eteenpäin.

Häntä hymyilytti se, että Elbe ja muut olivat olleet niin tyhmiä, että olivat unohtaneet kolme kalaa nuotion alle.

Näky palautui jälleen Saakanin mieleen. Hän näki mielessään luolan ja kivipaaden, jolla maahinen makasi, sekä tämän vapauttamisen kahleista. Kaikki vyöryi hänen mielessään niin kauniina runona, että silmät kostuivat sen kauneudesta ja ihanuudesta.

Hän tiesi loitsusta ja sen tappavasta vaarallisuudesta. Hän tiesi, ettei Elbellä ollut keinoa purkaa sitä. Elbe ei uhraisi vanhempiaan, eikä hän uhraisi Tegidiäkään, vaan hän uhraisi itsensä. Juuri sitä Elbe aikoi ja sen Saakan aikoi estää. Saakan ymmärsi omien tekojensa julmuuden Elbeä kohtaan ja halusi hyvittää tälle kaiken.

Saakan uskoi näkyynsä, sillä näyssä Elbe oli itkenyt hänen tähtensä. Hän oli itkenyt tajuttuaan Saakanin uhrauksen suuruuden. Elbe oli itkenyt saatuaan hyvityksen kokemalleen vääryydelle ja itkenyt pelastetun maahisen tähden. Siinä oli monta itkun syytä vain pienen teon tähden. Riittäisi, kun Saakan avaisi maahisen kahleet.

Saakan kiihdytti vauhtiaan.

Kauempana etelässä ryhmä saapui kapealle solalle.

Sola kohosi mahtavana heidän edessään ja sai heidät tuntemaan itsensä todella pieniksi. Jyrkät kalliot reunustivat solaa ja kauppiaat,

jotka kulkivat siitä kesäisin, uskoivat solan syntyneen maanjäristyksessä, joka oli erottanut kaksi vierekkäistä tunturia toisistaan. Kun Elbe näki solan ja sen jyrkät kalliot molemmin puolin, hänkin alkoi uskoa siihen mahdollisuuteen. Asser oli voinut tehdä solan helpottaakseen kauppiaiden vaellusta pohjoiseen.

Heidän oli mentävä solaan, sillä oli liian hidasta kiertää korkeat tunturit. Solan ihastelusta selvittyään he jatkoivat matkaa.

"Jobar, tutki sola. Jos havaitset vaaran, niin ilmoita minulle."

Maahinen lupasi ilmoittaa kaikista havainnoistaan. Tieto rauhoitti Elbeä ja hän vaelsi muiden mukana solaan.

Solassa tuuli hiukan kovempaa kuin metsässä. Tuulella ei ollut kuin yksi suunta johon puhaltaa ja se puhalsi heitä vastaan. Hienoa hiekkaa pölyysi tuulen heittämänä ja he suojasivat silmiä käsillään. Aurinko jäi korkeiden kallioiden taakse piiloon ja varjot viilensivät solaa.

He tarkkailivat jatkuvasti ylös kalliolle, sillä sola oli mitä mainioin väijytyspaikka. Tegid oli huolissaan juuri siitä. Sola oli kapea ja tarjosi vain vähän suojapaikkoja. Siellä täällä oli muutamia kivenlohkareita, joiden taakse voisi piiloutua, mutta niitäkin oli harvakseltaan. Kasvillisuutta ei ollut lainkaan. Maapohja oli kuivaa soraa ja kalliota. He kuuntelivat kaikkia ääniä, mutta he kuulivat vain tuulen vaimeaa ujellusta.

He olivat vaeltaneet solassa pitkän matkaa, kunnes maahisen hätäntynyt huuto sai Elben huomion.

"Mitä nyt! Mitä näet!" Elbe kysyi ajatuksin Jobarilta.

"Solaan tuli joukko karhuja ja ne tulevat suoraan meitä kohti. Viimeisin karhuista on haavoittunut metsästäjien nuolesta ja tämän mieli on seonnut. Muut karhut pakenevat sitä peloissaan!"

"Voitko lumota ne ja ohjata karhut meidän ohitsemme?"

"Voin, mutta viimeisin karhu on ongelma. Sen lumoaminen ei onnistu, sillä sen mieli ei ole vastaanottavainen. Se on vihainen ja hyökkää varmasti teidän kimppuunne! Joudutte tappamaan sen."

Elbe pysäytti nopeasti joukon ja kertoi muille edessä olevasta vaarasta.

He etsivät sopivaa suojaa, mutta sitä ei ollut lähistöllä. Heidän

ympärillään oli vain kaksi suurta kiveä, joiden päälle ei voinut edes kiivetä. Tegid ja Daron kiroilivat laittaessaan jousiansa ampumavalmiksi. Tilanne oli vaikea, sillä heidän oli annettava etummaisten karhujen ohittaa heidät ja sitten vielä onnistuttava ampumaan viimeinen karhuista. Karhu pääsisi todella lähelle ennen kuin he voisivat käyttää nuoliaan.

Tegid otti johdon itselleen ja antoi määräyksiä muille.

”Elbe ja Aideen pysykää te meidän takanamme. Painautukaa kallioseinämää vasten noiden kahden kiven väliin. Minä ja Daron yritämme ampua karhun mahdollisimman kaukaa, ettei se ehdi kimppuamme!”

Aideen vetäisi tyttärensä suojaan kivien väliin ja sinne he jäivät tarkkailemaan tilannetta. Tegid ja Daron etsivät paikan, josta näkisivät mahdollisimman kauas solaan olematta silti karhujen tiellä. Heidän ei tarvinnut odottaa kauan, kun sola täyttyi karhujen juoksuaskeleista ja ärjynnästä.

Lauma pelokkaita karhuja ryntäsi heidän näkökenttäänsä pienen mutkan takaa ja maa pölysi hienoa hiekkaa karhujen tassujen nostattamana. Ensimmäiset karhut ohittivat miehet, eivätkä kiinnittäneet ihmisiin mitään huomiota.

Lauma vilisi miesten ja taempana olevien Elben ja Aideenin ohi. Ilma oli täynnä pölyä, joka sumensi miesten näkyvyyden. Tomun keskeltä ilmestyi suuri uroskarhu, joka ärjyi raivoisasti ja sen silmät kiiluivat punaisina.

Tegid jännitti jousensa, tähtäsi itsevarman nopeasti ja ampui nuolen ilmaan. Nopeasti nuoli osui karhun kaulaan. Daron ampui nuolen ja osui karhun kylkeen. Pian uudet nuolet lensivät jo ilmassa ja Tegidin nuoli osui jälleen, mutta Daronin ampuma meni hiuksenhienosti ohi.

Daron aikoi ampua vielä kolmannen kerran, sillä häntä pelotti lähitaistelu haavoittuneen karhun kanssa. Tegid taas ymmärsi, ettei siihen ollut enää aikaa ja heitti siksi jousensa sivuun. Hän veti lyhyen miekkansa esille.

Kolme nuolta törrötti karhusta, mutta se ei karhun vauhtia hidastanut. Se valitsi kohteekseen Tegidin, sillä tämä oli ilmiselvästi vaaral-

lisempi vastustaja kuin toinen mies, joka vielä leikki jousensa kanssa. Se loikkasi yhdellä pitkällä loikalla suoraan Tegidin päälle ja kaatoi miehen maahan pelkällä painollaan.

Tegid onnistui survaisemaan miekkansa karhun rintaan, mutta sillä ei tuntunut olevan mitään vaikutusta. Miekka jäi kiinni kylkiluiden väliin ja miehen oli pakko irrottaa siitä otteensa, sillä karhu irtaantui miehestä kauemmaksi. Karhu raapi voimalla ja miehen rintakehää suojaava vaate repeytyi riekaleiksi.

Tegid huusi tuskasta. Hän yritti päästä pois karhun alta, mutta karhu oli liian painava. Se ei antanut miehelle mitään pakomahdollisuuksia, vaan piti tätä tiukassa otteessaan takatassuillaan ja raapien etutassuillaan.

Daron ampui nuolen lähietäisyydeltä karhun kylkeen. Karhu ärisi tuskaansa, muttei päästänyt Tegidiä otteestaan. Daron vetäisi oman miekkansa esille ja pisti sillä karhua kylkeen, tavoitellen eläimen sydäntä.

Aideen ja Elbe ryntäsivät esiin piilostaan ja ehtivät nähdä, kun Daronin miekka upposi karhun kylkeen. Karhu ärjyi raivoisasti ja sen huuto kaikui kapeista seinämistä. Se päästi Tegidin otteestaan ja kääntyi kohtaamaan uuden haastajan.

Daron tiesi olevansa yksin. Naisista ei ollut apua ja Tegid oli pois-pelistä. Oli vain hän ja karhu.

Hän vetäytyi pari askelta taaksepäin, jotta saisi enemmän tilaa toimia. Karhu piti vetäytymistä pelkona ja hyökkäsi välittömästi jäljellä olevilla voimillaan. Se ei jaksanut enää loikata, vaan yritti painaa miehen etutassullaan maahan.

Daron sivalsi miekallaan karhun kypälää. Toinen nopea sivallus osui karhun vasempaan silmään. Viimeisillä voimillaan karhu yritti loikata. Daron heittäytyi sivuun ja onnistui jättämään miekkansa pystyyn. Miekka lävisti karhun rintakehän ja halkaisi tämän suuren sydämen kahtia.

Pieneen hetkeen kukaan ei liikkunut.

Tegid makasi maassa tuskaisena ja Daronin oikea käsi oli yhä karhun alla. Aideen ja Elbe seisoivat paikoillaan järkyttyneinä.

Hitaasti taistelun nostattama pöly haihtui tuulen mukana. Aideen

toimi ensin. Hän kumartui miehensä puoleen ja tarkasteli tämän saamia vammoja. Niitä ei ollut paljon. Sitten hän ryntäsi Tegidin luo, eikä hetkeen tiennyt kuinka toimia, sillä mies vuoti verta useista haavoista, joita oli eri puolilla kehoa.

”Auttakaa saamaan käteni pois karhun alta! Autetaan sitten Tegidiä yhdessä.”

Aideen ja Elbe siirtyivät Daronin luo ja yrittivät nostaa karhua.

”Emme jaksakaan nostaa sitä!” Aideen sanoi.

”Yrittäkää kaivaa maata käteni alta”, Daron sanoi ja yritti pitää äänensä rauhallisena. Oli onni, ettei Daronin käden alla ollut kalliota, vaan lähinnä tiukaksi tallaantunutta soraa.

Elbe otti nuolipussista yhden nuolen, katkaisi sen ja alkoi tökkiä sillä maata isänsä käden sivuista ja alta. Sora mureni ja sitä pystyi siirtämään käsin pois. Hitaasti Elbe sai kaivettua riittävästi tilaa, jolloin Daron sai vedettyä kätensä pois karhun alta. Miekka jäi kuitenkin karhun sisään.

Aideen oli tällä välin repinyt Tegidin jäljellä olevista vaatteista riekaleita ja kietonut niitä vuotavien haavojen ympärille. Jos heillä olisi ollut enemmän vettä, hän olisi pessyt haavat, mutta heidän vesileilinsä olivat melkein tyhjiä.

Daron oli viimein vapaa ja nousi seisomaan. Hän tarkasteli itseään ja huomasi saaneensa yllättävän vähän vammoja. Hän oli onnistunut pitämään välimatkaa karhuun, eikä raivoisa eläin ollut onnistunut raapimaan häntä.

”Kuinka Tegid voi?” Daron kysyi, kun asteli toisen metsästäjän vierelle.

Aideen levitteli käsiään. ”En osaa sanoa. Hän on menettänyt paljon verta ja haavat ovat syviä. Tässä pölyssä haavoihin menee likaa ja ne tulehtuvat helposti. Jos saisimme pestyä haavat ja sidottua ne kunnolla, niin hän voisi selvitä.”

”Elbe, kuinka kaukana on se luola, josta puhuit aiemmin?”

”Ei kaukana. Olemme solan toisessa päässä aivan pian. Siellä on pieni vesiputous, josta saamme vettä.”

”Meidän on saatava Tegid sinne. Tarvitsemme kaksi vahvaa puuta, joiden avulla rakennamme kantovuoteen. Onko solan toisessa pääs-

sä puita?”

Elbe palautti mieleensä kuvan solan toisesta päästä. ”On siellä!”

”Hoitakaa te Tegidiä niin hyvin kuin pystytte. Minä haen meille kantopuut. Avatkaa Tegidin makuupussi ja tehkää sen kulmiin reiät. Pujotamme puut reistä ja saamme makuupussista eräänlaisen vuoteen, jolla voimme kantaa hänet.”

”Hän painaa paljon”, Aideen sanoi. ”Jaksammeko siirtää hänet?”

”Meillä ei ole muuta keinoa. Meidän täytyy jaksaa.”

Daron otti pienen kirveensä. Hän olisi halunnut myös miekkansa, mutta karhu oli liian painava. Myös Tegidin miekka oli edelleen karhun alla luultavasti aivan Daronin miekan vieressä.

Aideen ja Elbe katsoivat Daronin jälkeen, kun tämä poistui nopeasti solan mutkan taakse.

Elbe tuijotti maassa makaavaa miestä. Hän halusi auttaa, mutta tunsu itsensä avuttomaksi.

”Äiti, voiko Tegid kuolla noihin haavoihin?”

”Kyllä. Verenvuoto on melkein lakannut, mutta haavat tulehtuvat nopeasti. Se pelottaa minua.”

”Minä en osaa parantaa. Mestarini ei ole opettanut sitä vielä.”

”Siihen on hyvä syy. Emme ole koskaan sodissa, kukaan ei yleensä loukkaannu metsästysretkillä, eikä heimossamme ole sairauksia. Miksi siis opettaa parannusloitsuja, jos niillä ei ole käyttöä.”

Elbe myönsi sen olevan totta. Ehkä juuri siksi Asser oli opettanut kaikkea muuta ensin ja päättänyt opettaa parannusloitsut vasta myöhemmin.

Elbe pyysi mielessään apua maahiselta.

"En tunne teidän maailmaanne. Me maahiset emme loukkaannu tai sairastu. En osaa parantaa häntä, mutta voin vaikuttaa hänen mieleensä niin, ettei hän tunne haavojensa kipua. Onko siitä apua?"

"Varmasti on! Pitäisikö minun kutsua mestarini apuun?"

Jobar oli purskahtaa nauruun, vaikka tilanne olikin vakava. Sitten hän rauhoittui ja vastasi Elbelle hiukan äreästi. *"Mestarisasi osaa vain satuttaa ihmisiä. Parantaminen vaatii puhtaan mielen, eikä mestarilasi ole sitä. Eihän sairas voi parantaa sairaita!"*

Elbe suuttui maahisen sanoista.

Hän alkoi kyllästyä siihen, että maahinen aina pilkkasi hänen opettajaansa ja mestariaan. Asser oli kyllä toiminut väärin maahisia kohtaan, mutta tekikö se shamaanista läpeensä pahan?

Jobar auttoi loukkaantunutta metsästäjää. Hän laski mielensä vä-
rähatelyä miehen tasolle ja teki miehen mieleen hienovaraisia muutok-
sia katkaisten kehon lähettämät kiputunteukset.

Elbe siirtyi hiukan syrjemmälle haluten yksityisyyttä. Hän vapaut-
ti tietoisuutensa kehonsa kahleista ja siirtyi ensin etelään, jotta näkisi
isänsä puuhat. Daron oli jo päässyt ulos solasta ja etsi parhaillaan kan-
topuiksi sopivia puunrunkoja läheisestä metsästä. Elbe jätti isänsä
nopeasti ja suuntasi tietoisuutensa kohti pohjoista. Hetkessä hän oli
siirtynyt shamaanin majaan.

Asser istui pehmustetun nahkan päällä. Barak oli hänen kanssaan
ja he keskustelivat Saakanista. Elbe ymmärsi nopeasti, ettei keskustelu
ollut ensimmäinen kyseisestä aiheesta, vaan päällikkö oli halunnut tie-
toja pojastaan jo aiemminkin. Asser rauhoitteli Barakia ja vakuutti
tälle Saakanin olevan elossa. Sitten Asser vaistosi Elben tietoisuuden
läsnäolon. Kohteliaasti hän pyysi päällikköä poistumaan majastaan ja
kertoivat tälle haluavansa keskustella oppilaansa kanssa kahden.

Barak poistui majasta hiukan hämillään.

”Mitä nyt?” Asser kysyi ääneen.

*”Tegid on loukkaantunut vakavasti. Karhu kävi hänen kimppuun-
sa solassa. Voitko auttaa häntä?”* Elbe ajatteli shamaanin mieleen.
Hän käytti viestissään enimmäkseen mielikuvia kuin sanoja.

”Minunko pitäisi korjata aiheuttamasi vahingot? Älä pelkää, sillä
autan teitä. Tegid on heimomme jäsen ja suojelen häntä. Viekää hänet
luolaan solan toisella puolella. Peskää hänen haavansa puron vedellä.
Keittäkää vettä ja lisätkää siihen kangasajuruohoa. Sitä kasvaa tuntu-
rin etelärinteellä. Tunnetko kasvin? Siinä on punaisia kukkia.”

”Tunnen kasvin.”

”Äitisi osaa tehdä siitä hauteen haavojen ympärille. Hän jää hoita-
maan Tegidiä. Sinä taas jatkat matkaasi isäsi ja Saakanin kanssa.”

Elbe ei pitänyt Asserin ajatuksesta.

Asser hymyili. ”Jonkun on hoidettava Tegidiä, vaihdettava hänen
siteitään kaksi kertaa päivässä ja ruokittava häntä silloin, kun te muut

olette poissa.”

Elbe ymmärsi, ettei Saakan suostuisi jäämään hoitamaan Tegidiä, joten sen olisi oltava hänen äitinsä. Häntä pelotti ajatus jatkaa matkaa isänsä ja Saakanin kanssa, sillä he eivät tulisi toimeen keskenään.

Elbe poistui shamaanin majasta ja saapui nopeasti takaisin solaan. Tietoisuus sulautui jälleen kehon muotoihin ja Elben luomet avautuivat näkemään maailman silmien kautta. Hän siirtyi äitinsä luo ja kertoi keskustelustaan shamaanin kanssa.

Aideen myönsi osaavansa tehdä yrttihauteen kangasajuruohosta, jos sitä vain löytyisi maastosta. Elbe näki, että äiti oli tehnyt reiät maakuupussin kulmiin Daronin ohjeiden mukaisesti.

Tegid oli tajuissaan.

Hänen silmänsä eivät enää olleet jähmettyneet kauhusta, vaan liikkuivat tutkien ympäristöä ja kehoon tulleita vammoja. Tegid pystyi puhumaan vaivalloisesti.

”Selviätkö minä? Kipu katosi yllättäen? Sinäkö sen teit, Elbe?”

”En se ollut minä. Jobar teki sen”, Elbe vastasi ja siirtui lähemmäksi miestä.

”Se oli outoa. Joku teki muutoksia mielessäni ja äkkiä kipuni olivat poissa.”

”Haluatko vettä?” Elbe kysyi. Hänen oli hyvin vaikeaa keksiä mitään, jolla voisi auttaa miestä.

”Haluan.”

Aideen siirtyi miehen pääpuolelle ja nosti tämän päätä varovaisesti. Sitten hän meni polvilleen ja laski miehen pään reisiensä päälle. Elbe avasi vesileilin ja juotti miestä.

Tegid oli selvästi mielissään siitä, että sai olla lähellä naista. Hän yritti liikuttaa raajojaan ja nopeasti kasvoille ilmestyi järkytys.

”En pysty liikuttamaan käsiäni ja jalkojani!”

Elbe kumartui miehen jalkojen ylle ja puristi tätä nilkasta. ”Tunnetko käteni puristukseni?”

”Tunnen, mutten voi liikuttaa jalkaani.”

”Jalkasi eivät ole halvaantuneet. Jobarin tekemät muutokset mielessäsi vaikuttavat mielesi ja kehosi toimintaan. Ei ole syytä huolestua.”

Tegid uskoi Elbeä. Sitten Aideen selosti miehelle taistelun jälkeiset tapahtumat. Heidän ei tarvinnut odottaa kauan, kun Daron palasi takaisin ja toi mukanaan kaksi puuta.

”Onko kaikki hyvin?”

”Maahinen poisti Tegidin kivut, eivätkä haavat enää vuoda”, Aideen vastasi.

”Hyvä”, Daron sanoi. Hän työnsi tuomansa puut makuupussin läpi ja oli tyytyväinen keksintöönsä. ”Nostetaan Tegid makuupussin päälle.”

Aideen nosti jaloista ja Daron kainaloista. Aideen hengästyti ja epäili jaksaisiko kantaa painavan miehen luolalle asti.

Daron otti veitsensä käteen ja siirtyi karhun luokse. Hän viilsi karhun kaulan auki ja välittömästi lämmin veri valui maahan.

”Ajattelin, että valutan karhusta veret, niin voimme myöhemmin syödä sen lihaa. Luola on lähellä ja vesiputous on sen vieressä. Ehdin suolistaa ja paloittaa tämän karhun vielä tänään.”

”Tarvitsemme myös polttopuita, sillä aion tehdä luolassa tulen yrttihaudetta varten.”

”Solan toiselta puolen saa helposti polttopuita. Elbe, kantaisitko Tegidin repun?”

Elbe otti repun syliinsä. Se ei painanut paljon enempää kuin hänen omansa. Daron ja Aideen tarttuivat makuupussin läpi pujotettuihin puihin ja nostivat Tegidin välissään ylös. Daron kantoi miehen pääpuolta kulkien edellä ja Aideen kannatteli lähinnä miehen jalkoja. He kulkivat hitaasti kapeaa solaa eteenpäin.

Elbe ei ollut vielä kertonut mitään heitä seuraavasta Saakanista, vaan halusi miettiä asioita rauhassa. Hänen isänsä ei pitäisi tulevista tapahtumista, sillä hän joutuisi jättämään puolisonsa Tegidin seuraksi.

Heidän oli pakko levätä välillä. Aideen ei jaksanut kantaa miestä saamatta välillä lepuuttaa käsiään. Daron ymmärsi sen ja yritti olla hoputtamatta puolisoaan.

Viimein he pääsivät pois kapeasta solasta ja saattoivat erottaa ylempänä rinteellä olevan luolan. Sen vierellä solisi vuoripuro, joka syöksi vetensä alas jyrkännettä. Etelässä avautui metsäinen laakso, jonka toisella puolella kohosi jyrkkä, terävähuippuinen tunturi.

Valkoiset pilvet halkoivat sen huippua.

”Tuoko se on?” Aideen henkäisi.

Elbe nyökkäsi. ”Sinne on yhden päivän kävelymatka. Laaksossa on suo, joka hidastaa kulkua, mutta siitä pääsee läpi. Eteläisten kauppiaiden polku johtaa pois tunturista, joten emme voi käyttää sitä enää.”

Hetken aikaa he lepäsivät ja ihastelivat tunturin jylyitä piirteitä.

”Kuinka se on voinut syntyä?” Tegid kysyi, kun näki tunturin seinämien jyrkkyyden. ”Se poikkeaa täysin muista tuntureista. Tuntuu kuin se olisi kohonnut maasta suoraan ylös.”

Elbe tunnusti tietämättömyytensä miehelle. Hänellä oli omat epäilyksensä tunturin synnystä, mutta hän salasi ne muilta. Tuskin kukaan ottaisi hänen ajatustaan vakavasti, jos hän sanoisi shamaanin tehneen sen.

Tegidin siirtäminen rinnettä ylös oli vaivalloisempaa, kuin hänen kuljettamisensa tasaisella maalla. Meni tovi ennen kuin he saapuivat luolan suuaukolle ja laskivat kantamuksensa nurmen peittämään maahan.

”Tutkimme ensin luolan ja etsimme sinulle hyvän paikan”, Daron sanoi Tegidille.

Daron ja Aideen siirtyivät luolaan ja Elbe seurasi heitä. Luola oli riittävän suuri heille kaikille. Katto oli matala ja he joutuivat olemaan hieman kumarassa, mutta lattia oli tasaista kalliota. Siellä täällä luolassa oli eläinten kaluamia luita. Daron kasasi kaiken ylimääräisen yhteen nurkkaan ja siirteli isompia kiviä luolan perälle. Luolan suuaukko oli kapea ja Daron päätti tehdä siihen jonkinlaisen oven, joka estäisi eläinten pääsyn luolaan.

He siirsivät Tegidin ja sijasivat miehelle vuoteen kasaamalla alle kaikkea löytämänsä pehmustetta vaatteista, ruohoon ja puiden lehtiin. Miehen päälle he asettivat taitetun paidan tyynyksi.

”Hakekaa ensin vettä. Haluan puhdistaa haavat heti. Sitten vasta polttopuita ja Elbe saa etsiä yrtejä”, Aideen komensi. Hän oli edelleen hengästynyt metsästäjän siirtämisestä, muttei halunnut hukata hetkeäkään aikaa.

Aideen antoi miehelleen repussa kantamansa metallikattilan, jossa

saattoi keittää vettä. Kun muut poistuivat luolasta, hän riisui miehen vaatteet, jotta saisi kaikki haavat esille.

Aideen ei uskaltanut avata vielä siteitä, joita oli kietonut miehen haavojen päälle. Hän tekisi sen vasta sitten, kun hänellä olisi käytössään vettä haavojen pesuun. Häntä nolostutti koskea miehen housuihin, mutta lopulta hän rohkaisi mielensä ja poisti nekin jaloista.

Tegid ei millään tavoin vastustellut naisen toimia. Hetkeksi Aideenin katse pysähtyi miehen haaroihin ja hänen poskensa punastuivat. Nopeasti hän laskosti riisumansa housut ja asetti ne haarojen päälle.

Daron toi vettä kattilassa ja vilkaisi alastonta miestä, jonka haaroja peitti nahkainen vaate. Hän puri hampaitaan yhteen, muttei sanonut tilanteesta mitään. Sen sijaan hän poistui luolasta hakeakseen polttopuita.

Elbe oli vaeltanut alemmaksi rinnettä ja haki katseellaan yrttikasvia. Hän tunsi kasvin ulkonäöltä ja tiesi sen parantavan vaikutuksen, mutta oli vaikeaa löytää sitä juuri silloin, kun sitä tarvitsi.

Sieltä missä tunturi yhtyi laakson metsään, Elbe viimein löysi etsimänsä kasvin. Se oli yrittänyt piiloutua muiden kasvien joukkoon, mutta tytön tarkat silmät olivat havainneet sen silti. Hänen sormensa tarttuivat kasviin ja kiskoivat sitä juuriltaan. Kun hän oli saanut tarpeeksi suuren nipun yrtejä, Elbe kääntyi kohti tunturia ja näki isänsä. Daron oli keräämässä auringon kuivattamia oksia.

”Sain yrtit”, Elbe sanoi isälleen, kun asteli tämän luo.

”Hyvä. Ehkä niistä on apua. Minä en tunne niiden vaikutuksia”, Daron sanoi ja oli selvästi apea tapahtumien saamasta käänteestä.

”On vielä eräs asia, joka sinun pitää tietää. Saakan on seurannut meitä kolmen päivän ajan.”

Daron hätkähti ja tuijotti hämmentyneenä tytärtään.

”Saakan! Miksi ihmeessä hän seuraa meitä? Aikooko hän tappaa sinut?”

”Ei, vaan pelastaa henkeni. Hän on muuttunut, sillä hän on nähnyt näyn, jossa hän vapauttaa maahisen ja kuolee luolassa loitsun surmaamana.”

”Mistä sinä puhut? Mikä näky? Mikä loitsu?”

”Kerron sitten enemmän, kun olemme äidin ja Tegidin luona. Ymmärrätkö, että äidin on jätävä hoitamaan Tegidiä, ja meidän on jatkettava matkaa ja otettava Saakan mukaamme?”

Daron oli ihmeissään.

”Minun on siis jätettävä puolisoni Tegidin vieteltäväksi ja vaellettava metsässä Saakanin kanssa, joka yritti surmata sinut koskella!”

”Saakan on muuttunut, eikä hänestä ole vaaraa minulle.”

”Voimme ottaa sen pojan retaleen kiinni ja sitoa hänet. Aideen voi ruokkia häntä, kun olemme poissa. Paluumatkalla hän voi kantaa Tegidiä kanssani, silloin hänestä ei olisi harmia.”

Isän keksimä mieletön ajatus houkutteli Elbeä. Sitä hän oli oikeastaan halunnut koko ajan. Vaeltaa luolalle isänsä kanssa ilman muita, jotka vain sotkisivat asioita. Tuntui kuin kaikki ongelmat ratkeaisivat isän esittämällä ajatuksella.

”Isä, tehdään se. Otetaan Saakan kiinni.”

Daron laski ääntään. ”Missä hän on? Kuuleeko hän meitä?”

”Odota hetki, niin tutkin asian.”

Elbe istui pienen kiven päälle ja sulki luomensa. Hetken päästä hän nousi jaloilleen ja hymyili.

”Hän on solan tällä puolella kiven takana. Viedään kantamukset ensin äidille, niin hän pääsee tekemään yrttihaudetta.”

Daron nyökkäsi.

He kiipesivät ylös luolalle. Daron kasasi risuista nuotion ja sytytti sen tuluksilla. Elbe irrotti sillä välin kasveista kukat äitinsä ohjeiden mukaisesti. Tegidin haavat oli puhdistettu vedellä ja osa niistä vuosi verta. Aideen oli sitonut haavat uudelleen ja uskoi verenvuodon pian tyrehtyvän.

Elbe kertoi äidilleen Saakanista, sekä ajatuksesta ottaa tämä kiinni. Aideen oli selvästi peloissaan. Tegid piti ideaa myös tyhmänä, sillä se sotki miehen omia suunnitelmia.

”Barak on vain mielissään, kun saa poikansa elävänä takaisin. Teidänkin on parempi olla kolmestaan kuin kaksin”, Elbe sanoi.

Aideen puisteli päätään. ”Suunnitelma on järjetön. Haluaako mestarisi todella sitä?”

”Hän haluaa Saakanin tulevan kanssamme, mutta mielestäni näin on parempi.”

”Aiot siis toimia mestarisi antamien ohjeiden vastaisesti!”

Hetken Elbe oli vaiti. Sitten hän katsoi äitiään silmiin. ”Mestarini yrittää ohjata minua suuntaan, johon en halua kulkea. Valitsen itse polkuni.”

Aideen ei ymmärtänyt, kuinka tytär saattoi toimia shamaanin ohjeiden vastaisesti. Se oli ennenkuulumatonta, eikä sellaista ollut koskaan aiemmin tapahtunut heimon historiassa. Kaikki ihmiset tottelivat aina shamaanin neuvoja epäröimättä ja kyselemättä asioista sen enempää.

”Joko nappaamme sen pojan?” Daron kysyi, kun oli kuunnellut tyttärensä ja puolisonsa väittelyn loppuun.

”Voisimme houkutella Saakanin esille puhumalla. Annetaan hänen kantaa ensin karhunlihat tänne luolaan ja puuhata muutakin hyödyllistä. Sidotaan hänet vasta aamulla, niin saamme nukkua yön rauhassa”, Elbe sanoi isälleen.

Sitten he poistuivat luolasta ja laskeutuivat solan suuaukolle.

”Saakan, tule esille!” Elbe huusi. Edessä oleva sola imaisi huudon sisälleen ja kaiutti sitä seinämien välillä. ”Olen päättänyt, että otamme sinut ryhmämme jäseneksi. Pääset luolalle kanssamme!”

Elbe tiesi miltä sanat tuntuivat pojan mielessä. Jokainen sana oli totta, mutta eri tavalla kuin Saakan ne ymmärtäisi.

Heidän ei tarvinnut odottaa kauan.

Saakan tuli esille piilostaan ja näyttäytyi heille kaikessa karmeudessaan. Hänen vaatteensa olivat rypistyneet kurttuun monen ulkona nukutun yön jälkeen ja paksu sänki peitti leukaa. Pojan silmät olivat väsyneet ja pölyiset, kun tämä katseli Elben ja Daronin suuntaan.

”Olet huonossa kunnossa”, Elbe sanoi. ”Tarvitset ruokaa ja juomaa, sekä kunnan pesun. Tule meidän kanssamme.”

Saakan asteli epäröiden lähemmäksi. ”Kuinka te tiesitte minusta?”

”Jobar maahinen näki sinut jo ensimmäisenä yönä. Koska olet niin sinnikäs, voit nukkua meidän kanssamme.”

”Oletteko tienneet minusta jo niin kauan. Oliko ne kalatkin tarkoi-

tettu minulle?”

”Halusin ruokkia sinua. Tuletko sinä?”

Saakan seurasi Elbeä ja Daronia ylös rinnettä. Luolan edustalla hän pysähtyi hetkeksi lepäämään ja osoitti kädellään kauempana ko-
hoavaa tunturia.

”Onko se tuo?”

”On.”

Sitten Saakan katsoi kaihoisasti vesiputousta.

”Voit peseytyä sitten, kun olet näyttänyt muille. Karhu raateli Tegidiä ja äitini hoitaa hänen vammojaan.”

”Ymmärsin jonkun teistä loukkaantuneen, kun näin verijäljet.”

He sukelsivat luolan viileyteen. Nuotio paloi luolan suuaukon lähellä, eikä sen hehku lämmittänyt luolan peräosaa. Tegid makasi vuoteellaan samassa asennossa kuin aiemmin. Aideen oli hauduttanut yrttejä kuumassa vedessä ja oli parhaillaan kietomassa ensimmäistä yrttihaudetta Tegidin rinnassa oleviin haavoihin.

Aideen keskeytti työnsä, kun huomasi Saakanin.

”Elbe kertoi sinusta! Miksi seuraat meitä? Aiotko vahingoittaa ty-
tärtäni?”

Saakan säikähti sanoja ja niiden nopeaa rytmiä. ”En halua satuttaa tyttäresi. Näkyni johdatti minut tälle matkalle. Tulin tänne kuollakseni tyttäresi puolesta.”

”Kerro näystäsi?”

Saakan kertoi kaiken saman, jonka oli jo kertonut Elbelle.

”Elbe uskoo, ettei näkyni ole todellinen. Hän on väärässä. Todis-
tan sen teille luolassa, kun vapautan sen maahisen. Silloin te uskotte!”

”Tappaako loitsu maahisen pelastajan?” Aideen kysyi.

Saakan nyökkäsi.

Elbe oli miettinyt sanottavansa valmiiksi.

”Olen keksinyt ratkaisun. Loitsu murretaan, eikä kukaan kuole.”

”Kuinka teet sen?” Saakan kysyi.

”En voi kertoa. Luottakaa minuun.”

Daron katsoi tyttärtään. Hän ei tiennyt mitä ajatella tilanteesta. Us-
koisiko tyttärensä sanoja? Lopulta hän päätti uskoa. Ehkä heidän kaik-
kien pitäisi uskoa.

”Me teemme niin kuin sanoit.”

Elbe nyökkäsi isänsä sanoille ja tiesi muidenkin ymmärtäneen ne. He pysyisivät suunnitelmassaan.

”Saakan, mene pesulle ja lyhennä leukasi sänki”, Elbe sanoi. ”Sit-
ten saat auttaa isääni karhun lihojen kantamisessa, sillä tarvitsemme
ruokaa.”

Saakan totteli.

Daron meni vahtimaan luolan suuaukolle ja varmisti Saakanin
olevan riittävän kaukana, sillä Aideen halusi puhua tyttärelleen.

”Oletko varma tästä? Luuletko todella voivasi murtaa ne loitsut
satuttamatta itseäsi?”

”Äiti, tämä on minun kokeeni. Sen tarkoitus on testata, olenko
riittävän kehittynyt murtaakseni loitsut.”

Aideenin kasvojen ilme muuttui helpottuneeksi. Tietenkään Asser
ei antaisi lupaavan oppilaansa kuolla luolassa.

”Miksi Saakan on sotkettu mukaan tähän? Mikä hänen tarkoituk-
sensa on?” Aideen kysyi.

”Mestarin halua tietää, olenko valmis uhraamaan heimomme jä-
senen maahisen tähden. Saakan on mukana, jotta joutuisin valitsemaan
yksilön ja koko heimon hyvinvoinnin välillä. Kaikki se on vain osa
koetta.”

Aideen nyökkäsi. ”Niin ajattelin. Teemme siis niin kuin halusit
ja Saakan jää tänne.”

Elbe oli tyytyväinen. Hänellä ei ollut vielä suunnitelmaa loitsun
murtamiseen, mutta oli ollut tärkeää saada vanhemmat rauhoittumaan.
Elbe ei tiennyt mitä Mabonin vankiluolassa tapahtuisi ja koekin oli
vain hänen itsensä keksimä peitetarina pelastusretkelle.

Oli ilta.

Saakan oli auttanut Daronia karhun nylkemisessä ja lihojen kanta-
misessa luolaan. He eivät saaneet läheskään kaikkia lihoja, mutta riit-
tävästi heille kaikille parin päivän ajaksi. Molempien miesten miekat-
kin nojasivat luolan seinää vasten.

Tegidin saamat haavat oli peitetty yrttihauteella, joka estäisi haa-
vojen tulehtumisen. Mies itse kuorsasi jo äänekkäästi. Muut olivat he-

reillä ja keskustelivat hiljaa.

”Tietävätkö vanhempasi sinun seuranneen meitä?” Aideen kysyi Saakanilta.

”Kerroin lähdöstäni vain veljelleni ja kielsin tätä kertomasta vanhemmilleni. Halusin saada riittävän pitkän välimatkan, etteivät he lähetsi perääni.”

”Isäsi on huolissaan sinusta”, Elbe sanoi, kun muisti Barakin vierailleen shamaanin luona.

”Tuskin, sillä hän ajattelee vain Rihania. Veljestäni tulee heimon uusi kyläpäällikkö ja isäni on jo valmentanut häntä.”

Tegidin kuorsaus lakkasi hetkeksi, mutta jatkui pian samaa tahtia.

Saakan jatkoi. ”Teit oikein Elbe, kun riistit minulta kaiken, jota arvostin eniten maailmassa. Se avasi silmäni näkemään, mikä todella on tärkeää ihmisen elämässä.”

Elbe nyökkäsi.

Daron veti illalla tekemänsä puuristikon luolan suuaukon peitoksi. Hän oli katkonut sopivan mittaisia puita ja solminut niitä ristikkäin nahkasuikaleilla. Ristikon kolot olivat niin pieniä, ettei mikään petoeläin päässyt yllättämään heitä yöllä. Daron hymyili, sillä nahkasuikaleita oli jäänyt sopivasti muutama ylimääräinen ja niille olisi käyttöä aamulla.

13

Elben viisauksia:

”Maailma on Ainoan suuri ajatus, eikä ajatus voi olla olemassa ilman Luojaansa.”

Varhain aamulla luolassa herättiin uuteen päivään ja Aideen totesi Saakanin vielä nukkuvan sikeästi. Daron hymyili leveästi, sillä tätä hetkeä hän oli odottanut innolla. Piti enää varmistaa muilta, että suunnitelma oli edelleen voimassa.

”Pärjäätkö pojan ja Tegidin kanssa?” Daron kysyi puolisoltaan.

”Teen parhaani. Pidä sinä huoli tyttärestämme.”

”Katson hänen peräänsä. Luotan sinuun ja rakastan sinua”, Daron sanoi ja suuteli puolisoaan.

Hetken he olivat yhdessä toisiaan halaten ja suudellen.

Tegid katsoi nukkuvaa nuorukaista. Hän ei voinut katsoa naisen suuntaan, kun tämä suuteli miestänsä.

Elbe oli pakannut tavaransa ja Jobar odotti matkalle pääsyä tytön repussa. Puuttui enää Saakanin sitominen kiinni. Hän ymmärsi hyvin pojan olevan uninen, koska tämä oli valvonut paljon heitä seuratesaan.

”Isä, tehdään se.”

”Hyvä on. Sitokaa te hänet, kun minä pidän kiinni.”

Daron siirtyi Saakanin luo ja herätti tämän. Hän painoi Saakanin

luolan lattiaa vasten ja piti tätä aloillaan. Sillä välin Elbe ja Aideen sitoivat pojan raajat nahkasuikaleilla.

Saakan rimpuili Daronin alla. ”Kuinka te voitte tehdä tällaista? Olen päällikön poika! Isäni ei jätä rankaisematta teitä tästä!”

”Isäsi on vain iloinen, kun estämme sinua tappamasta itseäsi”, Elbe vastasi. ”Kun näkysi ei toteudu, ymmärrät sen olleen vain harhaa.”

Saakan tuijotti tyttöä kiukkuisena. ”Et voi estää sitä näin! Luuletko äitisi pystyvän pitämään minut täällä?”

”Riittää, kun hän pitää sinut sidottuna”, Elbe sanoi ja vilkaisi äitiään. Aideen nyökkäsi tyttärelleen.

He hyvästelivät toisensa. Sitten Elbe ja Daron poistuivat luolasta.

Elbe oli aamulla tehnyt vaelluksen lähiseudulla tietoisuutensa avulla, eikä ollut havainnut mitään normaalista poikkeavaa. Eteläisten heimojen metsästäjiä ei edelleenkään ollut lähistöllä ja hän oli antanut äidilleen luvan nuotion sytyttämiseen. Luolaan jäi runsaasti ruokaa ja hän uskoi sen riittävän kolmeksi päivää heille kaikille.

Daron laskeutui rinnettä alas tyttärensä kanssa. Aideen jäi luolan suuaukolle vilkuttamaan heille. Daron tunsu palan kurkussaan, sillä oli vaikeaa jättää puoliso luolaan kahden miehen kanssa.

”Äiti pärjää”, Elbe sanoi isälleen.

Hänen oli pakko lohduttaa isäänsä, sillä oli tärkeää, että isä suunnitaisi ajatuksensa tehtävään ja matkaan tunturille, eikä antaisi huolien vallata mieltään. Tosin Elbe itsekin suri. Hän tunsu kyynelten valtaavan silmänsä, mutta pyyhkäisi ne pois heti luomelta.

Nopeasti luolan suuaukko katosi ja vaelsivat metsän keskelle alas laaksoon. Tunturi näkyi puiden lomassa ja sinne oli helppo suunnistaa. He poikkesivat polulta ja kääntyivät itään kohti tunturia.

Kun he olivat vaeltaneet hetken metsässä, he saapuivat suon reunalle. Daron mittaili suota katseellaan. Se oli laaja pinta-alaltaan ja kitukasvuisia puita oli harvakseltaan. Paikoitellen oli suuria lammikoita, jotka heidän pitäisi kiertää.

”Oletko varma, että suo kantaa painomme?” Daron kysyi.

”Suon kiertämiseen menisi kokonainen päivä, emmekä ehtisi illaksi vuoren juurelle. Luulen tämän olevan paras reitti, annat vain mi-

nun kulkea edellä.”

Elbe ei mitenkään voinut tietää, oliko suo todella turvallinen kulkea, mutta sen kiertäminen ei sopinut hänen suunnitelmiinsa. Varmasti he löytäisivät riittävästi kovaa maata jalkojensa alle.

Daron uskoi tytärtään. Vielä keväällä hän olisi epäillyt tämän sanoja, muttei enää. Hän seurasi Elbeä suolle.

Auri-heimon kylässä Asser Totuudenpuhuja heräsi syvästä unesta. Hän harmitteli sitä, että oli nukkunut pitkään, sillä muut heimolaiset olivat jo jalkeilla. Kylän naiset toivat aamupalan, kun huomasivat shamaanin astuvan ulos majastaan.

Asser söi ja kiitti naisia nyökkäyksellä. Sitten hän pyysi, ettei häntä häirittäisi vähään aikaan ja vetäytyi majaan. Asser päätti tarkistaa matkalaisten tilanteen, sekä tutkia samalla koko lähiseudun.

Suunnilleen joka toinen päivä Asser teki näkymatkoja ja tarkkaili ilmasta käsin kylän lähimaastoa. Hän etsi eteläisten heimojen lähettämiä tiedustelijoita. Colan Taistelija lähetti toisinaan jonkun miehen tarkkailemaan heidän toimiaan. Yksikään miehistä ei ollut koskaan palannut takaisin kertomaan havainnostaan ja siitä pelätty soturi oli tiennyt shamaanin vielä elävän. Vuosi vuodelta miehiä oli tullut yhä vähemmän ja shamaani oli saanut näiltä viimein rauhan.

Asser antoi tietoisuutensa kiittää vapaasti. Hän tutki ensin pohjoisen seudun, vilkaisi pikaisesti läntistä suota ja kiisi sitten etelään etsimään matkalaisia. Tiedustelijoita ei näkynyt metsässä. Viimeisimmästä oli jo kaksi vuotta ja silloin mies oli ehtinyt puolen päivämatkan päähän kylästä, kunnes oli saanut surmansa salaman iskusta.

Nopeasti shamaanin tietoisuus lensi luolaan, jossa Aideen oli jo vaihtanut Tegidin siteet ja valmistanut ruokaa.

Asser hämmästyi, kun näki Saakanin olevan luolassa sidottuna.

Meni hetki kunnes shamaani hahmotti tilanteen. Ensin kiukun tunne valtasi hänet, mutta loppujen lopuksi hän nauroi mielessään, kun tajusi Elben vanginneen pojan.

Asser tiesi, ettei koko heimossa olisi ketään toista, joka vastustaisi hänen sanaansa. Se oli mahdottomuus, sillä vain Elbe tunsi totuuden. Tämä totuus vapautti tytön mielen, sai lumouksen murtumaan ja tytön

oman tahdon sykkimään.

Hän antoi tietoisuutensa lipua ulos luolasta.

Muutamassa silmänräpäyksessä Asser tavoitti matkalaiset ja näki näiden aloittaneen suon ylittämisen. Elbe kulki edellä ja etsi polkua, joka olisi riittävän tukeva kantaakseen hänen isänsä painon. Suohon jäi selvät jäljet heidän askeleistaan. Saakanin olisi helppoa seurata jälkiä ja ylittää suo kaksi kertaa nopeammin.

Asser palasi takaisin luolaan.

Elbe oli toiminut yllättävästi ja shamaani päätti toimia samoin. Hänen olisi tehtävä ihme, joka järkyttäisi naista.

Aideen oli saanut miehet ruokittua ja oli tyytyväinen. Hän saattoi vähän aikaa levätä ja pohtia asioita. Saakan oli koko aamun solvannut häntä. Tämä oli toivonut Aideenin kyllästyvän jatkuvaan nimitteilyyn ja siksi vapauttavan tämän siteistä, mutta Aideen olikin sitonut nahkanpalan Saakanin suun tukkeeksi.

Tegid oli puolustanut Aideenia urhoollisesti ja käskenyt Saakania vaikenemaan. Muuta hän ei ollut voinut tehdä, koska hänen jalkansa olivat halvaantuneet. Aideen oli liikutellut Tegidin jalkoja saadakseen veren kiertämään. Maahisen lumous esti edelleen Tegidin tuntemasta haavojensa kipua ja mies oli siitä tälle kiitollinen. Lumous kuulemma lakkaisi illalla.

”Onko sinun hyvä olla?” Aideen kysyi Tegidiltä.

”On. Kauneutesi rauhoittaa minua.”

Aideen ei vastannut miehelle, vaan kohensi pientä nuotiota, joka paloi heidän vieressään. Yllättäen tuulenpuuska puhalsi luolaan ja liekit suurentuivat tavoitellen naisen hiuksia.

Kauhistuneena Aideen vetäytyi kauemmaksi liekeistä ja suojausi kasvojaan tulen polttelelta. Tuuli toi sisälle pölypilven, joka alkoi kieppua ilmassa tuulen pyörteiden mukana.

Pöly muodosti nopeasti ihmisen kokoisen ja muotoisen hahmon. Nuotion tulenlieskat nuolivat hahmoa sulattaen pölyä kiinteämpään muotoon ja saivat hahmolle muodostumaan tarkemmin havaittavia piirteitä.

Aideen oli yrittänyt kiskoa myös Tegidiä kauemmaksi, mutta sii-

hen hänen voimansa eivät olleet riittäneet. Nyt Aideen suojeli miestä oudolta ilmestykseltä veitsi kädessään.

Saakan näytti olevan heistä ainoa, joka ei pelännyt ilmestystä.

”Mitä tämä on?” Aideen huusi ja puristi veistä.

Hahmo oli saanut viimein muotonsa ja alkoi puhua.

”Älä pelkää Aideen. Minä se olen! Miksi pidät Saakania vankinasi?”

Aideen rypisti otsaansa ja tarkkaili hahmoa, joka näytti aivan shamaanilta. Tämän äänikin kuulosti jotenkin tutulta.

”Kuinka voit olla täällä?”

”Se ei ole tärkeää. Miksi Saakan on vankinasi? Vastaa minulle!”

Aideen säikähti tosissaan. Hän ei uskaltanut katsoa shamaaniin.

”Tyttäreni ei halunnut Saakanin uhraavan henkeään maahisen tähden.”

”Elbe toimi oikein ja hän on selvittänyt ensimmäisen kokeensa.”

Aideen rauhoittui. Tilanne ei tuntunut enää kovin pahalta.

”Kaksi koetta on vielä jäljellä ja Saakanin on todistettava ne heimolle.”

”Todistettava? Silloinhan hänen pitäisi olla tyttäreni kanssa?”

”Niin pitäisi, sillä kuinka heimomme voisi uskoa tyttäresi selvinneen kokeesta, jos siitä on vain hänen isänsä sana?”

Hetken hiljaisuuden jälkeen shamaani jatkoi. ”Saakan todistaa tyttäresi puolesta. Hänen sanaansa luotetaan, koska kaikki tietävät, mitä hän ajattelee tyttärestäsi.”

”Entä jos Saakan kuolee luolassa? Kuka silloin todistaa tyttäreni puolesta?”

”Silloin tyttäresi on epäonnistunut, eikä todistusta enää tarvita.”

Aideen henkäisi. ”Vapautan Saakanin.”

Seuraavat sanansa shamaani osoitti nuorukaiselle.

”Elbe on ylittämässä suota ja näet heidän jälkensä hyvin. Pidä kiirettä, niin tavoitat heidät.”

Saakan nyökkäsi silmät kiiluen nuotion valoa.

”Tiesin näin käyvän!” Saakan sanoi ja hieroi vapautuneita käsiään. ”Uskon näkyyni. Jos jään eloon, niin todistan luolan tapahtumat heimollemme.”

Aideen oli murheellinen ja käänsi kasvonsa shamaanin outoon

ilmestykseen. ”Ymmärtääkö Elbe tekoni?”

”Tyttäresi on hyvin viisas. Älä pelkää, sillä hän luottaa sinuun kokeen jälkeenkään.”

Sen sanottuaan shamaani jätti hyvästit luolan ihmisille. Varsin nopeasti hahmo hajosi tomupilveksi, joka leijaili ulos luolan suuaukosta. Mitään ei jäänyt jäljelle shamaanin vierailusta luolassa.

Shamaanin sanat lohduttivat Aideenia. Ne vahvistivat sitä uskoa, että hän oli toiminut oikein vapauttaessaan pojan. Nyt hän jäisi luolaan Tegidin kanssa kahden. Elbe ehkä säilyttäisi viisautensa luottamuksensa äitiinsä, mutta luottaisiko Daron enää puolisoonsa?

Aideen tajusi nopeasti, ettei Elbe ollut ainoa, jota koeteltiin. Myös Aideen itse tunsi olevansa keskellä koetta, jolla testattiin hänen uskollisuutensa.

Sen kokeen hän aikoi läpäistä.

Aurinko oli laskenut kulkijoiden selän takana, kun he vaelsivat kohti itää. Suo oli jäänyt taakse ja tunturi täytti mahtavuudellaan maiseman. Puiden harvetessa tuuli pääsi puhaltamaan navakammin ja he joutuivat suojaamaan itseään. Tuuli vei myös puhutut sanat mukanaan, eivätkä he siksi keskustelleet paljon.

”Meidän on löydettävä puro, joka virtaa tunturin sisältä. Puron pitäisi kiertää suo, jonka jo ohitimme”, Elbe huusi isälleen.

”Mennään ylemmäksi rinnettä. Kaarretaan etelään vuoren länsipuolta. Silloin puron on pakko osua reitillemme, jos se kerran laskee suohon!”

He suuntasivat etelään ja löysivät nopeasti puron.

”Onko tämä oikea puro?” Daron kysyi.

Elbe katseli maastoa tarkkaavaisesti. Maanpinnalla se vaikutti täysin erilaiselta kuin ilmasta katsottuna.

”On se tämä. Seurataan sitä yläjuoksulle.”

He suuntasivat askeleensa vuolaan puron yläjuoksulle. Monen kallion ja kivikasan ohittamisen jälkeen he saapuivat aukolle, josta puro virtasi tunturin sisältä.

Aukko oli pieni ja se oli osittain saniaisten peitossa. Daron mittaili aukkoa katseellaan ja epäili mahtuisiko menemään siitä. Elbe epäile-

mättä mahtuisi, mutta mies olikin tätä suurempi kooltaan.

”Tiedätkö mitä sisällä on? Onko siellä yöpymispaikkaa? En haluaisi yöpyä tuulessa ja kylmässä?” Daron kysyi.

”Joudumme kahlaamaan vedessä. Vähän matkan päässä on suurempi luola ja sen pitäisi olla kuiva”, Elbe sanoi, kun muisteli näkymatkaansa luolaston sisällä.

Daron oli ennen poistumista metsästä etsinyt muutaman oksan soihtujen tekemistä varten. Hänellä oli myös eläimestä vuodatettua rasvaa, joka palaisi hyvin, kun sitä valelisi kuivaan puuhun. Hän voiteli oksat rasvalla ja etsi tulukset valmiiksi tulen sytyttämistä varten.

”Mennään luolaan. Sytytän soihdut vasta siellä. Täällä tuulessa se olisi toivoton yritys.”

He riisuivat saappaansa ja nostivat housujensa lahkeita ylemmäs. Sitten he kahlasivat veteen ja tunkeutuivat pienestä aukosta kallion sisälle.

Daron joutui kulkemaan kumarassa ja hänen selässään oleva reppu raapi luolan kattoa. Myös Elben oli painettava päänsä ja varottava iskemästä sitä luolan katossa oleviin teräviin kiviin. Vesi oli muokannut luolan virratessaan, mutta osa luolan katosta oli sortunut ja se teki katosta epätasaisen.

Luolassa Daron sai soihtunsa vaivalloisesti sytytettyä ja antoi soihdustaan tulen myös tyttärensä soihtuun. Soihdut valaisivat nyt matalaa luolaa ja paljastivat seinämien tummuuden heidän silmilleen.

Vesi ylsi polviin ja sen jatkuva kylmä virtaus sai heidän jalkansa kohmettumaan. Kylmyys levisi jaloista ylemmäksi saaden koko kehon vapisemaan. Sinnikkäästi he jatkoivat matkaa, sillä edellä kulkeva Elbe oli varma siitä, että he saisivat pian allensa kuivaa kalliota.

Kuljettuaan tovin luola laajeni heidän ympärillään. He pystyivät kiipeämään pois maanalaisesta purosta ja istahtivat lepäämään kuivalle kalliolle. Puron vieressä oleva kallio oli kostea, mutta kauempana se oli riittävän kuivaa istumista varten. He hieroivat puutuneita jalkojaan, jotta saisivat veren kiertämään.

Kun he olivat levänneet hetken, he vetivät saappaat jalkoihinsa ja tutkivat luolaa soihtujen valossa.

Valo heilahteli luolan seinillä jättäen kaukaisemmat seinät valopii-

rin ulkopuolelle. Luola oli suuri ja jossakin kaukaisuudessa heidän yläpuolellaan saattoi nähdä tippukiviä, joiden terävät särvät suuntautuivat heitä kohti. Daron pelkäsi, että joku niistä voisi pudota heidän päälleen ja murskata heidät.

Elbe rauhoitteli isäänsä. ”Näetkö täällä lattialla pudonneita kiviä?”

Daron ymmärsi nopeasti sanat. ”Emme kai silti yövy tässä?”

”Voimme kulkea vähän matkaa. Täällä maan alla emme ole niin riippuvaisia yön ja päivän vaihteluista. Pysähdytään sitten, kun löydämme sopivan paikan.”

He jatkoivat matkaa. Elbe tiesi tarkalleen minne heidän oli kuljettava. Hän oli painanut mieleensä reitin jokaista pientä yksityiskohtaa myöten. Hän ei epäröinyt, vaan uskoi vahvasti muistikuviansa ja luotti heidän kulkunsa niiden varaan.

Suuri luola jäi heidän taakseen, kun Daron seurasi tyttärensä varmoja askeleita. Hän tunsi jännityksen kohoavan. Pian he olisivat perillä. Koko matka huipentuisi maahisen vapauttamiseen. Hän ei antaisi tyttärensä kuolla.

Saakan oli ylittänyt suon nopeasti. Hän oli saanut edellään kulkevat näkyviinsä heti suon jälkeen, kun nämä olivat aloittaneet kiipeämisen ylemmäksi. Seuraaminen oli vaikeutunut maaston muuttuessa avoimemmaksi ja Saakan oli joutunut jättämään suuremman välimatkan seurattaviinsa. Aina kun hän oli löytänyt sopivan kiven, hän oli luikahtanut sen taakse piiloon ja seurannut tarkkaavaisesti isän ja tyttären kulkemaa suuntaa.

Nähdessään näiden seuraavan puroa kohti vuorta, hän oli päätellyt puron olevan reitti vuoren sisälle. Saakan oli odottanut piilossa ja antanut toisten mennä luolaan, josta puro tuli ulos tunturista. Nyt hän päätti uskaltaa tehdä saman. Aika, jonka hän oli odottanut, tuntui riittävän pitkältä.

Saakan harmitteli sitä, ettei hänellä ollut soihtua. Näyssä, jonka hän oli nähnyt, oli valoisaa, eikä Saakan ollut ajatellut sitä, että muualla luolassa olisi pimeää. Saakan kiroili itseksensä, sillä hänellä ei ollut mukanaan mitään soihtuksi kelpaavaa.

Koko tunturin jyrkällä rinteellä kasvoi vain yksi kitukasvuinen puu ja Saakan tiesi sen olevan niin sitkeäkasvuinen, ettei hän saisi sitä kaadettua miekallaan.

Saakan kohotti kasvonsa taivaalle. ”Auta minua!”

Hänen ei tarvinnut odottaa kauan. Taivas tummeni hänen päälleen. Pilvet kasautuivat yhteen ja mustuivat nopeasti. Kirkas salama välähti ilmassa ja pirstoi rinteellä kasvavan puun, sytyttäen sen ilmassa lentelevät palaset tuleen. Valtava jyrähdys tärisytti maata pojan jalkojen alla ja huumasi hänen kuulonsa voimallaan.

Saakan tuijotti rinteellä kasvaneen puun palasia, jotka paloivat yhä tulella.

Hän ryntäsi rinteelle peläten tulen sammuvan. Nopeasti hän valitsi käteensä sopivan puunkappaleen ja suojasi siinä palavaa tulta keholleen. Tuuli riepotteli tulta soihdussa, muttei saanut sitä sammumaan. Soihtu paloi kiivaasti ja Saakan uskoi sen palavan vielä pitkään, kun hän tunkeutui sisälle luolaan.

Aurinko oli jo laskeutunut taivaanrannan tasolle ja sen punahehkuiset säteet värjäisivät läntisen taivaan kauniiksi. Aideen katseli haltioituneena noita läntisen taivaanrannan ihmeellisiä värejä ja oli syvissä mietteissä. Hän oli juuri ruokkinut Tegidin ja vaihtanut miehen haavoja peittävät hauteet. Tunto miehen käsiin ja jalkoihin ei ollut vielä palautunut ja olikin vain ajan kysymys milloin mies huutaisi tuskasta.

Monet ajatukset pyörähtelivät naisen mielessä. Huoli Daronista ja Elbestä oli kumminkin aina päällimmäisenä. Vähän väliä hän vilkuili idässä kohoavaa suurta tunturia, jonka seinämät auringonsäteet olivat maalanneet punaiseksi. Mitään merkkejä ihmisistä hän ei nähnyt, vaikka katseli tarkkaan tunturin seinämiä.

Aideen rukoili matkalaisille Solarin suojelusta ja suuntasi katseensa sen laskevaan kauneuteen. Sen enempää hän ei ehtinytkään rukoilla, kun sisältä luolasta kuului miehen tuskainen huuto. Aideen ryntäsi luolaan ja kumartui makaavan miehen ylle.

Tegid hankasi haavojaan kynsillään. Aideenin oli pakko tarttua miehen käteen ja estää tämän aiheet.

”Älä raavi haavojasi!”

”Niitä polttelee ja kutittaa! Minun on pakko hangata niitä!” Tegid puri hampaansa yhteen ja teki kaikkensa vastustaakseen raapimisen kiusausta. ”Aideen, sinun on saatava ajatukseni pois kutinasta.”

”Voitko tarkentaa?”

”Voisitko riisua vaatteesi? Se ei ole pettämistä.”

”Olen kiitollinen, että pelastit henkemme taistelemalla karhua vastaan. Voin korvata sen hoitamalla haavojasi, mutten tyydyttämällä halujasi.”

”Sitten minun on pakko raapia näitä kirottuja haavoja!”

Aideen ei voinut katsoa, sillä kaikki mitä hän oli tehnyt miehen hyväksi tuntui valuvan hukkaan. Mies pilasi koko hoidon raapimalla haavat uudelleen auki.

”Lopeta! Minä riisun itseni. Saako se kutinan loppumaan?”

Tegidin kädet jäähmettyivät paikoilleen.

Aideen aikoi pitää lupauksensa. Tegid saisi nähdä hänet alasti, mutta sen pidemmälle hän ei menisi.

Hän riisui nahkaisen paitansa ja paljasti pienet, mutta muodokkaat rintansa. Tegid tuijotti niitä ihailen niiden kaaria ja ihon pehmeyttä. Aideen näki miehen katseen ja tunsu veren virtaavan sisällään nopeammin. Häntä hävetti kehonsa reaktio, mutta hän ei voinut sille mitään.

Aideen istui nuotion viereen ja riisui pitkät housunsa. Niiden alla ei ollut mitään ja hänen tumma karvoituksensa paljastui miehen silmille. Hän laskosti vaatteensa siistiin nippuun ja kääntyi mieheen päin.

”Oletko tyytyväinen?”

Tegid unohti välittömästi haavansa. Hänen katseensa pyyhki naisen vartalon kaaria ja hän oli täysin naisen kauneuden lumossa.

”Jos Solar olisi nainen, niin hänellä olisi sinun vartalosi.”

Aideen punastui sanoista.

Daron ei yleensä kehunut vaimonsa kauneutta ja nyt Tegidin sanat herättivät naisen sisällä tuntemuksia, joita hän ei muistanut ennen tunteensa. Tunteet olivat outoja, eikä Aideen saanut niistä kunnon otetta.

”Voitko katsoa haavojani? Toivottavasti en repinyt niitä auki.”

”Se olisi viisasta”, Aideen sanoi ja siirtyi tutkimaan siteitä.

”Tuoksut hyvältä.”

”Hikeä se vain on!” Aideen vastasi ja kiristi vasemman käden sidettä tiukemmalle. Myös Aideen oli huomannut aistivansa miehen tuoksun ja se huumasi häntä oudosti.

Tegid kosketti hennosti ylleen kumartuneen naisen selkää.

Aideen värähti. Miehen kosketus sai nautinnonaallon lainehtimaan hänen selässään ja se levisi sieltä koko kehoon. Kosketus oli hyvin lumoava ja sai sydämen sykkimään nopeammin.

”Siteesi ovat kunnossa.”

Tegid kietoi molemmat kätensä naisen selkään. Hän hyväili Aideenia ja antoi sormiensa liukua hellästi ylhäältä niskasta alas lantioon. Aideen sulki luomensa ja antoi itselleen luvan nauttia miehen herkistä kosketuksista.

Hyvin hitaasti Tegid ohjasi Aideenin itseään vasten.

Aideen oli jo kokonaan aistimustensa vietävänä ja nautti jokaisesta aallosta, joka lävisti hänen kehonsa. Hän nautti miehen siteiden peitossa olevan rintakehän kovuudesta sen painautuessa pehmeitä rintoja vasten. Miehen kädet hyväilivät hänen selkäänsä, kylkiään ja lantiota saaden jokaisella liikkeellä uusia väristyksiä syntymään naisen kehossa. Kiihkon tunne imi hänet mukaansa halliten naista kokonaan ja heittä ympäröivä maailma tuntui haihtuvan pois tietoisuudelta.

Aideen tunsu huultensa painautuvan Tegidin huuliin ja hän antautui täysin miehen tuottamalle nautinnolle.

Kiihkeän rakastelun jälkeen Aideen kierähti pois miehen päältä. Hänen kasvoltaan kuvastui häpeä ja epätoivo.

”Anteeksi, Aideen. En olisi saanut vietellä sinua.”

”On oma syyini, että antauduin tunteilleni! Kuinka selitän tämän miehelleni?”

”Ei kerrota hänelle mitään.”

Aideen nyökkäsi, sillä se tuntui järkevältä. Hän tunsu yhä miehen jättämän kosteuden sisällään ja halusi siksi mennä pesulle.

Oli parasta unohtaa koko tapahtuma. Sitä ei lainkaan tapahtunut, Aideen alkoi uskotella itselleen.

Elbe oli valmistautumassa nukkumaan isänsä kanssa. He olivat vaelta-
neet puoleenväliin luolastossa, kun he löysivät viimein sopivan yöpy-
mispaikan. Luolaan, johon he olivat saapuneet, tunkeutui hiukan valoa
seinässä olevasta halkeamasta. Luolan katto oli matalalla ja se oli ta-
saista kalliota.

”Tietäisinpä mitä Aideenille kuuluu?” Daron pohti. ”On jo myöhä
ja he valmistautuvat varmasti nukkumaan.”

”Kaikki on varmasti hyvin.”

He söivät illalliseksi kuivattua lihaa. Se oli sitkeää, mutta ravitsi
kehoa ja auttoi heitä jaksamaan. Vesileilinsä he olivat täyttäneet puron
vedestä.

”Koeta nukkua, isä”, Elbe sanoi ja toivotti isälleen hyvää yötä
makuupussinsa lämmöstä.

Daron nukahtikin nopeasti. Vasta isän alettua kuorsaamaan hiljaa,
uskalsi Elbe lähteä näkymatkalle. Hän kiisi tietoisuudellaan ulos
luolastosta ja lensi suon vastapuolella olevaan luolaan. Hän saapui
sinne juuri sillä hetkellä, kun hänen äitinsä oli kiihkeän rakastelun
huipulla.

Elbe oli syvästi järkyttynyt.

Koko maailma tuntui sortuvan hänen mielessään. Hän näki äitinsä
alastomana Tegidin päällä huohottaen hengästyneenä ja hikisenä. Mies
hyväili hänen äitinsä selkää ja rintoja. Jo sen näkeminen järkytti Elbeä
suunnattomasti, mutta oli vielä sitäkin pahempaa nähtävää, sillä
Saakan oli poissa!

Elbe oli kauhuissaan. Hän tiesi, että mielen oli käsiteltävä yksi
asia kerrallaan ja se keskittyi hänen äitiinsä. Kuinka tämä saattoi
pettää isää?

Hän oli aina luottanut äitiinsä. Äiti ei koskaan valehdellut ja piti
lupauksensa. Hän oli voimakastahtoinen ja pystyi vastustamaan halu-
jaan. Sellaisena Elbe oli aina äitinsä tuntenut.

Häntä inhotti katsoa äitiään, joka pyörähti pois miehen päältä hi-
kisenä. Äidin kasvojen ilmeet kertoivat kaiken siitä häpeästä, jonka
hän tunsu tekonsa tähden. Tegid yritti saada äidin valehtelemaan isälle.
Järkyttynään Elbe huomasi äitinsä kuuntelevan ja nyökkäävän.

Äiti ei ollut pettänyt ainoastaan isää. Hän oli pettänyt myös tyttä-

rensä, sillä veitsellä katkotut nyörit lojuivat luolan lattialla.

Elbe tiesi, ettei voisi tehdä luolassa mitään. Kun hän oli selvinnyt pahimmasta järkytyksestä, hän oivalsi luolan aiemmat tapahtumat.

Äiti ei tuntunut olevan huolissaan Saakanin katoamisesta, joten jonkun oli pitänyt rauhoittaa hänet. Elbe ei keksinyt ketään muuta kuin mestarinsa, joka olisi pystynyt siihen.

Elbe näki äitinsä menevän peseytymään purolle. Hän oli tyytyväinen siihen, että hänen äitinsä halusi peseytyä. Petosta ei silti voinut pestä pois.

Nopeasti hän lensi laakson yli ja antoi mielelleen käskyn paikallista Saakan.

Mieli ohjasi tietoisuuden tunturin luolastoihin lähelle heidän yöpymispaikkaansa. Saakan valvoi ja istui selkä kiviseinää vasten. Poika ei uskaltanut nukkua peläten eksyvänsä yksin luolien sokkeloihin. Hän ei uskaltanut myöskään näyttäytyä heille peläten joutuvansa uudelleen siteisiin. Saakan vain istui ja odotti hiljaa.

Tietoisuus palasi Elben kehoon ja hän alkoi pohtia näkemäänsä.

Mielen kokema järkytys vaikutti yhä hänen ajatteluunsa. Oli vaikeaa ajatella mitään muuta kuin näkyä, jossa hänen äitinsä ja Tegid olivat rakastelleet. Se näky syöpyi Elben mieleen, eikä hän saanut näkyä katoamaan mielestään. Hän häpesi äitiään. Tegidiä kohtaan hän tunsu vain vihaa. Elbe päätti kostaa miehelle äitinsä häpäisemisen. Tegid tulisi katumaan tekoaan koko lopun elämänsä ajan.

Jobar maahinen tarkkaili peloissaan Elben sisäisiä tuntemuksia ja tunkeutui ajatuksillaan tämän tietoisuuteen.

"Elbe, kuule minua."

Elbe säpsähti ajatuksistaan kuullessaan maahisen kutsuvan häntä. Hän oli päästänyt maahisen pois repustaan heidän asettuessaan yöpuulle, eikä ollut ajatellut tätä sen jälkeen.

"Mitä nyt!"

"Näin saman kuin sinä, mutta eri näkökulmasta. Älä häpeä äitiäsi tai vihaa Tegidiä, sillä he molemmat ovat viattomia tapahtumaan."

"Viattomia! Se saastainen mies vietti äitini. Kuinka he olisivat viattomia?"

"Shamaani oli siellä myös!"

"Mestarini? Oletko varma?"

"Olen, mutta sinä itse olit liian järkyttynyt huomataksesi häntä. Mestaris salasi itsensä sinulta ja poistui heti saavuttuasi. Hän pelkäsi sinun oivaltavan totuuden."

"Mistä sinä puhut?"

"Mestaris lumosi äitisi ja Tegidin. He eivät voineet estää rakasteluaan."

"Lopeta! Asser ei ikinä tekisi sellaista!"

Elbe katkaisi yhteytensä maahiseen ja tunsi poskiensa kostuvan kyyneleistä. Suru täytti hänen mielensä.

Hän suri äitiään. Hän suri koko tilannetta, johon oli joutunut. Hän suri isänsä puolesta tämän saadessa tietää äidin petoksesta. Hän suri oman itsensä puolesta. Hänen pitäisi vapauttaa Mabon huomenna, mutta hän tunsi olevansa itse pirstaleina.

14

Elben viisauksia:

**”Tehkää kaikki tekonne tietoisesti, silloin mielellä
ei ole valtaa teissä.”**

Maanalaisessa luolastossa Elbe ja Daron söivät aamupalan, sekä joivat janoonsa puron vettä. Illalla Elbe oli aikonut kertoa isälleen näkymatkastaan, mutta nyt hänestä tuntui viisaammalta vaieta ja antaa tilanteen kehittyä omalla painollaan. Oli aivan turhaa huolestuttaa isää Saakkanilla, sillä silloin tämä kantaisi enemmän murhetta luolaan jääneestä puolisostaan.

”Matkaa ei ole paljon jäljellä”, Elbe sanoi. ”Minun täytyy tehdä yksi asia hetken päästä. Se ehkä kummastuttaa sinua, mutta siihen on syynsä.”

Daron kohotti silmäkulmiaan. Hän ei kuitenkaan kysynyt mitään, koska asia varmasti selviäisi pian.

Elbestä oli turhaa sulloa Jobaria reppuun, koska matkaa oli vähän ja maahinen jaksaisi seurata heitä itsekin. Elbe vältteli maahisen seuraa. Hän ei puhunut maahiselle mitään, vaan antoi sen puuhata omiaan.

Daron lisäsi heidän soihtuihinsa eläinten rasvaa. Kun he sytyttivät soihdut, ne paloivat jälleen kirkkaina.

He vaelsivat luolastossa yhä syvemmälle tunturin sisään. Välillä

he pysähtyivät ihastelemaan veden virtauksen aikaansaamia uurteita luolien seinämissä. Paikoitellen vesi oli pyörinyt luolassa kehää pyöristäen luolan ympyrän muotoiseksi ja seinille oli muodostunut kauniita muotoja, jotka kiiluivat heidän soihtujensa valossa.

Käytävät haarautuivat tämän tästä ja Daron oli huolissaan löytäisivätkö he varmasti takaisin ulos luolien sokkelosta. Hän kuitenkin luotti tyttärensä, eikä epäillyt tämän askelten suuntaa. Tytär tuntui tietävän tarkalleen mitä seuraavan mutkan takana odotti aivan kuin olisi vaeltanut luolastossa jo aiemmin.

”Saavumme pian suureen luolaan, jossa on lepakkoja”, Elbe kuis-kasi. ”En halua säikäyttää niitä karkuun, joten liikutaan hiljaa.”

Daron nyökkäsi hiljaisena.

Pian he astuivatkin käytävästä suurempaan tilaan. Jostakin kaukaa luolan katosta paistoi valoa luolaan ja Daronin siristellessä silmiään, hän saattoi nähdä katossa leveän halkeaman. Luola oli avara ja mies oli tyytyväinen päästessään hetkeksi pois lukuisten käytävien ahtau-desta.

Elben tarkat silmät erottivat luolan katossa pää alaspäin roikkuvat lepakot ja pian myös hänen isänsä huomasi ne. Niitä oli sadoittain ja jotkut niistä lentelivät luolassa kuin etsien itselleen nukkumapaikkaa.

”Minä teen nyt sen asian, josta puhuin aiemmin.”

Daron hämmästyi, kun tytär kohotti kätensä ilmaan ja pimeyden keskeltä liiteli lepakko, joka laskeutui tytön kädelle. Hetken he katselivat toisiaan aivan kuin Elbe olisi jutellut lepakon kanssa. Sitten tytär avasi vapaalla kädellään reppunsa nyörit ja sujautti lepakon sen sisälle.

Elbe virnisti isälleen, kun satoi reppunsa nyörit kiinni.

Daron pudisteli päätään kuin karkottaakseen näkemänsä tapahtu-man mielestään. ”Mitä teet lepakolla?”

”Näet sen sitten.”

Elbe vilkuili ympärilleen ja erotti hätäisesti soihdun hehkun käy-tävässä, josta he olivat tulleet lepakoluolaan. Nopeasti valo katosi käytävän mutkan taakse.

Saakan! Elbe totesi mielessään. Ehkä poika oli nähnyt tapahtu-man, muttei halunnut näyttäytyä heille. Elbe puri huultaan. Saakan oli

pelottavan lähellä sitä luolakammiota, jossa tämän näyn pitäisi toteutua.

”Jatketaan matkaa.”

Määrätietoisesti Elbe johdatti isänsä lepakkoluolan poikki kohti toisella puolen olevaa käytävää. He kiersivät suuria lohkareita ja joutuivat kiipeämään pienempien kivien yli. Suurin osa luolan kattoon asettuneista lepakoista nukkui, mutta halkeamasta lensi vielä lisää lepakoita luolaan. Hiljainen siipien suhina täytti luolan äänillään.

Kun he astuivat seinämässä olevasta aukosta, he saapuivat käytävään, joka vietti alaspäin. Kallio heidän allaan oli kostea ja liukas. He joutuivat ottamaan seinästä tukea välttääkseen liukastumisen.

”Pian joudumme uimaan.”

Käytävä laskeutui todellakin veteen ja Daron pysähtyi veden äärelle ja heilautti soihtuaan veden yllä. Hän näki käytävän jatkuvan kauas, eikä se pudonnut kokonaan veden alle, ainakaan soihdun valaisemalla alueella.

”Onneksi ei tarvitse sukeltaa”, Daron sanoi ja upotti kätensä veteen. ”Vesi on lämmintä.”

Elbe ymmärsi syyn sille. Vesi oli ollut käytävän pohjalla ties kuinka kauan. Kallioihin varastoitunut lämpö oli lämmittänyt sitä. Koska vedessä ei ollut virtausta, oli vesi myös pysynyt lämpimänä.

”Voimme uida vaatteet päällä. Palaamme kumminkin pian samaa reittiä ja on turhaa pukea ja riisua vaatteita moneen kertaan”, Elbe sanoi. ”Jätä reppusi tänne. Minäkin jätän vaihtovaatteeni.”

Sanat kaikuivat oudosti luolan seinämistä. Daron jätti reppunsa maahan ja Elbe tyhjensi omansa estäen samalla lepakon karkaamisen.

Sitten he kahlasivat veteen ja varoivat soihtujensa kastumista. Vesi ylsi Daronin olkapäihin syvimmällä kohtaa, eikä hänen tarvinnut uida. Elbe oli hiukan isäänsä lyhyempi ja joutui uimaan vedessä. Hän antoi oman soihtunsa isänsä kannettavaksi ja vapautti näin molemmat kätensä uimiseen. Reppu hänen selässään ei kastunut paljon.

Veden yltäessä isänsä vyötärölle Elbe lakkasi uimasta ja tavoitteli jaloillaan luolan pohjaa. Hän pystyi kahlaamaan vedessä loppumatkan, sillä käytävä alkoi viettää ylöspäin. Kun he pääsivät veden toiselle puolelle, Elbe otti isältään soihtunsa ja tarkkaili luolaa.

”Enää pari mutkaa ja olemme perillä.”

Daron tunsu sydämensä hakkaavan nopeammin. Heidän edetessään luola laajeni ja haarautui. Se haara, johon he kääntyivät, ei enää vaikuttanut vedenvirtauksen tekemältä. Daron kummasteli luolan seinä ihmeissään, sillä seinämät olivat sileitä ja muodostivat ylhäältä suippenevan holvikaaren heidän ylleen. Käytävä oli myös leveä ja tasapohjainen tuntuen kuin ihmisen kuljettavaksi tehdyltä.

Daronia pyörrytti. Hän oli nähnyt samankaltaisen luolan aiemmin. Muisto häkellytti häntä ja miehen oli pakko kertoa siitä tyttärelleen.

”Elbe, olen nähnyt vastaavanlaisen holvikäytävän aiemmin!”

”Tarkoitatko shamaanin luolaa?”

”Tiedätkö siitä? Tämä luola on samankaltainen.”

”Asser on tehnyt tämän luolan.”

Daron huokaisi hämmästyksestä.

He kulkivat holvimaista tunnelia eteenpäin ja saapuivat lopulta suuren kivipaasin edustalle. Se oli pystyssä seinää vasten ja sulki taakseen sisäänkäynnin luolaan, jossa maahinen oli vankina. Paasi oli yli miehen korkuinen ja leveyttä sillä oli kaksi käden mittaa ja paksuutta yhden käden mitan verran. Näki heti sen olevan hyvin painava siirrettäväksi.

Daron tutki tilannetta. ”Emme mitenkään jaksa siirtää tätä pois! Kuinka pääsemme luolan sisälle?”

Elbe tutki katseellaan kiveä, kiersi sen ja tarkkaili sitä myös toiselta puolen. Hän palasi isänsä luo ja antoi tälle soihtunsa.

”Isä, siirtyisitkö hiukan kauemmas.”

Daron totteli ja näki tyttärensä ojentavan kätensä kivipaasia kohti. Elben sormet levisivät ja suuntautuivat kiveen. Loitsusana värähti ilmassa ja paasi sortui hämmästyneen Daronin edessä.

Valtava pölypilvi lennähti ilmaan ja täytti käytävän. Elbe ja Daron yskivät pölyä pois kurkustaan. Vasta kun pöly hitaasti laskeutui maahan, Daron näki ison hiekkakasan kivipaasin paikalla.

Aukko luolaan oli avautunut.

”En usko silmiäni! Muutit kiven hiekaksi.”

”Eikä se ollut edes vaikeaa, sillä piti vain nostaa kiven värähtelyä korkeammaksi. Silloin värähtely laajeni ja se muutti kiven hiekaksi.”

”Shamaaniko opetti sen sinulle?”

”Opettelin sen itse eilen, kun olit hakemassa karhunlihoja Saakanin kanssa.”

Daron hyväksyi selityksen.

Elbe siirtyi lähemmäksi aukkoa. Hän kahlasi hiekkään ja saappaat vajosivat sen pehmeeseen hiekan yltäessä hänen polviinsa.

Hän silmäili seinän aukosta sisälle ja näki valaistun luolan. Jostakin katosta olevasta aukosta tunkeutui luolaan auringonsäde, joka valaisi luolan keskellä olevaa kivipaasia.

Elbe pystyi vain vaivoin torjumaan luolan kauniin lumon.

Hän avasi reppunsa nyörit ja otti lepakon kaksinkäsin. Sitten hän nosti lepakon silmiensä tasolle ja lähetti tälle mielikuvan luolan sisälle lentämisestä. Vasta oltuaan varma siitä, että kuva oli syöpynt lepakon tajuntaan, hän päästi sen vapaaksi ja antoi sen lentää sisälle luolaan.

Elbe oli tutkinut luolaa suojaavaa loitsua mielessään ja havainnut sen olevan kertaluontoinen. Luolaan menijä menettäisi järkensä, mutta sen jälkeen loitsu oli vaaraton. Loitsu oli yleisluontoinen ja koski siksi myös eläimiä. Hän uskoi vahvasti lepakon riittävän loitsun murtamiseen ja oli siksi pyydystänyt sen matkan aikana.

Suruissaan lepakon kohtalosta Elbe katseli sen lentoa luolaan. Ensin lepakko lensi suoraan kohti kivipaasia. Sitten se alkoi lennellä ympäri luolaa etsien ulospääsyä. Se törmäili seiniin tajuamatta enää ympäristöään.

Elbe vilkaisi nopeasti isäänsä ja salasi kostuneet silmänsä. ”Nyt voimme mennä luolaan. Minä menen ensin.”

Elbe kahlasi hiekan läpi ja hänen isänsä seurasi häntä soihtujen kanssa. Luolassa oli niin valoisaa, että siellä pystyi näkemään ilman soihtujakin. Läpäistyään lyhyen käytävän he astuivat luolakammioon, jossa lepakko edelleen lenteli päämäärättömästi.

”Jätä soihdut ja yritä saada lepakko kiinni!”

Daron vitkasteli.

Luolan kauneus lumosi hänet täysin. Hän ei saanut katsettaan irti sähkövistä kristalleista ja niiden heijastamista väreistä. Koko luola tanssi noiden värien tahdissa soihtujen valon osuessa kristalleihin ja taittaen valon sateenkaaren väreihin. Värit aaltoilivat luolan seinillä ja

lattialla tanssien ja toisiinsa sulautuen muodostaen mitä ihmeellisimpiä kuvioita.

”Isä, minä pyydän. Ota lepakko kiinni!”

”Mitä?” Daron sanoi ja laski soihdut löytämänsä kiven päälle.
”Mitä sinä sanoit?”

”En halua lepakon kärsivän pidempään. Ota se kiinni!”

Daron pakotti katseensa pois värien lumosta ja tavoitteli lepakkoa. Se alkoi olla jo pökerryksissä törmättyään seiniin monta kertaa. Sen lento oli hidastunut ja Daron seurasi sitä luolassa astellen. Kun lepakko jälleen törmäsi seinään pökertyen hetkeksi, Daron nappasi sen ilmasta ja sulki käsiinsä.

”Mitä teen sille?”

”Se täytyy tappaa, sillä en pysty palauttamaan sitä takaisin normaaliksi.”

Daron näki tyttärensä tunnekuohun. Hän puristi lepakkoa sormillaan ja väänsi siltä niskat nurin. Heikko rasahdus luun murtuessa paljasti heille lepakon kuolleen.

Elbe otti lepakon käsiinsä ja laittoi sen takaisin reppuunsa.

”Sen antama uhraus oli niin suuri, että se ansaitsee hautajaiset.”

Daron ymmärsi lepakon kuoleman vaikuttavan tyttäreeseen syvästi.

”Missä maahinen on?” Daron kysyi, kun näki vain tyhjän kivipaaden luolan keskellä.

”Silmäsi eivät voi nähdä maahista.”

”Ymmärrän sen. Enhän voi nähdä Jobar maahistakaan, ellei tämä itse näyttäydy minulle. Luulin vain näkeväni paaden päällä edes kahleet.”

”Kahleetkin ovat maahisen tasolla. Minun on tutkittava asiaa, mutten tee mitään ilman lupaasi.”

Samalla hetkellä kun Elbe oli sanonut sanansa isälleen, Saakan astui luolaan.

Pojan kantama soihtu lepatti ja tämä seisoj paikallaan täysin lumoutuneena luolan kauneudesta. Katse seurasi värien tanssia ja silmät loistivat väreissä heijastaen ne takaisin luolaan. Saakan oli lamaantunut ja Elbe käytti sitä hyväkseen.

”Isä, ota Saakan kiinni”, Elbe kuiskasi isälleen. Hän pelkäsi

äkinäisen huudon herättävän pojan luolan lumouksesta.

Daron tuijotti poikaa. Hänkin oli lamaantunut. Sitten hänen mielensä oivalsi, että jos Saakan on täällä, niin Aideen oli kahdestaan Tegidin kanssa. Äkillinen kiukunaalto läpäisi hänen kehonsa herättäen hänet mietteistään.

Daron ryntäsi Saakanin kimppuun. Hän painoi käsillään pojan kädet koukkuun tämän selän taakse. Pojan soihtu putosi luolan lattialle ja Daron potkaisi sen kauemmaksi.

”Päästä minut!” Saakan huusi. Hän rimpuili ja yritti potkia miestä, mutta Daron ei hellittänyt otettaan.

”Kuinka sinä olet täällä?”

”Aideen vapautti minut! Hän halusi rakastella Tegidin kanssa, eikä kaivannut teolleen silminnäkijää.”

Daronin kasvojenilme muuttui tuskaiseksi. Niin karmealta kuin se kuulostikin, niin poika saattoi puhua totta.

”Isä, älä usko hänen sanojaan! Onko meillä mitään, jolla sitoa hänen kätensä?”

”Ei, sillä emme osanneet varautua tällaiseen.”

Elbe mietti hetken ja puhui sitten Saakanille.

”Näetkö maahista kivipaaden päällä? Näetkö tämän kahleita?”

”En.”

”Kuinka sitten ajattelit vapauttaa maahisen? Kuinka avaat kahleet, joita silmäsi eivät näe, eivätkä sormesi tunne? Missä on nyt näkysi?”

”En tiedä! Jotakin tärkeää puuttuu tai ehkä hetki on väärä.”

”Näkysi oli shamaanin mielen luomaa kuvitelmaa. Hän halusi sinut tänne todistajaksi minun kokeelleni!”

Saakan tutki mielessään tytön sanoja. Hän muisti myös shamaanin selittäneen Elben äidille kyseessä olevan vain kokeen, joka Saakanin olisi todistettava. Saakan oli luullut sen olevan kekseliäs valhe, jolla shamaani oli saanut naisen epäröimään pojan vangitsemista. Nyt kun hän kuuli saman Elbeltä, Saakan alkoi epäröidä.

Hänen kehonsa lamaantui järkytyksestä.

”Minä ymmärrän”, Saakan sanoi pää painuksissa. ”Näkyni oli valheellinen. Tulin vain todistamaan tekojasi.”

”Päästä hänet”, Elbe sanoi isälleen. ”Antaa hänen todistaa!”

Hitaasti Daron irrotti otteensa pojan käsistä ja ne valahtivat veltoiksi.

Jobar oli myös luolassa. Hän oli seurannut Elbeä ja Daronia ja rynnännyt heti paaden päällä makaavan Mabonin luo. Hän ei ollut välittänyt lepakosta, tai tytön huudoista isälleen, vaan oli kiivennyt ketterästi kivipaaden päälle.

”Mabon, oletko kunnossa?” Jobar kysyi heimoveljeltään ja kumartui kahlitun maahisen ylle.

”Olen kunnossa ja huomaan sinunkin epäonnistuneen tytön kanssa. Elbe ei käänny, sillä hän pelkää liikaa.”

”Juuri pelko onkin viimeinen keinomme. Jos Elbe pelkäisi mestariaan enemmän kuin Ainoaa, niin silloin antautuminen olisi vielä mahdollista.”

”Mene sivummalle ja seuraa tapahtumia. Äläkä puhu Elbelle ilman lupaani.”

Jobar vetäytyi kauemmaksi tarkkailemaan tilanteen kehittymistä. Hän ei mitenkään voinut ymmärtää, kuinka Elbe purkaisi maahista vangitsevan loitsun.

Kun Saakan oli rauhoittunut, Elbe saattoi keskittyä varsinaiseen tehtäväänsä. Hän kääntyi kivipaasia kohti ja nosti mielensä väreen maahisen tasolle.

Paaden pinta värähteli hetken ja viimein Mabon ilmestyi Elben silmille. Maahinen tuijotti tyttöä hymyillen. Tämän kädet ja jalat olivat kahleissa, ja kahleet oli upotettu kivipaaden sisään.

”Ei sinun olisi tarvinnut vaivautua. Minulla on mukavat oltavat täällä. Näet varmasti kaikki nämä kauniit värit!”

”Minun täytyi tulla! Kuinka voisin hyljätä sinut? Sinä näytit minulle Ainoan kauneuden.”

”Ja sinä pakenit Ainoaa. Mikään mahti maailmassa ei kumoa shamaanin loitsua, vain Ainoa pystyy siihen!”

”En pysty antautumaan! Älä pyydä minulta sellaista.”

”Sitten kaikki on menetetty. Jätä minut! Palaa mestarisi luokse ja palvo mestarisi oppeja. Unohda Ainoa!”

Elbe vetäytyi kauemmaksi. Hän halusi molemmat. Hän halusi py-
syä shamaanin oppilaana ja vapauttaa maahisen. Ainoalle antautumi-
nen pelotti Elbeä. Se olisi ratkaisu ongelmaan, mutta sen seurauksia
olisi mahdotonta tietää. Antautuminen olisi peruuttamaton tapahtuma.
Elbe ei voisi kostaa Tegidille äitinsä kokemaa häpeää. Hän menettäisi
tahtonsa, minuutensa, tietoisuuden yksilöllisyydestään ja jopa tulevai-
suutensa.

”Anna minun tutkia kahleitasi ja niihin laitettua loitsua”, Elbe sa-
noi Mabonille ja siirtyi uudelleen lähemmäksi.

”Tee mitä haluat, kunhan et vain avaa niitä!”

Elbe vilkaisi Daronia ja Saakania. He molemmat odottivat ja tark-
kailivat Elben puuhia.

Hän olisi halunnut näyttää heille, että Mabon todellakin oli van-
gittuna kivipaaden päällä, mutta se teko olisi saanut Saakanin muista-
maan näkynsä. Saakan olisi välittömästi rynnännyt vapauttamaan
maahista, jos näkisi tämän paaden päällä.

Elbe käänsi katseensa maahisen kahleisiin ja tutki niitä mielensä
avulla. Ne olivat rakenteeltaan hyvin yksinkertaiset. Riittäisi kun pois-
taisi tapin, joka pujotettu kahleissa kahden reiän lävitse. Tapin saattoi
vetää pois helposti ja se vapauttaisi kahleen. Kahleen aukeaminen taas
aktivoisi loitsun, joka surmaisi välittömästi kahleen avaajan.

Mielensä avulla Elbe tutki kahleisiin kätkeytyä loitsua. Hän tun-
nusteli loitsua tietoisuudellaan tunkeutuen siihen ja sisäistäen sen mie-
lensä ymmärrettäväksi.

”Se, joka nämä kahleet avaa, kuolee välittömästi!” Asser oli lau-
sunut loitsunsa ja liittänyt mukaan mielikuvan tapahtumasta, jossa
joku poistaisi tapin kahleista.

Elbe tiesi nyt, ettei tappia voinut poistaa ja tutki siksi muita vaih-
toehtoja. Kahle oli liian tiukka, jotta maahinen voisi vetää kätensä
pois. Kahleet taas olivat sellaiset, ettei niitä saanut avattua muutoin
kuin poistamalla tapin. Maahinen piti siis vapauttaa avaamatta kahleita
lainkaan.

Silloin Elbe keksi idean.

Kun hän oli tavannut Mabonin ensimmäisen kerran, maahinen oli
opettanut mielen väreiden nostamisen. Hän oli nostanut värettään niin

korkealle, että oli kadota kokonaan maahisen silmiltä. Mitä nopeammin esine tai olento värähtelisi sitä kevyempi ja aineettomampi siitä tulisi.

Elbe oli pelastunut koskestakin nostamalla kehonsa värähtelyä ilman värähtelyn tasolle ja saanut kehonsa vettä kevyemmäksi. Se oli pelastanut hänen henkensä, mutta oli myös vähällä tuhota mielen siihen vaadittavan ponnistelun tähden.

Hän voisi nyt soveltaa samaa ideaa näihin kahleisiin. Nostamalla kahleiden värähtelytaso niin korkealle kuin mahdollista, ne menettäisivät kiinteytensä. Silloin maahisen olisi mahdollista vapauttaa itsensä vetämällä kätensä pois kahleiden läpi.

Elbe selosti ideansa ja maahinen meni mietteliääksi.

”Minä en pystyisi siihen! Pystyn nostamaan ja laskemaan kehoni värähtelyä tietyissä rajoissa, mutta se mitä ajattelit, on jo liikaa!”

”Minä haluan yrittää sitä, sillä en näe muita vaihtoehtoja. Laske kehosi värähtelyä, niin minä nostan samalla kahleittesi värähtelyä.”

Mabon nyökkäsi, mutta vaikutti silti huolestuneelta. *”Oletko varma, ettei väreen nostaminen laukaise loitsua tai käden pois vetäminen kahleiden lävitse?”*

Elbe nyökkäsi.

”Mestarini ajatteli, että kahleet on pakko avata vapautuakseen niistä. Hänen mieleensä ei tullut väreen nostaminen.”

”Ehkä siksi, että se ei ole mahdollista lainkaan?”

”Luota minuun. Onnistun tässä!”

Mabon tuhahti ja laski kehonsa värähtelyä. Elbe taas keskitti tietoisuutensa maahisen kahleisiin ja nosti niiden värähtelyä yhä nopeammaksi. Hän uppoutui värähtelyn nostamiseen niin keskittyneesti, että muu maailma katosi hänen tietoisuudestaan.

Hiukan kauempana Saakan ja Daron tarkkailivat Elben aikeita. Tyttö oli kumartunut kivipaaden ylle ja kävi keskusteluja Mabonin kanssa. Miehet eivät kuulleet sanoja, koska keskustelu käytiin mielen tasolla ajatuksin ja mielikuvin. Välillä Elbe oli vetäytynyt kauemmaksi ja kääntynyt sitten uudelleen maahisen puoleen.

Daronia harmitti syvästi, ettei nähnyt kivipaadella yhtään mitään,

eikä kuullut tyttärensä ja maahisen välistä keskustelua. Elbe tuntui se-
lostavan jotakin kiihkoissaan ja sitten tämä hiljeni.

Yllättäen kivipaasi alkoi väreillä ja sen päällä makaava maahinen ilmestyi näkyviin. Daron räpäytti silmänsä auki ja tuijotti maahisen äkillistä ilmestymistä.

Saakan näki myös maahisen. Hän ryntäsi kivipaaden luo, eikä Daron ehtinyt pysäyttämään poikaa, sillä hän oli vielä itse maahisen ilmestymisen lumossa.

Saakan kiersi paaden ja etsi katseellaan maahisen kahleita, jotta voisi avata ne.

”Missä kahleet ovat?”

Daron sai viimein napattua Saakanin kiinni ja veti tämän kauem-
maksi kivipaadesta.

”Älä häiritse tytärtäni”, Daron sihisi. ”Jos hänen kokeensa epäon-
nistuu sinun takiasi, niin tapan sinut täällä luolassa.”

Saakan ei rimpuillut vastaan. Hän katsoi ihmeissään maahista ja Elbeä, joka oli kumartunut tämän ylle keskittynyt ilme kasvoillaan. Tytön kasvot hikoilivat ja pieniä pisaroita valui alas paadelle hänen poskiltaan. Hän ei ollut huomannut lainkaan Saakanin ryntäystä paa-
delle, saati kuullut tämän huutamia sanoja. Elben huomio oli käänty-
nyt kokonaan pois tästä maailmasta.

Kahleiden värähtelyn nostaminen oli vaikeaa. Elbe keskittyi täysin sii-
hen, että sai pidettyä kaikki kahleet mielessään samanaikaisesti ja kä-
sitteli niitä yhtenä kokonaisuutena. Kahleet olivat hänen mielensä si-
sällä ja mieli saattoi siksi muokata niitä haluamakseen. Elben tietoi-
suus tunkeutui kahleisiin ja nosti niiden värähtelyä yhä korkeammalle.

Elbe tajusi yllättäen taistelevansa shamaanin ajatusta vastaan, kun yritti muokata tämän mielen luomia kahleita. Jos shamaani olisi suo-
jannut kahleet sellaisella ajatuksella, ettei niiden muotoa voinut muut-
taa, niin Elbe olisi ollut avuton sen mahdin edessä. Sellaista ajatusta
shamaani ei kuitenkaan ollut ajatellut.

”Nyt!” Elbe huusi tuntiessaan, ettei voisi nostaa kahleiden vä-
rähähtelyä enää korkeammalle. Hän oli saavuttanut rajan, jota ei voinut
ylittää tuhoamatta mieltä.

Mabon nousi istumaan ja kierähti nopeasti pois paaden päältä. Samassa hän katosi ja Elbe lysähti voipuneena paaden päälle.

”Mitä tapahtui?” Saakan huusi yhdessä Daronin kanssa.

Elbe pudisteli päätään haluamatta vastata heti. Hän hengitti nopeasti ja kokosi voimiaan. Hitaasti hän kohottautui seisomaan ja otti tukea paadesta.

”Mabon on vapaa! Löysin keinon, jolla loitsun saattoi ohittaa!”

”Mutta missä hän on? Minne hän katosi?” Daron kysyi.

”Hän on nyt omalla värähtelyntasolla, ettekä siksi näe häntä”, Elbe sanoi ja yritti seistä ilman tukea.

Elbe räpytteli luomiaan ja totutteli luolan valoihin. Sitten hän kallisteli päätään verrytellen kipeytynyttä niskaansa. Hänen päässään jyskytti sydämenlyöntien tahdissa ja hän tunsu pääkivun alkavan jälleen.

Daron oli huomannut tyttärensä hierovan ohimoaan sormillaan ja arveli tämän päätä särkevän. Hän ryntäsi Elben luo ja otti tämän syliinsä, kun tytön omat jalat pettivät alla.

”Minua väsyttää ja päätäni särkee, sillä käytin paljon voimiani värähtelyn nostamiseen.”

Daron laski tyttärensä luolan lattialle lepäämään. Hän antoi Elbel-
le vettä ja pyysi tätä nukkumaan.

Elbe antoikin itsensä vajota uneen.

”Mitä me teemme?” Saakan kysyi Daronilta.

”Odotamme, mitä muutakaan voisimme”, Daron vastasi ja aset-
tautui tyttärensä vierelle. Saakankin istahti kalliolattialle.

”Se on sitten ohi? Näkyni ei toteutunut. Se oli niin lähellä!”

”Hyvä niin. Saat todistaa tapahtumat heimolle. Kai sinä teet sen?”

”Tietysti teen sen. Kerron heille kaiken.”

Daron silitti tyttärensä hiuksia. ”Hyvä, sillä tyttäreni ansaitsee paikan shamaanin oppilaana. Olen ylpeä hänestä!”

”Näin kauempaa, kun hän muutti sen suuren kiven hiekaksi.”

”Hän on yllättänyt minut jo useasti tällä matkalla.”

Saakan nyökkäsi. Hän kadehti Elbeä. Hän kadehti tämän salaperäisiä voimia, joilla saattoi kävellä veden päällä, lumota eläimiä, saada kivet muuttumaan hiekaksi ja pilvet siirtymään taivaalla. Saakan halusi itselleen samanlaiset voimat ja saman mahdin, kuin minkä hän

tytössä näki.

Nämä ajatukset mielessään Saakan vajosi uneen.

”Vieläkö päätäsi särkee?” Daron kysyi, kun huomasi tyttärensä heränneen unesta.

Elbe räpytteli luomiaan ja haukotteli äänekkäästi. ”Olen kunnossa. Kipu on pientä jomotusta enää. Nukkuuko Saakan?”

”On nukkunut pitkään ja samoin sinä. Nyt on myöhäinen ilta, ja aurinko on laskeutunut”, Daron vastasi ja viitasi luolan katossa olevaa aukkoa.

Katossa olevasta halkeamasta ei enää tullut valoa ja ainoastaan Daronin sytyttämän soihdun liekki valaisi luolaa. Sen hehku oli niin kirkas, että koko luola tanssi edelleen väreissä valon heijastuessa kristalleista takaisin.

”Meidän täytyy palata äidin ja Tegidin luo”, Elbe sanoi ”Mitä nopeammin lähdemme paluumatkalle sitä parempi.”

”Jaksatko sinä?”

”Mieleni kaipaa lepoa, mutta kehoni jaksaa vaeltaa. Emme saa hukata aikaa täällä luolassa.”

”Hyvä on, herätän pojan.”

Elbe itse siirtyi maahisten luo ja kohotti mielensä väreen niiden tasolle. ”*Mabon ja Jobar! Olemme lähdössä paluumatkalle. Tuletteko kanssamme, vai haluatteko vaeltaa kahdestaan?*”

”*Kuljemme kanssasi*”, Mabon vastasi. ”*Haluan vielä keskustella tietyistä asioista.*”

”*Kunhan et solvaa mestariani ja vaadi antautumistani Ainoalle, niin en kiellä teitä tulemasta kanssamme. Sanakin mestaristani ja saatte vaeltaa kahdestaan.*”

Mabon vaikenä hetkeksi, kuin miettien seuraavia sanojaan tarkasti. ”*Mennään sitten, ehkä silmäsi avautuvat, kun puhut äitisi kanssa. Ehkä hänen sanansa saavat sinut ymmärtämään totuuden.*”

Daron oli saanut keskustelun aikana Saakanin herätettyä ja he pakkasivat tavaroitaan. Elbe otti reppunsa seuraten isäänsä ja Saakania ulos luolasta. Hän heitti hyvästit shamaanin luomalle luolalle ja sen väriloiston kauneudelle.

Elbe ymmärsi, ettei ihminen, joka kykenee tekemään näin kauniin luolan, voi olla läpeensä paha. Varmasti hänen mestarinsa oli kohdellut maahisia väärin, mutta Elbe oli oppinut ymmärtämään niiden tekojen syitä. Maahiset eivät olleet niin ihania ja mukavia kuin miltä päällepäin saattoivat näyttää. Ne juonittelivat ja puhuivat shamaanista kaikkea pahaa, vain muuttaakseen Elbeä omiin tarkoituksiinsa sopivaksi. He eivät varmastikaan ajatelleet heimon parasta, vaan halusivat vain liata Asserin maineen. Elbe uskoi vahvasti mestarinsa olevan hyvä ihminen, joka rakasti heimoaan ja suojeli sitä kaikelta pahalta.

Kun he saapuivat vesisyvänteeseen kohdalle, Elbe avitti maahiset selkäänsä ja ui itse veden poikki. Hän tosin uskoi maahisten selviävän yksinkin veden yli jollain loitsulla, mutta yritti silti olla näille kohtelias. Myös Saakan joutui uimaan ja Daron oli heistä ainoa, joka pystyi kahlaamaan vedessä soihtuaan kannatellen ja valaisten sillä heidän ympäristöönsä.

Vastarannalla Elbe ja Daron riisuivat märät vaatteensa ja pukivat itselleen kuivat varavaatteet. Saakanilla ei ollut vaihtovaatteita ja hän katseli kateellisena Elben pukeutumista.

Pian he jatkoivat matkaa läpi sokkeloisten luolien. Elbe kulki edellä ja näytti heille oikean reitin. Hänen isänsä kulki hänen takanaan ja valaisi soihdulla heidän kulkuaan. Saakan tuli viimeisenä masentuneena kaikesta kokemastaan.

Maahiset olivat ahtautuneet tytön selkäreppuun kuolleen lepakon viereen. Elbe oli sullonut märät vaatteensa repun pohjalle ja nostanut kuivimmat päällimmäiseksi. Maahisilla oli ahdasta, mutta muuten miellyttävä olotila.

He ohittivat lepakkoluolan ja kauhistelivat siipien suhinaa, kun lepakot olivat heräämässä päiväuniltaan ja suuntaamassa lentoaan ulos luolasta. Koko luolan yläosa peittyi lepakoihin niiden lentäessä suurena parvena ulos suuresta halkeamasta. Näky oli lumoava ja samalla hyvin pelottava.

”Niitä on todella paljon!” Daron sanoi. Hän ei mitenkään osannut verrata lepakoiden määrää mihinkään aiemmin näkemäänsä. Niitä oli paljon enemmän kuin taivaalla oli tähtiä.

Elbe tyytyi nyökkäämään isälleen, sillä näky oli lumonnut hänetkin. Hänkin katseli heidän yllään lentelevää mahtavaa parvea. Lumotessaan lepakoita hän oli oivaltanut niiden olevan lähes sokeita ja suunnistavan ilmassa jotenkin äänien avulla. Lepakot ääntelivät jatkuvasti ja äänen osuessa esteeseen se kaikui takaisin. Lepakko aisti vastakäihin ja osasi siksi väistää kohdetta.

”Jatketaan matkaa”, Elbe sanoi ja ohjasi seurueen luolan toisella seinällä olevalle aukolle.

”Aiommeko yöpyä täällä luolassa, vai vaellammeko koko yön?” Daron kysyi, kun he ohittivat paikan, jossa olivat yöpyneet edellisen yön.

”Haluan vaeltaa.”

Elbe ajatteli vain äitiään. Nyt kun Mabon oli vapaa ja tehtävä oli suoritettu, hän sai vapauden ajatella kaikkea muuta. Ajatukset suuntautuivat väkisin äitiin ja Tegidiin.

Hän ei tiennyt varmuudella, oliko hänen mestarinsa sekaantunut asiaan, mutta yhden asian hän tiesi. Tegid oli syyllinen. Elbe kostaisi miehen pahan teon äitinsä ja isänsä puolesta.

Toisessa luolassa Aideen ja Tegid valmistautuivat nukkumaan. Aideen oli lisännyt polttopuita nuotioon, joka paloi hiljalleen luolan etuosassa valaisten luolaa ja lämmittäen heitä.

”Tule viereeni nukkumaan”, Tegid sanoi. ”Tämä on viimeinen yö kahden. Miehesi ja tyttäresi palaavat huomenna.”

”Ei! En halua muistaa petostani.”

Aideen vaikenä ja painoi päänsä käsiensä suojaan. Häntä hävetti. Kuinka hän olikaan voinut olla niin heikko? Aivan kuin jokin muu olisi hallinnut häntä ja saanut hänet toimimaan vastoin kaikkia periaatteitaan. Aideen ei voinut ymmärtää sitä. Hän muisti kaiken tapahtuneen ja silti hänestä tuntui, että se oli tapahtunut jollekin muulle kuin hänelle itselle.

Pahin oli vielä edessä. Hänen olisi kerrottava totuus miehelleen tai valehdeltava. Aideen tiesi, ettei voisi salata tapahtumaa mieheltään, sillä tämä tunsi puolisonsa liian hyvin.

Oli vielä toinen asia, joka painoi Aideenin mieltä. Raskauden al-

kamisen hetki oli sopiva. Hän oli toivonut salaa tulevansa uudelleen raskaaksi, mutta nyt hän jo katui toivettaan.

Aideen itki.

Tegid nousi istumaan ja silitti naisen tummia hiuksia. Sitten hän sipaisi kevyesti naisen kostuneita poskia. Aideen oli ensin kieltää sen, mutta ajatteli, ettei sillä ollut enää väliä. Kaikki oli jo menetetty. Mikään mikä tapahtuisi nyt, ei enää muuttaisi tulevaisuutta.

”Tule viereeni”, Tegid sanoi. ”Varmasti keksimme jonkin selityksen Daronille.” Hän halusi sulkea naisen syliinsä, lohduttaa tätä ja suudella tämän kostuneita poskia.

Aideen ei vastustellut, sillä nyt se tuntui turhalta. Hän asettautui miehen lämpimään kainaloon ja antoi tämän sormien silittää selkäänsä. He keskustelivat hetken. Tegidin lämpö ja rauhalliset sanat rauhoittivat Aideenia.

Hitaasti Aideen tunsu väsymyksen valtaavan kehonsa ja hän antoi luomiensa sulkeutua. Varsin nopeasti hän nukahti miehen lämpimään kainaloon.

”Elbe, eikö olisi järkevää yöpyä täällä?” Daron kysyi luolastossa.

He olivat ohittaneet paikan, jossa katosta laskeutui alas tippukiviä ja Elbe oli kahlaamassa puroon, joka johti ulos luolasta.

Elbe pysähtyi harkitsemaan asiaa.

”Jatketaan matkaa! Aurinko ei laske kokonaan ja varmasti ulkona näkee kulkea.”

He kahlasivat purossa paljain jaloin ja kantoivat saappaita käsissään. Daron valaisi soihdullaan heidän kulkuaan ja Saakan asteli viimeisenä. Pian he olivat ulkona ja kuivasivat jalkansa. Sitten he kiskoiivat saappaat jalkoihinsa.

”Näetkö nyt!” Elbe sanoi isälleen. Hän viittasi länteen, jonne aurinko oli laskeutunut melkein kokonaan. Sen punahehkuiset säteet värjäisivät rinteet punertavaksi. Lunar valaisi heitä myös toisesta suunnasta hehkullaan.

”Mennään sitten.”

Daron vaistosi tyttärensä rauhattomuuden ja oivalsi sen liittyvän Aideeniin ja Tegidiin.

He vaelsivat alas rinnettä puroa seuraten ja kääntyivät sitten kohti laaksoa. Kun he pääsivät tunturin rinteellä kasvavien puiden luo, Daron oli jo niin hengästynyt, että jäi jälkeen tyttärestään. Saakan oli kaukana hänenkin takanaan.

”Elbe pysähdy! Levätään vähän, sillä Saakan ei pysy meidän perässä.”

Isän sanat saivat Elben jalat pysähtymään ja hän kääntyi isäänsä kohti. Kun Daron pääsi tyttärensä vierelle, hän näki tämän itkeneen. Tuuli oli kuivattanut kyyneleet poskelle, mutta tytön silmät hehkuivat punaisina, eikä se johtunut laskevan auringon hehkusta.

”Elbe, kerro minulle totuus! Mitä on tapahtunut?”

Elbe painoi päänsä.

”Isä, pelkään jotakin kauheaa tapahtuneen luolassa äidin ja Tegidin välillä. Meidän on palattava sinne mahdollisimman nopeasti.”

”Mitä on tapahtunut?”

Elbe pudisti päätään. ”Äidin on kerrottava se sinulle. Toimisin väärin, jos minä paljastaisin sen.”

Daron vaikenä. Hän katsoi tytärtään, mutta tämä vältteli isänsä katsetta. Tytär oli voimakkaan tunnekuohun vallassa. Daron ei ollut koskaan aiemmin nähnyt tytärtään niin järkyttyneenä.

”Onko Aideon pettänyt minua Tegidin kanssa? Sinun ei tarvitse sanoa mitään. Riittää, kun nyökkäät päälläsi.”

Hetkeen Elbe ei reagoanut kysymykseen. Hänen mieleensä palautui näky, jossa hänen äitinsä rakasteli Tegidin kanssa. Valtava puistatus läpäisi tytön kehon ja tämä tunsu jalkojensa pettävän allaan. Hänen isänsä kaappasi hänet syliinsä ja puristi tytärtään itseään vasten.

Daronin ei tarvinnut tietää enempää, sillä Elben reaktio kysymykseen oli ollut riittävä. Daron halasi tytärtään lujasti. Hän tunsu, että tytär hänen sylissään oli ehkä ainoa asia, joka hänellä vielä oli jäljellä.

Saakan oli tavoittanut heidät viimein. Hän puuskutti ja istahti kostealle mättäälle lepäämään, eikä kiinnittänyt juurikaan huomiota Daroniin ja Elbeen. Vasta saatuaan hengityksensä tasaantumaan, Saakan vaistosi jotakin tapahtuneen. Daronin ilme oli muuttunut kylmäksi ja hänen katseensa hakeutui jonnekin kaukaisuuteen.

”Jatketaan matkaa”, Daron sanoi ja laski tyttärensä pois sylistään.

Oli keskiyö ja jos he vaeltaisivat koko yön, he saattaisivat olla luolalla heti aamusta. Daron halusi nähdä omin silmin makaisiko hänen puolisonsa Tegidin vieressä.

Daron kulki nyt edellä. Kun he saapuivat suolle, hän asteli niitä jälkiä pitkin, joita suohon oli jäänyt heidän tulomatallaan. Elbe seurasi isäänsä vaistoten tämän kiukun ja raivon. Se purkautui ulos jalkojen kautta miehen loikkiessa suon poikki suurin harppauksin. Saakan yritti pysytellä kaksikon perässä, mutta jäi auttamatta jälkeen. Hän ei voinut ymmärtää syytä sille, miksi heillä oli niin kiire takaisin.

Elbe muisti kaiken tunteidensa myrskyn keskellä varmistaa ympäristönsä. Hän puhui maahisille ja käski näitä tarkkailemaan lähiseutua ja varoittamaan havaitsemistaan vaaroista.

"Elbe, ainoa vaara olet sinä itse!" Mabon sanoi. *"Älä etsi syyllisiä! Kosto tuhoaa mielesi ja saastuttaa sen mustaksi. Juuri sitä mestarisi haluaa!"*

"Onko sillä väliä? En kuitenkaan koskaan antaudu Ainoalle!"

Mabon puhui vielä jotakin, mutta Elbe ei kuunnellut enää. Hän veti tietoisuutensa pois maahisten tasolta. Daron oli kasvattanut välimatkaa tyttärensä keskustelun aikana ja Elbe päätti kuroa eron umpeen.

Suon toisella laidalla Daron pysähtyi lepäämään.

Hengästyneenä Elbe tavoitti isänsä ja vilkaisi taakseen. Suon ylle oli kohonnut sakea usva ja Saakan kätkeytyi sen sekaan. Jostain sumun keskeltä kuului askelten loiskeita.

"Odotammeko Saakania?" Elbe kysyi isältään.

Daron vilkuili aurinkoa raskaasti huohottaen. Se nousisi pian uudelle kaarrokselleen taivaalla.

"Jatketaan matkaa", Daron sanoi. "Saakan osaa luolalle ilman meitäkin. Villieläimetkin ovat nukkumassa, joten tuskin pojalla on mitään hätää."

Elbe oli samaa mieltä isänsä kanssa, sillä olisi viisaampaa selvittää perheasiat ilman Saakanin läsnäoloa. Elbeä hävetti tunnustaa Saakanille äidin pettäneen isää. Siitäkös poika vasta riemastuisi, kun saisi uuden juorun kerrottavaksi kylällä.

He jatkoivat matkaa. Heidän oli vielä vaellettava vähän matkaa

metsässä päästäkseen polulle, joka johti ylös tunturin rinteellä olevalle luolalle. Matka ei ollut pitkä, mutta he joutuivat vaeltamaan ylös rinnettä ja se hidastaisi heidän kulkuaan.

15

Elben viisauksia:

”Kun pelkääte, niin mieli hallitsee teitä. Kun rakastatte, niin Ainoa hallitsee teitä.”

Tegid heräsi säpsähtäen. Joku veti syrjään luolan suuaukolle asetetun ristikon ja pyrki luolaan. Tegid oli nukahtanut Aideen kainalossaan ja nyt hänen silmänsä revähtivät hämmästyksestä auki.

Nuotio oli aikaa sitten hiipunut sammuksiin ja luolassa oli hämärää. Tegid tavoitteli kädellään veistään, jotta voisi suojella yhä nukkuvaa naista.

”Te tulitte jo?” Tegid sanoi, kun tunnisti luolaan tunkeutuvan miehen. ”Luulimme teidän tulevan vasta iltapäivällä.”

Daron astui kumarassa luolaan ja Elbe seurasi häntä. Hän näki heti puolisonsa Tegidin kainalossa. Aideen heräsi ääniin ja kohottautui nopeasti istumaan. Kun hän näki miehensä katseen, hän tiesi sen olevan myöhäistä.

”Daron! Me vain nukuimme vierekkäin. Oli kylmä ja minulla oli ikävä sinua ja tyttärtämme. Tegid lohdutti suruani ja nukahdin vahingossa hänen kainaloonsa.”

Aideen kohottautui seisomaan ja ryntäsi halaamaan miestänsä. Hän kietoi kätensä Daronin ympärille ja puristi tätä itseään vasten.

”Minulla on ollut niin ikävä sinua! Menikö kaikki hyvin? Onnis-

tuiko Elbe kokeessaan?”

Daron ei vastannut halaukseen. Hän tuijotti Tegidiä silmiin, mutta Tegid väisti katseen.

”Matkamme meni hyvin. Elbe pelasti maahisen ja Saakan todisti tapahtuman. Kaikki meni juuri niin kuin pitikin.”

”Sehän on loistava uutinen! Nyt tyttärestämme tulee lopullisesti shamaanin oppilas. Hän on läpäissyt kokeensa. Missä muuten Saakan on?”

”Tulee meidän jäljessämme ja on varmasti pian täällä.”

”Teillä on varmasti nälkä”, Aideen jatkoi. ”Sytytän nuotion ja teen teille aamiaista. Voitte sitten kertoa koko seikkailunne.”

Aideen irrottautui puolisostaan ja ryntäsi halaamaan Elbeä. Hän puristi tyttärensä syliinsä ja silitti tämän hiuksia. ”Tiesin, että pystyt siihen, rakas tyttäreni!”

Elbe rimpui itsensä vapaaksi äitinsä halauksesta. ”Tegidiä sinä rakastat! Et minua, etkä isää!”

Aideen tuijotti peloissaan tyttärensä hurjistunutta ilmettä.

”Elbe, mikä sinun on?”

”Kerro isälle kaikki, äläkä salaa häneltä mitään. Luuletko, ettei totuudenpuhujan oppilas tietäisi totuutta?”

Aideenin maailma romahti. Elben sanat palauttivat hänet todellisuuteen ja saivat muistot heräämään henkiin, sekä kätketyn häpeän heijastumaan silmistä.

”Aideen, kuuntele tytärtäsi. Mitä täällä on tapahtunut?”

Aideen painoi päänsä käsiensä suojiin ja alkoi itkeä. Hetkeen luolassa ei kuulunut muita ääniä kuin naisen hiljainen nyyhkytys ja nenän niiskutus. Daron ei kestänyt sitä, vaan halasi puolisoaan.

”Voit kertoa minulle. Mennään pois tästä luolasta.”

Aideen nyökkäsi.

Elbe seurasi katseellaan, kun isä talutti äidin ulos kädestä pitäen. Hän itse jäi kahden kesken Tegidin seuraan ja juuri sitä hän oli halunnutkin koko paluumatkan ajan.

Vilkaistuaan taakseen ja todettuaan vanhempiensa olevan riittävän kaukana, Elbe asteli istumassa olevan Tegidin vierelle.

Hetken aikaa Elbe pelotteli miestä hiljaisuudella. Sitten hän puhui ja hänen äänensä oli kylmä. ”Tegid, olet häpäissyt äitini. Vihaan sinua ja jouduin rankaisemaan sinua äitini viettelystä.”

Elbe tuijotti miestä suoraan silmiin ja vangitsi ne katseellaan. ”Veitsesi on hyödytön, jätä se!”

Miehen käsi liikahti ja veitsi putosi kädestä.

”Miksi sinun piti vietellä äitini?”

”En tiedä! Joku muu hallitsi minua!”

Elbe epäröi, mutta vain pienen hetken. Sitten hän nosti mielensä värettä ja katsoi miehen toisen kehon muotoja. Miehen keho aaltoili eri väreissä ja hänen kehossaan olevat haavat näkyivät tummempina läiskinä. Elbe oivalsi voivansa parantaa haavat ajattelemalla tummat läiskät pois ja palauttamalla niiden normaalin värin.

Hän ei tehnyt sitä, sillä hän ei halunnut parantaa.

Elbe tarkkaili miehen toisen kehon muodossa olevia silmiä. Hän tummensi tahdolla silmien värit mustaksi.

”Tegid, olet sokea!”

Miehen keho valahti rennoksi ja hän kaatui vuoteelle. Hitaasti mies alkoi tajuta Elben sanat ja ymmärsi niiden aikaansaaman vaikutuksen.

Tegid räpytteli luomiaan hätääntyneenä. Sitten hän hapuili käsillään ympäristöään ja itseään, sekä yritti saada otteen työstä.

”Elbe, mitä sinä teit minulle? En näe mitään!”

Elbe oli vetäytynyt kauemmaksi ja katsoi miestä surullisena. Hänen sisälleen sattui, kun hän näki Tegidin epätoivon ja hapuilevan surkeuden, kun tämä yritti hahmottaa maailmaa käsillään.

”Olkoon sokeus rangaistuksesi. Puolisosi näkee sinun häpeäsi, mutta sinä et näe häntä ja lapsiasi.”

Tegid hakkasi nyrkeillään allaan olevaa kalliota.

”Elbe, et voi tehdä tätä. Heimo ei hyväksy tekoasi. Mestarisuuh- telee sinua ja antaa näköni takaisin!”

”Hyväksyykö heimomme sinun tekosi? Jos puoliso antaa sinulle anteeksi ja jos isäni antaa anteeksi äidilleni, niin silloin minäkin voin antaa anteeksi sinulle.”

Sanat saivat Tegidin vaikenemaan.

Elbe tunsi voivansa pahoin. Hän ei halunnut olla pidempään miehen kanssa, jota vihasi. Hän ryntäsi ulos luolasta itkien ja tunsi tekonsa raskauden sydämessään. Hän oli satuttanut miestä. Vielä enemmän hän tunsi satuttaneensa itseään ja omaa sieluaan. Tunne raastoi hänen sisintään silputen sydäntä ja murskaten hänen mielensä tasapainoa.

Hän vajosi maahan itkemään surkeuttaan.

Daron oli kuljettanut puolisonsa vuoristopuron luo, jossa se putosi alas rinnettä vauhdilla muodostaen kauniin vesiputouksen. Hän istui Aideenin vierelle ja kietoi kätensä tämän ympärille. Hän halusi läheisyyden rohkaisevan Aideenia luottamaan heidän rakkautensa voimaan.

”Nyt olemme kahden ja voit kertoa kaiken.”

Aideen oli edelleen kahden vaiheilla. Totuuden kertominen oli liian vaikeaa ja siksi Aideen päätti valehdella tapahtuneesta.

Hän kertoi aluksi Asserin ilmestymisestä luolaan ja tämän vaatimuksesta vapauttaa Saakan. Sitten hän kertoi Tegidin raapineen haavojaan auki, eikä hän pystynyt estämään sitä.

Daron ymmärsi hyvin puolisonsa tunteet tuona hetkenä, kun ei voinut mitenkään estää miestä satuttamasta itseään. Aideen oli varmasti tuntenut itsensä avuttomaksi.

Aideen jatkoi nielaisten hiljaa.

”Tilanne oli paha. En siinä tilanteessa keksinyt muuta, kuin suunnata miehen huomio pois haavoista ja niiden kutinasta. Riisuin vaatteeni antaakseni miehelle muuta ajateltavaa ja hän lopetti haavojen raapimisen. Voitko mitenkään antaa sen anteeksi minulle?”

Daron halasi vaimoan.

”Tietenkin saat anteeksi! Sellaisessa tilanteessa ihminen tekee sen, mikä tuntuu oikealta sillä hetkellä.”

”Tegid on kunnossa, mutten ole vielä kertonut kaikkea.”

Daron vetäytyi irti halauksesta. Hän katsoi puolisoaan ja näki tämän häpeävän itseään uskaltamatta katsoa miestänsä.

”Kerro?”

Aideen huokaisi syvään. ”Tegid oli mielissään, kun näki minut alasti. Hänen haavansa olivat auenneet ja vuosivat verta. Minun täytyi sitoa ne uudelleen. Kun kumarruin hänen ylleen, hän kosketti rintojani

ja veti minut itseään vasten.”

Daron puri hammastaan yhteen, mutta päätti kuunnella vaimonsa kuvauksen tapahtumista loppuun asti.

”Vetäydyin kauemmaksi hänestä, mutta Tegid ehti nähdä minun kiihottuneen kosketuksestaan. Sitä häpeän kaikkein eniten.”

Daron painoi päänsä ja yritti ymmärtää puolisonsa tunteita.

”Et ole syyllinen miehen tekoihin. Mitä muuta tapahtui? Suutelit-teko te?”

Aideen säpsähti ja katsoi puolisoaan rohkeasti silmiin. Hänen kyyneleiset silmänsä kimaltelivat kuin aamukosteus ruohossa heidän ympärillään.

”Tietenkään emme suudelleet! Rakkaus, jota tunnen sinua kohta, sai minut häpeämään miehen kosketusta.”

Kun Daron kuuli tunteen voimalla huudetut sanat, hän sulki puolisonsa syleilyynsä. ”Sittenhän ette ole rakastelleetkaan?”

”Emme tietenkään ole. Daron, en tiennyt kuinka selittäisin sinulle kaiken ja siksi olin surullinen. Tegid ehdotti, ettemme kertoisi sinulle mitään tapahtuneesta.”

”Teit oikein. Näin heti jotain tapahtuneen teidän välillänne, sillä Tegid vältteli katsettani. Annan sinulle anteeksi, Aideen. Rakastan sinua, enkä halua menettää sinua”, Daron sanoi ja pyyhki puolisonsa kyynelistä kostuneita poskia.

”Pelkäsin, ettet ymmärtäisi, mutta nyt tiedät kaiken”, Aideen sanoi ja paljasti silmissään häilyvän häpeän puolisolleen. Hän häpesi itseään ja valheitaan, mutta silti se tuntui oikealta ratkaisulta. Hän sai anteeksi mieheltään ja tämä rakasti häntä yhä. Aideen pelkäsi nyt tyttärtään, sillä Elbe ei uskoisi äitinsä selityksiä niin helposti.

Daron suuteli Aideenia.

Hetken he nauttivat toistensa läheisyydestä. Sitten Daron vetäytyi ja hänen kasvonsa vääntyivät kiukkuun.

”Tegid ansaitsee rangaistuksen. Kukaan ei koske puolisooni saamatta kärsiä siitä!”

”Daron, älä vahingoita Tegidiä! Hän on jo kärsinyt tarpeeksi haa-voistaan.”

Daron yritti rauhoittua.

”Miksi Elbe luulee minun rakastavan Tegidiä?” Aideen kysyi, jotta saisi puolisonsa ajatukset pois kostosta.

”Hän ei ole kertonut minulle mitään, mutta nyt ymmärrän hänen huolensa. Hän on voinut jotenkin nähdä, kun olit kumartuneena alasti Tegidin ylle. Se on järkyttänyt hänen mieltään.”

Aideen kauhistui. ”Pystyykö hän näkemään tapahtumia olematta itse läsnä?”

”Jotenkin hänen tietoisuutensa osaa vaeltaa paikasta toiseen. Osaahan shamaanimekin tehdä näkymatkoja, kun etsii heimollemme riistaa.”

”Minun on puhuttava Elbelle kahden kesken”, Aideen sanoi. ”Hän on ymmärtänyt tapahtuman aivan väärin ja se on korjattava heti!”

Silloin luolasta kuului Tegidin vaimea huuto.

Aideen parahti hiljaa. ”Elbe on kostanut sinun puolestasi!”

Kun vanhemmat saapuivat luolan suuaukolle, he näkivät tyttärensä itkemässä. Elbe oli täysin poissa tolaltaan. Aideen kumartui tyttärensä puoleen ja halasi tätä.

”Mitä sinä teit?” Aideen kysyi.

Elbe ei vastustanut äitinsä halausta. Hän pyyhki silmiään, jotta näkisi äitinsä selvemmin.

”Kerroitko isälle totuuden?”

”Kerroin, mutta mitä sinä olet tehnyt?”

Elbe tuijotti äitinsä silmiä ja oli epävarma tämän ajatuksista.

”Kostin Tegidille. Häpeäsi on nyt hyvitetty, äiti.”

Daron ja Aideen tuijottivat tytärtään kauhuissaan.

He ryntäsivät luolaan ja kohtasivat siellä liikkumattoman miehen, jonka pää oli painuksissa. Tegid oli järkyttynyt tapahtumista, eikä edes yrittänyt liikkua. Hän vain istui tuijottaen jonnekin eteensä, kuin yrittäen nähdä jotakin sellaista, mitä ei ollut olemassa.

”Tegid, oletko sinä sokea?” Daron kysyi.

Tegid käänsi päänsä äänen suuntaan, mutta tämän tyhjä katse ei nähnyt mitään. Silmien eloisuus oli kadonnut ja nyt ne olivat jähmettyneet liikkumattomiksi. Ne eivät kiiltäneet enää sitä hehkua, joka

niissä oli ollut aiemmin.

Aideen asteli Tegidin luo ja katsoi tätä suoraan silmiin. Mies ei vastannut katseeseen. Miehen silmät tuijottivat jotakin naisen takana havaitsematta naista lainkaan.

”Mitä Elbe teki sinulle?”

Tegid yritti suunnata katsettaan naiseen, mutta epäonnistui siinä. ”Hän sanoi, että olen sokea. Sen jälkeen menetin näköni. Hän kosti tekoni.”

Aideen tunsu pelkojen aaltoilevan sisällään. Ne virtasivat ylös hänen selkärankaansa ja saivat niskakarvat suoristumaan, sekä ihon väreilemään kauttaaltaan.

”Minä kerroin Daronille totuuden ja hän antoi minulle anteeksi. Elbe on ymmärtänyt asian väärin! Puhun hänen kanssaan.”

”Luuletko tyttäresi kuuntelevan sinua?” Tegid kysyi.

”Täytyyhän hänen ymmärtää, ettei mitään tapahtunut!”

”Mene puhumaan tyttarellemme”, Daron sanoi. ”En tiedä kuinka hän teki tämän, mutta sano hänelle, että hän teki väärin.”

Kun Aideen poistui luolasta, hän näki Saakanin saapuvan ylös rinteitä. Poika oli hikinen ja märkä. Pojan vaatteita katsomalla näki hänen kaatuneen suolla veteen ja askelten tokkuraisuudesta päätellen hän oli aivan poikki vaelluksestaan.

”Mene pesulle ja lepää luolassa. Daron saa tehdä tulen, niin saat lämmitettyä itseäsi. Valmistan meille aamiaisen, kun olen ensin puhunut tyttäreni kanssa.”

Saakan oli liian uupunut sanoakseen mitään. Hän suuntasi kulkunsa purolle.

Saakanin mentyä Aideen kumartui tyttärensä puoleen.

”Elbe, haluan puhua kanssasi. Mennään kävelyille, sillä miesten ei tarvitse kuulla keskusteluamme.”

”Etkö ole vihainen minulle? Tein Tegidistä sokean?”

”Olen, mutta ymmärrän sinua. Tule, sillä en halua puhua miesten kuullen.”

Elbe seurasi äitiään alas rinteitä. He tulivat polulle ja laskeutuivat aivan metsään asti. Vasta siellä Aideen kääntyi tyttärensä puoleen ja kysyi Elbeltä suoraan, mitä tytär oli nähnyt näkymatkansa aikana.

Elbe kertoi äidilleen kaiken näkemänsä sanatarkasti ja Aideen kuunteli järkyttyneenä tyttärensä selostusta. Elben kertomus tapahtumista oli liian yksityiskohtainen ollakseen mielikuvituksen luomaa unta. Aideen häpesi nyt itseään entistäkin enemmän. Hän häpesi omaa heikkouttaan. Hän häpesi valheitaan.

Aideen painoi päänsä osoittaakseen katumusta.

”Tein väärin. En halunnut pettää isääsi, mutta niin vain tapahtui vahingossa. Aivan kuin jokin outo voima olisi hallinnut minua. En osaa selittää sitä!”

”Antoiko isä anteeksi?” Elbe kysyi, sillä Daron ei ollut vaikuttanut kiukkuiselta.

”En kertonut hänelle koko totuutta.”

Elbe oli tyrmistynyt.

”Sinä et ainoastaan pettänyt isää! Sinä valehtelit hänelle! Kuinka sinä saatoit?” Elbe raivostui. Hän löi äitiään vatsaan niin lujaa, että tämän oli pakko vetäytyä kauemmaksi.

”Elbe! Rauhoitu!”

”Täytyyhän isän saada tietää! Et saa valehdella hänelle. Minä ainakin kerron hänelle totuuden!”

”Ei! Silloin kaikki olisi menetetty! Isäsi jättäisi minut. Yritä ymmärtää, että rakastan isääsi yli kaiken. En halua hänen jättävän minua.”

”Kertomalla totuuden antaisit hänelle edes mahdollisuuden anteeksiantoon. Valehtelemalla, riistät senkin mahdollisuuden pois hänen käsistään. Voitko todella elää lopun ikääsi valehdellen hänelle? Salaten petoksesi? Pystytkö kätkemään häpeäsi hänen silmiltään?”

Aideen oli vaiti, sillä hänellä ei ollut vastauksia.

Hiljaisuus sai Elben rauhoittumaan.

”En halua satuttaa isääsi. Totuus murskaisi hänet. Minä pyydän, ajattele isääsi. Säästetään hänet tältä tuskalta.”

Elbe mietti.

Hänen teki mieli rynnätä ylös luolalle isänsä luo ja kertoa tälle totuus tapahtumista. Hän halusi kertoa isälleen äidin petoksesta ja valheista, joita äiti oli kuiskinut isän korvaan, mutta silloin myös Saakan kuulisi ne. Poika toistaisi sanat heimoneuvostolle. Elbe ei halunnut

Saakanin tietävän, sillä häntä itseään hävetti.

”Mitä sitten kerroit isälle?”

Aideen selosti tyttärelleen Daronille kertomansa valheen. Hän vakuutti lopuksi Daronin ymmärtäneen tapahtumat ja antaneen ne puolisolleen anteeksi.

”Hyvä on sitten”, Elbe sanoi hiljaa. ”Emme kerro koko totuutta, vaan kerromme heimoneuvostolle sinun versiosi tapahtumista.”

Aideen huokasi syvään. Vasta nyt hän näki tulevaisuutensa valoisampana. Hän kumartui halaamaan tytärtään, mutta Elbe väisti äitinsä halauksen.

”En ole antanut anteeksi petostasi! Suostun valehtelemaan puolestasi, mutta älä kuvittele, että antaisin sinulle anteeksi.”

Aideenin hartiat valahtivat alas.

Hetken aikaa hän oli luullut kaiken olevan hyvin. Hän oli ehkä pelastanut liittonsa Daronin kanssa, mutta menettänyt samalla tyttärensä luottamuksen. Elbe ei enää koskaan luottaisi äitiinsä. Ei koskaan tulisi kertomaan huoliaan tälle tai kysymään neuvoa ongelmiinsa. Ei koskaan halaisi äitiään haluten tuntea tämän lämmön kehossaan.

Ajatus musersi Aideenia. Pala kurkussa hän katsoi tyttärensä selkää, kun tämä kiipesi polkua ylös. Tytär ei kääntynyt katsomaan taakseen.

Aideen oli menettänyt rakkaan tyttärensä. Menetyks tuntui suuremmalta kuin Daronin menettäminen ja vasta nyt hän epäröi valintaansa. Oliko hän sittenkään toiminut oikein? Murheellisena hän seurasi tytärtään.

”Elbe!” Daron huudahti, kun näki tyttärensä saapuvan luolaan. ”Palauta heti Tegidin näkö.”

Elbe katsoi Tegidiin. Mies makasi vuoteellaan kärsien ja tämän kasvoilla oli pelkojen uurtamat juonteet.

Saakan oli myös luolassa. Hän istui nuotion vieressä ja lämmitti vartaloaan tulen hehkussa. Hänen katseensa oli terävöitynyt ja suuntautui Elbeen. Saakan odotti tytön tekevän päätöksen, jonka hän todistaisi heimoneuvoston edessä.

Elbe ei tehnyt elettäkään palauttaakseen Tegidin näköä. Hän istui

nuotiolle Saakania vastapäätä ja lämmitteli itseään.

”Tegid on koskettanut äitiäni saastaisella kädellä. Katson kosketuksen olleen viettelyä ja siksi rankaisin häntä sokeudella.”

Elbe näki Saakanin ivallisen hymyn ja jatkoi nopeasti. ”Äitini kunnia säilyi, sillä hän vetäytyi kauemmaksi miehen kosketusta. Kerro se heimoneuvostolle, Saakan.”

”Todistan sanasi. Tegid yksin on syyllinen tapahtumiin.”

”Etkö aio palauttaa Tegidin näköä?” Daron kysyi. ”Luuletko heimoneuvoston hyväksyvän tämän? Onko sinulla oikeus tuomita ihmisiä ja jakaa rangaistuksia heidän teoistaan?”

Elbe kääntyi isäänsä päin.

”Muista, että tämä on minun kokeeni. Osoitan tällä teolla kyvykkyyteni rangaista väärintekijää. Se on yksi shamaanin velvollisuuksista.”

Daron rypisti otsaansa mietteliäänä.

Aideen tuli samassa luolaan ja alkoi valmistaa heille aamiaista. Hän vilkuili tytärtään, mutta Elbe väisti katseen ja tuijotti nuotioon. Ilmassa oli vahva jännite, mutta kukaan ei uskaltanut purkaa sitä sanoin.

He söivät aamiaisensa hiljaisuuden vallitessa.

Vasta sen jälkeen Aideen kysyi heidän matkastaan. Hän halusi tietää, kuinka Elbe oli onnistunut ohittamaan vaaralliset loitsut ja vapauttamaan maahisen.

Jobar ja Mabon olivat olleet vapaina jo pitkään, sekä tarkkailleet ihmisten välisiä jännitteitä. He eivät puuttuneet mihinkään tapahtumiin, vaan antoivat Elben tehdä itse kaikki valinnat. He eivät olleet pitäneet Elben kostosta miehelle, mutta eivät olleet myöskään estäneet tapahtumaa. He ymmärsivät, että tytön tuli itse oppia tekemistään virheistä.

Maahiset ilmestyivät kaikkien ihmisten nähtäväksi. Hetken aikaa he värähtelivät silmin havaittavissa ja poistuivat sitten omalle tasolleen.

Aideen oli mielissään maahisista. ”Olen ylpeä sinusta, Elbe!”

Elbe ei vastannut, sillä hänen ajatuksensa suuntautuivat paluumatkalle ja mestarinsa kohtaamiseen. Asserkin varmasti kehuisi oppilastaan ja ylistäisi tytön tekoja heimoneuvoston edessä. Tegidin näönme-

netys oli helppo selittää rangaistuksena miehen sopimattomasta käytöstä.

Hän otti mielessään salaa yhteyttä Maboniin.

”Onko Jobar kertonut sinulle luolan tapahtumista? Äidistäni ja Tegidistä?”

Mabon riemastui, kun Elbe viimein halusi puhutella maahista.

”On. Tiedän saman kuin hänkin.”

”Oliko mestarini täällä silloin, kun äitini ja Tegid rakastelivat?”

”Hän poistui heti sinun saavuttuasi.”

”Miksi hän halusi äitini ja Tegidin rakastelevan?”

”Hän nauttii rakastelun kiihkosta.”

”Minusta se oli iljettävää ja vastenmielistä.”

”Olet vielä lapsi ja mestarisi on aikuinen. Se teidät erottaa. Näkemykseenne on siksi erilainen.”

Elbe ei vieläkään voinut ymmärtää. *”Tekeekö Asser näkymatkoja ihmisten majoihin, jotta näkisi näiden rakastelevan keskenään?”*

”Kyllä. Hän myös lumooa heimonne naisia ja rakastelee itse näiden kanssa. Naiset eivät muista sitä lumottuina.”

Elbe kavahti Mabonin ilkeitä sanoja.

”Valehtelet! Asser ei koskaan tekisi sellaista! Sehän olisi pahinta mitä naiselle voi tehdä.”

”Kerroin totuuden. Mestarisi on pahin ihminen maan päällä! Älä kuuntele hänen oppejaan, vaan antaudu Ainoalle.”

Elbe sulki mielensä jälleen kerran maahisen karmeilta sanoilta. Hän päätti, ettei uskoisi maahiseen. Mitä enemmän Elbe asiaa pohti, sitä varmemmaksi hän tuli siitä, että kyseessä oli nimenomaan maahisten keksimä juoni. He valehtelivat käännättäkseen Elben mestariaan vastaan. Maahiset halusivat Elben omalle puolelleen, jotta voisivat kostaa shamaanin tekemät vääryydet heille tytön kautta.

Elbe pudisti päätään.

Maahiset saisivat vielä katua valheitaan ja petosyrityksiään.

Luolaa siivottiin. He valmistautuivat paluumatkalle. Kaikki jätteet kasattiin yhteen nurkkaan ja jäljelle jääneet polttopuut kasattiin myös. Daron halusi jättää ne luolaan, sillä jos joku tarvitsisi joskus suojaa sa-

teelta, niin luolassa olisi valmiina kuivia polttopuita.

Tegidin haavat olivat parantuneet niin paljon, että hän pystyi liikkumaan omin jaloin. Saakanin velvollisuudeksi oli sovittu Tegidin taltuttaminen ja opastaminen, jottei mies törmäisi mihinkään matkalla. Saakan oli kironnut tehtäväänsä ja väittänyt sen kuuluvan Elbelle.

Saakanin valituksia ei kuunneltu. Hän tyytyi lopulta osaansa ja auttoi metsästäjää oikeaan suuntaan.

He täyttivät vesileilinsä puron kirkkaalla vedellä ja suuntasivat sitten kulkunsa takaisin solaan. Aurinko oli aamulla paistanut kirkkaasti, mutta nyt se vaelteli pilvien takana ja valaisi heitä säteillään vain ajoittain. Idästä työntyi tummia pilviä.

Elbe harkitsi pilvien ajamista pois, mutta ilma oli hiostava ja hän arveli pienen sateen viilentävän ilmaa. Maa oli kuivaa ja kaipasi kosteutta, siksi hän vain tyytyi tarkkailemaan idän pilviä ja antoi niiden vyöryä heidän ylleen.

Jossakin kaukaisuudessa jyrähti vaimea ukkonen ja sen ääni pu-jotteli solan jyrkkien kallioiden välissä.

”Pian sataa”, Daron sanoi. ”Sola ei tarjoa meille sateensuojaa.”

Elbe vilkaisi taivaan tummuuteen. Sola oli hämärä ja ilmassa väreili ukkosen synnyttämä sähköinen lataus.

Kirkas salama halkoi taivasta ja ukkonen jyrähti nyt lähempänä. Kallioseinämät kaiuttivat ääntä välissään. Ensimmäiset vesipisarat lankesivat taivaasta hiljaisena suihkuna heidän päälleen.

”Käännytkö takaisin?” Daron huusi. ”Luolassa olisimme suojassa tältä myrskyltä! Se nousi todella nopeasti.”

”Jatketaan matkaa, isä!” Elbe vastasi ukkosen pauhun yli. ”Yritän ajaa myrskyn pois päältäämme.”

Daron tyytyi nyökkäämään, kun uusi jyrähdys halkoi ilmaa.

Elbe nosti nopeasti mielensä värähtelyn ukkospilven tasolle ja siirsi pilveä mielessään. Hitaasti pilvi totteli tytön käskyä ja sininen taivas aukeni heidän ylleen.

Saakan tuijotti sinistä aukkoa mustien pilvien keskellä epäuskoisena. Pilvet todellakin tottelivat Elben käskyjä. Saakan ei voinut ymmärtää, kuinka se oli mahdollista. Sade lakkasi ja pilvet vetäytyivät heistä yhä kauemmaksi sinisen aukon taivaalla kasvaessa.

”Kuinka teit tuon?” Saakan kysyi. ”Minun täytyy tietää, jotta voin todistaa se heimolle.”

Elbe hymyili.

”Minä ajattelin sen. Pilvi on mieleni sisällä ja sitä mikä on mielen sisällä, voidaan muokata ajatuksin.”

”Kuinka pilvi voisi olla mielen sisällä? Se on sinun ulkopuolellasi! Taivaalla.”

”Kaikki mitä koemme, on meidän sisällämme. Jos ymmärtäisit sen, niin silloin sinäkin voisit tehdä saman.”

Saakan oli tyrmistynyt Elben sanoista. Elbe oli paljastanut salaisuutensa pojalle, mutta tällä ei ollut ymmärrystä, jolla käsittää tytön merkilliset sanat.

Matka jatkui hiljaisuuden vallitessa. Saakan ei vaivannut Elbeä kysymyksillään. Tytön vastaukset olivat liian outoja hänen mielelleen. Hän tarvitsi enemmän aikaa sulattaakseen sanojen sisällön.

Ukkonen väistyi heidän yltään ja kaukainen jyrinä kantautui enää heidän korviinsa. Ne muutamat sadepisarat, jotka taivaalta olivat ehtineet pudota, kostuttivat maan ja raikastivat kuivan ilman. Ilma täyttyi uusista tuoksuista. Maailma tuntui heränneen heidän ympärillään uuteen loistoon.

He saapuivat paikkaan, jossa karhu oli hyökännyt heidän kimppeunsa. Sen raato makasi edelleen solan pohjalla suolet ulkona ja kuivunut verilammikko allaan. Elbe nyrpisti nenäänsä. Parvi kärpäsiä lehahti ilmaan raadosta ja yököttävä haju sai hänet voimaan pahoin.

Daron viivytteli karhun luona. ”Tekisi mieli leikata sen turkki ja ottaa se mukaan.”

”Älä!” Elbe kivahti. ”Se on yököttävä!”

Daron virnisti. ”Pesemällä siitä olisi saanut pehmeän makuutaljan majaan.”

Elbe kiiruhti raadon ohi. Ilman karhua Tegid ei olisi loukkaantunut ja joutunut jäämään luolaan. Silloin petostakaan ei olisi päässyt tapahtumaan, eikä äidin tarvitsisi valehdella ja salailla asioita. Elbe manasi mielessään.

Kun he saapuivat solan toiselle laidalle, päivä oli puolessa. Aurinko loisti kirkkaasti ja ukkospilvet olivat matkanneet länteen.

Tegidin piti levätä. He pysähtyivät metsän reunaan ja nauttivat vesileiliensä kylmästä vedestä. Ruuhon tarttuneet vesipisararat höyrysisivät auringon säteiden lämmössä. Elbe ihasteli kaunista näkyä, kun höyry kohosi hentona usvana ylös taivaaseen. Siellä ne tiivistyisivät ja muodostaisivat ehkä pilven taivaan sinen keskelle.

Elbe ihasteli luontoa ympärillään. Hän nautti puiden jylhyydestä ja kukkien kauniista väreistä. Minne tahansakin hän katsoi ympärillään, hän näki vain luonnon kauneutta. Pahuus ei tavoittanut luontoa. Luonto oli aina elävä ja kaunis. Jopa myrskyn keskellä, jolloin luonto näytti voimansa, se hurmasi katsojan mahdollaan.

Elbe tutki sisintään.

Hän ymmärsi kaikissa ihmisissä olevan hitusen pahuutta, joka jakoi ihmisen sisäisesti kahtia. Asserkin saattoi langeta pahuuteen, mutta hänellä oli vastuu heimosta. Omien halujen toteuttaminen ei ollut hyväksyttävää, etenkin jos se vahingoitti ihmisiä. Asserilla olisi paljon selitettävää oppilaalleen, eikä Elbe tiennyt, uskoisiko hän enää mestarinsa sanoja. Hän ei vielä tiennyt, mitä kysyisi mestariltaan. Hän tiesi ainoastaan, että hän halusi kuulla totuuden.

He yöpyivät samalla aukiolla kuin tulomatallakin, sillä he pitivät paikasta. Kun he pystyttivät leiriä, aurinko laski jo länteen. He olivat vaeltaneet verkkaisesti, sillä Tegid hidasti heidän kulkuaan.

Aideen keräsi marjoja illalliseksi ja Daron sai pyydystettyä jäniksen jousella. Siitä ei riittänyt ruokaa heille kaikille, mutta sekin oli tyhjää parempi. He kypsyttivät lihan nuotion hiilloksessa ja nauttivat samalla sen tarjoamasta lämmöstä.

”Mikä on vointisi, Tegid?” Aideen kysyi.

Tegid irvisti tuskaisesti ja tuijotti suoraan eteensä. Hänen kehonsa oli menettänyt jänteveytensä ja hän istui hartiat alas painuneena. Hänen sormensa pyörittelivät kuumaa lihapalaa, jotta se jäähtyisi syötäväksi. Kaikkien silmissä Tegid oli säälittävä näky.

Elbe ei voinut katsoa miestä.

Aina kun hän näki Tegidin, hän muisti oman sisäisen pahuutensa. Elben teki mieli korjata virheensä. Hänen teki mieli parantaa Tegid ja antaa miehelle näkökyky takaisin, mutta jokin sisäinen tunne esti häntä.

Daron katseli tyttärtään surullisena. Hän näki tämän kamppailevan sisäisesti. Päällepäin Elbe vaikutti rauhalliselta, mutta silmien hehku paljasti tunteiden ja ajatusten myrskyn. Hän ei tiennyt kuinka auttaa tyttärtään. Tämä oli hänen kokeensa ja Elben oli itse löydettävä ratkaisut ongelmiinsa.

Aideen oli huolissaan Tegidistä. Mies ei ollut vastannut hänelle ja Aideen pelkäsi miehen murentuvan sisäisesti. Näön menettäminen oli tälle kova isku, karhun tekemien haavojen lisäksi ja nyt tämä saattaisi seota ja paljastaa totuuden heidän rakastelustaan. Se taas murentaisi Aideenin uskon tulevaisuuteen. Hän halusi mennä Tegidin lähelle, halata tätä ja kuiskata rohkeuden sanoja tämän korvaan, mutta hän ei uskaltanut liikahtaakaan paikoiltaan. Daron ymmärtäisi heti heidän salaavan jotakin.

Saakan oli syönyt nopeasti oman annoksensa ja mennyt sitten nukkumaan. Hän oli sijannut itselleen vuoteen hiukan kauemmaksi toisista, sillä hän ei tuntenut kuuluvansa näiden joukkoon.

”Saakan nukkuu”, Aideen sanoi, kun kuuli hiljaisen kuorsauksen. ”Voimme keskustella vapaammin.”

Daron oli samaa mieltä puolisonsa kanssa. ”Elbe, mikä sinun on? Näytät rauhalliselta, mutta näen jonkin vaivaavan sinua?”

Elbe ei tiennyt mistä aloittaa sisäisten tunteidensa purkamisen. Hän ei edes tiennyt halusiko purkaa niitä vanhemmilleen.

”Tämä matka on muuttanut minua. Se on avannut silmäni näkemään itsessäni sellaisia puolia, joita en tiennyt olevan olemassa.”

Elbe kääntyi Tegidiin päin.

”Pyydän anteeksi. Toimin liian hätäisesti ja annoin tunteiden johdattaa tekojani. Palautan näkösi heimoneuvostonkokouksessa.”

Tegid hämmästyi ja hänen ryhtinsä palautui hetkeksi. Hän käänsi sokeat silmänsä tyttöön, mutta Elbe väisti niiden tyhjää pimeyttä.

”Miksi annat minun vaeltaa sokeana?”

”Välillämme on kohtalon nostattama muuri, jota en voi ylittää. En voi taistella sen tahtoa vastaan. Siksi voin parantaa näkösi vasta kokouksessa.”

”Sinun on oltava kärsivällinen”, Aideen sanoi. ”Tyttäreni antaa näkösi takaisin, heti kun se on mahdollista. Kaikki kääntyy hyväksi.”

Tegid tyytyi sanoihin. Nuo Aideenin lausumat sanat lämmittivät häntä. Ne valoivat häneen uskoa. Hän tiesi naisen välittävän. Nainen rakasti miestä, mutta yhteinen kokemus yhdisti häntä ja naista. Hän nautti muistosta, sillä muuta hänellä ei ollut jäljellä.

”Onko sinulla vielä jotakin kerrottavaa meille?” Daron kysyi.

”Olen alkanut epäröidä shamaanin oppilaana olemista.”

Hänen vanhempansa järkyttyivät sanoista.

”Mikä on muuttanut mielesi?” Aideen kysyi. ”Tietenkin pysyt mestarisi opissa!”

Elbe pudisti päätään.

”Valintani on sisäinen. Minulla on kaksi polkua, jota kulkea. Toinen vie kohti hyvyyttä ja toinen kohti kärsimystä. Kumman siis valitsen?”

Aideen hämmästyi sanoja.

”Valitset tietysti hyvyyden. Pysyt shamaanimme oppilaana.”

Elbe painoi päänsä. Hän tiesi, ettei äiti voisi ymmärtää totuutta, eikä hän voinut paljastaa totuutta vanhemmilleen. Shamaanin lumous hallitsi heimoa. Kukaan ei uskonut tästä pahaa.

Aikaisin aamulla Elbe avasi luomensa ja kömpi ulos makuupussistaan. Saakan ja Tegid olivat heränneet, mutta vanhemmat nukkuivat yhä. He olivat hakeutuneet lähelle toisiaan.

Elbe herätti vanhempansa ja meni pyydystämään kalaa purosta. Illalla hän ei ollut onnistunut saamaan saalista, sillä kalat olivat kadonneet jonnekin. Nyt purossa uiskenteli suuria lohia ja Elbe napsi niitä taitavasti käsiinsä yksi toisensa jälkeen. Pian heillä oli riittävästi kalaa.

Kun he olivat syöneet kala-aterian, he pakkasivat tavaransa ja jatkoivat matkaa. Ohut usvaverho aaltoili puiden lomassa, kun he vaelsivat takaisin polulle. Elbe antoi usvan kosteuden tarttua kasvoihinsa, läpäisten sen luomat verhot kävellen, ja nautti pienten pisaroiden viileydestä. Usva oli jälleen yksi luonnon ihmeistä, joka sai tytön hymyilemään. Metsästä tuli salaperäinen usvan verhotessa luontoa ja Elbe tunsu siksi pientä kihelmöintiä sisällään.

Hänen vanhempansa kulkivat edellä ja Saakan tuli viimeisenä Tegidiä taluttaen. Maahiset olivat olleet Elben repussa jo toista päivää,

eikä Elbe ollut laskenut niitä jaloittelemaan.

Mabonin karneat sanat eivät jättäneet Elbeä rauhaan. Hän voi pahoin, kun synkät ajatukset valtasivat hänen mielensä. Hän ei uskonut mestarinsa lumonneen naisia. Silti Elbe tiesi sen kaiken voivan olla myös totta. Mitä enemmän hän pohti mielessään, sitä pelokkaammaksi hän tunsii olonsa. Tuntui kuin Asser olisi pahuuden ruumiillistuma.

Hän näki jalkojensa liikkuvan maastossa ja havahtui äkkiä todellisuuteen. Hän ei tiennyt kuinka kauan oli pohtinut asioita sisällään, sillä se tuntui ikuisuudelta.

Tegid hidasti heidän kulkuaan. Toistuvasti hän kompasteli kiviin ja kaatuili. Saakanin piti joka kerta avittaa mies seisomaan. Saakan kiroili miehen kömpelyyttä ääneen ja Tegid huitaisi poikaa nyrkillä, mutta isku meni reippaasti ohi.

”Tästä ei taida tulla mitään”, Daron sanoi. ”Emme ehdi tällä vauhdilla joelle illaksi.”

Elbe oli samaa mieltä isänsä kanssa. He olivat kiipeämässä tunturin rinteelle ja päivä oli jo puolessa. Maasto oli kivikkoista ja polku mutkitteli suurempien kivien lomitse, mutta pienempien yli joutui väkisin astumaan. Tegid ei nähnyt niitä kiviä ja siksi tämä kompasteli ja menetti jatkuvasti tasapainonsa.

”Mitä voimme tehdä? Tegid on liian painava kannettavaksi”, Aideen kysyi.

Elbe huokaisi. ”Levätään hiukan. Voin pyytää mestariltani apua.”

Muut suostuivat heti lepäämään.

Elbe pelkäsi mestarinsa kohtaamista. Silti hän vapautti tietoisuutensa kehostaan ja antoi sen lennähtää nopeasti heimon kylään. Asser oli majan ulkopuolella polttamassa piippua. Shamaani vaistosi Elben läsnäolon ja suuntasi tietoisuutensa oppilaansa mieleen.

”Tulitko pyytämään apuani?”

”Vein Tegidiltä näön rangaistukseksi hänen petoksestaan, ja nyt hän kompastelee kiviin ja hidastaa matkaamme. Lähetä miehiä meitä vastaan, niin he saavat kantaa Tegidin kyläämme.”

”Kaikilla teoilla on seurauksensa. Mitä miehiin tulee, niin olen jo lähettänyt heidät matkaan eilen. He ovat saman tunturin toisella laidal-

la.”

Elbe hämmästyti uutista. Aamulla hän ei ollut vielä havainnut kehtään muita, mutta hän olikin tutkinut vain Joluk-joen eteläpuolen. Pohjoispuolen hän oli jättänyt tutkimatta. Miesten on täytynyt ylittää joki aamulla heti Elben lopetettua näkymatkansa.

”Puhumme sitten lisää, kun olet täällä. En salaa sinulta mitään, vaan aion kertoa totuuden.”

Sitä Elbe juuri pelkäsi. Totuutta.

Nopeasti hän poistui mestarinsa luota. Paluumatkallaan hän näki neljä miestä vaeltamassa tunturin rinteellä. Näillä oli mukanaan kantovuode.

Elben luomet avautuivat ja maailma ilmestyi hänen silmilleen. Hitaasti hän antoi todellisuuden vallata kehonsa ja kääntyi sitten vanhempiinsa päin.

”Asser on lähettänyt meille apua.”

”Odotetaan niitä metsästäjiä!” Saakan vaati. ”En halua enää taluttaa Tegidiä.”

He päättivät odottaa miehiä ja nauttivat sen aikaa auringon lämmistä säteistä ja kevyen tuulen raikkaudesta.

Kun metsästäjät viimein saapuivat heidän luokseen, he tervehtivät näitä iloisesti. Daron huomasi kaivanneensa muiden kyläläisten seuraa ja oli iloinen voidessaan jutella miesten kanssa. Hän kätteli jokaisen ja kertoi lyhyesti matkan tapahtumista.

Miehet loivat Elbeen pelonsekaisia katseita, kun kuulivat tämän vieneen näön Tegidiltä. Itse matkasta Daron ei juuri puhunut. Hän kertoi miehille vain sen, mitä Tegid oli joutunut kokemaan ja jätti kaiken muun myöhemmäksi.

Jonkin ajan päästä he olivat valmiita paluumatkalle. Tegid asettui kantovuoteelle. Neljän miehin voimin se nostettiin ilmaan ja he pääsivät taas vaeltamaan.

Paluumatka tapahtui nyt normaalia kävelyvauhtia. Tegid ei pitänyt siitä, että joutui makaamaan, mutta kesti sen uneksimalla näkönsä palautumisesta.

Myöhään illalla he viimein saapuivat oman heimonsa rajalle.

Joki virtasi heidän jalkojensa välistä, kun he kahlasivat sen poikki. Elbe tunsu veden viileyden virkistävän itseään. Hän rentoutui, kun ymmärsi heidän päässeen turvallisesti oman heimonsa alueelle. Ker- taakaan he eivät olleet nähneet eteläisten heimojen metsästäjiä. Elbe uskoikin shamaanin auttaneen heitä.

He yöpyivät joen pohjoisrannalla.

Miehet sytyttivät nuotion ja tekivät vielä pienen metsästysretken lähimaastoon. Heidän saamansa saalis oli pieni, mutta se jaettiin tasan kaikkien kesken. Aideen oli poiminut marjoja ja sieniä jälkiruuaksi. Joen raikas vesi täytti loput heidän vatsaistaan.

Elbe oli syönyt hänelle annetun ruoan syvissä mietteissä. Hänen ajatuksensa pyörivät jatkuvasti shamaanin kohtaamisessa ja tämän lu- pauksessa kertoa hänelle totuus. Elbe tunsu kuinka pelon synnyttämät aallot vyöryivät hänen sisällään ja saivat lihakset jännittymään.

Aamulla leiri purettiin ja makuupussit kierittiin rullalle. Miehet kantoivat Tegidiä välissään ja muu ryhmä seurasi näiden jäljessä. Aamu oli valjennut pilvisenä. Vain muutama auringonsäde valaisi maata heidän ympärillään ja niiden säteiden valossa he vaelsivat poh- joiseen.

He eivät keskustelleet kovin paljon, sillä jokainen keskittyi omiin ajatuksiinsa. Elben vanhemmat kulkivat vierekkäin toisiansa välillä vilkuillen. Daron tuntui kokonaan unohtaneen puolisonsa ja Tegidin välisen kohtauksen. Hän ei ainakaan osoittanut päällepäin mitään merkkejä kaunasta tai vihasta. Mies loi ihailevia katseita puolisoonsa tämän tästä ja Aideen vastasi niihin hymyillen takaisin.

Elbe ei voinut katsoa sitä. Häntä suututti äitinsä valheet.

Hän ymmärsi äitinsä tekemän valinnan. Hän näki selvästi äidis- sään kaksi puolta, hyvän ja pahan. Se sama ilmeni myös Elbessä itses- sään ja shamaanissa. Hän oivalsi, ettei paha ihminen voinut tuomita toista väärintekijää. Vain Ainoa voisi tuomita.

Elbe ei siis tuominnut äitiään, sillä äiti teki vain sen minkä uskoi oikeaksi. Elbe ei enää vaivannut mieltänsä äitinsä teoilla. Hän näki to- tuuden tuhoavan voiman ja valhe taas saattoi pelastaa.

Kun he saapuivat lähelle kylää, Elbe pysähtyi laskemaan maahiset pois repustaan. Nämä olivat iloisia päästessään vapauteen. Hän hautasi

samalla myös repussa olleen lepakon ja kasasi pieniä kiviä haudan päälle merkiksi sen sijainnista.

Elbe pyyhki muutaman kyöneleen silmistään ja lausui juhlalliset sanat. ”Pieni olet sinä keholtasi, mutta suuri oli tekosi. Henkesi annoit maahisen tähden ja hänet elämään vapautit. Lentäköön sielusi nyt taivaan sineen ja olkoon taivas vapautesi.”

He kaikki hiljentyivät hetkeksi.

”*Jääkää odottamaan kylämme laidalle*”, Elbe sanoi ajatuksin maahisille. ”*Saatan tarvita teitä. Lupaatteko?*”

Mabon ja Jobar oikoivat rypistyneitä vaatteitaan. Heitä harmitti suunnattomasti vihreiden asujen rypyt ja he tekivät kaikkensa oikoessaan niitä suoriksi.

”*Me odotamme sinua. Älä usko mestarisi valheita, sillä tiedät hänen vain suojelevan niillä itseään.*”

Elbe jätti maahiset metsään. Yksin ja täynnä pelkoja hänen oli kohdattava mestarinsa.

16

Elben viisauksia:

”Ihminen elää elämäänsä Ainoassa ja Ainoa elää elämäänsä ihmisessä, kun ymmärrätte tämän salaisuuden, niin olette vapaita.”

He saapuivat kylään myöhään illalla ja kyläläiset tulivat heitä vastaan. Useat ihmiset puhuivat samanaikaisesti, sillä halusivat tietää heti matkan tapahtumat, mutta he joutuivat pettymään.

Tegid kannettiin omaan majaan tämän puolison Maelin ja lasten luo. Saakan ei tervehtinyt ketään kävellessään vanhempiansa majaan. Aideen ja Daron selittivät lyhyesti matkan tärkeimmät tapahtumat kuulijoilleen ja vetosivat sitten väsymykseensä. Huomenna he kertoisivat kaiken tarkemmin.

Aideen kääntyi tyttärensä puoleen.

”Elbe, sinun täytyy mennä mestarisi luo. Voisitko myös yöpyä siellä? Haluaisin olla isäsi kanssa kahden.”

”Äiti, se mitä tapahtui luolassa, ei ole sinun syysi. Minä annan sen sinulle anteeksi. Rakasta isää, äläkä petä häntä enää.”

Aideen vilkaisi taakseen. Puoliso oli juuri menossa majaan ja Aideen huokaisi helpotuksesta.

”Tarkoittaako tämä sitä, että kaikki on nyt niin kuin ennenkin? Sinä annat anteeksi ja olemme taas äiti ja tytär?”

Elbe nyökkäsi.

”Muista aina, että rakastan sinua ja isää. Te olette elämäni tärkeimmät ihmiset. Mitä tahansa minulle tapahtuukin, niin haluan sinun muistavan sen!”

”Mikä sinulla on? Kaikkihan on nyt hyvin. Minä ja isäsikin rakastamme sinua!” Aideen sanoi ja halasi kyynelehtivää tytärtään.

Elbe vastasi halaukseen. Hän rutisti äitiään tiukemmin, eikä halunnut erota tästä.

”Minun täytyy mennä isäsi luo, sillä hän odottaa minua”, Aideen sanoi ja vetäytyi irti tyttärestään.

Elbe katsoi vielä kerran äitinsä kasvoja, jotka hymyilivät rakastavasti tyttärelleen. Sitten hän käänsi katseensa kohti shamaanin majaa. Sinne hänen olisi mentävä. Hän oli kohdannut kerran Ainoan ja nyt hänen olisi kohdattava itse pahuus.

Hetken ajan Elbe mietti, kumpaa hän pelkäsi enemmän, Ainoaa vai mestariaan? Hän ei tiennyt vastausta.

”Olen odottanut sinua”, Asser sanoi, kun Elbe raotti ovinahkaa.

Elbe astui pieneen majaan ja näki Asserin lisäävän nuotion hiililokseen puita. Puut syttyivät hitaasti ja tulen loimu valaisi majan.

Hän istui shamaanin vastapäätä ja antoi nuotion jäädä heidän väliinsä. Sitten hän tutki mestariaan uusin silmin.

Ennen matkalle lähtöä Elbe oli nähnyt shamaanin ryhdikkäänä ja viisaana. Nyt kaikki se oli poissa. Asserin ryhti oli kumara, kasvot olivat iän tuomien ryppyjen peitossa ja silmät olivat syvällä kuopissaan. Silmien säteily oli kadonnut ja sen mukana niiden voima ja viisaus. Elbe näki vain vanhuuden ja pelko Asseria kohtaan hävisi.

”Sinä suoritit kokeesi! Olen ylpeä sinusta”, Asser sanoi ja yski nuotion nostattamaa savua pois sisältään.

”Älä puhu kokeesta. Pelastin maahisen ja se oli syy matkalleni.”

”Sen todellakin teit! Voimme hyötyä nyt matkastasi ja todistajien avulla se kelpaa hyvin sinun kokeeksesi. Kukaan ei enää kiistä kelpoisuuttasi oppilaakseni.”

”En halua puhua siitä! On tärkeämpääkin puhuttavaa.”

Asser hieroi partaansa ja ymmärsi oppilaansa haluavan siirtyä

suoraan tätä painaviin asioihin.

”Haluatko puhua äidistäsi ja Tegidistä?” Asser kysyi, kun otti itselleen paremman asennon.

”Onko totta, että halusit äitini makaavan Tegidin kanssa?”

Asser levitteli käsiään.

”Älä syytä minua heidän haluistaan! Minä ainoastaan järjestin heille kahdenkeskistä aikaa ja he itse päättivät rakastella keskenään.”

Elbe antoi tunteilleen vallan.

”Lumositko äitini ja Tegidin? Rakastelivatko he lumouksen alaisena?”

Asser odotti hetken ennen vastaustaan. Kun hän näki kiukun saavuttaneen huippunsa ja alkavan laskeutua, hän uskoi olevan sopiva hetki vastaukselle.

”En ole lumonnut heitä. Äitisi haluaa tulla raskaaksi ja siksi hän rakasteli Tegidin kanssa.”

Elbe järkyttyi kuulemastaan paljastuksesta. Hän tiesi äitinsä halusta saada lapsia, mutta äiti ei koskaan pettäisi isää sen asian tähden.

”Miksi äitini pettäisi isää vain saadakseen toisen lapsen, sillä voihan isänikin antaa äidille siemenensä?”

Shamaani hymyili.

”Daronin siemen on heikko, eikä äitisi tule siitä raskaaksi.”

”Olenhan minäkin syntynyt Daronin siemenestä?”

”Miksi luulet Daronin olevan isäsi? Oletko perinyt hänen ulkonäkönsä?”

Elbe järkyttyi. ”Mitä tarkoitat? Kuka sitten on isäni?”

Asser vaikeni hetkeksi kuin miettien seuraavia sanojaan.

”Lupasin kertoa sinulle totuuden ja aion sen myös kertoa. Daron ei ole isäsi! Isäsi on eräs kauppiaista. Häneltä sinä olet perinyt kasvojesi piirteet, sekä vaaleat hiuksesi.”

Elbe tyrmistyi totuudesta.

”Miksi äitini olisi maannut kauppiaan kanssa? Eikö hänen liittonsa Daronin kanssa ollut vielä voimassa?”

”Oli se voimassa! He olivat solmineet liiton edellisenä kesänä. Äitisi oli tuolloin vielä nuori nainen ja hyvin kaunis. Hänen asemansa vain oli alhainen ja hän joutui siksi tyytymään isäsi kosintaan.”

Elbe kuunteli kiinnostuneena ja halusi shamaanin jatkavan.

”Äitisi halusi lasta, mutta rakasteltuaan useasti Daronin kanssa, hän oivalsi jonkin olevan vialla. Silloin äitisi pyysi apuani. Oivalsin heti, ettei äitisi tulisi raskaaksi Daronista ja se harmitti minua syvästi. Halusin äitisi kauneuden periytyvän heimoomme ja minun täytyi siksi keksiä keino auttaakseni äitiäsi.”

Elbe kuunteli kertomusta jännittyneenä. Hänen selässään kihelmöi ja kädet hikosivat tarrautuen housujen nahkaan. Hänen täytyi kuulla kaikki, sillä Asser paljastaisi, kuinka Elbe itse oli saanut alkunsa.

”Silloin oli kesäjuhlien aika ja kauppiaat olivat meidän vierainamme. Keksin, ettei raskauden aloittavan siemenen tarvitsisi olla Daronin, vaan se voisi olla jonkun muun miehen. Kutsuin äitisi luokse-
seni ja kerroin hänelle, että siemen voitiin antaa ilman petosta Solarin siunauksella.”

Elbe ei tiennyt mitä ajatella.

”Aika äitisi raskaudelle ei ollut silloin sopiva. Äidilläsi oli kuuai-
ka vasta loppunut ja meidän piti odottaa monta päivää sopivaa hetkeä. Kiersimme äitisi kanssa kauppiaiden keskuudessa ja hän valitsi heistä isäksesi sopivan miehen. Mies oli Jarek niminen kauppias ja kävin sa-
laisen neuvottelun hänen kanssaan. Muut kauppiaat lähtivät kotimat-
kalleen, mutta Jarek jäi minun vieraakseni. Heimopäällikkö Barak ky-
syi minulta syytä miehen jäämiselle ja vastasin opettavani miehelle
uskontoamme. Selitin haluavani myös muiden ihmisten etelässä ym-
märtävän käsityksiämme maailmasta. Jarek toimisi uskontomme
lähettiläänä ja siksi hänelle tuli antaa kultaa uskontomme levittämisen
kuluiksi. Barak piti ideastani ja kaikki jäljelle jäänyt kultaa kasattiin
yhteen pussiin ja se annettiin Jarekille. Se oli samalla miehen palkkio
siemenestä.”

Elbe ei voinut olla keskeyttämättä tarinaa. ”Barak on tyhmä! Hän
uskoo kaikki valheet, jos ne vain muotoilee oikein.”

”Se tekee minun elämäni helpommaksi. Sopiiko, että jatkan?”

Elbe nyökkäsi.

”Kun hetki raskauden alkamiselle oli sopiva, kutsuin äitisi luokse-
ni. Lumosin hänet käteni kosketuksella ja Jarek rakasteli äitisi kanssa.
Kun äitisi heräsi lumouksesta Solarin siunaamana, hän poistui luotani.

Hän poistui viattomana, ja ilman muistikuvaa petoksesta hän uskoi olleensa miehelleen uskollinen. Kuunkiertoa myöhemmin äitisi palasi luokseni kiittämään minua. Kevättalvella sinä sitten synnyit tähän maailmaan.”

Elbe ei voinut hetkeen puhua mitään järkytykseltään.

”Millainen tämä Jarek oli ulkonäöltään ja luonnoltaan?”

”Muistan hänet komeana miehenä. Heimon naisia hänen ulkonäkönsä miellytti ja siksi äitisiikin piti hänestä. Isäsi Jarek oli älykäs. Näin sen hänen silmistään ja käytöksestään. Uskoisin sinunkin pitävän hänestä. Hänen eleensä ja ilmeensä ovat periytyneet sinulle.”

Elbe yritti muodostaa kuvaa isästään shamaanin kuvauksen perusteella, mutta se säilyi edelleen hämäränä. Koko ikänsä hän oli pitänyt Daronia isänään ja etsinyt itsestään samoja piirteitä kuin tästä, kumminkaan niitä löytämättä.

Hän tunnusteli myös tunteitaan. Voisiko hän pitää tätä tuntematonta miestä isänään? Nyt se tuntui mahdottomalta. Hän rakasti Daronia ja piti tätä isänään. Daron oli ainoa isä, jonka hän oli tuntenut ja hän saisi toistaiseksi myös säilyttää sen aseman.

”Tiedän tämän hämmentävän sinua”, Asser jatkoi. ”Tarvitset aikaa tottuaksesi tähän, enkä aio hoputtaa sinua.”

Elbe nyökkäsi. Oli vielä paljon selvitettävää ja hän päätti rohkeasti kysyä mieltään painavan asian. Hänen tuli kuulla koko totuus.

”Mabon kertoi sinun lumonneen heimomme naisia? Onko se totta?”

”Kerroin sinulle jo totuuden ja kaikki muu on valhetta! Mabon haluaa sinun vain antautuvan Ainoalle ja nousevan minua vastaan.”

Elbe oli osannut odottaa shamaanin lausumia sanoja. ”Olin jo hetken uskoa Mabonia. Pelkäsin hänen puhuvan totta.”

”Ehkä hän piti äitisi lumoamista pahana? Ehkä siemenen antaminen oli hänestä hyväksikäyttöä? Oliko se sinun mielestäsi väärin?”

Elbe ei tiennyt vastausta. Hän tiesi ainoastaan sen, että ilman tuota tapahtumaa hän itse ei olisi koskaan syntynyt maailmaan.

”Mitä äitini muistaa tästä kaikesta? Hän ei ole koskaan kertonut minulle, etten olisi Daronin lapsi.”

”Syvällä sydämessään hän tietää totuuden, mutta vuodet ovat saa-

neet hänet unohtamaan paljon. Voit puhua tästä äitisi kanssa, mutta Daron ei tiedä mitään.”

Elbe aikoikin puhua äitinsä kanssa, sekä omasta menneisyydestään, että äidin yöstä Tegidin kanssa. Hänen mielessä oli vielä yksi kysymys.

”Miksi et antanut omaa siementäsi äidilleni?”

”Silloinhan olisin tehnyt sen oman nautintoni tähden, enkä äitisi auttamisen tähden? Huomaatko eron?”

Elbe oli tarkkailut shamaania, eikä havainnut sanoissa tai kasvojen ilmeissä valhetta. Asser oli itsekin kavahtanut Elben kysymystä.

”Uskon sinua.”

”Haluan tietää, aiotko jatkaa oppilaanani? Vai kohtaatko mielummin Ainoan?”

Elbe häkeltyi sanoista.

”Annatko minulle vaihtoehdon? Luulin sinun surmaavan minut, jos antautuisin Ainoalle?”

”Miksi ihmeessä surmaisit sinut? Olet heimomme tulevaisuus ja kaikki riippuu valinnastasi.”

”Tarvitsen aikaa, sillä molemmat polut houkuttavat minua. Voinko antaa vastaukseni aamulla?”

”Tietysti”, Asser sanoi lempeästi. ”Aamulla asian näkee uudessa valossa. Nukutko yön kanssani?”

Elbe pudisti päätään.

Hän halusi yksityisyyttä, jotta voisi pohtia kuulemaansa. Hitaasti hän nousi ja poistui mestarinsa luota.

Vasta ulkona hän tunsu olevansa vapaa shamaanin vallasta.

Kylä Elben ympärillä oli hiljentynyt. Vain muutama heimolainen liikuskeli enää ulkona. Auringonsäteet pilkistivät läntisen horisontin takaa punaisina viiruina ja itse aurinko oli laskenut länteen.

Elbe siirtyi vanhempiensa majan edustalle. Hän kuuli sisältä vanhempiensa ääniä, kun nämä piehtarivat taljan päällä. Elbe tiesi hyvin vanhempiensa rakastelevan, eikä siksi häirinnyt näitä.

Huokaisten hän otti majan ulkopuolelle jättämänsä makuupussin ja puristi sen kainalooaan vasten. Hän suuntasi askeleensa kohti koskea,

sillä yöllä siellä ei olisi ketään ja hän saisi olla rauhassa.

Eräs heimolaisista näki Elben ohittavan majansa. Hän kysyi tytöltä, minne tämä oli menossa.

”Menen peseytymään ja ajattelin myös nukkua rannassa.”

Vastaus tyydytti ja hän sai kulkea vapaasti. Kukaan ei enää pyssäyttänyt häntä.

Rannalla Elbe laski makuupussinsa hiekalle ja rullasi sen auki. Hän istui sen päälle ja ajatteli shamaanilta kuulemiaan asioita.

Elbe halusi kovasti nähdä oikean isänsä ja siksi hän päätti tehdä näkymatkan. Hän sulki luomensa ja vapautti tietoisuutensa kehon rajoista. Tietoisuus kohosi ilmaan ja poistui tytön sisältä luonnon ympäröimään vapauteen. Hän loi nopeasti mielikuvan mieleensä, jossa yhdistyi miehen nimi, sekä shamaanin antama kuvaus.

Tietoisuus ampaisi välittömästi matkaan. Se kiisi nopeasti etelään metsien ja tuntureiden yli. Ohitti eteläisten kuuden eri heimojen kylät ja jatkoi matkaansa yhä kauemmaksi etelään. Maasto vilisi huimaa vauhtia, kun tietoisuus lensi pilvien alapuolella. Se kiisi yli järvien ja jokien, sekä ylitti pieniä kyliä.

Lopulta hän saapui suuren meren rannalle ja lähellä sitä olevan maatilan ylle. Hän näki korkealta useita kauniita rakennuksia ja laajat viljelykset niiden ympärillä. Useita teitä risteili hänen allaan eri suuntiin ja kaiken sen näkeminen häkellytti häntä.

Pienen hetken ajaksi hän jäi ihastelemaan rakennusten suorita seinä, neliskanttisia ikkuna-aukkoja ja savitiilistä valmistettuja kattorakennelmia. Talot olivat uskomattoman kauniita, jos niitä vertasi heidän omiin turvemajoihinsa. Erään talon savupiipusta tuli savua ja Elbe vaistosi sen olevan oikea talo.

Sisällä talossa Elbe näki sen kauniit kalusteet. Talossa oli neljä huonetta ja suurimmassa niistä oli kivinen muurattu takka, jossa paloi tuli. Huoneessa oli kolme miestä, joista yksi nukkui huoneen nurkkaan sijoitetulla vuoteella. Kaksi muuta miestä keskusteli keskenään pöydän äärellä, jonka päälle oli levitetty suuri kartta. Miehet tutkivat karttaa kiistellen ja käsillään huitoen. Elbe ei ymmärtänyt miesten puhetta, sillä kieli oli hänelle täysin outo.

Nukkuva mies kiinnosti Elbeä eniten. Mies sopi näistä kolmesta

parhaiten siihen kuvaukseen, jonka hän oli saanut shamaanilta. Miehen päällä oli kankaasta valmistetut housut ja lyhythihainen paita. Hän näytti samanikäiseltä kuin Daron. Miehen kapeat ja vaaleaihoiset kasvot heijastivat takan loistetta. Vaaleat hiukset aaltoilivat päänmyötäisesti jättäen korvat näkyville.

Miehessä oli samoja piirteitä kuin Elbessä itsessään ja pian hän oli vakuuttunut löytäneensä isänsä. Elbe harmitteli sitä, että hänen isänsä nukkui. Hän olisi halunnut nähdä tämän valveilla liikkuen ja puhuen, jotta saisi paremman kuvan tämän elämästä.

Sitten hänen tietoisuutensa irrottautui isästään ja palasi tutkimaan kahta muuta miestä. Nämä tutkivat edelleen karttaa ja osoittelivat sitä sormellaan. Elbe katsoi tietoisuudellaan myös karttaa ja siihen piirrettyjä viivoja. Hän ei ymmärtänyt niiden merkitystä, mutta itse kartta kokonaisuutena kiinnosti häntä. Se oli ohutta paperia, eikä Elbe tiennyt sellaistaakin olevan olemassa.

Hänen tietoisuutensa kiersi nopeasti huoneet ja painoi muistiinsa kaiken näkemänsä. Hän näki pöytiä, tuolia, peilejä, tauluja, koriste-esineitä ja kaikkea muutakin, jotka hämmästyttivät häntä kauneudellaan, sekä taidokkaalla muotoilullaan.

Vaikutti todella siltä, että hänen isänsä oli rikas. Isällä oli kaikkea mitä ihminen saattoi toivoa. Yksi tältä kumminkin puuttui. Elbe ei ollut havainnut talossa naisia, eikä lapsia. Hänen isällään ei ollut perhettä. Ei ollut puolisoa, joka valmistaisi ruuan ja huolehtisi miehensä tarpeista. Ei ollut myöskään lapsia, jotka kerjäisivät isäänsä leikkimään kanssaan.

Surullisena hän jätti isälleen äänettömät hyvästit. Hänen tietoisuutensa palasi pohjoiseen ja hetkessä hän oli takaisin kehossaan.

Elbe näki edessään kosken kuohuineen ja kuuli sen jymisevän pauhun. Koko matka tuntui kauniilta unelta. Se oli ollut todellisuutta ja nykyhetkessä tapahtuvaa, mutta nyt jäljellä oli vain muisto. Hän muisteli matkaansa, isäänsä ja tämän taloa. Elbelle tuli voimakas halu vaeltaa etelään isänsä luo ja kertoa tälle olemassa olostaan.

Sitten hän pudisteli surullisena päätään. Hän ei voisi tehdä sitä, sillä hänen oma heimonsa tarvitsi häntä. Hänen olisi unohdettava isänsä ja siirrettävä tämä syrjään. Ainoan suunnitelmassa ei ollut tilaa isäl-

le ja tämän auttamiselle. Elbe tunsi ajatuksen satuttavan hänen sisintään.

Elbe mietti, oliko olemassa vielä jotakin sellaista, jota hänen olisi tehtävä omana itsenään. Hän ei keksinyt mitään. Halut olivat kadonneet ja hänen mielensä oli vapaa. Ajatukset tyyntyivät ja mieli hiljeni.

Sen jälkeen valinta oli helppo. Elbe päätti antautua Ainoalle.

Asser tarkkaili Elbeä tietoisuutensa kautta. Hän uskoi Elben käyneen näkymätkalla isänsä luona ja arveli sen olevan riittävä este Ainoalle antautumiselle. Asser oli antanut Elbelle tarkoituksella paljon pohdittavaa, jotta saisi tämän ajatukset pois antautumisesta. Nyt Asser katse li Elbeä epävarmana.

Elbe istui makuutaljansa päällä luomet suljettuina. Hitaasti hänen nahkavaatteiden peittämä keho alkoi hohtaa oudosti ja keho kohosi leijumaan ilmaan.

Asser oivalsi heti, että Elbe aikoi antautua Ainoalle. Kehosta hohtava valo kirkastui ja häikäisi voimallaan shamaanin tietoisuutta. Asser tunsi, kuinka valo aallot sulkivat hänet sisäänsä ja levittäytyivät nopeasti kattamaan koko maailman.

Hetken ajan Elbe hehkui tuota salaperäistä valoa, joka läpäisi kaiken olemassa olevan. Sitten yllättäen valo himmeni ja Elben keho laskeutui takaisin makuupussin päälle.

Asser kuuli Elben hiljaisen rukouksen.

”Rakas Ainoa. Kiitos siitä, että sain kokea suuruutesi. Et kuule sanojani, mutta ne ovat silti läsnä tietoisuudessasi. En pyydä johdatusta, enkä voimaa, sillä kaikki on sinun omaasi. Olet aina sisälläni.”

Kun Asser kuuli rukouksen, hän palasi tietoisuudellaan majaansa. Shamaani oivalsi nopeasti, ettei antautuminen ollut täydellinen, vaan pieni mielen palanen oli jäänyt sittenkin tuhoutumatta.

Hän oli aina halunnut tehdä Elbestä itsensä kaltaisen ja nyt hän oli viimein onnistunut siinä. Hänen pitäisi iloita ja nauttia onnistumisestaan. Sellaisia tunteita hän ei tuntenut. Elbe eläisi valheessa koko ikänsä. Mieli hallitsi häntä, eikä olisi toivoa paremmasta. Mikään ei muuttuisi ja ennen pitkään se tuhoaisi heimon sisäisesti.

Näiden ajatusten valtaamina Asser alkoi suunnitella tulevaisuutta.

Hänen olisi keksittävä jotakin, joka pelastaisi sen, mikä vielä oli pelastettavissa. Hän löysi ongelmaan vain yhden ratkaisun.

Hänen itsensä olisi kuoltava.

17

Elben viisauksia:

”Ihminen, joka antaa sielunsa Ainoalle pelastuu, eikä enää koskaan synny tai kuole.”

A ikaisin aamulla Elbe palasi shamaanin majaan ja kertoi yrityksestään antautua Ainoalle. Asser nyökkäsi hiljaa oppilaallensa.

”Näin sinut. Ainoan kirkkaus täytti kehosi. Säteilit Ainoan valoa, enkä voinut katsoa sinuun.”

”Se oli vain hetkellistä. Mieleni ei tuhoutunut täydellisesti, vaan palasi takaisin paljon voimakkaampana kuin aiemmin.”

Sitten Elbe kertoi mitä hänelle oli tapahtunut rannalla.

Hän kertoi perhosta, jonka luuli olevan Ainoan ilmestys. Tietoisuuden oli pitänyt seurata perhosta pimeyden keskellä ja perhonen oli koko ajan pienentynyt pienemmäksi. Silloin tietoisuus oli pelännyt kadottavansa Ainoan kokonaan. Se oli ollut virhe, sillä pelko oli rikkonut siteen tietoisuuden ja Ainoan välillä. Vasta silloin tietoisuus oli tajunnut perhosen kuvaavan mieltä. Jos perhonen olisi kadonnut kokonaan, olisi Elben mieli hävinnyt sen mukana, ja antautuminen olisi ollut täydellinen. Pienen hetken ajan, mielen kutistuessa pisteeksi, oli tietoisuus sulautunut Ainoaan.

”Kerro millaista oli olla Ainoa?” Asser kysyi lumoutuneena.

Elbe mietti hetken. Mieli ei ollut kokenut Ainoana olemista, mutta

tietoisuus oli siirtänyt sulautumisen mielen ymmärtämään muotoon.

”Sen kuvaileminen sanoilla on vaikeaa. Se ylittää kaiken mitä mieli voi käsittää. Olin kaikki olemassa oleva samanaikaisesti. Aikaa ei ollut olemassa ja siksi kaikki tapahtui nykyhetkessä. Menneisyys ja tulevaisuus olivat läsnä myös nykyhetkessä. Olin tietoinen vain olemassaolosta itsestään ja se tietoisuus oli maailma, Ainoa.”

Asser kuunteli haltioituneena Elben sanoja. Äärettömyys ja kaiken olemassa olevan ykseys kuvastui sanoista.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Elbe jatkoi: ”Ainoan tietoisuus on meissä ihmisissä. Me olemme kaikki Ainoan kaltaisia olentoja. Vain mielemme erottaa meidät Ainoasta. Mielen kadottua jäljelle jää vain tietoisuus, ja se tietoisuus on Ainoa.”

Asser oli kuunnellut hiljaisuudessa oppilaansa sanoja. Hän oli imenyt ne itseensä, sekä nauttinut niiden voimasta ja lumosta. Hän ei ollut aiemmin kuullut kenenkään puhuvan Ainoasta omien kokemusiansa kautta. Hän ei epäillyt Elben sanoja, sillä tämä tunsu nyt totuuden Ainoasta.

”Mitä voimme tehdä? Kuinka pääsemme eroon mielestämme?” Asser kysyi Elbeltä. ”Emmekö tarvitse sitä päästäksemme sisimpäämme?”

”Mielen toimintaan ei tule samaistua. Meidän tulisi pystyä tarkkailemaan mielemme toimintaa kuin ulkopuolisin silmin. Nykyhetken tiedostaminen on tärkeää siinä. Kun ihminen tulee tietoiseksi kaikista toimistaan, mieli automaattisesti lakkaa olemasta, sillä se menettää olemassaolonsa perustan.”

Asser hieroi partaansa. ”Aiot jatkaa oppilaanani?”

”Aion.”

”Sitten varmasti myös yövyt kanssani?”

Elbe tyytyi nyökkäämään.

Heimopäällikkö Barak oli kutsunut heimoneuvoston koolle majaansa shamaanin antamien ohjeiden mukaisesti. Sinne olivat kokoontuneet Barakin itsensä lisäksi heimon arvostetuimmat metsästäjät, Asser oppilaansa kanssa, sekä kokeen todistajat. Elben vanhemmat, Saakan ja Tegid istuivat toisella laidalla todistajien paikalla. Vastakkaisella sei-

nustalla oli neuvoston kuusi metsästäjää, joiden arvoasteikko oli korkein. Asser Totuudenpuhujasta istui oppilaansa vieressä Barakia vastapäätä.

Nuotion hiillos hehkui heidän keskellään. Sen hehku valaisi majan ja jätti vain kauimmat nurkkaukset hämärään. Aisha ja Rihan olivat myös majassa, mutta he eivät saaneet osallistua itse kokoukseen.

”Kaikki ovat paikalla”, Barak sanoi ja antoi katseensa kiertää ympäri majaa. ”Olen jo alustavasti kuullut todistajilta Elben kokeesta. Jos kaikki kuulemani pitää paikkansa, niin en näe estettä hyväksyä häntä shamaanimme oppilaaksi.”

Majassa kuului muminaa ja joku tuntui olevan asiasta eri mieltä. Barak nosti kätensä hilliten kohun ja jatkoi nopeasti. ”Tietenkin kuulemme kaikki todistukset ja teemme yhteisen päätöksen vasta sitten!”

Nyt kuului hyväksyvää muminaa. Heimoneuvoston kokous oli pikemminkin keskustelutilaisuus, jossa Barak jakoi puheenvuoroja ja jokainen sai ilmaista mielipiteensä ääneen. Lopussa sitten yleensä äänestettiin, jotta päätökselle saatiin selvä kannatus.

”Asser, sinä voisit aloittaa ja selvittää kokouksen tarkoituksen kaikille”, Barak sanoi.

Asser nyökkäsi.

”Olemme täällä oppilaani Elbe Olemattoman suorittaman kokeen vuoksi. Hän vaelsi näiden todistajien kanssa kauaksi etelään ja vapautti maahisen, jonka Lunar oli vanginnut syvälle tunturin sisällä olevaan luolaan. Oppilaani onnistui tässä kokeessa ja hän vapautti maahisen. Lunar oli suojannut luolan ja maahisen mahtavin loitsuin. Oppilaani keksi keinon kumota loitsut käyttäen hyväkseen terävää älyään. Todistajat tulevat todistamaan teille matkan yksityiskohdat ja vakuuttan teille, että ne tekevät teihin syvän vaikutuksen. Oppilaani on osoittanut kelpoisuutensa heimomme tulevaisuudelle totuudenpuhujaksi!”

Barak nyökkäsi.

”Haluamme seuraavaksi kuulla matkan kaikki tapahtumat. Elbe, voisitko itse kertoa meille? Tunnet koko matkan alusta loppuun.”

Elbe kertoi matkan tapahtumat heimoneuvostolle. Hän kertoi tekemistään näkymatkoista, joilla turvasi heidän kulkunsa. Hän kertoi

karhusta, sekä Tegidin ja isänsä taistelusta sitä vastaan. Hän kertoi Saakanin kiinniottamisesta ja tämän näkemästä näystä. Hän kertoi vankiluolan tapahtumista, mainiten kiven muuttamisen hiekaksi, lepakon uhrauksen, ja väreen nostamisen maahisen vapauttamiseksi kahleista. Hän kertoi myös luolan kauneudesta.

Lopuksi hänen oli kerrottava äidistään ja Tegidistä. Kerrottava, miltä se kohtaaminen näytti hänestä itsestään. Hän kertoi ukkosmyrskystä ja mielestä, joka sen hiljensi. Kun hän pääsi lopulta kertomuksensa loppuun, majassa vallitsi syvä hiljaisuus.

Tarina oli ollut lumoava. Elben kerronnan kiihkeys ja sanojen tunteiden voima oli vienyt kuulijat mukanaan kertomuksen tapahtumiin.

Asser hymyili salaa. Elben kertomus oli ollut niin tunneperäinen ja voimakas, että se riittäisi yksin todistukseksi, eikä muita todistajia tarvittaisi lainkaan.

Barak räpytteli luomiaan, jotta vapautuisi tarinan lumosta.

”Se oli hyvin vaikuttavaa! Kertomuksesi oli niin yksityiskohtainen, ettei meidät varmaankaan tarvitse kuulla muita todistajia. Tegid, onko sinulla mitään lisättävää tähän?”

Tegid oli edelleen sokea. Hän ei voinut nähdä Barakia, eikä Elbeä. Hän tuijotti suoraan eteensä mitään näkemättä ja puhui sitten ajatuksensa toisten kuultavaksi.

”Elbe teki minusta sokean! Onko se heimon etujen mukaista? Olen tärkeä tälle heimolle. Hänen tulee antaa näköni takaisin. Pystytkö hän siihen!”

Barak nyökkäsi. Hän oli samaa mieltä metsästäjän kanssa ja moni muukin neuvostonjäsen liittyi Tegidin puolelle. Metsästäjät pitivät yhtä. Jos yhtä heistä loukattiin, niin he kaikki nousivat joukolla tätä loukkaajaa vastaan. Heidän katseensa kääntyivät kohti Elbeä.

”Mitä vastaa Tegidille?” Barak kysyi. ”Antamasi rangaistus on liian suuri. Pystytkö antamaan Tegidille hänen näkönsä takaisin?”

Elbe antoi katseensa kiertää neuvostonjäsenissä. Hän oli jo omaksumut saman tekniikan kuin mestarinsa ja hän tunsikin sen vaikutuksen voiman.

”Näkökulmamme on erilainen! Te olette aikuisia ja tuomitsette siksi aikuisten silmin. Minä olen vielä lapsi ja lapsen silmin katsottuna

miehen teko oli anteeksiantamaton. Hän häpäisi äitiäni kosketuksellaan. Hänen katseensa himoitsi äitini muotoja. Onko sopivampaa rangaistusta olemassa kuin viedä miehen näkö?”

Aideen katsoi tyttärtään hetken ja painoi sitten päänsä.

Elbe antoi sanojensa vaikuttaa. Hän jatkoi heti, kun vaistosi jonkun aikovan rikkoa hiljaisuuden purnauksellaan.

”Tegid yritti vietellä äitini. Mitä heimollemme tapahtuisi, jos kaikki miehet toimisivat samoin? Kestäisikö heimomme sen?”

Neuvostonjäsenet puhuivat hiljaa keskenään ja totesivat pian Elben olevan oikeassa. Kukaan heistä ei halunnut omaa puolisoaan vieltävän kenenkään toisen miehen taholta.

”Olet oikeassa”, Golban sanoi. ”Emme halua sitä, sillä jokin järjestys ja laki on oltava! Rangaistuksesi on oikean suuruinen, mutta tarvitsemme silti Tegidiä. Hän on liian taitava metsästäjä uhrattavaksi.”

Elbe nyökkäsi miehelle.

”Olen samaa mieltä kanssanne. Olkoon tämä tekoni varoitus teille kaikille! Olkaa uskollisia puolisoillenne. Älkää himoitko toistenne naisia. Rakastakaa naisianne koko sydämestänne ja arvostakaa heidän tekojaan, niin kuin ne olisivat omianne.”

Aisha oli kuullut tytön sanat ja ne lämmittivät häntä. Elbe muuttaisi kaiken. Naisten asema kasvaisi ja he saisivat enemmän valtaa. Aisha näki sen kaiken, kun kuuli tytön voimakkaan julistuksen.

”Lupaamme sen!” Miehet osoittivat suosiotaan.

Elbe nousi seisomaan ja käveli Tegidin luo. Hän halusi esityksensä olevan mahdollisimman vaikuttava, sillä hän oli nyt heimoneuvoston tarkkailtavana.

”Sulje luomesi.”

Tegid totteli. Elbe laittoi sormensa Tegidin silmäluomien päälle ja painoi niitä kevyesti. Mielessään hän nosti väreensä ja palautti miehen silmiin niiden oikean värin, jonka oli aiemmin painanut muistiinsa.

”Sinä näet!”

Tegid räpytteli luomiaan ja katseli otsa kurtussa ympärilleen.

”Minä näen! Elbe palautti näköni!”

Valtava kohina ja supatus levisi majan sisällä. Kaikki olivat hyvin yllättyneitä tytön tekemästä ihmeestä.

”Tämä varmaankin riittää!” Barak sanoi. ”Vieläkö joku epäilee Elben kelpoisuutta? Siirrymmekö suoraan äänestykseen?”

Heimoneuvosto äänesti yksimielisesti Elben olevan riittävän kyvykäs shamaanin pysyväksi oppilaaksi. Asserin kuoltua hän perisi tämän aseman ja sai kaiken vallan heimon sisällä. Barak itsekin jäisi silloin heimon nimellisenä johtajana Elben alapuolelle.

Elbe oli hyvillään siitä, ettei hänen vanhempiansa tarvinnut todistaa. Se olisi ollut hänen äidilleen sietämättömän vaikeaa.

Hitaasti neuvosto hajaantui yksi toisensa jälkeen ja kaikki poistui-
vat päällikön majasta.

Elbe seurasi Asseria ja ilmaisi tälle halunsa puhua äidilleen. Kun hän näki Daronin menevän muiden metsästäjien seuraan ihmettelemään Tegidin näön palautumista, Elbe käytti tilaisuuden hyväkseen ja meni puhumaan äidilleen.

”Haluan puhua kanssasi.”

”Mennään sitten meidän majaamme.”

Vanhempiansa majassa Elbe kysyi äidiltään mieltään askarruttavan kysymyksen. ”Äiti, oletko sinä raskaana? Saatko sinä vauvan?”

Aideen hätkähti kysymystä.

”Miksi sinä niin luulet? Mistä sinä voisit sellaista tietää?”

”Kun palasimme kylään, halusit rakastella isän kanssa. Teit sen vain siksi, jotta voisit selittää sillä raskautesi.”

Aideen kuunteli järkyttyneenä tyttärensä sanoja.

”Se on totta. Toivon olevani raskaana, eikä lapsi ole Daronin.”

Elbe halasi äitiään.

”Älä pelkää. En kerro isälle, vaan säilytän salaisuutesi. Pysyttele vahvana, rakasta isää ja ajattele hänet lapsesi isäksi.”

”Tietenkin rakastan isääsi ja sinua!” Aideen sanoi ja rutisti tyttärensä tiukemmin itseään vasten. Elbe nautti siitä, eikä vastustellut lujaa halausta.

”Kaikki kääntyy hyväksi. Minä muutan tämän heimon. Vapautan sen kasvamaan ja kehittymään, sekä uudistan sen sisäisesti uuteen loistoon.”

”Olen tiennyt sen jo syntymästäsi saakka.”

Äidin sanat saivat Elben palaamaan menneisyyteen. Hän erkani

äitinsä halauksesta.

”Siitä haluaisinkin puhua, nimittäin omasta syntymästäni. Asser kertoi minulle, kuinka sain alkuni.”

”Kertoiko hän Solarin siunauksesta?”

”Kertoi ja myös siitä, ettei Daron ole isäni, vaan se on Jarek niminen kauppias.”

Aideen henkäisi ja painoi päänsä.

”Kauan sitten Asser kertoi minulle, ettei Daron voi saada lapsia. En halunnut pettää puolisoani ja suostui siksi Asserin ehdotukseen, että siemen annettaisiin Solarin siunaamana.”

Elbe nyökkäsi ja antoi äitinsä jatkaa.

”Asser halusi siunauksen pysyvän salaisuutena. Hän ei halunnut Daronin häpeävän huonoa siementään ja siksi suostuin salaamaan kaiken. Itse siunauksesta en muista mitään.”

Elbe halasi äitiään.

”Minä ymmärrän sinua, äiti. En paljasta tätä salaisuutta muille.”

Illalla Elbe meni tapaamaan maahisia. Hän kertoi näille kaiken vuorokauden aikana kokemansa. Maahiset kuuntelivat tarkkaavaisina Elben kertomusta ja saivat lopulta oman puheenvuoronsa. Mabon paljasti heti ajatuksensa.

”Mestarisi on ovela! Hän paljastaa vain osatotuuksia ja salaa kaiken pahimman. Ainakin hän tunnusti lumonneensa äitisi.”

”Siihen oli hyvä syy. Äitini teki oikein, kun ei pettänyt silloin Daronia. Kuinka muuten äidin raskaus olisi voinut alkaa?”

”Velho osaa punoa juonia ja ohjailta ihmisiä taitavasti. Miksi luulet äitisi olleen ainoa lumottu nainen?”

”Koska uskon mestarini sanaa! Mitä todisteita sinulla on mestariani vastaan?”

”Olemme nähneet, kuinka heimon naisia tai heidän tyttäriään menee yöllä shamaanin majaan. Sitä tapahtuu melkein joka yö!”

Hetken ajan Elbe tunnusteli kuulemiaan sanoja mielessään ja sitten hän alkoi nauraa niin, ettei siitä ollut tulla loppua lainkaan. Elbe nauroi niin voimalla, että hänen oli pakko lopettaa naurunsa väkisin, jotta saisi hengitettyä kunnolla. Maahiset katselivat tytön äkillistä

naurukohtausta hämillään ja kummastuneina.

”Luulitteko naisten menneen shamaanin luokse lumottuina? Ette ajatelleet sitä mahdollisuutta, että naiset kävivät auttamassa shamaania vapaaehtoisesti?”

Maahiset olivat hämillään Elben sanoista. *”Mitä tarkoitat?”*

”Meidän heimomme naiset auttavat kaikkia vanhuksia ja vammautuneita. Aisha johtaa tätä naisten ryhmää, jotka kiertävät öisin kaikkien apua tarvitsevien luona. Shamaani on vain yksi näistä autettavista!”

Mabonin pienet viikset värähtivät. *”Emme tienneet sitä.”*

Molemmat maahiset näyttivät nolostuneilta ja katselivat toisiaan tietämättä mitä tehdä. Elbe näki näiden häpeävän karmeita syytöksiään shamaanista.

Hetken päästä Elbe jätti maahisten seuran. He olivat sopineet siitä, että maahiset palaisivat takaisin omiensa seuraan.

Hymy huulillaan Elbe vaelsi takaisin kyläänsä.

Loppusanat

Tämä netissä julkaistava kirja on paranneltu versio alkuperäisestä teoksesta. Elben taru on usean vuoden kirjoitusprojekti, jonka aloitin vuonna 2000, kun lopetin maatalouden. Vuosien varrella tarina on kehittynyt huomattavasti ja tarkoitukseni on saattaa se loppuun vuonna 2017. Kakkososan tapahtumat sijoittuvat yhä Auri-heimon kylään, mutta kolmannessa osassa siirrytään jo Bardiaan. Sarjani viimeisessä osassa palataan takaisin Pohjolaan, jossa tapahtuu tarinan loppuhuipentuma.

Sarjassa ovat ilmestyneet teokset:

1. Shamaanin oppilas (2010)
2. Kaksi polkua (2011)
3. Valon lapset (2012)
4. Varjojen valtakunta (2014)

Tulevat osat kantavat nimiä:

5. Musta kuolema (2017)
6. Pohjolan tuulet (2017)

Kirjasarja on saanut kaikin puolin hyvät arvostelut kriitikoilta. Alla niistä yksi esimerkiksi.

"Tarina on hyvä, kiehtova ja siinä on imua. Se oli paikoin hyvinkin jännittävä, koskettava ja humaani tarina. Tarinan sisäinen logiikka toimii hyvin. Turunen on tehnyt hyvää työtä pohtiessaan kirjan juonta, tapahtumien keskinäisiä suhteita ja Elben maailmankuvaa."

Jukka-Pekka Palviainen, Pirkkalais-kirjailijat

Kotisivut löytyvät osoitteesta:
www.elbentaru.fi